PENTRU
MARTORII LUI IEHOVA
SINCERI

Moto:
„...am ajuns eu duşmanul vostru pentru că vă spun adevărul?” – Galateni 4:16 NW

Calea Creştină
2020 – Arad
CaleaCrestina@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro

CUPRINS

CAPITOLELE:	PAGINA:
1. În căutarea adevărului	**4**
2. Asiguraţi-vă că sunteţi în adevăr	**16**
3. Reflectând la istoria Martorilor lui Iehova!	**18**
4. Învăţături actuale ale Turnului de veghe care contravin Scripturii!	**55**
5. Sunt Martorii lui Iehova poporul lui Dumnezeu?	**172**
6. Semne de identificare ale adevăraţilor creştini	**187**
7. Doctrine elementare pierdute de Martorii lui Iehova	**218**
8. Extreme şi exagerări ale Martorilor lui Iehova	**231**
9. Ce este de făcut dacă eşti martor al lui Iehova?	**270**
10. Care este religia adevărată?	**276**
11. În loc de epilog	**286**

Simboluri folosite în carte:

W = revista **„Turnul de veghe”**, iar p. indică pagina, iar prima cifră indică numărul din 1 sau 15 a fiecărei luni, iar a doua cifră indică luna.
JV = cartea: **„Martorii lui Iehova proclamatori ai Regatului lui Dumnezeu”**.
G = revista: **„Treziţi-vă!”**, iar prima cifră indică numărul din 8 sau 22 a fiecărei luni, iar a doua cifră indică luna.
WTS = Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania.
NW = Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi.
BC = Biblia Cornilescu.
BCR = Biblia Cornilescu revizuită.
SS 1874 R = Sfânta Scriptură din 1874, revizuită în 1996 la Arad.
CLV = Noul Testament tipărit în 1993 făcut de Societatea Christliche Literatur-Verbreitung.
BO = Biblia Ortodoxă.
BB-2001 = Biblia de la Bucureşti din anul 2001 dupa Biblia Cornilescu 1931.
NTR = Noua Traducere Românească 2007.
NTTF–2008 = Noul Testament Traducerea Fidelă 2008.
SCC = Scripturile Calea Creştină.

n.s. - notă de subsol.
î.e.n - înaintea erei noastre.
e.n. - era noastră.
V.T. - Vechiul Testament.
N.T. - Noul Testament.

Introducere:

Martorii spun că ei iubesc: adevărul! Că ei iubesc: Cuvântul lui Dumnezeu! Dar de ce nu au ei aceiaşi deschidere a inimii când cineva le transmite Cuvântul lui Iehova, ca şi faţă de conducerea lor cu învăţăturile ei schimbătoare pe care le cred fără o cercetare amănunţită!
Sunt ei atunci ca şi bereenii din primul secol!
În cartea **„Paradisul”**, la p.29-31, se învaţă: *„pentru ca închinarea noastră să-I fie plăcută, ea trebuie să aibă rădăcinile în Cuvântul Divin al adevărului…Ei (Fariseii) au urmat propriile lor învăţături şi tradiţii, mai degrabă decât Cuvântul lui Dumnezeu. Care a fost rezultatul? Isus le-a zis: Aţi făcut fără efect Cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre. Aşadar dacă dorim să fim plăcuţi lui Dumnezeu, trebuie să fim siguri că ceea ce credem este în armonie cu Biblia. Nu este suficient să presupunem doar că învăţăturile religiei noastre sunt în armonie cu Biblia. Simplu fapt că o religie oarecare se foloseşte de Biblie nu dovedeşte că învăţăturile şi obiceiurile acestei religii s-ar baza pe ea. Unii locuitori din Bereea au fost lăudaţi pentru că au verificat în Scripturi dacă Pavel care le-a vestit Cuvântul, le-a spus adevărul (Fapte 17:10,11). Religia aprobată de Dumnezeu trebuie să fie în toate privinţele în armonie cu Biblia; ea nu va accepta doar anumite părţi ale ei, respingându-le pe celelalte (2Timotei 3:16).”* [sublinierile îmi aparţin].
Această carte te ajută să verifici *„în Scripturi”*, dacă ceea ce ai fost învăţat este scriptural sau nu!
Mulţi oameni au scris contra martorilor, dar unii doar combat fără a oferi varianta corectă, fără a oferi o alternativă de doctrină!
În schimb, această carte nu doar demască învăţăturile false, care în explicaţiile lor nu ţin cont de context, sau de alte reguli necesare pentru o interpretare corectă, dar ea se doreşte a fi un îndrumător spre adevărul lui Dumnezeu aşa cum este prezentat în Sfintele Scripturi. Fiecare cititor să analizeze, să judece, să cântărească, acst lucru, şi să decidă, după ce a analizat temeinic şi fără prejudecăţi. Iar cei care nu vor acest lucru, însemnă că ei nu-l iubesc pe Dumnezeul adevărului, nu-i interesează adevărul, ci urmează orbeşte o cale fără a o verifica temeinic. Atunci aceştia sunt ca cei descrişi în Proverbe 18:17 NW: **„Cel ce vorbeşte primul la procesul lui este drept, apoi intră semenul său şi îl cercetează în amănunţime”**.
Chiar dacă ceea ce mărturiseşte în credinţă un om iniţial, pare „drept”, vine **„semenul său şi îl cercetează în amănunţime”**, şi s-ar putea ca ceea ce a crezut el să nu mai fie drept la o cercetare amănunţită!
Dar chiar dacă vă supăraţi, încerc să vă mărturisesc adevărul în dragoste, potrivit Sfintelor Scripturi, şi sper că nu **„am ajuns eu duşmanul vostru pentru că vă spun adevărul?”** – Galateni 4:16 NW.

1. În căutarea adevărului

Moto: **„Continuaţi să căutaţi şi veţi găsi”** - Luca 11:19 NW

„Fiul meu, dacă vei primi cuvintele mele şi vei păstra poruncile mele ca pe o comoară, pentru ca urechea ta să dea atenţie înţelepciunii şi să-ţi pleci inima la discernământ, dacă apoi vei striga după pricepere şi-ţi vei înălţa glasul după discernământ, dacă vei continua să le cauţi ca pe argint şi vei continua să umbli după ele ca după nişte comori ascunse, atunci vei înţelege teama de Iehova şi vei găsi cunoştinţa despre Dumnezeu.” – Proverbe 2:1-5 NW

În primul rând, vreau să precizez că motivaţia cu care am scris acest material, este iubirea sinceră pentru voi: Martorii ai lui Iehova. Poate că pui la îndoială sinceritatea dragostei mele, dar te asigur că este reală şi onestă, ne-având alt scop decât dezvăluirea şi aflarea adevărului, pentru a ne apropia cât mai mult de Dumnezeul Adevărului.

Astfel dacă iubeşti adevărul, nu trebuie să-ţi fie teamă de adevăr, indiferent de unde vine El. Prin urmare, nu ai de ce să te temi dacă vei citi această publicaţie, care va privi în lumina Bibliei, unele dintre învăţăturile martorilor lui Iehova, deoarece la 1Tesaloniceni 5:20,21, BCR, se spune**: „Nu disprețuiți proorociile, ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.”** Tocmai de aceea, acest material te va ajuta să cercetezi învăţăturile Turnului de Veghe şi să-ţi dai seama dacă organizaţia Martorii lui Iehova este o restaurare a adevăratului creştinism din primul secol, şi dacă ea este religia adevărată.

În primul rând, nu uita că un căutător al adevărului trebuie să înţeleagă că adevărul este ceva intrinsec, cu valoare în el însuşi şi poate ieşi la iveală, oriunde, oricând şi de la oricine, nu numai de la conducerea organizaţiei martorii lui Iehova, de aceea trebuie să dăm la o parte prejudecăţile, subiectivismul şi ideile preconcepute.

Acest lucru l-a susţinut iniţial şi WTS, observaţi ce declară ei în literatura mai veche: *„Simplul fapt ca El (Iehova Dumnezeu) continuă să folosească Societatea drept canal, nu înseamnă că alţii care nu sunt de acord cu Societatea nu deţin adevăr. Ei pot sa deţină mult adevăr. Noi nu intram în certuri cu cineva care doreşte să caute adevărul prin alte canale. Nu vom refuza să tratam pe cineva ca şi frate, pentru că el nu crede ca Societatea este canalul Domnului.”* - **Watch Tower**, April 1, 1920, page 100.

Un om care iubeşte adevărul trebuie să fie deschis la discuţii, la orice schimb de idei, luând în calcul toate variantele, şi fiind dispus să-şi schimbe punctul de vedere dacă descoperă că altul este adevărul de cum a crezut el. De fapt ce rost are să trăim în minciună? Mai devreme sau mai târziu vom trage consecinţele acţiunilor noastre care sunt efectul convingerilor noastre.

Însă, adevărul poate fi supărător, deoarece de multe ori nu concordă cu ideile şi obiceiurile noastre adânc înrădăcinate în care credem cu tărie ca fiind bune.

Dar cum putem şti care este adevărul? Creştinii au un etalon al adevărului, şi anume Biblia, ea este autoritatea care decide ce este minciună şi ce este adevăr, deoarece Fiul lui Dumnezeu a spus în Ioan 17:17: ***„cuvântul tău este adevărul”*** (NW). Înainte însă de a începe să cercetăm învăţăturile şi istoria Martorilor lui Iehova, aş dori să vă povestesc pe scurt viaţa mea, mai ales evenimentele care au legătură cu căutarea adevărului.

Mă numesc Işfa Alin, sunt născut în oraşul Arad (România), la 11 februarie 1971. De mic sunt însetat după cunoaştere, iar în perioada adolescenţei am început să-mi pun întrebări despre sensul real al vieţii, despre existenţa lui Dumnezeu, despre problema suferinţei în lume, şi despre faptul că viaţa omului este scurtă, aceste întrebări îmi chinuiau mintea.

Mai târziu din cauza influenţei de la şcoală şi a unor emisiuni TV despre teoria evoluţiei am început să cred în evoluţie. Au existat perioade în care oscilam în ceea ce credeam.

În anul 1990 am avut prima dată contact cu Martorii lui Iehova, deoarece unde lucram eu era o tânără care studia cu ei, după un timp am început un studiu Biblic regulat cu martorii lui Iehova, ceea ce m-a ajutat să-mi continui studiu în ciuda opoziţiei din partea familiei, a fost că am înţeles că sensul vieţii este să trăim veşnic nu doar câţiva ani şi acest lucru îl va realiza Dumnezeu.

În anul 1992 am devenit vestitor nebotezat[1] în cadrul organizaţiei Martorii lui Iehova, iar în 13 martie 1993 am făcut botezul în apă. Anii au trecut şi eu progresam în cunoaşterea Scripturilor şi în dorinţa de a face mai mult pentru Iehova Dumnezeu, astfel în 1997 am început pionieratul auxiliar[2], iar din ianuarie 1998 am început pionieratul regular[3], iar din aprilie tot în acel an, am fost numit slujitor ministerial în congregaţia Arad Centru şi mi sa încredinţat supravegherea Şcolii de Minister Teocratic şi teritoriile congregaţiei[4]

Pe parcursul anilor însă, atât datorită studiului individual intensiv cât şi datorită discuţiilor cu oameni din alte culte pe care îi întâlneam în lucrarea de predicare, au apărut în mintea mea unele semne de întrebare cu privire la unele explicaţii ale Turnului de Veghe care mă frământau. Cu toate acestea până în 1997 eram foarte exuberant şi naiv având o încredere deplină în Organizaţie, luam în derâdere şi ideea că nu Martorii lui Iehova deţin adevărul.

Îmi aduc aminte de o discuţie avută cu un prieten martor, care a citit cartea **„Taina Împlinită”**, scrisă în 1917 după moartea primului preşedinte al

[1] Un vestitor nebotezat este o persoană asociată cu congregaţia care poate să meargă în lucrarea de predicare în mod organizat, dând un raport de activitate.

[2] Un vestitor care face pionierat auxiliar trebuia să petreacă 60 de ore în lucrarea de predicare, din 1999 doar 50 de ore, din 2008, doar 35 de ore.

[3] Un vestitor care face pionierat regular trebuia să petreacă 84,4 de ore în lucrarea de predicare, din 1999 doar 70 de ore, din 2008, doar 50 de ore.

[4] Zonele desenate pe un cartonaş în care trebuia să predice membri congregaţiei.

Societăţii Russell, acest frate îmi spunea că citirea acestei cărţi l-a pus pe gânduri căci multe explicaţii s-au schimbat, eu însă i-am spus: *„fratele meu fi sigur că în momentul de faţă avem lumina deplină sau oricum suntem aproape de ea, deci nu-ţi mai fă probleme”*. Dar după câţi-va ani a trebuit să-I dau dreptate, eram prea naiv şi încrezător în Organizaţie. Cu timpul nesiguranţa punea stăpânire pe mintea mea, găseam tot mai multe discrepanţe între Biblie şi învăţăturile Turnului de Veghe, dar nicidecum nu doream să iau în calcul varianta că Organizaţia are erori. Mă auto-amăgeam că învăţăturile se vor schimba, sau să le trec cu vederea că poate nu sunt esenţiale.

Astfel de la un timp, adunându-se tot mai multe întrebări am trimis o scrisoare la Filiala Martorilor lui Iehova din Bucureşti, care conţinea 12 întrebări, nu am primit un răspuns direct, ci supraveghetorul de circumscripţie[5] a primit însărcinarea să-mi răspundă la întrebări, el nu a primit un material cu răspunsuri, deci trebuia să-mi răspundă pe baza învăţăturilor din revistă pe care le cunoşteam. Problema era că unele se contraziceau între ele, iar altele contraziceau Biblia. O martoră care pe care am rugat-o să mă ajute în traducerea unor articole din engleză, s-a exprimat astfel*: „Filiala s-a spălat pe mâini de întrebări ne-dorite”.* În fine, am discutat cu supraveghetorul, care de fapt a spus că nu prea are timp să discute, sugerându-mi să studiez mai mult, ca şi cum nu studiul mi-a deschis ochii pentru a vedea contrazicerile. Am discutat cu supraveghetorul vreo treizeci de minute şi nu am primit nici un răspuns concret, ba mai mult, pentru a vedea până unde merg cu răstălmăcirea versetelor martorii lui Iehova, am să vă spun ce a zis supraveghetorul pentru a susţine doctrina Turnului de Veghe, întrebarea mea era: *„Cum este compatibilă participarea la curtea cu juri a unui creştin, având în vedere că Turnul de veghe permite lucrul acesta (W 1/4 1997 p.27) cu textul din 1Corinteni 5:12,13, unde se spune că nu avem ce să-i judecăm pe cei din lume?”* Supraveghetorul mi-a răspuns: *„Nu şti că Pavel vorbeşte uneori ca un nebun”* Am rămas înmărmurit de răspunsul lui şi i-am spus*: „Este adevărat că în câteva ocazii Pavel a spus că vorbeşte ca un ieşit din minţi, dar nu în acest context”.* Bătrânul de congregaţie prezent mi-a spus că sunt dogmatic, că nu accept explicaţia astfel discuţia despre întrebările mele s-a încheiat.

Nu ştiu dacă motivul real a fost lipsa de timp sau altceva, însă am fost indignat mai târziu când am aflat că acelaşi supraveghetor avea timp de mers la operă şi la destinderi, dar pentru Biblia nu avea timp.

Astfel fiind dezamăgit, mi-am zis că nu mai are rost să mai trimit o altă scrisoare, dar cu timpul contradicţiile dintre Biblie şi publicaţiile Societăţii au crescut, astfel în 1999 m-am gândit să pun câteva întrebări la şcoala de pionieri la care am luat parte. Am dat instructorilor de la şcoală o listă cu 5 întrebări, gândindu-mă să nu-i încarc cu prea multe. Discutând în particular cu ei peste o oră, nu am primit nici un răspuns satisfăcător, de fapt la două întrebări mi-au

[5] Supraveghetor peste 20 de congregaţii pe care le vizitează timp de o săptămână de două ori pe an.

spus că nici Societatea nu poate da răspuns, iar la celelalte mai mult m-au încurcat decât m-au lămurit, de pildă o întrebare a sunat astfel: *„De ce apostolii i-au botezat pe samariteni (Fapte 8:16) DOAR în numele lui Isus Cristos, având în vedere că porunca din Matei 28:19,20 era să-i boteze în numele Tatălui, al Fiului, şi al Spiritului Sfânt?”* Unul din instructori mi-a arătat că şi Corneliu care era dintre naţiuni a fost botezat tot în numele lui Isus Cristos şi nu în numele Sfintei Treimi (Fapte 10:48). Explicaţia Societăţii la botezul în numele lui Isus, este, că iudeii ca popor de legământ îl cunoşteau pe Tatăl şi pe Spiritul Sfânt, dar nu-l cunoşteau pe Isus şi astfel trebuia să-i boteze doar în numele lui Isus, însă această explicaţie din start forţată, nu explică botezul samaritenilor, nici a neamurilor doar *în numele lui Isus*. Prin urmare îndoiala mea s-a adâncit şi mai mult.

O altă întrebare pe care am pus-o a fost din Matei 8:11, ea suna astfel: *„De ce se prezintă: Avraam, Isac şi Iacob în Regatul cerurilor, când ştim că ei au speranţă pământească?”* Răspunsul luat din Turnul de veghe al instructorilor pe care de altfel îl ştiam, era că, *‚Avraam îl reprezintă pe Iehova; Isac pe Isus; şi Iacob pe cei unşi, astfel nu Avraam, Isac şi Iacob vor fi în cer, ci Iehova, Isus şi cei unşi.’* Dar eu I-am întrebat în continuare: *„pe cine reprezintă profeţii din vechime, care sunt puşi alături de aceştia în relatarea paralelă din Luca 13:29?”* Dar deoarece în Turnul de veghe nu era explicat şi acest lucru nici instructorii nu au ştiut să-mi răspundă.

După aceea ne-am cantonat asupra textului din Romani 11:25,26, deoarece Turnul de veghe aplică v.25 la Israelul carnal dar v.26 la Israelul spiritual, ceea ce nu mi s-a părut corect, deoarece aceste versete se leagă între ele, după o lungă discuţie în care instructorii nu au adus nici un argument solid pentru a susţine o astfel de interpretare, un supraveghetor a spus în final*: „Din punct de vedere gramatical ai dreptate dar trebuie să luăm lucrurile logic”*, la prima vedere pare o afirmaţie lipsită de sens, dar cred că am înţeles ce vroia să-mi spună, ceva de genul: *‚din punct de vedere al literei ai dreptate, dar nu şi din punctul de vedere al logicii Turnului de Veghe.’*

După aceste evenimente în toamna lui 1999 m-am hotărât să trimit o scrisoare la Filiala din Brooklyn, în special legată de învăţătura cu învierea cerească, deoarece studiind acest subiect mi-am dat seama că explicaţia Turnul de veghe nu stă în picioare la o analiza atentă. Cu toate că era o scrisoare clară şi respectuoasă nu am primit nici un răspuns. Apoi peste aproximativ două luni am mai trimis o altă scrisoare, mai detailată ca prima, amândouă concentrându-se asupra plecării la cer a celor unşi, care conform spuselor Turnul de veghe a început în anul 1918.

Întrebarea mea în esenţă era: *„De ce noi învăţăm de trei etape ale plecării la cer, adică cei morţi în Cristos au înviat în 1918 şi au început să guverneze cu Isus, iar cei ce mor dintre cei 144.000 pe parcursul Zilei Domnului, învie instantaneu, iar rămăşiţa va merge la cer la Armaghedon sau după Armaghedon, cum se armonizează aceste etape cu ceea ce afirmă Biblia care*

susţine două etape şi în viitor: 1. **„Însuşi Domnul va coborî din cer…şi cei morţi în comuniune cu Cristos se vor ridica primii.”**; 2. **„După aceea, noi cei vii care vom supravieţui vom fi luaţi împreună cu ei în nori pentru a-l întâmpina pe Domnul în aer…”** *(1Tesaloniceni 4:16,17 NW)?”*
(Acest subiect îl voi trata mai pe larg peste câteva capitole).
Nu am primit nici un răspuns la întrebările din scrisori, cu toate că acestea au ajuns la Brooklyn, cei de acolo le-au trimis la Filiala din Bucureşti, ca şi cum cei de acolo ar putea schimba învăţăturile, ceea ce nu poate face decât corpul de guvernare. Cei din Bucureşti le-au trimis la bătrânii din congregaţia mea scrisorile, care puteau face şi mai puţin în ce priveşte rezolvarea problemei, în plus, aceştia au primit şi sfatul din partea Filialei, pe care mi l-au transmis, şi anume, *să nu mă mai gândesc la aceste întrebări*. Pe lângă acest sfat ciudat, pentru o organizaţie care pretinde că are adevărul, mi s-au mai dat un articol copiat dintr-un Turn de Veghe şi câteva referinţe la cartea Paradisul şi la câteva reviste. Dar aceste publicaţii nu răspundeau la întrebarea mea, iar articolul copiat pe care l-am primit în limba engleză, şi pe care mi l-a tradus o martoră care ştia bine engleza de fapt se contrazicea singur, acel articol răspundea la întrebarea: ‚Vor intra ca oameni din rămăşiţa unsă pe noul pământ?’ La început se preciza, că Biblia nu ne dă un răspuns clar şi sigur în această privinţă, totuşi ei explicau în continuare că probabil că vor intra ca oameni în lumea nouă, bazându-se pe paralelele cu Noe, Ieremia şi alţii. În final se spunea, că indiferent dacă aceste paralele sunt valabile sau nu, vom observa atunci cum stau lucrurile. După cum vă daţi seama acel articol se contrazicea singur, odată spunea că Biblia nu ne spune, dar totuşi ei răspundeau cu paralele Biblice, iar în final spunea că nu are importanţă dacă paralelele sunt valabile sau nu. (Biblia ne răspunde clar la această întrebare, cei unşi vor merge la cer la sosirea lui Isus, cu foarte puţin timp înainte de distrugerea celor răi, căci în aceiaşi zi a revelării Domnului, atât unii merg la cer, cât şi cei răi sunt distruşi, de fapt cei ce merg la cer vor participa la distrugerea celor răi (Matei 24:30,31; Apocalipsa 2:26,27; 17:14).
Astfel s-au spălat pe mâini şi de aceste întrebări.
În aprilie 2000, a fost vizita supraveghetorului de circumscripţie, când de obicei se fac numiri de bătrâni şi slujitori ministeriali. Într-o seară mergând spre casă cu un bătrân de congregaţie, acesta mi-a spus: *„Dacă nu trimite-ai scrisorile cu întrebări acum erai numit bătrân. Nu mai trimite scrisori şi probabil la vizita următoare a supraveghetorului de circumscripţie vei fi numit bătrân”.* Mă bucur că atunci Dumnezeu m-a ajutat să i-au o poziţie fermă spunându-i: *„Pentru mine adevărul este mai important decât de a avea privilegii, prefer să-mi pierd privilegiile dar să cunosc adevărul”* ,şi chiar aşa sa şi întâmplat. În mai 2000, am fost mustrat judiciar şi mi-am pierdut privilegiile de pionier regular şi slujitor ministerial, dar să vă povestesc mai pe larg ce s-a întâmplat.

Începând din anul 1999 mergeam o dată pe săptămână, la o familie care îmi era dragă, şi studiam împreună, ori din manualul pentru pionieri, ori din cele trei sau patru capitole din Biblie repartizate la Şcoala de Serviciu Teocratic.
A fost excelent, ne simţeam bine, chiar o soră spunea, că se simte mai bine hrănită decât ca la întrunirile congregaţiei. O dată ne-am adunat doi fraţi şi trei surori, citeam Biblia şi încercam să o înţelegem, astfel s-a ajuns ca unii să-şi exprime dezacordul cu privire la unele explicaţii ale Turnului de Veghe, mi-am exprimat şi eu părerea cu privire la anul 1914, deoarece între timp studiind acest subiect şi calculul cu cele 7 timpuri am văzut că nu stă în picioare la o analiză atentă, şi am înţeles că Isus nu a fost întronat; ci, va fi întronat în viitor la venirea Sa, când va începe înnoirea lucrurilor din mileniu (Matei 19:28; 25:31).
În seara aceea după ce am plecat, o soră s-a dus la un bătrân de congregaţie şi i-a spus ceea ce am afirmat, acest lucru l-am aflat ulterior.
După câteva zile mergând să mă întâlnesc cu acel bătrân pentru a merge în lucrare, am fost dus la Sala Regatului, unde mă aşteptau şi ceilalţi bătrâni. Am fost luat dur mai ales de unul dintre ei, iar după ce am afirmat că în seara aceea a fost o *„discuţie liberă”*, el a afirmat că dacă sunt *„liber cugetător să merg la Iliescu, etc.”* Eu nu mai puteam să tac şi să duc în continuare povara faptului că am înţeles că unele învăţături ale Sclavului Fidel sunt false, de aceea am spus: *„unele învăţături sunt şubrede şi discutabile”*. Pentru această singură afirmaţie, ulterior am fost chemat în faţa unui comitet judiciar format din trei bătrâni, unde spălarea pe mâini faţă de întrebările mele a continuat, de fapt ei spuneau: *„nu pentru întrebările puse eşti aici; ci, pentru afirmaţia: „unele învăţături sunt şubrede şi discutabile”.* După două runde de audieri la distanţă de câteva zile s-a luat decizia să mi se retragă privilegiile, aflând ulterior ca am fost pe muchie de cuţit să fiu exclus.
În zilele acelea mi-a fost foarte greu, deoarece nici atunci nu eram convins să plec din organizaţie, gândindu-mă că unde să merg, în care cult e mai bine, fiindcă de atunci am început să iau în calcul serios ideea că această organizaţie să nu fie religia adevărată. A fost o perioadă foarte grea, dureri de cap îngrozitoare, am crezut că înnebunesc, eram dezorientat complet, m-am rugat la Dumnezeu de zeci de ori pe zi în aceea perioadă, şi cred că rugăciunea m-a întărit în aceea situaţie.
În timpul audierilor, m-am argumentat afirmaţia că: *„unele învăţături sunt şubrede şi discutabile”*, prin următoarele argumente: 1. Sclavul recunoaşte că nu este inspirat de Dumnezeu ca şi scriitorii Bibliei; 2. Sau schimbat pe parcursul timpului sute de învăţături; 3. Iar bătrânilor le-am pus următoarea întrebare: „*Poate cineva din voi să-mi garanteze că nu se vor mai schimba învăţăturile?”* Unul din bătrâni mi-a răspuns că *„NU”*, în mintea mea am înţeles atunci că o învăţătură care se poate schimba este şubredă şi discutabilă. Însă bătrâni susţineau că eu am *„forţat lumina”*, şi de aceea trebuie să mă căiesc, Eu am spus: *„conştiinţa mea este prizonieră Cuvântului lui*

Dumnezeu", trebuie însă să recunosc că mi-a fost teamă de excludere, astfel că la unele întrebări ale lor, m-am eschivat de la răspunsuri, pentru că dacă le spuneam pe faţă ce cred, eram exclus. După ce am plecat din organizaţie, mi-a părut rău, că atunci nu am fost mai curajos, în a spune lucrurilor pe nume.
După ce am fost mustrat judiciar şi mi-am pierdut privilegiile am stat şi am reflectat: Dacă Societatea Watchtower deţine adevărul şi este atât de sigură şi are atâtea argumente, de ce i-au sfătuit pe bătrânii mei de congregaţie să mă îndemne ‚să nu mă mai gândesc la problemele Biblice ridicate?' Iubeşte oare organizaţia adevărul sincer, dacă mă îndeamnă să nu mai cercetez unele lucruri? Oare sunt ei consecvenţi când declară în revista Treziţi-vă din 22/6 2000, în articolul: Evitaţi capcana propagandei următoarele: *„Propagandiştii îşi impun mereu punctul de vedere şi descurajează purtarea discuţiilor…"*, oare nu asta face Societatea când este vorba de învăţăturile ei? Dar când este vorba de învăţăturile altor culte, ei încurajează din plin purtarea discuţiilor, nu-i aşa?
După aceste evenimente am discutat de câteva ori, mai multe ore, cu doi bătrâni de congregaţie pe rând, şi cu un supraveghetor de circumscripţie. Până la urmă un bătrân de congregaţie a recunoscut, în particular bineînţeles, că din punct de vedere al literei textului Biblic am dreptate, dar că trebuie să ne supunem aranjamentului Teocratic, adică conducerii, şi nu putem accepta ca adevăr decât ceea ce vine de la Sclavul Fidel şi Prevăzător. Pentru el nu era importantă informaţia, sau adevărul în sine; ci, doar dacă vine sau nu de la conducere, astfel adevărul pentru mulţi martori ai lui Iehova nu este ceva intrinsec, mai ales pentru cei ce au privilegii în congregaţie, însă adevărul este adevăr, indiferent cine îl spune, însă pentru martori, adevărul este doar ce spune conducerea.
De fapt oricine pune la îndoială sau contestă explicaţiile Turnului de Veghe este foarte probabil exclus, ceea ce înseamnă o despărţire totală de prieteni, fiind interzis un simplu salut pentru cei plecaţi din organizaţie, de aceea la unii le este teamă să spună ce gândesc cu adevărat, frica este cu atât mai mare, deoarece au fost învăţaţi că numai cei din conducere pot interpreta corect Biblia, astfel fără Organizaţie eşti în întuneric cu tot cu Biblie.
Însă ne punem o întrebare: Dacă numai cei din conducere pot interpreta corect Biblia, atunci cum se face că pe parcursul timpului ei au modificat mii de explicaţii ale unor versete? Ceea ce conduce la ideea că nici ei nu o pot interpreta corect, căci dacă ar avea acest *dar* din partea lui Dumnezeu nu ar mai fi corectat învăţăturile, nu-i aşa?
Teama este cu atât mai mare, căci fără Organizaţie nu poţi fi salvat din păcat şi moarte, de parcă Organizaţia ne-ar salva şi nu Domnul Isus Cristos, cel instituit de Dumnezeu (Fapte 4:12; 5:31) pe baza credinţei în jertfa Lui (Ioan 3:16,36)?
Să vă povestesc însă ceea ce am făcut eu, în 15 august 2000, am trimis o ultimă scrisoare la Preşedintele Milton G. Henschel. Scrisoarea conţinea 12 puncte cu mai multe întrebări la fiecare punct, pe care le-am formulat împreună cu un

martor care îmi era prieten şi cu care am discutat nelămuririle mele, cu toate că am primit directiva din partea bătrânilor să nu discut cu nimeni întrebările mele, exact cum spune revista care îi descrie pe propagandişti: *„Propagandiştii îşi impun mereu punctul de vedere şi descurajează purtarea discuţiilor…”*
Cu toate că scrisoarea era plină de respect şi am arătat că pentru mine era o chestiune de viaţă şi de moarte, în plus, ea nu a fost deloc tendenţioasă, prezentând punct cu punct argumentele din publicaţii, şi prin întrebări şi texte am încercat să atrag atenţia asupra faptului că unele explicaţii nu stau în picioare, dar să prezint pe scurt întrebările puse Preşedintelui:

- Cu privire la Cristos, despre câte veniri ale acestuia vorbeşte Scriptura? Evrei 9:28; Ioan 14:2,3
- A avut loc venirea lui Isus şi este deja prezent sau sunt evenimente de domeniul viitorului? Apocalipsa 16:15,16; a)Dacă venirea lui Isus a avut loc în 1914, atunci de ce mai ţinem comemorarea (1Corinteni 11:26)?
  b) Matei 24:3,37-39 După cum în v.2,3 discipolii l-au întrebat pe Isus când va avea loc distrugerea templului, iar Isus le dă un răspuns legat de evenimente premergătoare distrugerii, oare nu în mod asemănător, prin semnul complex prezentat, nu sunt scoase în evidenţă evenimente premergătoare prezenţei lui Cristos? Matei 24:36-39 Paralela dintre zilele lui Noe şi prezenţa lui Isus se referă la perioada de timp sau la atitudinea oamenilor, având în vedere comparaţia din v.39 strictă cu potopul a prezenţei, şi la o dată necunoscută a venirii lui şi a sfârşitului lumii (v.36,42-44)? – Matei 24:27 Putem considera prezenţa ca fiind o perioadă lungă de timp, având în vedere şi contextul care se referă la necazul cel mare? – 1Tesaloniceni 3:13 A avut loc prezenţa cu toţi sfinţii? Compară cu Matei 24:13; 1Ioan 2:28; 2Tesaloniceni 1:7,8.
- Au primit creştinii unşi recompensa cerească începând din 1918 sau o vor primi toţi în viitor? S-a coborât deja Isus din cer (1Tesaloniceni 4:15-17)? Din următoarele texte nu reiese că acest eveniment va avea loc în viitor? (Coloseni 3:4; 2Tesaloniceni 1:7-10 comp. cu 1Tesaloniceni 3:13; 2Timotei 4:8; Apocalipsa 22:12; Tit 2.13; Filipeni 3:20,21)
- A început Regatul lui Dumnezeu să-şi exercite deja autoritatea asupra naţiunilor lumii, sau este un eveniment de domeniul viitorului?
  Daniel 4:4-34, de unde reiese că copacul şi cele 7 timpuri au o dublă împlinire, având în vedere că v.22 spune că copacul: „eşti TU rege”, iar v.24 spune că împlinirea are loc asupra lui Nebucadneţar?
  Luca 21:20-24, oare nu au început „timpurile fixate ale naţiunilor” din momentul distrugerii din anul 70 e.n., având în vedere expresia: ”va fi călcat”, la viitor?
  Daniel 7:13,14, A venit Isus în 1914 cu norii cerului? Guvernează deja peste toate naţiunile, având în vedere contextul (v.22,26,27)? A început judecata şi stăpânirea celor sfinţi?

- Trăim deja în prezent Ziua Domnului sau urmează să vină (1Corinteni 1:7,8; comp. cu 2Tesaloniceni 1:7,8; Filipeni 1:6,10; Luca 17.29,30)?
- Trăim deja în zilele din urmă, dar înseamnă aceasta că „Timpul sfârşitului" se împlineşte din 1914 (Daniel 11:35; 12:4 comp. cu Ieremia 23:20; Daniel 12:13)?
- Privitor la parabola despre cele 10 fecioare a avut loc în anul 1914 strigarea: „Iată mirele, ieşiţi-I în întâmpinare", sau este un eveniment viitor (Matei 25:1-13)? Oare v.13 nu subliniază necunoaşterea zilei şi orei sosirii mirelui (Apocalipsa 19:11-27)?
- Referitor la parabola cu talanţii şi minele menţionate de Isus, a avut loc o recompensă pentru sclavii fideli şi judecata pentru sclavii nedrepţi, sau sunt evenimente viitoare (Matei 25:14-31; Luca 19.11-27)?
- La executarea judecăţii divine şi revelarea lui Cristos, va avea loc o apropiere literală a lui Isus Cristos de pământ sau va rămâne în cerurile spirituale acţionând de acolo (Ioan 14:3; Fapte 1:9-11: „va veni în acelaşi mod")?
- A căzut deja Babilonul cel mare sau este un eveniment imediat următor începutului necazului celui mare (Apocalipsa 18:1,2,8,16,17,19; comp. cu 17:16-18)?
- A avut loc războiul din cer purtat de Mihail? Apocalipsa 12:7-12, Apocalips 12:10, a sosit salvarea în 1914 (comp. Cu Luca 21:28; Isaia 35:4, vezi şi Apocalipsa 11.15-18; Matei 19:28; Luca 22:28-30)? A primit Isus în 1914 „puterea şi Regatul Dumnezeului nostru" (comp. cu Apocalipsa 11:17)? Expresia puţin timp se aplică la zeci de ani (Apocalipsa 12:12 comp. cu 20:3)?
- În armonie cu explicaţia revizuită din Matei 24:15,16 unde s-a prezentat că lucrul dezgustător care provoacă pustiire se va aşeza în viitor, cum putem corela aceasta cu Daniel 12:7,11,12 şi cu explicaţia care vorbeşte de împlinirea acestor perioadele de timp după cum urmează:

Decembrie 1914 ----Iunie 1918----- sunt 1260 de zile
Ianuarie 1919----Septembrie1922-----1290 de zile
Septembrie 1922----Mai 1926-----1335 de zile?

Dacă o să analizaţi răspunsul la scrisoare pe care l-am primit, o să observaţi că nu am primit la majoritatea întrebărilor un răspuns, iar la cele la care au încercat să răspundă au folosit aceleaşi argumente pe care eu am încercat prin întrebări şi textele menţionate în scrisoarea mea să arăt că nu sunt valabile. Este interesant că nu Preşedintele, sau corpul de guvernare a răspuns la întrebări; ci, comitetul care se ocupă cu întrebări din Brooklyn, şi care poate răspunde tot pe baza a ceea ce este publicat, ne-având autoritatea de a schimba explicaţiile, dar să vă redau cuvânt cu cuvânt scrisoarea primită, iar la nota de subsol am comentat ineficienţa răspunsului primit.

Dragă frate Alin:

Scrisoarea dvs. Către fratele Milton Henschel a fost atribuită de el Departamentului de scris pentru un răspuns. Mai întâi aţi pus câteva întrebări referitoare la venirea şi prezenţa lui Isus Cristos.
În timp ce unele traduceri ale Bibliei folosesc în mod interjanşanjabil cuvintele greceşti interpretate cu "prezenţă" (pa-rou-si'a) şi venire (er-kho-mai), fiecare dintre aceste cuvinte greceşti are un înţeles unic atunci când se referă la evenimente care îl privesc pe Isus de la şi după sfârşitul timpurilor stabilite ale naţiunilor şi la timpul când va primi autoritate de rege. Articolul de la p.11 până la 14 din 15 august 1996 din Turnul de veghe evidenţiază faptul că "prezenţa" lui Isus începe din 1914 şi se referă la o perioadă de timp care va culmina cu distrugerea celor răi în timpul "venirii" sale.[6] (Matei 24:3,29-31) E adevărat aşa cum aţi menţionat, că data "venirii" sale ca judecător este necunoscută. (Matei 24:42-44) Oricum, începutul prezenţei sale sau instalarea sa ca rege ceresc al lui Dumnezeu a avut loc la sfârşitul "timpurilor fixate ale naţiunilor". (Luca 21:24). În ceea ce priveşte potopul din zilele lui Noe, Isus a spus: "Aşa cum au fost zilele lui Noe, aşa va fi şi zilele prezenţei Fiului omului. Căci aşa cum ei au fost în acele zile înainte de potop…şi nu au dat crezare până ce a venit potopul şi I-a măturat pe toţi, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului" (Matei 24:37-39)[7]. Acele "zile dinaintea potopului", care au implicat o perioadă de timp hotărâtă de Dumnezeu ca fiind perioada ultimilor zile ale acelei lumi, corespund "prezenţei" lui Isus. Aceasta a început în 1914 şi va culmina cu marele necaz care corespunde potopului.
În ceea ce priveşte 1Corinteni11:26, în care se spune că Cina Domnului e comemorată "până (Isus) soseşte", îţi sugerăm să studiezi pagina 5 din 15 Martie 1993, din Turnul de veghe. Apostolul Pavel vrea să spună cu siguranţă, că respectarea memorialului va continua până când Isus va primi urmaşii lui unşi în cer printr-o reînviere la timpul "prezenţei" lui astfel

[6] Observăm din răspuns că nu prezintă nici un argument Biblic că prezenţa a început în 1914, decât texte pe care eu le-am demascat prin întrebări ca fiind ne-solide, în plus, observaţi ce afirmaţie ilogică: „prezenţa" lui Isus începe din 1914 şi se referă la o perioadă de timp care **va culmina** cu distrugerea celor răi **în timpul „venirii"** Sale, oare poate fi Isus prezent, dacă El nu a venit? Poate fi cineva prezent într-un loc dacă acel cineva nu a venit în acel loc?

[7] Însă nu se citează până la capăt textul care spune şi următoarele caracteristici similare dintre zilele lui Noe şi prezenţa Fiului omului: „***…mâncau şi beau, bărbaţii se căsătoreau şi femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă…aşa va fi prezenţa Fiului Omului"*** Deci Isus nu face o paralelă **dintre perioada de timp** dinainte de potop şi prezenţa lui, ci face o paralelă dintre **comportarea oamenilor** dinainte de potop şi cea dinainte de prezenţa sa**.**

"sosind" pentru ei până când, şi cel din urmă va fi înviat. (Ioan 14:3; 1Tesaloniceni 4:14-17)[8]
Aţi întrebat deasemenea dacă unii dintre creştinii unşi şi-au primit recompensa cerească începând din cu 1918 sau şi-o vor primi cu toţii în viitor. O apreciere completă a cuvintelor apostolului Pavel la 1Tesaloniceni 4:14-17 poate fi găsită la paginile 22-31 din 15 iunie 1979, din Turnul de veghe şi în Perspicacitate pentru înţelegerea Scripturilor, Vol. 2, p.787, sub titlul "căsătoria Mielului". 2Tesaloniceni 1:7-10 nu se referă la învierea celor unşi, ci pur şi simplu vorbeşte despre timpul în care Iehova printr-o revelaţie a Domnului Isus din ceruri cu îngerii lui puternici va aduce distrugerea sistemului rău şi în felul acesta, va oferi uşurare pentru cei unşi care sunt în viaţă pe pământ.
Suntem atenţi la întrebările dvs. În legătură cu ce baze Scripturale avem noi de am ajuns la concluzia că Regatul lui Dumnezeu a început să guverneze peste naţiuni în 1914. După cum vă daţi seama Psalm 110:1 a început să se aplice după ce Isus s-a înălţat la cea în 33 e.n. şi "s-a aşezat la dreapta Tatălui" (Evrei 10:12). În timp ce Efeseni 1:20-23 se referă la Isus ca fiind preamărit "cu mult deasupra oricărei forme de guvernământ, oricărei autorităţi şi puteri şi domnii" acest lucru nu înseamnă că în urma acestei preamăriri el trebuie să-şi exercite autoritatea asupra tuturor naţiunilor. Versetul 22 explică faptul că Dumnezeu "l-a făcut stăpân peste toate lucrurile congregaţiei". În timpul mutării "în regatul Fiului iubirii sale" , Isus nu s-a comportat ca rege peste naţiuni. Aceasta urma să se întâmple în momentul în care Dumnezeu a dat porunca: "du-te şi stăpâneşte în mijlocul duşmanilor tăi" (Coloseni 1:13; 31:1; Psalm 110:2). Faptul că Isus îşi începe domnia peste naţiuni "în mijlocul duşmanilor săi" arată că naţiunile nu vor fi distruse în vremea când i se va da această autoritate regală.[9]
Cu siguranţă, Apocalipsa 12:10-12 dezvăluie clar că în timpul Regatului lui Dumnezeu şi a începerii "autorităţii lui Cristos", vor exista încă naţiuni sub influenţa Diavolului şi vor provoca o mare suferinţă pământului.
Aceasta nu va dura mult timp, ci o "scurtă perioadă de timp", şi apoi, de asemenea naţiunile vor fi distruse în timpul bătăliei Armaghedonului. Vezi Turnul de veghe 1 Martie 1978 p.21-26.
Aţi mai cerut alte detalii despre "lucrul dezgustător care provoacă pustiire" , aşa cum e menţionat în Matei 24.15,16 şi Daniel 12:11.
Daniel 12.11 vorbeşte despre o localizare a lucrului dezgustător care provoacă pustiire. Această localizare sau instalare a "lucrul dezgustător" a avut loc atunci când Liga Naţiunilor a fost formată şi anunţată ca fiind singura speranţă de pace. Liga a fost oficial

[8] Din păcate Biblia nu spune niciunde, ceea ce spune Turnul de veghe, şi anume că cina se va ţine până când toţi vor pleca la cer; ci, ea spune că se va ţine ***„până când sosește El"*** 1Corinteni 11:26, iar dacă Isus a venit în 1914, de ce mai ţinem cina Domnului ? Deci nu s-a răspuns la întrebarea mea.

[9] Da, Isus îşi începe domnia, când duşmanii săi mai există, şi tocmai de aceea începe să domnească peste naţiuni, pentru a-I distruge pe cei răi, nu-şi începe domnia şi mai aşteaptă zeci de ani pentru a-şi manifesta autoritatea asupra naţiunilor (Apocalipsa 11:15-18).

propusă în ianuarie 1919. Astfel în acest mod, a ajuns să fie plasată pe scena mondială (vezi cartea cu profeţiile lui Daniel p.300; şi Turnul de veghe din 1Noiembrie 1993 p.10,11).
Această localizare a lucrului dezgustător la formarea sa e destul de diferită de acţiunea descrisă în Matei 24.15[10].
Acolo "lucrul dezgustător" e descris ca " stând într-un loc sfânt".
În primul secol, această aşezare agresivă se referă nu doar la existenţa armatelor romane, dar şi la asaltul lor asupra Ierusalimului, ajungând chiar la zidul Templului sau la locul sfânt.
Aşadar realizarea modernă va avea loc atunci când naţiunile asociate cu Naţiunile unite "vor sta" într-un mod asemănător în regatul creştin , aşa numit locul sfânt, astfel începând marele necaz. Vezi şi Turnul de veghe din 1999, 1 noiembrie p.17,18.
Ne dăm seama că nu am acoperit toate întrebările pe care le-aţi ridicat în scrisoarea dvs. Dar sincer vorbind, o cercetare personală completă din partea dvs. Vă va ajuta să găsiţi răspunsuri în publicaţiile noastre şi la celelalte întrebări pe care le mai aveţi.
Am încredere că informaţiile oferite, împreună cu sugestiile, vă vor fi de ajutor.
Prin scrisoarea noastră vă trimitem dragostea noastră creştină şi cele mai bune urări.

Fraţii voştri în slujba lui Iehova
Din New York, Inc.

Dacă studiem cu atenţie răspunsul Societăţii, observăm că este incomplet, cum însuşi ei recunosc, iar răspunsul nu este satisfăcător cu argumente solide.
Dar înainte de a primi răspunsul, am înţeles un lucru pe care trebuia să-l înţeleg mai de mult, şi anume: nu puteam să mă complac în minciună şi ipocrizie, nu puteam să fiu sincer până la un punct doar, nu puteam iubi doar adevărurile care îmi convin şi să nu le bag în seamă pe celelalte, minimalizându-le cum spuneau unii martori: *„nu are importanţă dacă Isus a venit sau nu, dacă este întronat sau nu…nu noi suntem vinovaţi dacă Sclavul greşeşte. El va fi tras la răspundere."* Atunci eu mă gândeam: atunci nici catolicii nu vor fi traşi la răspundere pentru că se închină la icoane, ci doar Papa va fi vinovat!

[10] Textul din Matei 24:15, nu diferă de cel din Daniel 12:11, cum declară Societatea, căci însuşi Isus spune: ***„…despre care a vorbit profetul Daniel – stând într-un loc sfânt (cititorul să-şi folosească discernământul)."*** Deci Isus arată că ceea ce spune El se găseşte şi în Daniel, deci El nu învăţa ceva diferit. Amândouă pasaje fac referire nu la evenimente care au avut loc; ci, la evenimente ce au loc cu aproximativ trei ani şi jumătate înainte de sfârşit, căci în primul secol lucrul dezgustător s-a aşezat în 66 e.n deci cu trei ani şi jumătate înainte de sfârşitul sistemului iudaic, tot aşa cu trei ani şi jumătate (trei timpuri şi jumătate) înainte de distrugerea acestui sistem de lucruri se va aşeza urâciunea care pustieşte (vezi Daniel 7:25,26; 12:7,11,12; Apocalipsa 13:5).

Mi-am dat seama însă că dacă promovez învăţături false sunt vinovat, deoarece Iehova urăşte minciuna, şi aceasta vine de la Diavolul care este: **„Tatăl tuturor minciunilor”** Ioan 8:44, Today English Version.
Pe lângă aceasta predicând şi oferind reviste cu evanghelia că Isus guvernează deja, mă pun în postura de a predica o altă evanghelie, care va atrage asupra mea blestemul (Galateni 1:8), căci apostolii nu au predicat o evanghelie a anului 1914, ca eveniment al Regatului, ei ştiau de două evenimente importante a Regatului, de învierea şi înălţarea lui Isus la cer, şi de venirea lui în glorie cu toţi sfinţii îngeri.
Astfel a trebuit să plec din Organizaţia Martorii lui Iehova, şi am ales să rămân o persoană spirituală, urmându-mi conştiinţa mea şi trăind conform dedicării mele faţă de Dumnezeu, căci eu nu m-am dedicat unei Organizaţii; ci, unei persoane.
În ce priveşte învăţătura adevărului, în contrast cu învăţătura Turnului de veghe, vă las în compania capitolelor următoare, şi dacă iubim adevărul, nu avem de ce să ne temem de adevăr, astfel dacă suntem siguri că religia Martorii lui Iehova este cea adevărată, atunci să nu ne fie temă de a examina paginile următoare.

2. Asiguraţi-vă că sunteţi în adevăr!

Moto: **„Asiguraţi-vă de toate lucrurile; ţineţi ferm la ceea ce este excelent”**. - 1Tesaloniceni 5:21 NW
„Eroarea, într-adevăr, nu este niciodată expusă în deformarea ei goală, ca nu cumva, fiind astfel expusă, să fie deodată detectată. Aceasta însă este ornată cu şiretenie într-o haină atractivă, ca prin această formă exterioară, să o facă să apară pentru cel ne-experimentat (pe cât de ridicolă pară să fie expresia) mai adevărată decât adevărul în sine”. - Irineu, **„Împotriva Ereziilor”** 1.2

Potrivit cu acest principiu, creştinii trebuie să se asigure şi să cerceteze pentru a vedea dacă sunt în adevăr, firul de plumb care poate servi ca dreptar este Biblia.
Este interesant ce se spune într-o publicaţie a Societăţii: *„pentru ca închinarea noastră să-I fie plăcută, ea trebuie să aibă rădăcinile în Cuvântul Divin al adevărului…Ei (Fariseii) au urmat propriile lor învăţături şi tradiţii, mai degrabă decât Cuvântul lui Dumnezeu. Care a fost rezultatul? Isus le-a zis: Aţi făcut fără efect Cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre. Aşadar dacă dorim să fim plăcuţi lui Dumnezeu, trebuie să fim siguri că ceea ce credem este în armonie cu Biblia. Nu este suficient să presupunem doar că învăţăturile religiei noastre sunt în armonie cu Biblia. Simplu fapt că o religie oarecare se foloseşte de Biblie nu dovedeşte că învăţăturile şi obiceiurile acestei religii s-ar baza pe ea. Unii locuitori din Bereea au fost lăudaţi pentru*

că au verificat în Scripturi dacă Pavel care le-a vestit Cuvântul, le-a spus adevărul (Fapte 17:10,11). Religia aprobată de Dumnezeu trebuie să fie în toate privinţele în armonie cu Biblia; ea nu va accepta doar anumite părţi ale ei, respingându-le pe celelalte (2Timotei 3:16).” **„Paradisul”** p.29-31.

Ai verificat dacă Organizaţia Martorii lui Iehova este în toate privinţele în armonie cu Biblia? Dacă pe parcursul timpului Organizaţia a făcut schimbări, în organizare, în doctrină şi explicaţia unor profeţii, şi probabil va mai face schimbări, atunci este ea *„în toate privinţele în armonie cu Biblia”*? dacă se schimbă anumite învăţături înseamnă că ele nu au fost în armonie cu Biblia, făcând din religia noastră o religie falsă. De aceea întreabă-te în mod serios acest lucru.

De asemenea atunci înţelegem că ideea spusă şi gândită de unii Martori ai lui Iehova, precum că trebuie să trecem cu vederea unele învăţături greşite, pentru că nu sunt aşa de importante, sau se vor schimba, sau Conducerea va fi trasă la răspundere pentru ele, nu este bună, conform cu cartea **„Paradisul”**.

Pune-ţi întrebarea: Nu cumva a-i acceptat anumite practici şi învăţături fără să le verifici atent? De exemplu dacă eşti Martor al lui Iehova, iar când ai studiat cartea **„Paradisul”**, **„Cunoştinţa”**, sau **„Ce ne învaţă în realitate Biblia?”**, sau o altă publicaţie, ai citit şi alte cărţi sau reviste doar în favoarea acestor interpretări sau şi împotriva lor, luând în calcul şi alte variante pentru a putea fi obiectiv? Aţi citit Biblia în întregime înainte de a studia cu martorii? Aţi citit contextul versetelor studiate, adică cele care apar în publicaţii, pentru a fi sigur că sunt aplicate corect? Aţi verificat alte traduceri ale Bibliei, sau citatele pe care le foloseşte Societatea Watchtower, din alte surse, cum ar fi unele enciclopedii, pentru a vedea dacă nu sunt scoase din context, dându-le un sens greşit?

Care este procesul pe care l-aţi folosit pentru a pune la test Organizaţia înainte de a intra în ea? Ai acceptat unele explicaţii sau practici organizatorice numai din consideraţie faţă de unele adevăruri, acceptând unele lucruri, de dragul unor învăţături, precum demascarea trinităţii, sau rugăciunile la Maria, sfinţi sau îngeri? Aceste întrebări şi le poate pune oricine, indiferent de religia din care aparţine, pentru că este în joc viaţa noastră. De aceea să nu ne grăbim să trecem cu vederea aceste întrebări legitime, deoarece este în joc nu numai veşnicia; ci, şi onoarea lui Iehova, Dumnezeul adevărului (Proverbe 27:11; Isaia 65:16).

Cu siguranţă că dacă îmi puneam aceste întrebări şi reflectam mai serios fiind hotărât în urmarea acestor principii, nu aş fi mai suferit aşa de mult. De aceea să analizăm situaţia cât mai obiectiv, pentru că fericirea noastră prezentă şi viitoare este strict legată de modul cum analizăm lucrurile.

Prin urmare în capitolele următoare te vor ajuta să analizezi Organizaţia Martorii lui Iehova şi din alte unghiuri, prin prisma Bibliei pe care Societatea nu le tratează, arătând prin aceasta metodele propagandistice pe care le foloseşte, după cum spune însuşi revista Treziţi-vă 22/6 2000, p.9 care descrie

metodele propagandistice**:** *„exploatându-le pe cele care le sunt utile şi ascunzându-le pe celelalte (fapte). De asemenea ei denaturează şi răstălmăcesc fapte, devenind specialişti în folosirea…informaţiilor pe jumătate adevărate”*
Pentru început să facem o incursiune în istoria acestei Organizaţii, punându-ne unele întrebări pertinente în acelaşi timp.

3. Reflectând la istoria Martorilor lui Iehova!

Moto: **„Şi dacă vei zice în inima ta: „Cum vom recunoaşte cuvântul pe care nu l-a spus Iehova?” Când profetul vorbeşte în numele lui Iehova şi cuvântul nu se adevereşte sau nu se împlineşte, atunci cuvântul acesta nu l-a spus Iehova. Profetul l-a spus din înfumurare. Să nu te temi de el.”** - Deuteronom 18:21-22 NW.

Cartea: **„Martorii lui Iehova Proclamatori ai Regatului lui Dumnezeu”**, descrie începuturile mişcării iniţiate de Russell. Pe scurt am schiţat ideile principale (vezi JV p.42): Charles Taze Russell s-a născut la 16 februarie 1852 în Alleghenez, părinţii lui fiind prezbiterieni, Charles sa ataşat mai târziu de biserica Congregaţionalistă.
În timp ce Russell era în căutarea adevărului, într-o seară din 1869, a luat contact cu adventiştii, astfel mai târziu în 1870, el împreună cu alţi cunoscuţi au format un grup de studiu Biblic. Ei practicau următoarea metodă de studiere a Bibliei: cineva punea o întrebare, apoi discutau pe marginea ei căutând toate textele din Biblie în legătură cu ideea respectivă şi astfel se ajungea la o concluzie. Această metodă, spune cartea Martorii, a condus la o creştere continuă în cunoaşterea lui Dumnezeu. Dacă această metodă a fost atât de bună (şi într-adevăr este), de ce Martorii lui Iehova nu o mai folosesc şi în prezent la întrunirile lor? Nu ţi se pare logic să cauţi toate textele cu privire la un subiect înainte de a trage o concluzie? Dar ai procedat aşa când ai intrat în Organizaţie? De pildă, când ai acceptat că Isus şi-a început prezenţa Sa în 1914, ai analizat toate pasajele Biblice despre prezenţa (paruosia în lb. Greacă) Domnului? Ştii în câte versete apare acest cuvânt? Conform cu apendicele **Traducerii Lumii Noi** apare în 24 de locuri (vezi NW-2000, p. 416 lb. Română). Ai luat în calcul şi varianta că acest eveniment ar putea fi de domeniul viitorului?
Dar să mergem mai departe cu istoria Organizaţiei.
În primul rând, să vedem cum a descoperit Russell, primul preşedinte al Societăţii Turnul de veghe, unele doctrine?
În JV p. 45, se arată în mod clar că unele învăţături, printre care şi cea referitoare la Dumnezeu, că Acesta nu este o trinitate de persoane, i-au fost

dezvăluite de alţii, printre care şi de un păstor adventist cu care Russell a colaborat.
Atunci unele doctrine învăţate de studenţii Bibliei, dar diferite de creştinătate, nu au fost creionate de către studenţii Bibliei? NU, deoarece chiar înainte de Russell au existat mişcări religioase şi publicaţii în acest sens (JV p.48; W 15/10 2000, p.26). La începutul sec. XIX a existat o grupare numită: **„Christian Connection”** care au susţinut anhilarea sufletului. Ulterior a apărut şi mişcarea lui Stone şi Campbell sau mai este numită: **„mişcarea Restoraţionistă”**. Iar cam la jumătatea sec. XIX a apărut şi mişcarea adventistă, care a preluat această doctrină de la aceste două grupări. În 1853 a apărut o carte intitulată: **„Biblia contra tradiţiei”**, şi alţi oameni religioşi, ca Grew Henrz, George P. şi alţii au călătorit mult predicând aceste lucruri şi tipărind publicaţii în acest sens. Iar Martorii lui Iehova la rândul lor au preluat acest tip de interpretare de la adventişti.
Astfel doctrina despre anhilare şi cea Anti-trinitate, a fost luat de la alţii, nu ei au descoperit-o prin studiu sau călăuzire divină, nu, în JV p. 125 se spune: *„Ei nu au fost primii care au înţeles că trinitatea nu este scripturală.”* Pionierii adventişti şi mulţi teologi din america din aceea perioadă erau contra trinităţii, astfel următorii liderii şi pionierii ai mişcării advente au fost antitrinitarieni: James White: 1821-1881; Joseph H. Waggoner, Joseph Bates: W.W. Presscott, Merritt Cornell Alonzo T. Jones, A.J.Dennis, John Matteson Uriah Smith: 1832-1903, J.N.Andrews, R.F. Cottrell, J.S. Washburn J.N.Loughborough, S.N. Haskell, E.J.Waggoner, M.C. Wilcox, G G.W.Amadon, J.M.Stephenson, Ellen G. White: 1827-1915.[11] De fapt, până în 1942, în cadrul mişcării adventiste nu a fost introdus oficial crezul în doctrina trinităţii.
Atunci să ne întrebăm: Spiritul Sfânt i-a descoperit lui Russell aceste doctrine, sau le-a luat de la alţii? Să-l lăsăm ca Societatea să ne răspundă la această întrebare: *„El nu a pretins totuşi că a descoperit adevăruri noi, lucrarea noastră a constat în a strânge laolaltă fragmentele adevărului”* JV p.48,49, vezi şi 707, iar în JV p. 120 se precizează**:** *„A recunoscut deschis că le era îndatorat altora, care au contribuit personal şi în diferite moduri, pentru a-l ajuta să înţeleagă Cuvântul lui Dumnezeu.”* Deci canalul de comunicare de atunci al lui Iehova, a avut nevoie să fie învăţat de oameni, pe care în prezent martorii lui Iehova îi consideră ca fiind religia falsă a Babilonului.
Însă revenind la doctrinele adoptate de Russell, el a adoptat anumite calcule şi preziceri false. Astfel după „mica decepţie” de la 1843 şi „marea decepţie” de la 1844 (deoarece Isus nu s-a reîntors la anii stabiliţi de ei), mişcarea millerită s-a fragmentat în multe orientări. Una dintre ele, condusă de Nelson H. Barbour a pus data revenirii lui Cristos pe data de 1874 şi a calculat că cele

[11] Vezi cartea: **„Trinitate în lumina revelaţiei”** p.37-39, şi site-ul: http://www.laodicea.ro/index_files/Page894.htm

„șapte timpuri” a câte 2520 de ani se vor termina la 1914. În această mișcare a fost cooptat și tânărul Charles Taze Russell, care a acceptat aceste ipoteze.
Ce aștepta tânărul Charles de la 1914? Sfârșitul lumii - prin anarhie și instaurarea efectivă a Regatului lui Dumnezeu pe pământ. Dar, nu s-a întâmplat așa? Nu. Astfel după prăbușirea așteptărilor lor legate de 1914, și moartea lui Russell, colaboratorii lui, au fost nevoiți să de-a alte sensuri așteptărilor lor față de 1914. În primul rând au abandonat ipoteza cu venirea lui Cristos în 1874 și au „transferat” evenimentul pe data de 1914. De reținut că cronologia susținuta de C. T. Russell avea o diferență de 120 de ani față de cronologia acceptată de toți istoricii lumii.
J.F. Rutherford, președintele care l-a succedat pe Russell, la conducerea WTBTS a făcut o corectare de 100 de ani, totuși mai rămâneau 20 de ani și acești ani erau vitali, pentru a se putea susține în continuare ipoteza celor șapte timpuri, însumând 2520 de ani.
Ipoteza celor șapte timpuri, însumând 2520 de ani, a fost preluată de la John Aquila Brown. El era reverend, adică pastor, preot. El calcula cele șapte timpuri, cu începere de la 604 î.e.n., când după opinia lui, Nebucadnețar a urcat pe tron, deci el nu credea ca Ierusalimul a căzut în anul 607 și în opinia lui, aceste 7 timpuri se sfârșeau la 1917.
Această ipoteză a lui a fost preluată de către William Miller, care a revizuit-o ca să se potrivească cu cealaltă ipoteză a lui Brown, care cădea pe 1843.
Apoi pe la 1875, al doilea care a revizuit-o a fost Nelson H. Barbour, un colaborator al lui Miller, care a pus data începerii celor 2520 de ani pe 606 î.e.n., găsind această dată pur și simplu adăugând 70 de ani la anul 536, când după părerea lui a fost construit altarul Templului. După Barbour cei 2520 de ani se sfârșeau în 1914.
Russell preia ipoteza de la Barbour în 1876 și o publică în periodicul: **„Bible Examiner”** (Examinatorul Bibliei). Că nu se pricepeau la cronologii nici Barbour, nici Russell, arată faptul ca au pus un an 0, între anul 1 înaintea erei noastre și anul 1 era noastră. Abia în 1904, Russell publică un articol în care își arată greșeala și scrie că este posibil ca sfârșitul celor 2520 de ani să se sfârșească în 1915.
Al treilea care o revizuiește, a fost Frederich Franz, care în cartea **„Adevărul vă va face liberi”**, mută anul începerii celor „șapte timpuri”, de la 606 la 607 î.e.n., scoțând anul 0.
Dar, haideți sa vedem ce credeau Russell și colaboratorii săi despre date: Conducătorii Societății Turnul de veghe s-au considerat a fi canalul de comunicare cu Dumnezeu, acel sclav fidel și prevăzător aprobat de Isus, Domnul nostru. Mai mult, chiar, ei se considerau profeți, mesageri speciali ai lui Dumnezeu: Sursă: **„Taina Împlinită”**, prima ediție 1917, p 31, Turnul de veghe 1/12/1916 (reprint p. 377), Turnul de veghe 1/11/1917 (reprint p. 323) Russell era considerat al șaptelea „înger”, „sol”, „mesager”, „trimis special”, adică cu alte cuvinte: „apostol” (trimis), dar ca al doilea de cea mai mare

importanţă, după apostolul Pavel, de asemenea despre colaboratorii săi, acea mică rămăşiţă unsă cu spirit, se spunea că sunt oamenii lui Dumnezeu şi primesc instrucţiuni prin îngeri: **„Lumină”**, Volumul I, p 64, 1930, scris de Rutherford, **„Justificare”**, Volumul III, p 250, 1932, scris de Rutherford, Turnul de veghe 1/4/1972 (reprint 197), Treziţi-vă! 8/10/1968, p 23, şi multe alte surse.[12]

Dar, să observam ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, cu privire la oamenii ce au astfel de pretenţii: **„Când profetul vorbeşte în numele lui Iehova şi cuvântul nu se adevereşte sau nu se împlineşte, atunci cuvântul acesta nu l-a spus Iehova. Profetul l-a spus din înfumurare. Să nu te temi de el”.** (Deuteronom 18:22 NW).

Este demn de menţionat că Studenţii în Biblie nu au înţeles corect anumite doctrine, nu doar probleme de cronologie, de pildă, doctrina trinităţii, ei cu toate că îl considerau pe Tatăl mai mare ca Fiul, credeau despre Isus că este Dumnezeu Atotputernic (cartea **„Taina Împlinită”** p.17, aplică la Isus textul din Apocalipsa 1:8). Alte câteva învăţături eronate care apar în cartea Taina Împlinită: Îngerii celor 7 biserici (congregaţii), sunt: Îngerul bisericii Efes a fost apostolul Pavel, pe parcursul anilor 33-73 e.n. (sfaturile pentru cele 7 biserici sunt caracteristice a 7 perioade de timp, care îl are pe îngerul său); Îngerul bisericii din Smirna a fost Ioan, 75-325 e.n.; Îngerul bisericii din Pergam a fost Arius, pe parcursul anilor 325-1160 e.n.; Îngerul bisericii din Tiatira a fost Waldo, pe parcursul anilor 1160-1378 e.n.; Îngerul bisericii Sardes a fost Wycliffe pe parcursul anilor 1378-1518 e.n.; Îngerul bisericii din Filadelfia a fost Luther, pe parcursul anilor 1518-1874 e.n.; iar Îngerul din Laodicea a fost Russell pe parcursul anilor 1874-1918 e.n.

Toate aceste explicaţii, Martorii lui Iehova din prezent, le-ar considera apostate şi demonice. Apocalipsa 8:4, este interpretat în cartea **Taina Împlinită** p.183, după cum urmează: tunetele de aici reprezintă cele 7 volume Studii în Scripturi; Apocalipsa 8:7, întâia trâmbiţă este mişcarea religioasă Luterană (Taina Împlinită p.183); Apocalipsa 8:8, a doua trâmbiţă, mişcarea Anglicană (Taina Împlinită p.187); Apocalipsa 8:10, a treia trâmbiţă, mişcarea Calvinistă (Taina Împlinită p.189); Apocalipsa 8:12, a patra trâmbiţă, mişcarea baptistă (Taina Împlinită p.191); Apocalipsa 9:1, a cincia trâmbiţă, mişcarea lui Wesley, episcopală şi metodistă (Taina Împlinită p.195); a şaptea trâmbiţă este mişcarea spiritistă a alianţei Evanghelice (Taina Împlinită p.200). Cei doi martori din Apocalipsa 11:3, sunt Vechiul şi Noul Testament. Mihail din Apocalipsa 12:7 se referă la papa şi îngerii lui, la episcopi (Taina Împlinită

[12] Toate acestea le puteţi vedea fotocopiate, expuse în limba engleză, ataşate la cartea scrisă de Szalai Andras: **„Iehova şi organizaţia”**, p 271 - 289. Cele 6 volume **Studii în Scripturi** şi altă literatură veche, se poate vizualiza la adresa web: http://agsconsulting.com/acsb/

p.218, 237). Cele 7 cupe ale mâniei din Apocalipsa 15.1 şi 16:1 sunt cele 7 volume Studii în Scripturi (**Taina Împlinită** p.285,292).
Cu siguranţă că dacă unui martor al lui Iehova, i s-ar prezenta unele din aceste explicaţii, fără să se spună cine le-a născocit, ar spune acel martor că aceste explicaţii vin de la Satan şi nu de la Dumnezeu, ceea ce conduce la recunoaşterea faptului, atât că în general martorii nu-şi cunosc istoria în schimbarea explicaţiilor. Precum şi faptul că Sclavul Fidel care l-a început se credea că e Russell, să fie dat de ruşine, atât el, care se auto-proclama Înger al Bisericii din Laodicea, cât şi actuala conducere care mărturiseşte despre Russell că a fost călăuzit divin.
Pe lângă toate acestea, Pastorul Russell, credea în vise supranaturale de la Dumnezeu, ceea ce pentru Martorii lui Iehova din prezent este o apostazie (vezi g 8/4 2001 p.20), deoarece Societatea nu mai crede că după moartea apostolilor, Iehova mai vorbeşte prin vise, deci ori Russell a înşelat pe poporul lui Dumnezeu, ori Sclavul Fidel din prezent denaturează Scripturile când afirmă că Dumnezeu nu mai vorbeşte prin vise, voi ce credeţi?
Dar să prezentăm visul lui Russell aşa cum este descris în cartea Taina Împlinită: *„În tinereţea sa a visat că dormea într-o cameră pe acoperiş. Deodată s-a deşteptat ca să vadă soarele de dimineaţă care tocmai răsărise pe culmea dealului, strălucindu-i direct în faţă. Atunci el a sărit deodată în picioare crezând că e târziu. În felul acesta el s-a împiedicat de cei care dormeau lângă el. El voia să-şi reproşeze că ia trezit, când a descoperit că nici unul din cei ce dormeau nu s-a trezit. Însemnătatea e clară, lumina strălucea în întuneric, iar întunericul nu a cuprins-o. Pastorul Russell s-a deşteptat la lumina soarelui zilei celei noi. El a încercat să-I deştepte şi pe alţii, şi nu a reuşit"*
Dacă un martor al lui Iehova ar citi **„Taina Împlinită"**, s-ar îngrozi, deoarece de exemplu personajele din Apocalipsa 12, sunt interpretate astfel: Femeia este biserica iniţială; balaurul este imperiul roman; copilul de parte bărbătească este papalitatea (JV p.79). Martorii lui Iehova cred total altceva, astfel conform explicaţiei actuale: femeia este organizaţia cerească compusă din îngeri; balaurul este Satan; copilul este Regatul născut în anul 1914.
Un alt exemplu de schimbări radicale este interpretarea pasajului din Apocalipsa 7:9-17, în viziunea lui Russell, ***„marea mulţime"***, este o clasă secundară cerească, dar din 1935, s-a dat o altă interpretare, cum că ar fi o clasă cu speranţa de a trăi pe pământ.
Alte lucruri pe care conducerea de după Russell le-a repudiat sunt şi anumite explicaţii care făceau paralelă între anumite profeţii şi pasajele unei piramide din Egipt, mai târziu s-a recunoscut că această metodă de interpretare a profeţiilor nu este bună, de fapt această metodă Russell a luat-o din cartea: **„Pasagiile Piramidei"** de Edgar, Vol.III (JV p.162, 200).
O altă învăţătură luată de la alţii, este explicaţia lui Iov 40:15-19, care descrie un animal, ca fiind o profeţie la descoperirea locomotivei cu aburi. Oare de ce

avea nevoie Sclavul fidel şi prevăzător de atunci de alţii în interpretarea Scripturilor?
O situaţie şi mai gravă este că există şi la ora actuală oameni (Studenţi în Biblie), desprinşi din Organizaţie, care au rămas la învăţăturile lui Russell, şi care îi consideră pe Martorii lui Iehova, ca fiind o mişcare apostată ruptă din Studenţii Bibliei.
Însă cu toate aceste interpretări aberante al lui Russell, iată ce spune W 1/5 1922, p.132 despre el: *„Nu a existat nimeni în prezent care să poată spune cu sinceritate, că a primit cunoştinţa planului divin, de la orice sursă decât de la fratele ministru Russell, direct sau indirect. Orice indicaţie de la Domnul a arătat că Dumnezeu l-a dat pe fratele Russell bisericii ca să fie solul lui."* Ne întrebăm însă: dacă Russell a fost solul lui Cristos, cum se face că învăţăturile trâmbiţate ca adevăruri importante, el le-a învăţat de la alţii, iar multe din învăţăturile lui s-au schimbat pe parcursul timpului de către Societatea Watchtower? Cum se face că biserica (congregaţia) păstorită de Russell este cea din Laodiceea, iar despre îngerul acelei biserici Domnul Isus mărturiseşte: **„Îngerului congregaţiei din Laodiceea scrie-i: Iată ce spune cel ce este Amin, martorul fidel şi adevărat, începutul creaţiei lui Dumnezeu: «Cunosc faptele tale şi ştiu că nu eşti nici rece, nici fierbinte. Aş vrea să fii rece sau fierbinte. Astfel, pentru că eşti căldicel şi nu eşti nici fierbinte, nici rece, te voi vărsa din gura mea. Pentru că zici: „Sunt bogat, am agonisit bogăţii şi n-am nevoie de nimic", dar nu ştii că eşti nenorocit, vrednic de plâns, sărac, orb şi gol, te sfătuiesc să cumperi de la mine aur purificat în foc ca să ajungi bogat, mantii albe ca să fii îmbrăcat şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii şi alifie pentru ochi, cu care să-ţi ungi ochii ca să vezi"** (Apocalipsa 3:14-17).
Iată starea îngerului congregaţiei din laodiceea şi a congregaţiei care se consideră bogată dar din punct de vedere spiritual este căldicică, chiar nenorocită, săracă, vrednică de plâns, oarbă spiritual şi goală. Un astfel de înger şi congregaţie nu are acces la cer, fără haina de nuntă (Apocalipsa 3:4).
Apoi dacă Russell este solul lui Cristos, atunci cum de aceea învăţături s-au schimbat? Fie ceea ce s-a învăţat ulterior este fals, fie ce a învăţat Russell este fals? Şi atunci acesta nu putea fi mesagerul lui Cristos!
Puteţi face o experienţă cu un Martor al lui Iehova, care nu cunoaşte explicaţiile lui Russell, de pildă, întrebaţi-l cum consideră interpretarea conform căreia, **„marea mulţime"** este o clasă secundară cerească, sau că copilul de parte bărbătească din Ap.12:5, ar fi papalitatea?
În continuare haideţi să verificăm, dacă primul preşedinte şi următorii preşedinţi ai Societăţii Turnul de veghe au fost călăuziţi divin, vom adopta metoda pe care ei înşişi au emis-o. În W 1/3 1975 p. 151 (lb.engleză), se spune: *„Biblia stabileşte regulile de testare a profeţiei, în Deuteronomul 18:20-23."* În acest text se subliniază două aspecte: 1. Să nu spună un cuvânt pe care Iehova nu l-a spus; 2. Profeţia adevărată se împlineşte.

Într-o altă publicaţie la p.1346,1348 (**Aid to Bible Understnding**) se învaţă următoarele: *„Înţelegerea corectă a profeţiei este dată însă de Dumnezeu, mai ales în prezicerea vremurilor sfârşitului. Cele trei lucruri esenţiale pentru stabilirea credibilităţii adevăratului profet sunt: 1. Vorbitul în numele lui Iehova; 2. Lucrurile prezise să ajungă la împlinire; 3. Aceste profeţii să promoveze închinarea adevărată."*
Societatea se promovează pe ea însuşi ca fiind: mesagerul lui Iehova, canalul lui de comunicare, Sclavul fidel şi prevăzător, Clasa Ioan şi Ieremia, etc.; de pildă în W 1/9 1979 p. 29 (engleză) scoate bine în evidenţă pretenţiile lor: *„Timp de aproape 60 de ani, clasa Ieremia a anunţat cu fidelitate cuvântul lui Iehova."* Ei mărturisesc despre ei înşişi ca fiind cei prin care vorbeşte Dumnezeu, astfel mărturia lor nu este adevărată, căci mărturia doar a unui martor nu este adevărată (Ioan 8:13,16-18), dacă însă profeţiile făcute de ei s-ar fi împlinit, atunci mărturia lor ar fi fost adevărată, căci ar fi adeverit Dumnezeu împlinindu-le profeţiile, şi ar fi astfel doi martori care adeveresc un anumit adevăr.
Ei demască pe alţii că au făcut profeţii false, astfel în cartea JV p.40: *„În Statele Unite, William Miller a prezis că întoarcerea lui Cristos sub formă vizibilă va avea loc în anul 1843 sau 1844. Teologul german J. Bengel a fixat ca dată anul 1836; în anglia adepţii lui Edward Irving au indicat mai întâi anul 1835, apoi 1838, 1864, şi în final, 1866. În Rusia a existat un grup de menoniţi care au indicat mai întâi anul 1889, apoi 1891."*
Însă uită că şi ei au făcut preziceri false, haideţi să vedem cele mai importante profeţii false prin care se poate observa că pretenţiile lor sunt exagerate şi false:

Profeţiile False ale Turnului de Veghe:
Dacă Martorii lui Iehova ar fi religia adevărată nu ar fi făcut preziceri false, căci în W 1991 1/12 p.7, se spune: *„O religie care predă minciuni nu poate fi adevărată."* Haideţi să vedem câteva profeţii false ale Turnului de Veghe care se auto-intitulează: singurul canal de comunicare al lui Dumnezeu:

- **1798 -** Era considerat sfârşitul celor 1200 de zile din Apocalipsa capitolul 12. Sursă: **„Three Worlds"** (Trei lumi), publicaţie în comun a lui Barbour şi Russell, 1877, p.114. Această explicaţie a fost schimbată ulterior, 1798 fiind schimbat la 1889.
- **1799** - Era considerat începutul *„ultimelor zile"*[13]. Prin faptul ca Napoleon a îndepărtat pe Papă, s-a considerat ca s-a împlinit cei 1260

[13] WTS îşi bate joc de unii catolici care credeau că *„Domnia milenară a lui Isus Cristos s–a încheiat în 1799, cînd armatele franceze au intrat în Roma şi au pus capăt stăpînirii papei, deportîndu–l pe acesta ca prizonier în Franţa, unde a şi murit. Clerul catolic a spus că Satan şi demonii lui au fost eliberaţi atunci din „groapa fără fund" sau din „abis" pentru a–şi reîncepe lucrarea de „înşelare" „pentru puţin timp" (Apocalips 20:1–3, Douay Version catolică). Dacă lucrul acesta ar fi adevărat, ar însemna că acel „puţin timp" durează deja de 190 de ani, fără a se întrevedea sfîrşitul."* (W '90 1/6

de zile descrise în Daniel 7:25; 12:7; Apocalipsa 11:1-3. Sursă: Turnul de veghe, Ianuarie - Februarie 1889, Studii În Scripturi Volumul II, p 256, Studii În Scripturi Volumul III, p 58, 63, 64, scrise de C.T. Russell. În 1930 aceste explicaţii sau pus în legătură cu data de 1914.

- **1829** - Era considerat sfârşitul celor 1290 de ani, expuşi în Daniel 12:11, care au început la 539 î.e.n. Era văzută o dată foarte importantă, deoarece atunci a început lucrarea lui William Miller şi de fapt Studenţii Bibliei, la origini provin de acolo. Sursă: Lothar Gassman, Martorii Lui Iehova, p 9, Studii În Scripturi Volumul III, p 40, 60, 163, **Our Lord's Return** (Revenirea Domnului nostru) scrisă de JF Rutherford. Această învăţătură a fost abandonată în 1930.
- **1844** - După Miller era considerat anul „sfârşitului lumii", după Russell era începutul celor 30 de ani de „probă", care în opinia lui, corespundea cu cei 30 de ani din viaţa lui Isus, scurşi de la naşterea sa ca om şi până la botezul lui în apa Iordanului. Sursă: Studii În Scripturi Volumul II, p 240. Această învăţătură a fost abandonată în 1930. De remarcat că Russell şi colaboratorii săi credeau că orice eveniment Biblic, petrecut în antichitate, trebuia să aibă încă o împlinire, după aceea în viitor. Pe această preconcepţie greşită s-au pus bazele tuturor speculaţiilor lor. Şi nu este de mirare de ce au fost atâtea speculaţii cu privire la date.
- **1846** - Era considerat sfârşitul celor 2300 de zile, expuşi în Daniel 8:14. Era considerată o dată importantă deoarece atunci George Storrs şi alţi colaboratori ai lui Russell, au abandonat învăţăturile greşite şi astfel „sanctuarul" a fost curăţit. De asemenea, era considerat ca anul în care a început „alianţa evanghelică" între grupările protestante, ceea ce a fost catalogată ca „spiritism". Sursă: **Studii în Scripturi** Volumul III, p 108, **Studii în Scripturi** Volumul VII (Taina Împlinită), p 163. Această învăţătură a fost abandonată în 1930.
- **1873** - Era considerat data la care se împlinesc cei 6000 de ani de la creaţia lui Adam şi intrarea în al 7000 de an, mia de ani din cartea Apocalipsa, ***„ziua Domnului"***. Sursă: **Studii în Scripturi** Volumul II, Prefaţa, p 39. Învăţătură abandonată în 1930. Încheierea celor 6000 de ani din istoria omenirii, va fi pusă în anul 1943, ca fiind anul 1975, în cartea **„Adevărul vă va face liberi"**. Începând cu anul 1966 anul 1975 va căpăta o importantă profetică în literatura de atunci a martorilor. Sursă = Cartea: **„Life Everlasting"** (Viaţă veşnică). [vezi anul **1975**].

---

p.10-14). Dar oare studenţii în Biblie, nu au crezut că exact în acelaşi an în 1799, a început zilele din urmă? Poate uităm cuvintele Domnului cu ‚paiul din ochiul fratelui şi bârna din ochiul nostru'!

- **1874** - Era considerat data de la care începe prezenţa invizibilă a lui Christos. Data cea mai importantă a lui Russell. Sursă: **„Trei lumi”**, p. 175, **Studii În Scripturi** Volumul II, p 170, **„Revenirea Domnului nostru”**, p 27, **„Proclaimers”** (Proclamatorii), p 133, nota de subsol. Până la 1904 Russell aşa credea că la această dată a început Armaghedonul. Sursă: Turnul de veghe 15/1/92, p 3, 21 (reprint la pagina 1355), **Studii în Scripturi** Volumul II, p 101. Această învăţătură a fost abandonată în 1930 parţial şi în 1943 total. Vezi nota de subsol 2; vezi şi JV p.47, actualmente se crede că a revenit în 1914 şi de atunci şi-a început prezenţa.
- **1875** - Era considerat anul în care se sfârşeşte „marele jubileu”, ca încheierea a celor 1335 de zile expuse în Daniel 12:12. Era privit ca anul în care au înviat sfinţii, invizibil. Sursă: **„Trei lumi”**, p 108. Ulterior, în 1881, data învierii invizibile a sfinţilor creştini a fost mutată de pe 1875 pe 1878.
- **1878** - Era considerat data la care se sfârşeşte epoca evanghelică şi se produce răpirea adunării sfinţilor lui Cristos, a creştinilor credincioşi. Sursă: **„Trei lumi”**, p 68, **„Proclamatorii”** p 632, **„Martorii Lui Iehova În Planul Divin”**, p 19. Bineînţeles, dată abandonată după anul 1878. Se mai credea că Isus îşi asumă puterea de rege (JV p. 632) şi are loc învierile cereşti (Taina Împlinită 149,278), actualmente Martorii cred că învierile cereşti au avut loc în 1918 .
- **Anul 1873**, se împlinesc 6000 de ani de la facerea lui Adam (mai târziu aceste profeţii sau explicat că sunt greşite – JV p.631).
- **Anul 1881**, Se închide uşa pentru clasa miresei de 144.000 (W 1881 p.3/10; JV p. 632), apoi s-a crezut (până în 1966), ca această uşă s-a închis în 1931, ca apoi din 1966, să se creadă că această chemare s-a sfârşit în 1935, ca în anul 2007 să se renunţe la un an stabilit pentru închiderea uşi pentru clasa cerească (vezi: W 1/5 2007 p.30,31).
- **Anul 1889**, se face următoarea precizare în cartea din limba engleză, **„The Time is at Hand”** la p.101: *„Aducem dovezi că întemeierea Regatului lui Dumnezeu a început deja…şi că bătălia din ziua cea mare a lui Dumnezeu cel Atotputernic (Ap.16:14) care se va sfârşi în 1914 cu completa distrugere a conducerii actuale a pământului, a început deja.”*
- **Anii 1910-1914**: *„Stresul marelui necaz va fi în curând peste noi cam între 1910 şi 1912, culminând cu sfârşitul neamurilor, octombrie 1914.”* (cartea în engleză: **„The New Creation”** p.579; vezi şi Volumul 2 **Studii în Scripturi** p.76,77,101).
- **Anul 1914**, Armaghedonul din Scriptură ar trebui să aibă loc în acest an conform cu Volumul 3 **Studii în Scripturi** p.126,153.
- **Anul 1914**, mai târziu s-a susţinut că în acest an nu se va sfârşi Armaghedonul; ci, atunci va începe (**Pastor Russell′s Serrmons**

p.676), iar după moartea primului preşedinte s-a susţinut că în acest an a început necazul cel mare, învăţătură rămasă în vigoare până în anul 1969 (W 1/5 1999 p.16).

- **Anul 1915**, este anul când anarhia din lume va atinge apogeul (JV p.632), şi se va stabili împărăţia milenară (**Taina Împlinit**ă p.162).
- **Anul 1916**, Russell după moartea sa, a înviat la cer de unde supraveghează organizaţia Turnul de veghe (**Taina Împlinită** p.314).
- **Anul 1918**, va fi pentru creştinism o groază foarte mare (**Taina Împlinită** p.77).

Înainte de a trece la prezicerile celui de-al doilea preşedinte WTS, aş dori să dau câteva citate din literatura Studenţilor în Biblie. Astfel în numărul din ianuarie 1881 al Turnului de Veghe, anumite puncte fiind aici subliniate pentru confortul cititorului [sublinierile îmi aparţin].

„Observăm nu numai că secerişul evreilor şi epocile Evangheliei sunt paralele în privinţa începuturilor, dar şi ca lungime a duratei; fiind în total 40 de ani de la timpul ungerii lui Isus (la începutul secerişului lor în anul 30 e.n.) până la distrugerea Ierusalimului în anul 70 e.n. Aşadar începutul nostru din 1874 se închide cu sfârşitul „zilei de furie" şi la sfârşitul „timpurilor neamurilor", în 1914 – o perioadă similară şi paralelă de 40 de ani. Primii şapte ani de seceriş ai evreilor au fost dedicaţi în special adunării grâului copt din acea biserică; trei ani şi jumătate au fost cât timp el era prezent în calitate de Mire, iar trei ani şi jumătate după ce el a venit ca rege şi a intrat glorios, totul desfăşurându-se sub conducerea şi supraVeghea sa.

Aşa după cum a spus Ioan, el a curăţat aria şi-a adunat grâul şi a ars pleava. Aşadar iată cum se împlineşte paralela: Găsim că legea şi profeţii l-au declarat prezent la împlinirea „ciclurilor Jubileului" în 1874. Paralela ne arată că secerişul a început şi adunarea miresei în locul de siguranţă vor ocupa o perioadă de şapte ani paralelă care se încheie în 1881. Dar cum, când şi de ce „casa servitorilor" s-a poticnit în Cristos? Dacă ne putem asigura de această dată, atunci ar trebui să primim un indiciu cu privire la cum, când şi de ce casa Evangheliei se poticneşte, mai ales având în vedere faptul că în multe aspecte lucrarea de încheiere a acelei epoci este tiparul exact al acesteia.

Noi credem că Cristos este acum prezent, în sensul că a început lucrarea de preluare a puterii şi domniei sale măreţe. Lucrarea începe cu separarea neghinei de grâu în biserica vie şi asocierea grâului din toate timpurile în autoritatea regatului şi cu el însuşi. „Cel care va învinge va sta pe tron cu mine" şi „lui îi voi da putere peste naţiuni" să continue până când toate lucrurile îi vor fi supuse. Pare normal ca lucrarea să înceapă cu aducerea miresei, iar cei doi să devină unul."

În cartea **„Timpul este aproape"** (paginile 98 si 99), publicată în 1889, citim următoarele:

„Este adevărat că faptul de a pretinde, aşa cum spunem noi, ca în următorii douăzeci şi şase de ani toate guvernele prezente vor fi răsturnate şi desfiinţate înseamnă să aşteptam lucruri mareţe; dar noi trăim intr-o perioada de timp speciala, „Ziua lui Iehova", in care lucrurile culmineză cu rapiditate; şi este scris, „O lucrare scurta va face Domnul asupra pământului." (Vezi Vol. I., cap XV.)

Având în vedere aceasta dovada biblica puternica referitoare la timpurile neamurilor, noi consideram acest fapt ca un adevăr întemeiat, ca finalul regatelor acestei lumi si instaurarea completa a Regatului lui Dumnezeu, vor avea loc la finalul anului 1914 e.n. Atunci rugăciunea bisericii, rostita de la plecarea Domnului ei – „Sa vina regatul tău" – va primi răspuns; şi sub acea administraţie dreapta şi înţeleptă, întregul pământ va fi umplut de gloria Domnului – cu cunoştinţa şi dreptate şi pace (Psalm 72:19; Isaia 6:3; Habacuc 2:14); şi voinţa lui Dumnezeu va fi îndeplinită „pe pământ aşa cum este şi în cer."

În aceeaşi publicaţie, la pagina 101, se poate citi următoarea afirmaţie:

„Să nu vă surprindă, aşadar, când în capitolele următoare vom prezenta dovezi ca instaurarea Regatului lui Dumnezeu a început deja, ca profeţiile indică spre anul 1878 e.n. ca trebuie să înceapă domnia şi că „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic" (Apocalipsa 16:14), care se va încheia în 1914 e.n. şi va duce la răsturnarea completa a conducerii prezente a pământului, a început deja. Strângerea armatelor este vizibila clar, din punctul de vedere al Cuvântului lui Dumnezeu. Daca viziunea noastră este întunecată de prejudecăţi, când ajustam în mod potrivit telescopul Cuvântului lui Dumnezeu, putem vedea cu claritate sensul multor evenimente prevăzute pentru „Ziua Domnului" – că ne aflam chiar în mijlocul evenimentelor şi ca „ziua cea mare a mâniei sale urmează să vină".

Cu doi ani după publicarea acestei cărţi, în 1891, Russell a publicat o alta carte, **„Să vina Regatul tău"** şi la pagina 153 găsim următoarele: *„Lucrarea secerişului. Prăbuşirea, epidemiile, distrugerea, etc., prezise ca se vor abate asupra misticului Babilon, au fost prefigurate prin marele necaz si distrugerea naţionala care a survenit asupra Israelului carnal şi care s-a sfârşit cu căderea definitiva a naţiunii în 70 e.n. Iar perioada căderii îşi găseşte, de asemenea, corespondenta; pentru ca de la momentul când Domnul nostru a zis, „Casa vi se lasă pustie", în 33 e.n. pana în 70 e.n. au trecut 36 ½ ani; şi de la 1878 e.n. pana la sfârşitul anului 1914 e.n. sunt 36 ½ de ani. Iar odată cu sfârşitul anului 1914 e.n., ceea ce Dumnezeu numeşte Babilon şi ceea ce lumea numeşte Creştinătate va pieri, aşa cum se arata în profeţii."*

Tot Russell a mai afirmat: *„Noi nu vedem nici un motiv ca numerele sa trebuiască schimbate – nici nu am putea să le schimbăm şi dacă am dori. Acestea sunt, credem noi, calendarul lui Dumnezeu, nu al nostru. Insa nu uitaţi, ca sfârşitul anului 1914 nu este momentul începutului, ci al sfârşitului necazului."*

Noi nu vedem nici un motiv pentru a schimba opinia exprimata în punctul de vedere prezentat în Turnul de veghe din 15 ianuarie, 1892. Îndemnul nostru este să-l citiţi din nou, şi să luaţi o decizie dacă **„Perspicacitate în Scripturi”** (vol. II, pagina 468), are dreptate când spune: Russell a făcut referiri la el însuşi ca purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu şi a prezentat prezicerile cronologice ca şi rezultatul îndrumării lui Dumnezeu asupra poporului Său.
Să trecem la alte profeţii false:

- **Anul 1925**, vor avea loc învierile credincioşilor din vechime, al lui Avraam, Isac, Iacob, etc. cât şi poate luarea la cer a creştinilor (JV p.78) susţinea Rutherford, în timp ce Russell declara: *„Stabilirea Împărăţiei în Palestina va fi probabil prin 1925”* (Taina Împlinită p.162).

Al doilea preşedinte al Societăţii, Rutherford, continuă cu prezicerile false, susţinând tot anul 1925 dar pentru alte evenimente, astfel în W 1/9 1922 p.262 (engleză) se spunea: *„Data de 1925 este încă şi mai limpede arătată de Scriptură, deoarece este fixată de legea lui Dumnezeu, dată lui Israel.”* Iar în W 1/4 1923 p.106 se preciza: *„Crezul nostru este că anul 1925 este în mod clar stabilit în Scriptură.”* Pe lângă aceste afirmaţii, în cartea: *„Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor mai muri niciodată”*[14] (1920), la p.89,90 se spunea: *„după cum am afirmat mai înainte, marele ciclu de jubileu trebuie să înceapă în 1925. În acest timp va fi recunoscută etapă pământească a Regatului. De aceea ne putem aştepta cu încredere că anul 1925 va marca întoarcerea lui Avraam, Isac şi Iacob şi a profeţilor credincioşi din vechime, cei amintiţi de apostol în Evrei 11 la starea de perfecţiune omenească.”* (vezi şi JV unde se arată că pentru ai primi pe patriarhi au construit şi casa prinţilor, şi mulţi credeau că rămăşiţa va merge la cer în acel an).
Câtă deziluzie a adus acel an, făcând ca mulţi studenţi în Biblie să părăsească Organizaţia, cum s-a întâmplat şi după moartea lui Russell (JV p.78). De asemenea este curios că punctul de vedere greşit cu privire la anul 1925 s-a corectat doar în 1950, (JV p.76 n.s.), oare a fost nevoie de 25 de ani să-şi dea seama că au greşit? Ei care pretind că sunt umili şi receptivi!
În anii care au urmat după 1925, sau făcut zeci de preziceri iminente ale Armaghedonului, de pildă între anii 1940-1943 sau făcut cel puţin 44 de preziceri ale iminenţei sfârşitului (W15/9 1941 p.276; W15/1 1942 p.28; W1/5 1942 p.139; W1/5 1943; W1/9 1944 p.264; etc), să facem o spicuire concretă:
Light (1930) vol. 2 p. 327: *„Marele punct culminant este foarte aproape”*.
Vindication (1931), vol.1 p.147: *„Armaghedonul este foarte aproape...”*.
Preparation (1933) p.11: *„Dovada incontestabilă că timpul izbăvirii este foarte aproape”*.

[14] În prezent se recunoaşte că această învăţătură, cum că milioane de oameni din ani 1920 nu vor muri niciodată, a fost exagerată.

Salvation (1939) p.310: *„Bătălia din marea zi a Dumnezeului Atotputernic este foarte aproape”*.
The Mesenger (1940) p.6: *„Armaghedonul este înaintea noastră...Marele punct culminant a venit”*
W15/9 1941 p.276: „Sfârşitul final este foarte aproape”; p.288: „Lunile rămase până la Armaghedon”.
W15/1 1942 p.28: *„A venit timpul ca Isus Cristos să ia în stăpânire toate lucrurile”*.
W1/5 1942 p.139: *„Acum cu Armaghedonul chiar înaintea noastră”*.
W 1/9 1944 p. 264: *„Armaghedonul este foarte aproape”*.
Let God be true (1946) p.194: *„Dezastrul de la Armaghedon...este la uşă”*.
This Means Everlasting Life *(1950) p. 311: „Marşul a pornit! Încotro Spre câmpia Armaghedonului pentru războiul din marea zi a Dunezeului Atotputernic”.*
Sunt doar câteva spicuiri care arată cât de mult au manipulat oamenii prin aceste avertismente false dar iminente.

- **Anul 1975**, sau împlinit 6000 de ani de la facere, şi va fi foarte probabil Armaghedonul (Jv p. 104). Al patrulea preşedinte al Societăţii, a continuat cu linia prezicerilor false, astfel în cartea: **„Viaţă eternă în libertatea fiilor lui Dumnezeu”**, la p.29,30, Fredrerich Franz a spus că anul 1975 în toamnă se sfârşesc 6000 de ani de la crearea lui Adam şi probabil începutul Armaghedonului din Scriptură.

Aceasta înţelegere a fost publicata în vara anului 1966, într-o cartea scrisă de Frederich Franz, în primul capitol, cartea vorbea despre aranjamentul jubileului, care jucase, de asemenea, un rol proeminent în prezicerile referitoare la anul 1925 şi prezenta argumente în favoarea învăţăturii că şase zile a cate o mie de ani fiecare, în care omenirea experimentează imperfecţiunea, vor fi urmate de o a şaptea zi de o mie de ani, în care se va restabili perfecţiunea într-un jubileu măreţ de eliberare din sclavia păcatului, bolii şi a morţii. Cartea spunea următoarele la paginile 28 si 29: *„... Conform acestui calcul demn de încredere al cronologiei biblice sase mii de ani de la crearea omului se for sfârşi în 1975, iar perioada a şaptea de o mie de ani de istorie umana va începe în toamna anului 1975 e.n. Aşadar, în curând se vor încheia şase mii de ani de existenta umana pe pământ, în cadrul acestei generaţii...Deci nu peste mulţi ani, pe parcursul generaţiei noastre, vom ajunge la ceea ce Iehova Dumnezeu considera a şaptea zi a existentei omului.*
Cât de potrivit este pentru Iehova Dumnezeu să facă aceasta a şaptea perioada de o mie de ani un sabat de odihna şi eliberare, un măreţ sabat jubileic pentru declararea libertăţii pe tot pământul şi tuturor locuitorilor lui! Aceasta este cea mai potrivita ocazie pentru omenire. De asemenea si cel mai potrivit pentru Dumnezeu, pentru ca, amintiţi-vă, omenirea aşteaptă ceea ce ultima

carte a Sfintei Biblii numeşte domnia lui Isus Cristos de o mie de ani asupra pământului, domnia milenara a lui Cristos. Când a fost pe pământ, cu nouăsprezece secole în urma, Isus a spus despre sine: „Pentru ca Fiul Omului este domn al Sabatului." (Matei 12:18) Faptul ca domnia lui Isus Cristos, „Domnul sabatului", merge in paralel cu al şaptelea mileniu al existentei umane nu este doar o întâmplare, ci este in conformitate cu scopul iubitor al lui Iehova Dumnezeu." [sublinierile îmi aparţin].

Chiar în cartea JV se recunoaşte la pagina 104, că la un congres din Baltimore, Franz a spus: *„s-ar putea ca Satan să fie legat atunci* (în anul 1975)*."* Însă cartea JV recunoaşte următoarele: *„Totuşi au fost publicate şi alte declaraţii cu acest subiect, iar unele dintre ele au fost mai categorice decât au trebuit."*

Astfel în acelaşi an, 1966, ediţia din 8 octombrie a revistei Treziţi-vă, publicata alături cu Turnul de veghe, conţinea un articol cu titlul **„Cât de mult va mai dura?"** şi sub titlul *„6.000 de ani se încheie în 1975"*, argumenta că mileniul va fi ultima 1.000 de ani a unei zile de odihna de 7.000 de ani a lui Dumnezeu. Aceasta revista spunea următoarele (paginile 19, 20): *„De aceea, apropierea sfârşitului primelor 6.000 de ani a existentei umane are mare semnificaţie.*

Va merge ziua de odihna a lui Dumnezeu în paralel cu timpul existentei omului pe pământ de la creaţie? Se pare ca da. Din cele mai demne de încredere cercetări ale cronologiei biblice, care se armonizează cu multe date acceptate de istoria laica, noi ajungem la concluzia ca Adam a fost creat in toamna anului 4.026 î.e.n.. Creaţia Evei a avut loc probabil cândva în acelaşi an, imediat după aceea urmând să înceapă ziua de odihna a lui Dumnezeu. În ce an se vor încheia primii 6.000 de ani ai zilei de odihna a lui Dumnezeu? In 1975. Acest eveniment este demn de remarcat, în special având în vedere începutul „zilelor din urma", în 1914 şi dovezile concrete ale zilelor noastre, ca împlinire a profeţiilor, marchează aceasta ca fiind ultima generaţie a acestei lumi rele. Deci noi aşteptam ca viitorul apropiat sa fie plin de evenimente impresionante pentru cei care îşi pun credinţa in Dumnezeu şi promisiunile Lui. Înseamnă ca în relativ putini ani vom fi martori ai împlinirii profeţiilor ramase care se refera la timpul sfârşitului." [sublinierile îmi aparţin].

Revista Turnul de veghe din 1 mai 1968, ea spunea următoarele (paginile 272, 273): *„Viitorul imediat va fi în mod garantat plin cu evenimente climatice, pentru ca acest sistem vechi se apropie de sfârşitul final. Pe parcursul a numai câţiva ani cel mult, partea care a mai rămas din profeţiile referitoare la „zilele din urma" se vor împlini, având ca rezultat eliberarea şi supravieţuirea omenirii în regatul glorios de 1.000 de ani a lui Cristos. Ce zile dificile, însă în acelaşi timp, ce zile măreţe ne stau în faţă! Înseamnă aceasta ca anul 1975 va aduce bătălia Armaghedonului? Nimeni nu poate spune cu certitudine ce va aduce un anumit an. Isus a spus: „Referitor la ziua si ceasul acela nimeni nu ştie." (Marcu 13:32) Este suficient pentru slujitorii lui Dumnezeu să ştie cu certitudine ca timpul înaintează cu repeziciune pentru acest sistem de lucruri*

sub conducerea lui Satan. Cât de neînţelept ar fi pentru cineva să nu fie treaz şi conştient de timpul limitat care a mai rămas, de evenimentele zguduitoare care vor veni si de nevoia de a acţiona în vederea salvării!" [sublinierile îmi aparţin].

Paragrafele de mai sus apăreau în jurul unui grafic mare de date, începând din anul 4.026 î.e.n., ca data pentru „Crearea lui Adam (la începutul toamnei)." Graficul se încheia în felul următor: 1975 6.000 Sfârşitul celei de-a 6-a zi de 1.000 de ani (la începutul toamnei). 2975 7.000 Sfârşitul celei de-a 7-a zi de 1.000 de ani (la începutul toamnei).

Cred că comentariile sunt de prisos, pe de o parte spun că nu afirmă cu certitudine, că 1975 va însemna sfârşitul lumii, pe de altă parte, afirmă că anul 1975 însemnă sfârşitul celor 6 zile (6000 de ani) de istorie umană imperfectă.

După trei ani de la prima carte care se ocupa de 1975, **„Viaţă eternă în libertatea fiilor lui Dumnezeu"**, autorul, Frederich Franz, a scris încă o publicaţie, intitulată: **„Apropierea păcii de o mie de ani".**

Ascultă predica lui Frederich Franz, al patrulea preşedinte al Societăţii Turnul de Veghe: http://www.youtube.com/watch?v=qp1G9ou2EjI

Tot ce se poate spune este că limbajul din ea este chiar mai categoric şi concret decât în publicaţia anterioara. Lansată în 1969, ea conţinea următoarele afirmaţii la paginile 25, 26: *„Mai recent, unii cercetători ai Sfintei Biblii au făcut o re-verificare a cronologiei acesteia. Conform calculelor lor, la mijlocul anilor şaptezeci se vor încheia sase milenii de viaţă a omului pe pământ. Astfel al şaptelea mileniu de la crearea omului de către Iehova Dumnezeu va începe în mai puţin de zece ani.*

Pentru ca Domnul Isus Cristos sa fie „Domn şi al sabatului", domnia Sa de o mie de ani trebuie sa fie a şaptea dintr-o serie de perioade de o mie de ani sau milenii. (Matei 12:8, AV) Astfel va fi o domnie sabatică." [sublinierile îmi aparţin].

Întreg acest flux constant de informaţii avea în mod clar scopul de a construi şi întări o speranţă, anticipaţie. El nu a avut scopul să calmeze, să risipească spiritul aşteptării entuziasmate. Este adevărat ca majoritatea afirmaţiilor erau însoţite de comentarii descriptive de genul *'noi nu spunem categoric'* sau *'nu spunem o data anume'* si ca *'nu ştim ziua şi ceasul'*. Însă trebuie ţinut cont de faptul ca organizaţia nu era la începuturi virgine în privinţa aceasta. Întreaga ei istorie, chiar de la început, a constat din construirea de speranţe în mintea oamenilor, în anumite date, doar ca mai târziu acele date să treacă, fără ca speranţele să se realizeze. În ocaziile dinainte, publicaţiile Societăţii au încercat implicit să plaseze responsabilitatea oricărei deziluzii asupra cititorilor, nu al autorilor informaţiei. Astfel ca persoanele responsabile în organizaţie trebuie să fi fost conştiente de pericol şi să fi realizat cum este natura umană, să fi înţeles cât de uşor se pot stârni speranţele.

Totuşi, în timp ce au evitat cu grija folosirea *explicită* a prezicerii unei date *anume* care va reprezenta începutul mileniului, acele persoane responsabile au

aprobat folosirea frazelor cum ar fi *„în următorii relativ puţini ani”, „viitorul imediat”, „doar în câţiva ani cel mult”, „numai câţiva ani cel mult”, „ultimii câţiva ani”,* toate acestea fiind scrise în revistele Turnul de veghe si Treziţi-vă! cu referire la începutul domniei milenare şi *toate într-un context care includea anul 1975*. Înseamnă aceste cuvinte ceva? Sau au fost folosite în mod liber şi neatent? Sunt sentimentele, planurile şi speranţele oamenilor ceva cu care să ne putem juca? A nu fi preocupat de aceşti factori înseamnă să fii atât iresponsabil cât şi insensibil. Totuşi Turnul de veghe din 15 august, 1968, îndemna cititorii să aibă grijă cum consideră propriile cuvinte de avertizare ale lui Isus Cristos însuşi.

Unele dintre cele mai directe afirmaţii au venit din Departamentul de serviciu de la Brooklyn, care produce o revista lunara numita **„Serviciul pentru Regat”**, care este trimisa numai martorilor, nu şi publicului. În ediţia din martie, 1968, se găseşte îndemnul de a intra în serviciul de predicare cu timp integral prin cuvintele:

„Având in vedere perioada scurta de timp rămasa, vom dori sa facem aceasta ori de cate ori ne permit condiţiile. Gândiţi-vă numai, fraţilor, mai sunt doar nouăzeci de luni înainte ca 6.000 de ani de existenta umana pe pământ sa se termine.” [sublinierile îmi aparţin].

Ediţia Ministerului pentru Regat din mai 1974, spune cu referire la *„timpul scurt rămas”*: *„Se aud rapoarte ca fraţii îşi vând casele şi proprietăţile si plănuiesc să termine restul zilelor ramase în acest sistem vechi în serviciul de pionier. Desigur ca aceasta este o modalitate excelentă de a petrece perioada scurta de timp rămasa dinaintea sfârşitului lumii nelegiuite. - 1Ioan 2:17”.* [sublinierile îmi aparţin].

Însă şi această presupunere fiind eronată a avut efecte catastrofale, după cum prezicerile lui Russell a avut ca efect plecării unora din cadrul Studenţilor în Biblie, ba mai mult, unii şi-au pierdut şi credinţa în Dumnezeu, tot aşa prezicerea cu anul 1975 a făcut ca între anii 1970-1979 să plece sute de mii din Organizaţie sau să fie excluşi[15].

Încrederea în Organizaţie i-a costat mult pe unii, deoarece şi-au vândut casele, şi-au donat averile Societăţii că vine Armaghedonul şi au fost dezamăgiţi. Naivitatea a fost atât de mare, încât un martor al lui Iehova a spus patronului său: *„dacă sfârşitul nu vine în 1975, din ianuarie 1976 voi lucra pe gratis.”*

Un fost martor pe care-l cunosc personal, care a fost membru în forul suprem al Martorilor, în „Comitetul” pe URSS al Martorilor lui Iehova. A spus ca şi în URSS s-a vestit sfârşitul lumii, pe octombrie 1975. Era din Edineţ, Republica Moldova. Spunea că în regiunea Zacarpati, Martorii care lucrau la exploratarile forestiere din munti, au abandonat lucrul în octombrie 1975 şi s-au dus ca să-i prindă Armaghedonul acasă.

[15] După unele estimări au părăsit Organizaţia atunci cam 750.000 de martori, iar între anii 1975-2000, cam 30% dintre martori, sau aproximativ 2 milioane.

- **Anul 1980**, a fost prezis de Russell în cartea Taina împlinită, la p.78 ca fiind: *„Probabil că anul 1980 să însemne pentru israeliţii după trup aducerea lor din prinsoarea morţii şi restaurarea lor deplină în Palestina."* După cum vă daţi seama şi această presupunere nu s-a împlinit.[16]

După prezicerea cu anul 1975, făcută de al patrulea preşedinte, Societatea nu s-a mai lansat în presupuneri concrete cu privire la vreun an anume, dar s-a subliniat învăţătura că generaţia de la 1914 nu va trece până nu va veni sfârşitul. Societatea a învăţat timp de cel puţin 50 de ani că cei în vârstă de 15 ani, care au văzut evenimentele din 1914, nu vor trece (G 8/10 1968). Apoi în W1/10 1978 (engleză) se spunea: *„Generaţia se aplică adepţilor lui Cristos care au fost în stare să observe acel război."* În W15/10 1980 s-a rectificat ideea spunându-se că generaţia trebuie să aibă cel puţin 10 ani, iar în W15/5 1984 se susţinea că generaţia trebuie să-i includă şi pe copilaşi şi se întinde pe maxim 80 de ani (Psalm 90:10). Deci voalat se specula că sfârşitul vine cel mai târziu în 1994, adică: 1914+80 de ani = 1994. Vi se pare că acest fel de speculaţii vine de la Iehova?

Toate acestea au fost de fapt falsităţi, deoarece apare W 1/11 1995 p.10-21 şi anulează complet tot ceea ce se învăţase cu privire la textul din Matei 24:34, cu generaţia, ba mai mult, însuşi scopul revistei Treziţi-vă care este un instrument de vestire al adevărului, a eşuat, deoarece până în 8/11 1995, se specifica la scopul revistei Treziţi-vă următoarele: *„Această revistă întăreşte încrederea în promisiunea Creatorului, referitoare la instaurarea unei lumi noi, paşnice şi sigure, înainte ca generaţia care a văzut evenimentele din 1914 să dispară…"*.

Ne punem întrebarea: ce s-ar fi întâmplat dacă unii contestau această învăţătură înainte de 1995? Probabil erau excluşi.

În W 1/11 1995 p.10-21 se specifică că *„după cât se pare"*, generaţia aceasta nu mai are o durată fixă (fiind formată din totalitatea oamenilor dintr-o anumită perioadă de timp oarecare, ce au la comun o anumită caracteristică), ci reprezintă *„generaţia rea"* de oameni care, deşi văd semnul prezenţei lui Cristos, dar nu îşi schimbă mentalitatea şi nu îşi îndreaptă căile.

Însă vine o altă străfulgerare de lumină (dacă o putem numi lumină), şi în *Turnul de veghe* din 15 decembrie 2003, putem observa că se sugestionează o nouă limită a „generaţiei" calculate sau mai exact a intervalului calculat de 120 de ani, de la 1914: *„În zilele lui Noe, Iehova a declarat: „Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci el nu este decât carne; totuşi zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani" (Geneza 6:3). Emiterea acestui decret divin în 2490*

[16] În ce priveşte literatura Studenţilor în Biblie, poate fi găsită în limba română pe site-ul: http://www.dawnbible.com/ro/content-ro.htm
Iar cele şase Volume, Studii în Scripturi:
http://www.thestudiesinthescriptures.com/Pages/Romanian/Rom%20Home.htm

î.e.n. a marcat începutul ultimelor zile ale acelei lumi nelegiuite. Gândiţi-vă ce a însemnat acest decret pentru cei ce trăiau atunci! Urmau să mai treacă doar 120 de ani şi Iehova avea să aducă „un potop de ape pe pământ, ca să distrugă orice făptură de sub cer, care are suflare de viaţă”. – Geneza 6:17.
Noe a fost avertizat despre catastrofă cu zeci de ani înainte, iar el a dat dovadă de înţelepciune folosindu-şi timpul pentru a se pregăti în vederea supravieţuirii. Apostolul Pavel spune: „După ce i s-a dat avertisment divin despre lucruri care nu se vedeau încă, [Noe] a manifestat teamă sfântă şi a construit o arcă pentru salvarea casei sale” (Evrei 11:7). Ce se poate spune despre noi? Au trecut aproximativ 90 de ani din 1914, când au început ultimele zile ale actualului sistem de lucruri. Ne aflăm fără îndoială, în „timpul sfârşitului (Daniel 12:4)”. (W03 12/15 p15). [sublinierile îmi aparţin].
După cinci ani de la această explicaţie, a venit o nouă explicaţie asupra termenului **„această generaţie”**: Turnul de veghe din 15 februarie 2008 a adus argumente în favoarea unei noi explicaţii: generaţia reprezintă pe creştinii unşi care văd semnele respective. Şi aici s-a desprins o împlinire din secolul întâi, în cazul apostolilor (primii creştini unşi) care au văzut distrugerea Ierusalimului, respectiv o împlinire modernă în persoana rămăşiţei celor unşi care vor fi în viaţă la izbucnirea necazului cel mare.
În anul 2010, se schimbă din nou învăţătura cu generaţia, acum ‘generaţia’ se împarte în două grupe: grupa 1914 şi grupa contemporanilor, adică a unşilor mai tineri, care pentru un timp colaborează cu unşii din prima grupă. Astfel că generaţia se defineşte ca durata de viaţă a celor care au văzut semnul şi apoi durata de viaţă a acelora care colaborează cu cei care au văzut începutul semnului.
În W 15/4 2010, se spune: *„Ce însemnătate are această explicaţie pentru noi? Deşi nu putem stabili cu exactitate durata ‘acestei generaţii’, este esenţial să păstrăm în minte câteva aspecte referitoare la termenul „generaţie“. De obicei, acest termen se referă la oameni de diferite vârste, care sunt contemporani o anumită perioadă din viaţa lor. În plus, o generaţie nu durează foarte mult şi are un sfârşit (Exod 1:6). Aşadar, cum ar trebui să înţelegem expresia „această generaţie“? După cât se pare, Isus a vrut să spună că cei unşi care aveau să fie de faţă când semnul începea să se împlinească (în 1914) urmau să fie contemporani o anumită perioadă din viaţa lor cu cei unşi care aveau să vadă începutul marelui necaz. Această generaţie a avut un început şi, fără îndoială, va avea un sfârşit. Împlinirea unor părţi ale ‘semnului’ arată în mod clar că necazul cel mare trebuie să fie aproape. Dacă ne păstrăm sentimentul urgenţei şi veghem, dovedim că ne lăsăm îndrumaţi de spirit şi că ţinem pasul cu lumina spirituală crescândă (Marcu 13:37).”* [sublinierile îmi aparţin].
Cred că în loc ca lucrurile cu aeastă generaţie să se descurce, ele se încurcă tot mai rău, interpretarea textului este tot mai mult forţată după bunul plac al WTS. De la cca. 40 de ani cât a avut generaţia iniţial după interpretarea lui

Russell, a ajuns la 70-80 de ani, apoi la 120 de ani, şi în 2010, va ajunge şi la mai mult dacă în calcul se va introduce metoda asocierii celor tineri cu cei în vârstă, astfel se poate ajunge la 160 de ani (80 de ani + 80 de ani), adică la anul: 2074.

După ce am trecut în revistă principalele profeţii false ale Turnului de Veghe să ne întrebăm dacă Societatea Watchtower este singurul canal de comunicare al lui Iehova? Să lăsăm să răspundă însuşi Societatea la această întrebare, adică ce fel de profeţi sunt acei, ale căror profeţii nu se împlinesc.

Într-un articol care a tratat problema prezicerilor false cu privire la sfârşitul lumii, a anumitor persoane g 8/10 1968 p. 23 (engleză) declară, şi ar trebui ca fiecare martor al lui Iehova să ia notă de principiile emise de Societate cu privire la preziceri false, aici se preciza: *„Este adevărat că au fost unii în trecut care au prezis un sfârşit al lumii* (faptele indică că şi martorii au făcut profeţii false[17])**,** *anunţând o dată precisă. Sfârşitul nu a venit. Ei s-au făcut vinovaţi de profeţie falsă. De ce? Ce lipsea? Acestor oameni le lipsea adevărurile lui Dumnezeu şi dovada că El îi călăuzea şi îi folosea."* Deci care este motivul pentru care Martorii lui Iehova au făcut preziceri false? Răspunsul reiese din revistă, şi anume, aceştia sunt vinovaţi de *„profeţie falsă"* şi le lipsea *„adevărurile lui Dumnezeu"* şi călăuzirea divină.

Să ne gândim puţin logic, oare este prea greu de înţeles ceea ce spune Domnul Isus: **„Nu vă aparţine vouă să cunoaşteţi timpurile şi perioadele."** (Fapte 1:7 NW). Ne întrebăm: ori Sclavul fidel şi prevăzător (conducerea Martorilor), nu a înţeles acest text, dar atunci nu pot fi canalul de comunicare al lui Dumnezeu, deoarece şi un copil de 10 ani ar înţelege un astfel de text simplu, care interzice să facem speculaţii, şi cu atât mai mult să-i inducem în eroare şi pe alţii. Dar dacă conducerea Turnului de Veghe l-a înţeles, însă nu l-au respectat, atunci îi descalifică din rolul de **„Sclav fidel şi prevăzător"** (Matei 24:45-47 NW; vezi şi Luca 6:46), pentru că un sclav fidel, adică credincios, ascultă de Stăpânul, care ne-a spus să nu ne preocupăm cu timpurile şi perioadele. Oare Dumnezeu minte, cu siguranţă NU (Tit 1:2), dar atunci cum se face că organizaţia prin care vorbeşte Iehova Dumnezeu, au dat sute de învăţături greşite, de fapt multe din scrierile lui Russell sau dovedit mai târziu false.

În Ieremia 23:28-32 BCR se precizează: **„…cine a auzit Cuvântul Meu, să spună întocmai Cuvântul Meu! Pentru ce să amesteci paiele cu grâul? zice Domnul. Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, şi ca un ciocan care sfărâmă stânca? De aceea, iată, zice Domnul, am necaz pe proorocii care îşi ascund unul altuia cuvintele Mele. Iată, zice Domnul, am necaz pe proorocii care iau cuvântul lor şi-l dau drept cuvânt al Meu… şi rătăcesc pe poporul Meu, cu minciunile şi cu mândria lor; nu Eu i-am trimis, nu Eu le-am dat poruncă, şi nu Sunt de nici un folos poporului acestuia, zice**

[17] Vezi şi: Anuarul 1975, 1980 (engleză) şi cartea JV (română).

Domnul." Deci cei ce fac profeţii false nu spun cuvântul lui Iehova; ci, cuvântul lor, astfel ei mint şi sunt mândri şi rătăcesc poporul lui Iehova, oare nu asta au făcut cei din conducerea Societăţii?

Să trecem la alte tipuri de învăţături false, care nu sunt legate de ani, de cronologii, pentru a vedea şi mai bine dacă pretenţia Societăţii, că este condusă de Spiritul Sfânt, stă în picioare şi este reală.

În JV p.120 se spune: *„Biblia este baza tuturor convingerilor lor şi a modului lor de viaţă."* Ce demonstrează istoria? Că sute de explicaţii s-au schimbat, astfel această pretenţie este falsă căci dacă Biblia era baza *„tuturor convingerilor lor"*, atunci nu mai era nevoie de modificări, dar nici în trecut, nici în prezent, nu Biblia este baza *„tuturor convingerilor"*, martorilor lui Iehova. Să dăm câteva exemple: textul din Luca 16:19-31 a fost interpretat în cel puţin 5 moduri diferite (vezi: **Reconciliation** 1928 p.175,176; **New World** 1942 p.360,361; **Let God be True** 1946 p.79, etc.). Cum poate un martor să ştie că ceea ce i se spune astăzi este adevărat? Poate peste câtva timp să fie declarat fals acel lucru, astfel se ajunge să se predice lucruri false pe care Iehova le urăşte. De pildă, odată Societatea a spus că cartea Rut din Biblie trebuie interpretată istoric, apoi că trebuie interpretată profetic; sau toate profeţiile despre Israel până în anul 1932 s-au aplicat la Israelul carnal, iar apoi la Israelul spiritual (JV p.141).

Toate aceste schimbări demască clar că Turnul de veghe nu poate fi călăuzit de Dumnezeu, deoarece în W 15/3 1972 (engleză) p.189, se spune: *„Dumnezeu nu con-lucrează cu oamenii care ignoră Cuvântul său şi merg conform propriilor lor idei."* Iar, în W 1/9 1979 p.30 se susţine ideea că Iehova este împotriva celor ce fac aplicaţii greşite ale Bibliei după propriile idei.

Dacă cercetăm istoria şi doctrinele martorilor, oare nu descoperim ignorarea cuvintelor lui Iehova, şi acceptarea propriilor păreri, ducând la aplicaţii greşite? De fapt în JV p.629 se recunoaşte: *„Din cauza imperfecţiunii există uneori tendinţa de a trece de la o extremă la alta înainte de a discerne poziţia corectă."* Deci şi ei recunosc că în stabilirea unei explicaţii nu este prin Spiritul Sfânt; ci, logica lor.

Dar atunci de ce îi condamnă pe alţii care nu sunt de acord cu explicaţiile lor având în vedere căci nici ei nu au inspiraţie 100%? Şi dacă nu totdeauna pot să discernă poziţia corectă, de ce, cei ce spun că unele explicaţii sunt ‚discutabile' sunt catalogaţi: apostaţi?

Dar vei spune: lumina creşte în timp, şi apostolii au greşit (Luca 19:11; Fapte 1:6; Ioan 21:22,23). Este adevărat ei au avut aşteptări nerealiste, dar au emis ei preziceri false pe care să le răspândească ca adevăruri categorice? Şi-au permis ei să stabilească data sfârşitului? Au emis ei doctrine fundamentale false în calitate de corp de guvernare? Ce exemple de păreri greşite poţi să-mi dai? Ei au fost umili şi au spus: ***„…în prezent cunosc parţial…"*** (1Corinteni 13:12 NW), şi chiar dacă ei au avut aşteptări nerealiste, nu se spune nicăieri că le-au promovat drept doctrine adevărate! Apoi aceste aşteptări ale discipolilor, nu

pot constitui o paralelă cu erorile Societăţii Turnul de veghe din următoarele motive:

- Societatea Watchtower aplică unele profeţii Biblice la adresa ei şi astfel susţin că ei cunosc mai mult decât s-a cunoscut în primul secol e.n., de pildă aplică Daniel 12:4, la adresa conducerii începând cu anul 1914, sau textul din Apocalipsa 16:18, care este explicat ca fulgere de lumină asupra clasei Ioan, sau 2Petru 1:19, care în viziunea Societăţii, s-a împlinit în 1914 când Luceafărul Isus a apărut pe scena lumii. Astfel lumina asupra cuvântului profetic a crescut fără precedent. Având în vedere aceste pretenţii ale Societăţii, cum se explică atâtea greşeli? Dacă într-adevăr ei sunt cei înţelepţi din Daniel cap. 11, 12, atunci Organizaţia nu ar fi trebuit să facă greşelile pe care le-au făcut.
- Din punct de vedere al cantităţii erorilor, nu se poate compara greşelile apostolilor, descrise în Luca 19:11; Fapte 1:6; Ioan 21:22,23, cu greşelile Societăţii de pe parcursul istoriei.
- Din punct de vedere al profunzimii erorilor, fiind vorba de doctrine esenţiale ca: naşterea din nou, salvarea (mântuirea), venirea Domnului; speranţa cerească şi pământească; învierile cereşti şi pământeşti; Judecata; Israelul carnal; etc.

Din păcate Societatea nu a ţinut cont nici de principiile pe care ea însuşi le-a emis, de exemplu în JV p.706 se preciza: *„Adevărata congregaţie creştină trebuie să fie o Organizaţie care consideră Biblia drept autoritatea ei supremă, nu una care citează câteva versete disparate, respingând restul pentru că nu corespunde teologiei momentului."*

Dacă Biblia este autoritatea supremă pentru Martorii lui Iehova, atunci bătrânii congregaţiei mele ar fi trebuit să-mi dovedească vinovăţia cu Biblia, dar ei puneau pe prim plan, ce spune Turnul de veghe. Pentru martori, Turnul de veghe este autoritatea supremă, numindu-l *„fratele nostru mai mare'*, astfel nu este aşa o mare problemă dacă contrazici Biblia, însă să nu contrazici Turnul de veghe, de fapt după imoralitatea sexuală, al doilea motiv de excludere este apostazia (în viziunea organizaţiei, apostazia este a nu mai fi de acord cu explicaţiile date de conducere).

Însă ne întrebăm, cine sunt cu adevăraţi apostaţi de la căile lui Iehova? Cei ce susţin Biblia ca fiind singurul standard pentru adevăr, sau cei ce susţin unele publicaţii schimbătoare ca fiind standardul adevărat?

O dovadă în plus, că pentru martori nu Biblia este autoritatea supremă chiar dacă ei susţin asta, este însuşi faptul că în-afară de cei din conducere nimeni nu are voie, şi nici nu poate să interpreteze corect Biblia, fără ajutorul Turnului de Veghe, astfel din start se exclude posibilitatea ca Biblia să fie autoritatea supremă în materie de credinţă pentru simpli martori ai lui Iehova!

În continuare să cercetăm istoria schimbării unor doctrine, nu înainte de a stabili un principiu după care putem cunoaşte religia adevărată, acest principiu este prezentat de însuşi Societatea Watchtower, în broşura **„Ce pretind**

Dumnezeu de la noi" lecţia 4 paragraful 3 unde se spune: *„O modalitate prin care îi induce (Satan) în eroare este Religia falsă. Dacă o religie predă minciuni despre Dumnezeu aceasta, serveşte de fapt scopului lui Satan"*, iar în W 1/12 1991 p.7,8 se spune: *„O religie care predă minciuni nu poate fi adevărată. Martorii refuză să creadă doctrine oricât de vechi ar fi care contrazic în mod clar ce spune Biblia."* Eşti de acord cu aceste afirmaţii? Dacă da, atunci să vedem dacă Organizaţia Martorii lui Iehova a predat minciuni, servind astfel scopului Diavolului şi făcând din această Organizaţie una falsă.

Erorile acestei Organizaţii s-au arătat încă de la început, odată cu publicarea volumelor: **Studii în Scripturi**, iar mentalitatea că ceea ce spune Societatea este mai de folos decât ceea ce spune Biblia, reiese din cuvintele spuse în 1910, şi această mentalitate nu s-a schimbat nici în prezent. Iată ce declară W 1910 15/9 p.298: *„Dacă cele şase volume ale Studiilor în Scripturi reprezintă Biblia, organizată pe subiecte de mare actualitate cu citate doveditoare din Biblie, am putea numi aceste volume, fără să ne temem de o exprimare improprie, BIBLIA ÎNTR-O FORMĂ ARANJATĂ. Ceea ce înseamnă că ele nu mai sunt simple comentarii asupra Bibliei, ci de fapt sunt BIBLIA ÎNSĂŞI,…Mai mult decât atât, noi considerăm nu numai că oamenii nu pot vedea planul divin prin studierea DOAR A BIBLIEI dar de asemenea observăm, dacă cineva pune deoparte (Studiile în Scripturi) chiar după ce le-a folosit, chiar după ce îi sunt familiare, chiar după ce le-a citit zece ani, dacă atunci el le pune deoparte şi le ignoră şi se concentrează doar asupra Bibliei, cu toate că a înţeles Biblia timp de zece ani, experienţa noastră ne arată că în doi ani VA CĂDEA ÎN ÎNTUNERIC. Pe de altă parte dacă cineva abia a citit în treacăt Studii în Scripturi cu referinţele lor şi nu a citit NICI O PAGINĂ DIN BIBLIE, va fi în lumină la sfârşitul celor doi ani."* [sublinierea îmi aparţine]. Oare a fost pentru Studenţii în Biblie, Sfânta Scriptură singurul standard pentru crezul lor? Ei susţineau Volumele în Scripturi ca fiind *„Biblia într-o formă aranjată"*, să nu uităm că a pune cuvântul oamenilor mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu este idolatrie (1Samuel 15:23). Ba mai mult, susţineau că nimeni doar cu ajutorul Bibliei nu putea găsi adevărul, doar cu ajutorul Volumelor Studii în Scripturi, iar în prezent martorii nu mai cred în explicaţiile acestor Volume, dar mentalitatea a rămas, căci adevărul poate fi găsit doar cu ajutorul Turnului de Veghe.

Oare a dat dovadă Societatea de voinţă proprie, de ignorare a Cuvântului sacru? Să trecem în revistă câteva fapte: Russell învăţa prin **„Foto-drama Creaţiei"** o grămadă de aberaţii, de pildă că atunci când Adam a fost creat a avut ambele sexe, şi că Eva a fost creată la începutul zilei a şaptea adică în ziua de odihnă a lui Dumnezeu[18]. Ba mai mult, Russell învăţa că în Regatul lui Dumnezeu oamenii nu se vor căsători (Luca 20:35,36), căci vor avea ambele sexe, aceasta însemnând perfecţiunea individuală (p.10).

[18] Această carte poate fi citită online la adresa web:
http://www.agsconsulting.com/acsb/PDOCrom/PDOC.htm

De fapt, până în anul 1935 Studenţii în Biblie au avut multe doctrine şi practici false pe care martorii în prezent le consideră Babilonice, păgâne şi false, să enumerăm pe cele mai cunoscute:

- Până în 1923, s-a înţeles că parabola cu oile şi caprele a lui Isus (Matei 25:31-46), se va împlini în mileniu (JV p.164).
- În martie 1925, s-a dat o explicaţie total diferită a capitolului 12 din Apocalipsa, ducând la ruperea şi plecarea unora dintre Studenţii în Biblie (JV p.78,79).
- Până în 1925, au declarat că Studenţii în Biblie nu sunt o Organizaţie (JV p.79).
- Doar din 1926, s-a înţeles că Armaghedonul din Scriptură nu este o revoluţie socială (W 15/5 1995 p.18, par.12).
- Până în anul 1926, Studenţii în Biblie sărbătoreau Crăciunul, zilele de naştere (JV p.200), pe care martorii din prezent le consideră obiceiuri păgâne.
- Până în anul 1931, crucea a fost un simbol folosit pe coperta Turnului de Veghe, doar din 1936 s-a explicat că Isus nu a murit pe o cruce, ci pe un stâlp, deci din 1879 până în 1931, principalul instrument al Sclavului Fidel a susţinut un simbol păgân, ba mai mult Studenţii în Biblie purtau şi o broşă cu crucea (JV p.200).
- În anul 1931, Studenţii în Biblie primesc numele de Martori ai lui Iehova, (W 1995 15/5 p.19), cum de nu au primit acest nume odată cu ieşirea din Babilon cel Mare în anul 1919?
- Până în anul 1932, s-a crezut că Israelul carnal va fi restabilit la închinarea curată (JV p.141).
- Până în 1935, au crezut că **TOŢI** creştinii vor merge la cer, dar în acel an 1935 s-a înţeles că ***„marea mulţime”*** din Apocalipsa 7:9 este o clasă pământească nu cerească cum s-a crezut până atunci (W 15/5 1995 p.20).
- Tot în 1935, se interzice salutarea drapelului ca fiind idolatrie (JV p.196, 197).
- În 1945, s-a explicat concret că transfuziile de sânge sunt greşite, iar din 1961 acestea au devenit motiv de excludere (JV p.183).
- Până în 1946, se permitea poligamia[19] în ţările în care se practica acest obicei (JV p.176). Oare era aşa de greu să înţeleagă de la început că Noul Legământ nu permite ca un soţ să aibă mai multe soţii (Matei 19:3-9)?
- Doar din 1973, fumatul a devenit motiv de excludere (JV p.181), înainte de acest an erau unii Martori ai lui Iehova care fumau, din 1973 s-a înţeles că este greşită utilizarea tutunului nu numai la Sala Regatului; ci, ori unde, W 1/2 1995 p. 16.

Revenind la Russell, cu toate aceste greşeli ale conducerii lui Russell, care mai târziu au trebuit corectate, iată ce declară conducerea actuală despre Russell:

[19] Căsătoria cu mai multe soţii.

„Dacă analizăm rezultatele, nu există NICI O UMBRĂ DE ÎNDOIALĂ că Spiritul Sfânt al lui Iehova a fost cel care a dirijat strădaniile fratelui Russell şi a colaboratorilor săi. Ei au DOVEDIT CĂ APARŢINEAU SCLAVULUI FIDEL ŞI PREVĂZĂTOR." (W 15/5 1995 p.17, par.7). Se ridică câteva întrebări însă: dacă cei de atunci au fost Sclavul Fidel, de ce atunci, unele din învăţăturile de atunci s-au dovedit a fi false? Puteau fi ei, Sclavul Fidel predând doctrine şi practici babilonice, în care îşi şi găseau plăcerea? Dar această afirmaţie exagerată despre conducerea lui Russell din (W 15/5 1995 p.17, par.7), nu ar trebui să ne surprindă deoarece Societatea îşi permite să-şi falsifice istoria, după cum se poate observa din acel articol, care spune la p.17, par.8: *„Are un nume unic Iehova"*, astfel se subliniază faptul că Studenţii în Biblie au învăţat pe oameni de acest Nume, dar cum se face că ei nu-l foloseau aproape de loc? Doar din 1926 au folosit numele lui Dumnezeu mai des. La par.9 se spune tot despre Studenţii în Biblie: *„Ei au mai înţeles că Biblia oferă două destine, unul ceresc pentru cei 144.000 şi unul legat de paradisul pământesc pentru o mulţime fără număr alcătuită din alte oi (Apocalipsa 7:9; 14:1; Ioan 10:16)."* Prin această afirmaţie, Societatea îşi permite să mintă, pentru a da o tentă roz începuturilor sale, deoarece doar din 1935 s-a înţeles că Marea mulţime are speranţă pământească, în această privinţă se şi dau de gol, căci în acelaşi Turn de Veghe la p.20 unde se spune: *„O strălucire de lumină a dezvăluit în 1935 că Marea Mulţime din Apocalipsa 7 nu era o clasă cerească secundară."* Astfel ei singuri se contrazic, însă ne întrebăm: oare stă în caracterul unei Organizaţii cinstite în a-şi falsifica istoria?

Dar s-au oprit erorile la Russell? Nu, şi următorii preşedinţi ai Societăţii au continuat speculaţiile, după cum am văzut cu anii 1925, 1975.

În revista Epoca de Aur din acele timpuri apăreau fel şi fel de năzbâtii savante ca: *„aluminiul produce cancer"*. (**Golden Age** on September 8, 1937, p. 773).

O altă declaraţie mult mai şocantă este că Rutherford susţinea că Martorii lui Iehova au primit majoritatea învăţăturilor de bază prin *‚călăuzirea îngerilor'*, deoarece el credea că Spiritul Sfânt încetase să mai funcţioneze ca învăţător al lui, fiind înlocuit de îngeri, ce l-au învăţat în minte: W 1/9 1930 p.263 (engleză); W 1/2 1935 p.41; cartea **„Bogăţie"** 1936 p.316 (engleză).

Ceea ce contrastează net cu învăţătura lui Cristos, care a spus în Ioan 14:16,17 NW: ***„Şi eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un ajutor care SĂ FIE CU VOI TOTDEAUNA, spiritul adevărului."*** Mai târziu au revenit la ideea că Spiritul Sfânt le comunica informaţiile, împreună cu îngerii (W 1/3 1972 p.155; W 1/8 1987 p.19 – engleză).

Pe parcursul timpului din cauza speculaţiilor şi a schimbărilor de învăţătură, Societatea Watchtower, a trebuit să schimbe mai multe auxiliare cu care s-a studiat Biblia, aceste auxiliare au fost: **„Harpa lui Dumnezeu"**; **„Adevărul vă**

va face liberi”[20]; **„Adevărul care conduce la viaţă eternă”**; **„Tu poţi trăi pentru totdeauna în paradis pe pământ”**; **„Uniţi în Închinare”; „Cunoştinţa”**; **„Ce ne învaţă în realitate Biblia?”**, **„Păstraţi-vă în iubirea lui Dumnezeu”**, etc.

Toate acestea din cauză că explicaţiile Societăţii s-au schimbat. Problema cea mai gravă este că uneori s-au dat explicaţii complet diferite, de pildă, îngerul Abadon din Apocalipsa 9:11, este descris în cartea Taina Împlinită ca fiind Satan. Însă în 1969, este identificat cu Isus, vedem aici o schimbare la 180 de grade, să-şi intoxice oare Iehova poporul cu asemenea falsităţi?

Ba mai mult, unele învăţături au avut efecte dăunătoare din punct de vedere al sănătăţii fizice. De exemplu în revista Epoca de Aur (predecesoarea revistei Treziţi-vă), în numărul din 4 februarie 1931 p.293, 294, se spunea că vaccinurile sunt *„marele rău”* şi că nu salvează vieţi omeneşti, prin prevenirea bolilor, argumentându-se cu ideea că: *„vaccinarea este o încălcare directă a legământului veşnic făcut de Dumnezeu.”* Această idee a rămas valabilă până în 22 august 1965, când în Treziţi-vă din acel an la p.20 se arată că vaccinările sunt bune.

Deci timp de zeci de ani, cei care au crezut că conducerea Martorilor lui Iehova este singurul canal de comunicare al lui Dumnezeu, au avut de suferit din cauză că nu au acceptat vaccinuri. Unii este posibil să fi şi murit neacceptând nici un vaccin. A fost oare voia lui Iehova ca să se dea această învăţătură ca apoi să se corecteze?

Un alt exemplu este din W din 1967 15/11 p.702 (engleză), unde se interzicea transplantul de organe, fiind numit un act de canibalism. Aceasta a constituit porunca lui Iehova până în 1980 când W 15/3 p.31, lasă transplantul de organe la decizia fiecăruia. Oare a despăgubit Societatea pe cineva care a suferit de pe urma acestor învăţături, sau şi-a cerut măcar scuze familiilor care au suferit din cauza acestor interdicţii?

Societatea Watchtower a schimbat şi multe doctrine în ce priveşte organizarea, căci de aceea s-au schimbat mai multe cărţi de organizare în ce priveşte congregaţia. Astfel până în 1932 bătrânii şi diaconii erau aleşi prin vot democratic, când au apărut două articole din W 1 şi 15/6 1932, care declarau (JV p.218): *„Organizaţia lui Iehova nu este nicidecum democratică. Iehova este suprem şi guvernarea sa, sau organizaţia sa este strict teocratică.”* Înseamnă că până în acel an, Organizaţia nu a fost *„strict teocratică”*, ca să folosesc expresia lor; ci, a fost democrată, astfel atunci cum a ieşit această religie din Babilonul cel mare în 1919, dacă ea şi după zeci de ani a fost tot democratică?

Dacă studiem modul de organizare al acestei Organizaţii, de la început până în prezent, acesta nu a fost strict după Biblie. De pildă, cartea JV p.206,

[20] În cartea **„Adevărul vă va face liberi”**, Adam şi Isus sunt reprezentaţi într-o imagine, ca fiind spâni, adică fără barbă. Biblia arată că au avut barbă (ex. Isus - citiţi: Isaia 50:6).

recunoaşte că Russell a fost influenţat în organizarea adunărilor de experienţa bisericii Congregaţionaliste din care a făcut parte. Mai târziu cu toate cu au pretenţia că în 1919 au fost eliberaţi din Babilonul cel Mare, imperiul mondial al religiei false, totuşi ei au susţinut tot idei omeneşti drept principii de organizare, de exemplu, în 1919 s-a ales un *„director al serviciului”* ales de Societatea (JV p.212). Unde a văzut conducerea de atunci proaspăt eliberată din Babilon, un astfel de titlu în Biblie? M-ai târziu s-a mai inventat un titlu: *„director adjunct”*, tot ne-biblic, ca şi altele care au apărut în această Organizaţie după cum urmează: *„pelerini”, „colportatori”, „pionieri, auxiliari, regulari şi speciali”* (JV p.66). Societăţii Turnul de veghe îi place mult să acuze creştinătatea că şi-a luat titluri nescripturale, dar oare ea nu a inventat diferite titluri şi funcţii tot nescripturale?

Să nu uităm, adevărată pretenţia Martorilor lui Iehova care spun în cartea Argumente la p.209 că TOATE procedurile organizatorice se bazează pe Biblie? Oare nu este această pretenţie exagerată?

Un alt aspect despre organizare, este, că la început congregaţiile erau numite: **„clase”** sau **„companii”** (JV p.206), pe ce bază Biblică? Dar erorile nu sau oprit aici şi tot la fel şi modificările, căci Knor, al treilea preşedinte al Societăţii Turnul de veghe, despre care se spune în JV p.106 următoarele: *„Aceste modificări în materie de organizare, a explicat fratele Knor, vor permite ca modul de funcţionare al congregaţiilor să fie adus în şi mai strânsă armonie cu Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu.”* Da, cu toate aceste modificări, lucrurile nu s-au terminat aici, prin aceasta arătând că şi modificările efectuate erau tot omeneşti, căci dacă ar fi fost divine nu ar fi fost nevoie de atâtea schimbări.

Un alt paradox al organizării Martorilor lui Iehova este că până în 1971, conducerea efectivă o făceau mai mult preşedinţii Societăţii. Ei scriau cărţile, astfel nu exista un corp de guvernare, căci preşedinţii erau corpul de guvernare nu un grup de oameni. De fapt, până în 1971, conducerea Societăţii o făcea preşedintele ajutat de un consiliu de administraţie, astfel conducerea se făcea de către biroul preşedintelui (JV p.234).

Astfel ideea unui ‚corp de guvernare’ pe care bat atâta monedă atâta martorii, nici nu a existat în Organizaţie până în 1971, acest lucru este învăţat clar în W 15/3 1990 (engleză) sau Broşura nr.1 care conţine articolele de studiu p.60 în limba română, în acest material se precizează: *„Până în 1971, membri Colegiului central erau încă identificaţi cu cei şapte membri ai comitetului de directori ai Societăţii. Preşedintele Societăţii avea responsabilitatea principală de a lua hotărâri privitoare la funcţionarea filialelor de pe întregul glob. Dar cu ocazia întrunirii anuale care a avut loc la 1 octombrie 1971, preşedintele Societăţii a ţinut cuvântarea: “Aducerea locului sfânt la o stare dreaptă”,* iar Vicepreşedintele a vorbit despre**:** *„Un colegiu central diferit de o societate legalizată”. Aşa cum s-a menţionat deja, Societatea are un comitet de directori limitat la 7 membri. Aceşti creştini dedicaţi sunt aleşi pentru o perioadă de trei*

ani de către membrii Societăţii, totalizând nu mai mult de 500 şi dintre care MAJORITATEA NU SUNT CREŞTINI UNŞI (arătând diferenţa dintre ca a fost până atunci şi ce se introduce nou), Colegiul central nu este însă un instrument Juridic. Membrii săi NU sunt aleşi (ca şi în consiliu de administraţie). Ei sunt numiţi prin Spiritul Sfânt, sub conducerea lui Iehova."

Deci cu aceea ocazie se recunoştea că: 1. Locul Sfânt (Organizaţia) nu era adusă la o stare dreaptă în 1971. 2. Că cei ce au condus până atunci au fost mai mult Preşedintele şi Vicepreşedintele, ajutaţi de un consiliu director, compus din oameni din care majoritatea nu aveau ungerea Spiritului Sfânt.

3. Aceştia erau aleşi democratic nu teocratic.

Întrebări: Unde este precedentul Biblic pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie condus de un preşedinte? Oare în primul secol e.n. creştinii de atunci au fost conduşi de un preşedinte? Nici chiar apostolul Petru care a primit cheile Regatului nu a avut această funcţie peste corpul de guvernare de atunci (Matei 16:18,19; Fapte 15). Dacă atunci nu a fost necesar, de ce este nevoie acum?

Este demn de ştiut că la începutul anului 1970, un număr de oameni influenţi din Organizaţie au făcut presiuni asupra Preşedintelui de atunci pentru a se accepta un corp de guvernare (acest lucru nu se spune pe faţă, totuşi vezi şi JV p.233; Broşura nr.1 p.60).

Este interesant că marea majoritate a martorilor nu ştiu că corpul de guvernare a existat doar din 1971.

Dar să revenim la date concrete, din istoria acestui popor, *chipurile condus teocratic*.

Mai târziu în 1972 s-a înţeles că o congregaţie trebuie supravegheată de mai multe persoane, astfel doar din 1 octombrie 1972, s-a trecut la supravegherea efectuată de un corp de bătrâni (JV p.723). Cum se face că Sclavul Fidel nu a înţeles acest lucru clar exprimat în Biblie, căci în toate versetele cu referire la această slujbă, cuvântul: bătrân sau supraveghetor apare la plural (Fapte 20:17; Filipeni 1:1), excepţie făcând textele care descriu calităţile lor (1Timotei 3:2; Tit 1:7)?

Oare nu cumva Societatea nu a înţeles aceste lucruri pentru că ea nu se bazează pe Biblie; ci, pe idei omeneşti?

Alte ciudăţenii ale organizării care nu se armonizează cu metodele creştinismului timpuriu, este că înainte de anul 1972 supraveghetorul era numit slujitor (JV p.106). Doar din 1972, s-au numit în congregaţii şi slujitori ministeriali (JV p.223), era oare atât de greu de înţeles că în Biblie apar şi supraveghetori şi slujitori (Filipeni 1:1)?

Putem spune atunci că pe drept cuvânt că Societatea în toate timpurile face acelaşi lucru, şi anume ignoră Cuvântul lui Dumnezeu şi dau ca doctrine ideile lor proprii şi aceasta şi în materie de organizare, acest lucru îl recunoaşte Russell prin cuvintele: *„Greşeala noastră a constat în faptul că nu ne-am dat seama că dispoziţiile indicate de apostoli sub inspiraţie divină sunt superioare oricărei dispoziţii concepute de alte persoane."* (JV p.307). Este şocantă

această afirmaţie pentru cineva care declară că singurul lui standard este Biblia, şi este foarte grav dacă a crezut că ideile omeneşti de organizare sunt superioare celor divine expuse în Biblie.
Un alt aspect straniu este descris în JV p.229 unde se spune: *„Potrivit prevederilor statutului societăţii, s-ar putea ca numirea cuiva ca membru a corpului de guvernare depinde de contribuţiile făcute Societăţii legale. Însă potrivit voinţei lui Dumnezeu nu aşa ar trebui să stea lucrurile în mijlocul adevăratului său popor ales."* Ne întrebăm, dacă nu aşa ar fi trebuit să stea lucrurile, de ce a fost aşa până în 1945, când s-a schimbat statul Societăţii? Oare l-a avut pe Isus Cristos ca şi cap o astfel de Organizaţie?
O întrebare îmi revine stăruitor în minte: De când este această Organizaţie **Teocratică**, adică condusă de Dumnezeu?
Să fie din 1879 când a apărut revista Turnul de veghe? Nu, pentru că aceiaşi revistă învaţă că numai între anii 1914-1918, Isus a inspectat religiile existente şi şi-a scos poporul din Babilon în 1919, după cum se spune în W 1/12 1991 p.13: *„Iar în 1919 Babilonul cel mare şi-a încetat complet dominaţia asupra poporului lui Dumnezeu."* Înseamnă deci că ei nu au fost poporul ales al lui Dumnezeu decât din 1919, însă cum se face că practici babilonice ca: crăciunul, zilele de naştere, poligamia, semnul crucii pe publicaţii, etc. au continuat şi după 1919? Este atunci adevărată afirmaţia Sclavului Fidel care spune: *„Babilonul cel mare şi-a încetat complet dominaţia asupra poporului lui Dumnezeu."*?
Să fie această organizaţie Teocratică din 1938, când multe practici babilonice li s-a pus capăt în organizaţie? Nu, căci doar din 1945 s-a schimbat statutul într-unul mai teocratic. Atunci să fie anul 1945 anul când Martorii lui Iehova au devenit poporul lui Dumnezeu? Nu, căci doar din 1971, s-a introdus învăţătura importantă a unui corp de guvernare. Să fie atunci acest an, anul teocraţiei pure în această organizaţie? Nu, căci în 1976 s-au mai făcut schimbări importante de organizare (JV p.235). Dar să fie 1976 atunci? Nu, căci vine anul 2001 când s-a luat decizia ca preşedinţii să se schimbe prin rotaţie în fiecare an să fie tot altul. În anul 2008 se schimbă din nou învăţătura cu generaţia, şi tot la fel în 2010. iar în anul 2012 se schimbă învăţătura cu sclavul fidel şi prevăzător care nu mai sunt „cei unşi", ci doar corpul de guvernare!!!
Având în vedere că în prezent WTS respinge cele mai multe dintre învăţăturile fondatorului Societăţii: Charles Taze Russell (care a fost primul preşedinte al Organizaţiei între 1879-1916), şi, de asemenea, ale lui Joseph Franklin Rutherford, care a care a fost preşedinte între 1916-1942, cum poţi fi sigur că în 25 de ani mai târziu, WTS nu va respinge doctrinele actualului presedinte, aşa cum au făcut cu Russell şi Rutherford, etc.?
Ce fel de încredere poţi avea într-o organizaţie care a respins doctrinele fondatorul său, şi pe ale primilor preşedinţi ?!
Cu toate aceste schimbări, observaţi pretenţia lor, descrisă bine în cartea Argumente p.208: *„Martorii lui Iehova îşi fundamentează pe Biblie TOATE*

convingerile, normele de comportare şi procedurile lor organizatorice." Ce pretenţie arogantă şi falsă, deoarece din 1985 când s-a tipărit cartea Argumente (RS), s-au mai făcut modificări, atât doctrinare cât şi organizatorice.
Să prezentăm câteva schimbări după anul 1985:

- 1988, din nou s-a revenit la învăţătura că oamenii din Sodoma şi Gomora vor învia (W 1988 1/6 p.30,31).
- 1988, până în acest an s-a crezut că Jubileul antitipic este mileniul, de atunci s-a explicat că este Penticosta (W 15/5 1995 p.24).
- 1995, un an cu mari schimbări, W 1/11 1995 ne furnizează o învăţătură care anulează explicaţia cu generaţia care a dat naştere la multe speculaţii, susţinută vehement cu puţin timp înainte (vezi W 1/5 1993 p.19).
- 1995, cade şi explicaţia cum că oile şi caprele sunt judecate şi selectate din 1914, ci conform cu noua învăţătură acest eveniment va avea loc în viitor (W 15/10 1995).
- 1998, sigilarea celor 144.000 din Apocalipsa 7:1-8 este o sigilare finală (W 15/9 1998 p.19), ea nu se referă la acontul Spiritului cum era învăţat în cartea Apogeul Apocalipsului p.115, par.8.
- 1999, W 1/5 dă o explicaţie diferită a textului din Matei 24:15, astfel conform noii explicaţii ***„lucrul dezgustător"*** nu s-a aşezat în locul preasfânt, ci acest eveniment va avea loc în viitor.
- 2002, în W 2002 1/5 p.8, se corectează învăţătura care susţinea că „marea mulţime" slujeşte în curtea neamurilor, susţinându-se că ea slujeşte de fapt, în curtea exterioară a templului, dar nu în curtea preoţească.
- 2002, în W 15/7 se schimbă explicaţia cu ce înseamnă închinarea în spirit şi adevăr, explicând că închinarea în spirit înseamnă: *„a avea spiritul său sfânt şi a ne lăsa îndrumaţi de el"*, nu cum explica în 1995, cartea **„Cunoştinţa"** p.45, că închinarea în spirit înseamnă: *„motivaţi de o inimă plină de credinţă şi iubire.*
- 2007, în W 1/5 2007 p.30,31, se spune că în 1935 nu s-a închis uşa pentru speranţă cerească.
- 2008, în W 15/2, se schimbă din nou învăţătura cu ‚generaţia', etc.
- 2008, în W 15/7 2008 p.43, se schimbă explicaţia la ilustrările regatului, într-un mod foarte diferit, faţă de ce s-a explicat în W 15/6 1992 p.17-22 şi în cartea **„Să vină regatul tău"** p.97-104. [Această carte s-a studiat prin 2000 la studiu de carte al congregaţiei în România, unii martori în timpul comentariilor au dat explicaţia corectă (care este cea actuală), dar sclavul, se pare că este mult întârziat, chiar faţă de gândirea unor martori simpli, de le-au trebuit mai mulţi ani decât martori ne-unşi, să-şi dea seama că explicaţia din cartea **„Să vină regatul tău"**, este greşită].
- 2010, în W 2010 15/4 pag. 10, parg. 14, se schimbă din nou învăţătura cu generaţia.

Îmi vei spune că toate aceste schimbări este pentru că lumina merge crescând, dar te întreb atunci: de ce să minţim că TOATE convingerile noastre sunt adevărate dacă se mai schimbă? Oare se poate aplica în cazul erorilor Turnului de Veghe, principiul din Proverbe 4:18?
Aici se spune: ***„Dar cărarea celor drepţi este ca lumina zorilor a cărei strălucire creşte până la miezul zilei."*** (NW – 2006).
Din păcate acest principiu nu se poate aplica la erorile Turnului de Veghe, din următoarele motive:
1.Putem compara învăţăturile adevărului cu picuri de apă, cu care încercăm să umplem un pahar, după cum paharul se umple treptat, tot aşa şi lumina vine treptat, dar odată ce am pus un picur, nu îl vom înlocui peste câtva timp cu un altul, căci adevărul rămâne adevăr; ci, la acela care este în pahar, mai adăugăm alţii picuri.
2.Au fost lucruri care au fost explicate bine la început, dar noile explicaţii, au înlocuit picuri buni cu alţii falşi, astfel putem spune că în Organizaţia Martorii lui Iehova au fost perioade când lumina a fost în scădere, ca de pildă: Russell, explică corect pasajul din Romani 13:1-7, că se aplică la autorităţile guvernamentale umane (JV p.147), dar vine al doilea preşedinte al Turnului de Veghe şi dă o altă explicaţie, şi anume că aceste autorităţi nu sunt cele guvernamentale umane; ci, Iehova şi Isus care-şi exercita autoritatea prin Organizaţie (W 1/6; 15/6 1929). Această învăţătură a fost promovată în rândurile Martorilor din 1929 până în 1962 (JV p.147). Această schimbare a avut efecte catastrofale mai ales în Europa de Est, unde mulţi martori au rămas la vechea explicaţie, şi s-au desprins de organizaţie (Anuarul 2000 p.191,192).
Alte efecte negative ale schimbării lui Rutherford au fost că mai mulţi au fost excluşi, ne-acceptând noua lumină a celui de-al doilea preşedinte, care mai târziu s-a dovedit a fi întuneric dens.
Un alt exemplu de lumină în scădere este sistarea cântărilor creştine de la întrunirile Martorilor lui Iehova, din anul 1938 până în 1944 (W 1/2 1997 p.26), deci conducerea luminată oare de cine, a suspendat pe timp de 6 ani cântările de laudă la adresa lui Iehova, oare pe ce temei Biblic (Efeseni 5:19)? Astfel „singurul canal de comunicare al lui Dumnezeu" a oprit laudele la adresa lui Dumnezeu, curios lucru! Dacă întreba atunci cineva, de ce nu se mai cântă? Ce i-aţi fi spus, ‚că este noua lumină de la Iehova'? Însă această nouă lumină a fost de fapt întuneric căci în 1944 s-a revenit la cântări.
La fel sa petrecut lucrurile cu învierea oamenilor Sodomei, căci în 1879 – se învăţa că aceştia vor fi înviaţi. În 1952, lumina a crescut, locuitorii Sodomei şi Gomorei, **nu** vor fi mai înviaţi (W 1952 1/6 p.338), lumina nou venită în 1965 susţine că ce sa spus până atunci, era fals, căci în W 1965 1/8 p.479, se susţine că locuitorii Sodomei şi Gomorei **vor învia**, pentru ca să vină W 1988 1/6 p.30,31 şi să spună că totuşi **nu vor învia**, păi ce lumină în creştere este aceasta?
Alte schimbări al doctrinei:

„Domnul” din Romani 10:12-16:
1903 – ***„Domnul”*** se referă la Isus.
1940 – ***„Domnul”***se referă la Iehova.
1978 – ***„Domnul”***se referă la Isus.
1980 – ***„Domnul”***se referă la Iehova.
„Stăpânirile cele mai înalte” din Romani 13:1
1916 - „Stăpânirile cele mai înalte” se referă la guvernele lumii.
1943 - „Stăpânirile cele mai înalte” se referă la Iehova Dumnezeu şi la Isus Cristos.
1964 - „Stăpânirile cele mai înalte” se referă la guvernele lumii.
Despărţirea „oilor” de „capre” (Matei 25:31-46)
1919 -- se va petrece după vremea necazului.
1923 -- se petrece acum, înainte de vremea necazului.
1995 -- se va petrece după vremea necazului
Şi acestea sunt doar câteva exemple care arată clar că principiul din Proverbe 4:18 nu se poate aplica la erorile Turnului de Veghe, totuşi observaţi cum se auto-intitulează Societatea în Anuarul din 1938 (engleză): *„Ar trebui să ne aşteptăm ca Domnul să aibă un mijloc de comunicare cu poporul său de pe pământ şi El a arătat clar că revista numită Turnul de veghe este folosită în acest scop.”*
Dacă ceea ce spun ei este adevărat şi această revistă este mijlocul de comunicare al lui Iehova, atunci înseamnă că Iehova îşi intoxică poporul cu lucruri false pe care apoi le schimbă, dar Iehova nu face aşa ceva, căci El nu minte (Tit 1:2).
Pentru a vedea mai bine manipularea Societăţii, să facem referire chiar la exemplu dat de ea, în a explica modificările în doctrină pe care le-a efectuat.
Ea spune că este CLASA STRĂJERULUI care veghează pe turn, şi ca orice străjer anunţă lucrurile pe care le vede, dar problema este că acest străjer a anunţat lucruri care nu se vedeau, dar pe care a dorit să le vadă, sau a văzut ceva neclar, dar a dat o interpretare după bunul lui plac. Să ne gândim, ce s-ar întâmpla într-o cetate dacă străjerul anunţă lucruri iminente punând oamenii în acţiune, dar acel lucru să nu existe? Cum a fost cazul cu anunţarea iminenţei sfârşitului, dar acesta nu a venit. Sau să alarmeze cetatea că vin duşmanii (de pildă: vaccinurile şi transplantul de organe) şi când colo aceştia erau aliaţi. Guvernatorul cetăţii transmite ceva, dar străjerul interpretează la 180°, cum a fost cazul cu Arhanghelul Mihail, care în Taina Împlinită se spune că se aplică acest personaj la papa. Credeţi că acel străjer după câteva erori de acest gen ar mai fi lăsat în post, voi aţi face-o?
3.Dar paradoxurile ca şi cum nu ar fi suficiente nu se opresc aici, căci în W 15/7 1996 p. 20, se spunea de către un Martor al lui Iehova că în acel an adică în 1996 *„adevărul străluceşte ca soarele în amiază”*, adică când este lumina mai mare. Să ne întrebăm: a avut acel martor dreptate, adică lumina adevărului a ajuns la intensitatea maximă? Dacă nu, de ce a permis corpul de guvernare să

scrie o astfel de afirmaţie? Să nu uităm că nici un martor nu poate da explicaţii particulare, prin urmare, ori corpul de guvernare a tolerat un păcat lăsând ca o un simplu frate să dea explicaţii de la el, ori a susţinut El însuşi această explicaţie, ceea ce înseamnă o mare bucurie pentru Martorii lui Iehova. Deci după zeci de ani de aşteptare şi schimbare în doctrine, vine anul luminii depline, când soarele este în amiază, adică la intensitatea maximă. Dar stupoare căci în acel an nu s-au oprit schimbarea explicaţiilor, pentru că vin anii 1998 şi 1999, 2002, 2007, 2008, 2010, când au loc schimbări destul de importante în învăţăturile Societăţii. Acum oare care Turn de Veghe minte, cel din 1996 care lasă să se înţeleagă că lumină este deplină, sau cele din anii următori? Sau aceste reviste venite ulterior, să fie apostate?

De fapt, nu ar trebui să ne mire nimic la această Organizaţie, care este omenească şi nu divină, şi umflată de pretenţii false.

În continuare aş dori să menţionez un fapt strigător la cer, descris de Raymond Franz un membru al corpului de guvernare între ani 1971-1980 şi nepotul preşedintelui F. Franz, în cartea: **„Conflictul Conştiinţei”** cap. 6, un fapt petrecut în Organizaţie, pe care puţini martori îl cunosc, despre martorii din Mexic: *„În urma revoluţiei mexicane şi datorită istoriei îndelungate a bisericii catolice de a sustrage imense porţiuni de teren şi alte proprietăţi din ţară, constituţia mexicană a interzis până recent dreptul oricărei organizaţii religioase de a deţine proprietăţi. Bisericile şi proprietăţile bisericilor erau, in realitate, ţinute si gestionate de către guvern, care permitea organizaţiilor religioase să le folosească. Datorită exploatărilor din trecut din partea clerului din alte ţări, nici un misionar sau cler străin nu era autorizat să funcţioneze în acest rol în Mexic. Ce a însemnat aceasta pentru organizaţia Martorilor?*

Administraţia sediului mondial al organizaţiei Martorilor lui Iehova a decis cu multe decenii în urmă că, din cauza legilor existente, Martorii lui Iehova în Mexic se vor prezenta, nu ca o organizaţie religioasă, ci ca o organizaţie „culturală”. Corporaţia de acolo, La Torre del Vigia, a fost astfel înregistrată de guvernul din Mexic. Astfel, Martorii lui Iehova din Mexic, timp de multe decenii, nu spuneau că ţineau întruniri religioase sau întruniri biblice, ci că ţineau întruniri „culturale”.

La aceste întruniri nu aveau rugăciuni sau cântări şi acelaşi lucru era adevărat şi despre întrunirile mai mari. Când mergeau în lucrarea de la uşă la uşă ei purtau numai publicaţiile Societăţii Watch Tower (despre care spuneau că Societatea Watch Tower le-a pus la dispoziţie ca “să-i ajute în activitatea lor culturală”). Nu aveau Biblia cu ei în timpul acestei activităţi, întrucât aceasta i-ar fi identificat că sunt implicaţi într-o activitate religioasă. Un grup de Martori dintr-o anumită zonă nu se numea „congregaţie”, ci „companie”. Nu vorbeau despre botezuri, ci vorbeau despre acelaşi lucru sub denumirea de efectuarea „simbolului”.

Acum gândindu-ne la aceea situaţie, poate ne vine să râdem, nu ştiu dacă e de râs sau de plâns, că din motive materialiste, WTS a decis să transforme închinarea la Iehova în *„întruniri culturale”*.

Raymond mai declară: *„Aceasta „vorbire dublă” nu se practica din cauza că trăiau într-o ţară totalitaristă, care ar lua măsuri represive împotriva libertăţii de închinare. Ci era făcută în primul rând pentru a evita să se conformeze cu nişte regulamente guvernamentale referitoare la posedarea proprietăţilor din partea organizaţiilor religioase. Nici nu ar trebui să ne gândim că aranjamentul a fost iniţiat şi implementat de Martorii din Mexic; a fost un aranjament pregătit şi implementat de sediul mondial de la Brooklyn.*

Este interesant contrastul între eliminarea deliberată a rugăciunilor şi cântărilor de la întrunirile Martorilor din Mexic cu implicarea Societăţii Watch Tower din Statele Unite, ţară unde au fost dispuşi să lupte în proces după proces până la Curtea Supremă a ţării, decât să renunţe la anumite practici, cum ar fi oferirea literaturii de la uşă la uşă fără o autorizaţie sau fără să trebuiască să se înregistreze la poliţie, dreptul de a folosi maşini cu difuzoare, să distribuie literatura la colţurile străzii şi multe alte asemenea practici care sunt apărate de Constituţie. Organizaţia nu a vrut sa renunţe la nici unul dintre aceste lucruri. A luptat sa le păstreze, chiar dacă aceste practici nu sunt evident lucruri practicate de către primii creştini în secolul întâi şi deci nu puteau fi considerate printre practicile primilor creştini.

Însă rugăciunea în congregaţie sau în grup era o practică principală cu ocazia întrunirilor primilor creştini şi a fost printre servii lui Dumnezeu din timpuri memoriale.

Guvernul Mexicului nu a declarat nimic împotriva rugăciunii cu ocazia întrunirilor religioase. Însă Martorii lui Iehova au fost instruiţi să spună că întrunirile lor nu erau religioase. Puţine lucruri pot fi considerate mai complet legate de închinarea la Dumnezeu, ca pur spirituale, decât rugăciunea. Când un decret imperial în Persia interzicea rugăciunea la oricine altcineva în afară de rege pentru o perioadă de treizeci de zile, profetul Daniel a considerat că problema era atât de crucială încât a riscat poziţia, posesiunile şi însăşi viaţa prin încălcarea acestui decret.

Sediul mondial al organizaţiei, însă, a considerat că merită să sacrifice rugăciunea în congregaţie pentru Martorii lui Iehova de pe tot teritoriul Mexicului. Cu ce avantaj, ce ‘beneficiu se obţinea’? Renunţând la rugăciunea si cântările congregaţiei şi folosirea Bibliei în activitatea de mărturie publică, organizaţia putea să păstreze dreptul de proprietate al Societăţii în Mexic şi să opereze în afara regulamentelor guvernamentale la care se conformau alte religii. Ei au fost dispuşi să spună că organizaţia lor nu era de natură religioasă, că întrunirile lor nu erau întruniri religioase, că activitatea lor de mărturie nu era o activitate religioasă, că botezurile nu erau un act religios – când în orice altă ţară din lume Martorii lui Iehova spuneau exact

contrariu...Am putea menţiona că după aproape o jumătate de secol în care au avut statutul de organizaţie „culturală" în Mexic, organizaţia Watch Tower şi-a schimbat în final statutul în organizaţie religioasă. Revista Turnul de veghe din 1 ianuarie, 1990 (pagina 7) anunţa că a avut loc „o schimbare de statut" a Martorilor lui Iehova in 1989. Ea a descris că Martorii lui Iehova erau pentru prima dată liberi să folosească Biblia când mergeau de la uşă la uşă şi să înceapă întrunirile cu rugăciune.

Revista explica cât de „emoţionantă" a fost această schimbare pentru Martorii din Mexic şi că a produs „lacrimi de bucurie" acestora. Şi a atribuit acestei schimbări un salt imediat în creşterea "proclamatorilor" cu peste 17.000.

Articolul nu spunea cititorului absolut nimic despre statutul anterior, de ce a durat aşa de mult, sau cum s-a petrecut schimbarea de statut. Oricine care citea articolul presupunea că schimbarea de statut, cu beneficiile descrise, a fost ceva ce organizaţia dorea de la început. În urma citirii articolului se putea presupune că guvernul din Mexic sau legislaţia sa de până acum i-a împiedicat pe Martori să înceapă întrunirile cu rugăciune sau să folosească Biblia în activitatea de la uşă la uşă. Nu i se spune deloc cititorului că Martorii Mexicani erau privaţi de aceste lucruri – timp de cel puţin o jumătate de secol – DIN CAUZĂ CĂ PROPRIUL LOR SEDIU MONDIAL AL ORGANIZAŢIEI A ALES SĂ O FACĂ, a optat voluntar în favoarea unui alt statut. Nu le-a spus cititorilor că aceste „emoţionante" schimbări care au adus „lacrimi de bucurie" au fost disponibile în tot acest timp, pentru multe decenii şi se puteau obţine printr-o simplă decizie organizaţională de a abandona pretenţia că Martorii din Mexic nu ar fi o organizaţie religioasă, ci "culturală". Motivul pentru care Martorii din Mexic nu au avut parte de aceste lucruri a fost pentru ca sediul central al organizaţiei i-a instruit să nu o facă, pentru a proteja statutul ales, acela de organizaţie "culturală". Aceste lucruri le sunt cunoscute celor din poziţii de răspundere în organizaţia Martorilor din Mexic. Ele nu le sunt cunoscute la vasta majoritate de Martori din afara acelei ţări şi de la 1 ianuarie, 1990, Turnul de veghe le-a pus pe mai departe în întuneric. A prezentat o imagine „cosmetizată" a evenimentului, una la fel de denaturată ca şi practica dinainte de 1989 de a pretinde a fi altceva in loc de o organizaţie religioasă, în timp ce erau pe deplin conştienţi că erau……. Aşa cum se poate observa în articolele mai recente, atât în Treziţi-vă! din 22 iulie, 1994, cât şi în Anuarul Martorilor lui Iehova din 1995, dorinţa organizaţiei Watch Tower de a abandona pretenţia de decenii era conectata cu amendamentele la constituţia Mexicului, care au fost adoptate progresiv de corpurile legislative de acolo. Anuarul (pagina 212) recunoaşte că dreptul de proprietate a fost un factor în decizia adoptării pretenţiei de a fi – nu o organizaţie religioasă – ci o societate civilă în 1943, care a rezultat în schimbarea termenului „congregaţie" cu „companie", numind locurile de întrunire „Săli pentru studii culturale", eliminând rugăciunile publice şi

„orice aparenţă de serviciu religios" la întruniri, cât şi evitarea „folosirii direct a Bibliei" în activitatea de la uşă la uşă. Acesta spune (paginile 232, 233) că în anii 1980 organizaţia a ajuns sub presiuni din partea guvernului. Recunoaşte (pagina 249) că din decembrie 1988 „se putea întrevede o posibilă schimbare cu privire la religie. Concluzia la care s-a ajuns a fost că ar fi avantajos din punctul de vedere al relaţiilor cu guvernul să se prezinte în mod deschis, să renunţe la pretenţia că nu sunt o organizaţie religioasă şi aceasta s-a şi întâmplat în 1989, cu permisiunea corpului de guvernare. În urma noilor amendamente ale constituţiei, bisericile aveau din nou dreptul să deţină propriile clădiri şi proprietăţi. Acest lucru este adevărat nu numai în cazul bisericii Catolice, ci la toate denominaţiile." Având în vedere cele de mai sus, este clar că opţiunea pentru o schimbare în statut a organizaţiei Watch Tower a fost făcută, nu în primul rând din cauza preocupări faţă de probleme şi principii spirituale, ci din motive pragmatice…. Acest aranjament a rămas în vigoare timp de peste aproximativ 46 de ani.

Guvernul Mexicului, în realitate, a arătat o toleranta considerabila fata de Martorii lui Iehova, pentru ca trebuie menţionat că prezentarea lor ca organizaţie „culturala" ne religioasa era doar o metoda să se ascundă de lege.

În anii 1970, soţia mea şi cu mine am participat la o întrunire internaţională în Mexico City si am fost cazaţi la biroul filialei Societăţii. Preşedintele Knorr era, de asemenea, acolo si în timpul şederii a condus un grup dintre noi într-un tur al diferitelor clădiri ale filialei din Mexic. În timpul turului el a comentat direct despre statutului legal de organizaţie culturala pe care-l aveau în Mexic si a menţionat concret ca un motiv principal pentru acest statut neobişnuit a fost faptul ca i-a permis organizaţiei sa menţină controlul asupra proprietăţilor în acea ţară."

Situaţia care a fost în Mexic este strigătoare la cer, să privezi poporul lui Dumnezeu, de rugăciune, închinare, Biblie, şi să spui că nu faci botez; ci, un ‚act cultural', că nu te aduni să te închini; ci, că faci cultură, nu mergi să predici; ci, să împarţi reviste culturale, şi toate acestea deoarece, conducerea WTS a decis aşa.

Este ceva ce demască caracterul aşa zisului ‚Sclav fidel', care face ca martorii să mintă, deoarece „*Martorii lui Iehova au fost instruiţi să spună că întrunirile lor nu erau religioase."*

Apoi s-a pretins a fi salvatoarea stării de fapt din Mexic, reuşind în final să le redea statutul de organizaţie religioasă, ce faptă măreaţă de vitejie pentru conducerea WTS!? Astfel mai degrabă ‚administratorul fidel', s-ar putea numi mai degrabă ‚administrator păgân şi infidel', căci au oprit rugăciunea ca şi grupul de administratori păgâni din Daniel cap. 6.

Ei puteau să ţină întruniri în spaţii închiriate şi nu era nici o problemă să se declare cult religios şi să acţioneze în consecinţă. Însă interesul materialist şi de

a avea clădiri proprii, a oprit zeci de ani, închinarea în Mexic, în cadrul Organizaţiei.

Ba mai mult, o altă problemă pe care doresc să o amintesc, este legătura dintre ONU şi WTS.

Între anii 1990 – 2000, Singurul canal de comunicare a lui Dumnezeu, cei ce se numesc ***„înţelepţi”*** (Daniel 12:3), caută asocierea cu ONU, numit, descris şi interpretat de ei, ca fiind Fiara cu şapte capete şi 10 coarne, care primeşte toată puterea Balaurului adică a lui Satan (Apocalipsa cap. 13).

Iar după ce se află de această afiliere a WTS la ONU ca organizaţie neguvernamentală, şi se află în mod public această legătură, publicaţia britanică: **„The Guardian”**[21]**,** demascând această legătură, WTS încearcă să o dreagă, spunând că de fapt a vrut doar acces la informaţiile ONU.

Astfel în 2001, trimite o scrisoare către toate filialele ca să arunce praf în ochi, spunând că: *„Scopul pentru care ne-am înregistrat ca organizaţie neguvernamentală (ONG) la Departamentul de Informaţii Publice în 1991 a fost acela de a avea acces la materialul documentar disponibil, referitor la problemele de sănătate, ecologice şi sociale, în bibliotecile Naţiunilor Unite...”*

De ce i-a afectat atât de tare pe Martorii lui Iehova această dezvăluire despre o asociere secretă cu ONU? La pagina 269 a cărţi editate de Societate în 1999, **„Să acordăm atenţie profeţiei lui Daniel!”** Se discută concepţia veche de 80 ani a Watchtower, despre Organizaţia Naţiunilor Unite şi predecesoarea ei, Liga Naţiunilor. Acolo se zice: *„Ce 'lucru dezgustător' a fost 'aşezat' în timpurile moderne? Potrivit dovezilor, acesta este o contrafacere 'dezgustătoare' a Regatului lui Dumnezeu. Acesta a fost Liga Naţiunilor, fiara de culoare stacojie care a mers în abis, sau care a încetat să existe ca organizaţie mondială a păcii, când a izbucnit cel de-al doilea război mondial (Apocalipsa 17:8). 'Fiara sălbatică' însă urma 'să se ridice din [abis, nota de subsol]'. Acest lucru s-a întâmplat la 24 octombrie 1945, când a fost înfiinţată Organizaţia Naţiunilor Unite cu cele 50 de state membre printre care se număra şi fosta Uniune Sovietică. Astfel, 'lucrul dezgustător' prezis de înger - Organizaţia Naţiunilor Unite - a fost aşezat”*

Astfel Martorilor li se spune să privească ONU drept 'un lucru dezgustător în ochii lui Dumnezeu şi a poporului său' pentru presupusa aspiraţie la dominaţia mondială asemenea Babilonului celui Mare, fiara din Apocalipsa, iar WTS se afiliază Fiarei ?!

Oare scuza WTS, este ea validă? Oare nu avea acces la informaţii fără a se afilia la ONU? Au zis că le trebuia documentul acela de afiliere pentru acces în

[21] http://www.guardian.co.uk/uk/2001/oct/08/religion.world
versiunea text:
http://www.jwinfoline.com/reference/stephenbates/oct8_2001_guardian.htm

biblioteca ONU. Foarte bine, daca era aşa de bun şi de necesar trebuiau să-l ţină în vigoare nu să-l anuleze!
Ceea ce vor sa ascundă e că contractul prevedea ca Watchtower să facă propaganda ONU, lucru pe care l-au făcut, cu vârf şi îndesat, în publicaţii din anii ’90, articolele despre ONU au apărut foarte des.
În descrierea ONU a responsabilităţilor Organizaţilor non-guvernamentale (ONG), se spune:
„Scopul principal al asocierii organizaţiilor ne-guvernamentale cu Departamentul de Informare Publică al Naţiunilor Unite este răspândirea de informaţii în interesul înţelegerii de către public a principiilor, activităţilor şi realizărilor Naţiunilor Unite şi Agenţiilor lor. Ca urmare, este important să ne ţineţi la curent cu programele de informare ale organizaţiei voastre în măsura în care acestea au legătură cu Naţiunile Unite, inclusiv trimiţându-ne numere ale publicaţiilor voastre relevante. Anexăm o broşură despre “Naţiunile Unite şi Organizaţiile neguvernamentale”, care vă vor oferi unele informaţii referitor la relaţia cu ONG-eurile”.
Suplimentar, criteriile pentru asocierea ONG-urilor cu DIP mai includ următoarele:
- *ONG-urile să împărtăşească principiile Cartei ONU;*
- *să opereze exclusiv pe bază non-profit;*
- *să fie interesate în mod evident de problemele în dezbatere ale Naţiunilor Unite şi să aibă capacitatea dovedită de a se adresa la grupuri specifice de audienţă, cum ar fi personalul din învăţământ, reprezentanţii media, formatorii de opinie şi comunitatea de afaceri;*
- *să contribuie la derularea unor programe efective de informare despre activităţile ONU prin publicarea de ştiri, comunicate şi broşuri, organizarea de conferinţe, seminarii şi mese rotunde; şi angajarea cooperării cu mass-media.”*

Cu alte cuvinte WTS trebuia să facă loby, reclamă, să răspândească ştiri şi informaţii pozitive despre ONU (adică conform crezului WTS, ONU = FIARA, ei trebuia să facă reclamă despre Fiară), ba mai mult, WTS trebuia să *„împărtăşească principiile Cartei ONU”*. Chiar dacă WTS avea nevoie de informaţii, ea conform crezului ei, nu trebuia să facă compromis şi pact cu Fiara.
Acum după ce am analizat pe scurt istoria acestei mişcări şi mai ales părţile negative care nu sunt prea cunoscute de martori, tocmai de aceea le-am şi evidenţiat, te întreb stimat cititor: a fost această mişcare sinonimă cu creştinismul din primul secol? A fost această Organizaţie mai luminată (căci se pretinde că trăim în Ziua Domnului), ca poporul creştin de pe vremea apostolilor? Pentru a putea răspunde şi mai clar la această întrebare vom cerceta în continuare doctrinele actuale ale Martorilor lui Iehova în comparaţie cu Biblia.

4. Învăţături actuale ale Turnului de Veghe care nu corespund cu Biblia

Moto: *„Credem că un defect obişnuit al timpului nostru şi al tuturor timpurilor este acela că oamenii admit doctrine, numai pentru că alţii în care au încredere au făcut acest lucru. Căutătorii adevărului ar trebui mai întâi să-şi golească vasele de apele noroioase ale tradiţiei şi apoi să le umple la izvorul adevărului: Cuvântul lui Dumnezeu."* - Russell (JV p.54).

A) Ce spune Turnul de veghe despre anul 1914?

La început s-a crezut că atunci se va sfârşi timpurile naţiunilor, timpurile ce dominare a regilor lumeşti, şi atunci va avea loc Armaghedonul, astfel se spune: *„Stresul marelui necaz va fi în curând peste noi cam între 1910 şi 1912, culminând cu sfârşitul neamurilor, octombrie 1914."* (cartea în engleză: **„The New Creation"** p.579.

În Volumul 2 **„Studii în Scripturi"** p.76,77,101, se spune: *„În acest capitol prezentăm dovada Bibliei că sfârşitul complet al Timpurilor Neamurilor, adică sfârşitul complet al contractului lor de stăpânire va fi atins în anul 1914 e.n., şi că acea dată va vedea descompunerea conducerii oamenilor imperfecţi. Şi să se observe că dacă se va arăta că faptul acesta este ferm stabilit de Scripturi, el va dovedi:*

În primul rând, că la acea dată Împărăţia lui Dumnezeu, pentru care Domnul nostru ne-a învăţat să ne rugăm, zicând, „Vie împărăţia Ta", va începe să preia controlul, şi că apoi în scurt timp va fi „ridicată" sau ferm stabilită pe pământ, pe ruinele instituţiilor prezente. În al doilea rând, va dovedi că Acela care are dreptul să ia stăpânirea va fi atunci prezent ca noul Conducător al pământului; şi nu numai atât, dar va dovedi şi că El va fi prezent o perioadă considerabilă înainte de data aceea, deoarece răsturnarea acestor guverne ale neamurilor este în mod direct cauzată de faptul că El le zdrobeşte în bucăţi ca pe vasele unui olar (Psalm 2:9; Apocalipsa 2:27) şi stabileşte în locul lor guvernul Său drept. În al treilea rând, va dovedi că, cu câtva timp înainte de sfârşitul acestei răsturnări, ultimul membru al Bisericii lui Cristos recunoscute din punct de vedere divin, „preoţimea împărătească", „trupul lui Cristos", va fi glorificat împreună cu Capul; deoarece fiecare membru trebuie să domnească împreună cu Cristos, fiind moştenitor al Împărăţiei împreună cu El, şi ea nu poate fi deplin „ridicată" fără toţi membrii...Să nu fie surprinzător, prin urmare, când în capitolele următoare vom prezenta dovezi că stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu este deja începută, că este arătat în profeţii că ea trebuia să înceapă a-şi exercita puterea în 1878 d. Cr., şi că „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic" (Apoc. 16:14), care se va termina în 1915 d. Cr. cu răsturnarea completă a conducerii pământeşti actuale, este deja început. Adunarea oştirilor se poate vedea clar din punctul de vedere al Cuvântului lui Dumnezeu". [sublinierile îmi aparţin].

Conform cu Volumul 3 **„Studii în Scripturi”** p.126,153: *„până la răsturnarea împărăţiilor care se declară creştine, în realitate fiind „împărăţiile lumii” acesteia, şi la deplina stabilire a Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ după 1914, limita Timpurilor Neamurilor”*. În **Pastor Russells Serrmons** p.676, s-a susţinut că *„Actualul război mare din Europa este începutul Armaghedonului din Scripturi. (Apocalipsa 16:16-20)”*.

Dacă Russell a susţinut că necazul cel mare este între 1910-1914 şi va culmina cu Armaghedonul, după moartea primului preşedinte s-a susţinut că în acest an 1914, a început necazul cel mare, învăţătură rămasă în vigoare până în anul 1969 (W 1/5 1999 p.16).

Actualmente WTS, susţine că în 1914, Isus a fost întronat ca rege, începând să guverneze, aceasta este o învăţătură de bază pentru Martorii lui Iehova. Să vedem ce afirmaţii dogmatice face revista Turnul de veghe în această privinţă: *„da, avem dovezi de netăgăduit că Isus este prezent actualmente ca Rege ceresc puternic. Scripturile arată clar că Isus domneşte în prezent ca Rege. Întrucât El a venit la putere în 1914.”* (W 2000 1/4 p. 14,15; par. 9,14). Oare Isus nu este Rege din primul secol e.n.? În plus, în W 2000 15/5 p.16, par.8 se spune: *„Condamnând fiarele, Dumnezeu le-a luat guvernarea şi a distrus pe cea de-a patra fiară. Guvernarea de durată asupra popoarelor, neamurilor şi oamenilor de toate limbile I-a fost încredinţată apoi unuia ca un fiu al omului (Daniel 7:9-14). Ce profeţie minunată la întronarea Fiului omului, Isus Cristos în cer în anul 1914.”* Cum vi se pare această afirmaţie? A învins Isus Cristos în 1914 fiarele, adică puterile politice ale lumii? Guvernează El peste popoare? Aceiaşi idee apare şi în W 1/5 1993 p.12, par.8: *„Întrucât domnia lui Isus are influenţă asupra întregului pământ. Închinarea adevărată se extinde pe toate continentele.”* Este clar că acest argument este forţat, căci şi în primul secol închinarea s-a extins pe toate continentele, cu toate că Isus nu a domnit peste naţiuni; ci, doar peste congregaţia sa (Coloseni 1:23 comp. cu Evrei 2:8,9). Această învăţătură: că anul 1914 este unul marcant pentru Regatul lui Dumnezeu, apare şi în W 1990 (engleză) sau Broşura nr.1 p.57 unde se învaţă: *„la sfârşitul timpurilor fixate ale naţiunilor, Iehova a mărit autoritatea legală a lui Cristos, extinzând-o în afara congregaţiei creştine (Luca 21:24). Da, în 1914, Dumnezeu I-a încredinţat Fiului său autoritatea regală asupra naţiunilor, adică Regatul lumii, întreaga omenire (Psalm 2:6-8; Apocalipsa 11:15).”* Vi se pare biblică această învăţătură? Cum că domnia lui Isus a fost extinsă în afara congregaţiei peste naţiunile lumii? Atunci cum se face că omenirea nu resimte guvernarea lui Cristos; ci, merge înspre rău? Ba mai mult, în cartea „Profeţia lui Isaia” Vol. 1, p. 270, se spune: *„În timpurile moderne, Iehova a devenit Rege în 1914 când l-a instalat pe Isus Cristos ca Rege în Regatul Său ceresc (Psalm 96:10). De asemenea el a devenit Rege în 1919.”* Ne întrebăm, pe ce cronologie se bazează anul 1919? Şi peste cine a domnit din 1919? Dar să verificăm dovezile prin care Martorii lui Iehova încearcă să dovedească anul 1914.

Argumentele principale sunt:
Profeţia din **Daniel 4,** cu cele 7 timpuri. În publicaţi, se susţine că în anul 607 î.e.n. Ierusalimul a fost distrus de Babilonieni şi atunci a fost detronat Zedechia, ultimul rege care a stat pe scaunul lui Iehova, iar din 607 până în 1914 când a venit la tron Isus Cristos, sunt şapte timpuri, adică, conform cu Apocalipsa 12:6,14, trei timpuri şi jumătate fac 1260 de zile, iar 7 timpuri, 2520 de zile, iar conform cu principiul un an pentru o zi, rezultă 2520 de ani din 607 î.C până în 1914 e.n.
Astfel se susţine că în *„octombrie"* 1914, Isus a fost întronat ca rege şi-a început prezenţa, şi Diavolul a fost aruncat din cer, ca urmare a începutului domniei lui Cristos (vezi: W 1980 1/11, p.26-30; W 1984 1/11, p.12-17; W 1986 1/7, p.15-20; W 2000 1/4 p.17-22).
Doctrina WTS cu privire la 1914 nu corespunde cu: Biblia, cu istoria, cu aplicarea visului profetic, cu realitatea despre Regatul lui Dumnezeu, şi cu privire la venirea, prezenţa şi întronarea lui Isus Cristos.

Incompatibilitatea istorică şi Biblică:
Societatea Watchtower a creat ceea ce poate fi numit ‚un cadru teologic şi istoric pentru Martorii lui Iehova'. Aşa după cum vom observa, acest cadru se bazează pe anul 1914. Actualmente WTS susţin că în 1914, Isus Cristos s-a aşezat pe tron în ceruri şi a început să 'domnească în mijlocul vrăşmaşilor Săi' (Psalm 110:2). În acel an a început ‚timpul sfârşitului' acestei lumi.
WTS susţin ca anul 1914 a fost prezis de Charles Taze Russell, fondatorul mişcării, începând din anii 1870, iar acest lucru este folosit ca un argument major pentru a dovedi ca Russell a fost condus de Dumnezeu.

Ce dovezi cronologice a folosit Carles Taze Russell? Argumentul său cronologic a fost împrumutat în totalitate de la adventistul Nelson Barbour. Ei aveau o lista lunga cu date, una dintre ele fiind anul 1914. Barbour a spus ca Ierusalimul a fost distrus în 606 î.e.n. scoţând 2.520 de ani din 606 î.e.n. ne da 1914, corect? Greşit.
Atât Barbour, cat şi Russell, erau necunoscători în privinţa cronologiei şi istoriei. Când s-a format calendarul pe care-l folosim noi (Iulian, mai târziu îmbunătăţit Gregorian), nu a existat anul zero, deci 1 î.e.n. a fost urmat de 1 e.n. 2.520 de ani de la 606 î.e.n. ne duce la 1915, ceea ce Russell a folosit de fapt în loc de 1914 timp de câţiva ani. Însă în 1914 a început primul război mondial. Iar Russell a prezis ceva pentru 1914, altceva s-a întâmplat iar Russell a folosit războiul pentru a ieşi basma curată din situaţie.
El a 'uitat' de anul zero şi a schimbat cronologia înapoi la 1914.
Însă mai devreme sau mai târziu acest lucru trebuia sa fie corectat. Cum? Mutând distrugerea Ierusalimului cu un an, din 606 la 607 î.e.n.
WTS susţine că Ierusalimul a fost distrus în 607 î.e.n. WTS apelează la câteva versete biblice. Astfel, în cartea: **„Să vină regatul Tău"**, se spune următoarele la paginile 187-188: *„Profetul Ieremia a anunţat că babilonienii vor distruge*

Ierusalimul şi că vor face acest oraş ca şi întreaga ţară o pustietate (Ieremia 25:8, 9). El a adăugat: „Şi toată această ţară trebuie să devină un loc devastat, un obiect de stupefacţie, şi va trebui ca aceste naţiuni să servească regelui Babilonului şaptezeci de ani" (Ieremia 25:11). Cei 70 de ani s-au sfârşit cînd, în primul an al domniei sale, Cirus cel Mare a eliberat pe evrei, permiţîndu-le astfel să se întoarcă în ţara lor (2Cronici 36:17–23). Credem că după citirea cea mai literală a lui Ieremia 25:11 şi a altor texte, cei 70 de ani trebuie număraţi începînd din momentul cînd babilonienii au distrus Ierusalimul şi au transformat ţara lui Iuda într-o pustietate. — Ieremia 52:12–15, 24–27; 36:29–31."

Cei 70 de ani ai lui Ieremia sunt aplicaţi aici la perioada: de la distrugerea Ierusalimului de către Nebucadneţar, până când iudeii au primit permisiunea să se întoarcă din Babilon înapoi în tara lor. Căderea Babilonului în mâinile lui Cirus a avut loc în 539 î.e.n. WTS susţine ca iudeii s-au întors acasă în 537 î.e.n. Atunci înseamnă, conform WTS, ca Ierusalimul a căzut cu 70 de ani mai devreme, în 607 î.e.n.?

Psajul din Ieremia 25:11, nu spune ceea ce pretinde WTS că spune:

Ieremia 25:11 NW: ***„Toată ţara aceasta va ajunge un loc devastat şi o pricină de uimire, şi aceste naţiuni vor trebui <u>să-i slujească regelui Babilonului şaptezeci de ani".</u>*** Observam ca Ieremia nu spune nicăieri că Ierusalimul va fi devastat timp de şaptezeci de ani; ci, aceşti şaptezeci de ani reprezintă *un timp de supunere a naţiunilor* faţă de regele Babilonului şi nu de devastare a Ierusalimului. Chiar daca contextul vorbeşte despre devastare, cei şaptezeci de ani sunt aplicaţi doar la supunere naţiunilor. Textul din **„Să vină regatul Tău"**, citat mai sus, ignoră acest lucru. În plus, supunerea nu se limitează la israeliţi; ci, la ***„aceste naţiuni"***. Astfel se include în mod firesc multe naţiuni, daca nu toate naţiunile din aceasta zona Syro-Palestiniană.

Nebucadneţar a fost fiul lui Nabopolassar, rege al Babilonului, el a fost făcut părtaş la domnie, coregent cu tatăl său. El conduce lupta de la Carchemiş, împotriva lui Faraon Neco al Egiptului. Ieremia vorbeşte de această luptă în cap. 46:1,2. Ioiachim, împăratul lui Iuda, îl ajutase pe faraon împotriva lui Nebucadneţar. Nebucadneţar a fost biruitor, a luat pradă de la egipteni, dar nu l-a cruţat nici pe Ioiachim. Trupele lui au trecut pe la Ierusalim şi un prim lot de prizonieri sunt duşi în captivitatea Babilonului, împreună cu vasele sfinte de la templu. Printre cei duşi a fost şi Daniel cu ceialalţi trei tineri credincioşi (Daniel 1:1,2).

Din acel moment începe cei 70 de ani prezişi de Ieremia!

Nebucadnetar a învins pe Faraonul Neco (Ieremia 46:2) şi naţiunile din aceasta zona au plătit tribut regelui Babilonului începând din acel an. Perioada de domniaţie a Babilonului, s-a încheiat brusc în 539 î.e.n., când Babilonul a căzut în mâinile lui Cirus. Citirea cea mai fireasca a versetului din Ieremia 25:11, aduce sfârşitul celor şaptezeci de ani în 539 î.e.n. când Babilonul a fost cucerit

de Cirus. De asemenea, **începutul acestor ani nu are nici o legătura cu distrugerea Ierusalimului; ci, cu supremaţia Babilonului peste naţiuni.**
Ieremia menţionează cei şaptezeci de ani şi într-un alt verset: Ieremia 29:10 NW: ***„Când se vor împlini cei şaptezeci de ani în Babilon, îmi voi aduce aminte de voi şi voi împlini cuvântul meu bun pentru voi, aducându-vă înapoi în locul acesta”.*** În acest verset Traducerea lumii noi, dovedeşte favorizarea interpretării WTS. Trebuie observat însă că în discuţia celor ***„şaptezeci de ani”***, acesta este singurul loc în care NW este controversat.
Doar cu excepţia traducerii King James Version (sau Authorized Version) din 1611, împreuna cu traducerile mai noi care derivă din ea, NW este complet singura traducere când spune ***„în Babilon”*** aici. Pentru ca în multe alte traduceri, versetul spune ***„ai Babilonului”*** (BCR); ***„pentru Babilon”*** (BB-2001), sau o formă similară.
Un bătrân de congregaţie din Suedia, pe nume Carl Olof Jonsson a trimis o scrisoare la un număr de teologi ebraişti din Scandinavia şi i-a întrebat care este sensul exact al expresiei ebraice ***„LeBabel”*** care apare aici. Fără nici o excepţie, ei au răspuns ca traducerea ***„pentru Babilon”*** este corectă. Aceşti savanţi sunt: Dr. Seth Erlandson în Uppsala, Dr. Hans M. Berstad, Prof. Tryggve Mettinger şi Dr. Tor Magnus Amble. Teologii ebraişti răspund unanim la aceasta întrebare, ceea ce ar trebui sa fie evident întrucât toate traducerile moderne redau acest sens.
Această interpretare a lui Ieremia 29:10, este în armonie cu studiile lui Dr. Avigdor Orr: *„Sensul textului ebraic original poate fi redat şi în felul următor: 'După ce şaptezeci de ani ai (dominaţiei) Babilonului s-au împlinit, etc.' Cei şaptezeci de ani de aici se referă evident la Babilon şi nu la iudei sau captivitatea acestora. Ei se refera la şaptezeci de ani de dominaţie babiloniană, la sfârşitul cărora vor fi eliberaţi cei exilaţi.”* [Nota de subsol a doua].
Un al doilea argument biblic adus de WTS este Daniel 9:2, unde se spune:
„În primul an al domniei lui, eu, Daniel, am înţeles din cărţi numărul anilor despre care Iehova îi vorbise profetului Ieremia: că Ierusalimul avea să fie lăsat pustiu şaptezeci de ani” (NW).
Pe baza acestui text martorii susţin că cei 70 de ani au început de la distrugerea Ierusalimului, atunci când Ierusalimul a devenit pustiu.
O traducere exactă a lui Daniel 9:2 ar fi: ***„în primul an al domniei sale, eu, Daniel, am înţeles din cărţi numărul de ani care, după cuvântul DOMNULUI către Ieremia profetul că trebuie să treacă înainte să se sfârşească dezolările Ierusalimului, anume, şaptezeci de ani.”*** [RSV]
Observaţi că RSV foloseşte pluralul: ***„dezolările”*** (în limba română traducerea: Biblia Bucreşti 2001 şi Biblia Fidela 2009, redă cu: ***„pustiirilor”***. WTS susţine că devastarea Ierusalimului a avut loc când a fost distrus oraşul de către Nebucadneţar. Însă Daniel vorbeşte despre câteva devastări. **Jerusalem Bible** foloseşte chiar expresia ***„devastări succesive a Ierusalimului”.***

Cuvântul pentru ***„devastări”*** este ***„chorbah”***. El nu înseamnă, aşa după cum vom vedea: distrugere completă. Am văzut că Nebucadneţar a luat prizonieri şi pradă din Ierusalim deja în anul ascensiunii sale. În fiecare an, după aceea armatele sale au trecut prin ţară, cauzând fără îndoială mai multe distrugeri şi Biblia vorbeşte chiar despre bande din diferite ţări care provocau dezastru în această perioadă. (Vezi 2Regi 24:2; Ieremia 35:11). Dacă ne uităm la modul în care este folosită această expresie şi în alte părţi ale Bibliei, argumentul WTS cade complet.

Profetul Ezechiel vorbeşte despre ***„cei ce trăiesc în locurile cele pustiite”*** (Ezechiel 33:24,27 Versiunea Bratolomeu Anania), ceea ce înseamnă destul de clar că expresia nu se referă neapărat la locuri complet golite de locuitori. Aceiaşi expresie o găsim şi în Neemia 2:17, după întoarcerea iudeilor în Ierusalim, ne dăm seama că aplicarea acestui cuvânt de către WTS este eronată. Am văzut, că textul din Daniel 9:2, nu spune nicăieri că cei şaptezeci de ani au început când Ierusalimul a fost distrus complet, deoarece expresia în sine, se poate referi la devastările Ierusalimului, care au început cu lupta lupta de la Carchemiş cu mulţi ani înainte de distrugerea lui completă.

Biblia spune că căderea finală a Ierusalimului a avut loc în al 19-lea an al lui Nebucadneţar şi nu în primul lui an! (Ieremia 52:12; 2Regi 25:1-4; 2 Cronici 26:11,19).

Ignoranţa lui Barbour şi Russell în domeniul cronologiei şi istoriei a creat o problema imensa pentru WTS.

Desigur că WTS admite, că ei sunt cam singurii din lume, care susţin că Ierusalimul a căzut in 607 î.e.n. Ei spun ca aceasta se datorează faptului că numai ei susţin cu adevărat Biblia mai presus de sursele laice.

Folosesc ei Biblia ca unitate de măsura? Biblia nu conţine nici un an absolut, întrucât calendarul nostru nu a fost inventat încă pe vremea când a fost scris Vechiul Testament. Aşadar, nu este posibil să datam evenimentele direct. Însă Biblia oferă date relative. Am văzut că argumentele aduse de WTS şi anume Ieremia 29:10; Daniel 9:2, nu susţin că cei şaptezeci de ani încep de la distrugerea competă a Ierusalimului.

După toţi istorici, distrugerea Ierusalimului nu a avut loc în anul 607 î.e.n.; (vezi şi W 1/11 1987 p.16).

Prima invazie este descrisă în Daniel 1:1-4; a doua invazie descrisă în Ieremia 52:28; a treia invazie descrisă în Ieremia 52:1-27,29, fiind distrus tot atunci şi Ierusalimul (2Cronici 36:17-21); Iar a patra deportare în Babilon şi ultima este descrisă în Ieremia 52:30.

Însă chiar dacă toate datele şi tot calculul este după cum susţine WTS (singur în opoziţie cu toţi istorici şi cu textele biblice analizate), şi aşa există o discrepanţă, ca dată! De ce spun asta?

Deoarece în opinia lor primul război mondial face parte din semnul descris de Isus în Matei 24:6, şi Apocalipsa 6:4; 12:7, însă primul război mondial a început în *iulie-august* şi nu în *octombrie*. Cum de au început ‚vaiurile’

(războaie), înainte de aruncarea lui Satan, care conform cu WTS a avut loc în octombrie 1914? (vezi cartea **„Regatul lui Dumnezeu s-a născut”** – 2006; p.177-186; W 2004 1/2 p.18-22).

În Enciclopedia Wikipedia se spune: *„**Primul Război Mondial** (cunoscut şi ca **Marele război**, **Războiul naţiunilor** sau **Războiul menit să pună capăt războaielor**) a fost un conflict la scară mondială. În* 28 *iulie* 1914 *Austria a atacat* Serbia *(în* 23 *iulie* 1914 Serbia *primise ultimatum de la* Austria*), în* 3 *august* 1914 Germania *a invadat* Belgia*.”*

http://ro.wikipedia.org/wiki/Primul_R%C4%83zboi_Mondial

Dacă mergem pe interpretarea WTS, războiul din cer şi întronarea lui Isus, ar fi trebuit să aibă loc în octombrie 1914! De ce atunci, vaiurile, adică primul război mondial a început încă din 28 iulie şi nu în octombrie?

O a doua problemă de fond a interpretării WTS este: **Incompatibilitatea doctrinei WTS, cu interpretarea dată de Daniel, visului profetic avut de Nebucadneţar:**

Doctrina WTS, nu stă în picioare şi din următorul motiv simplu, acel vis cu copacul din Daniel 4, nu are cum susţine Turnul de veghe ,o dublă împlinire’ şi asupra lui Nebucadneţar şi asupra Regatului lui Dumnezeu, căci nu reiese de nicăieri, că copacul reprezintă Regatul lui Dumnezeu; ci, copacul este **DOAR**: **Nebucadneţar.**

Acest lucru este precizat clar în textul din Daniel 4:24,25, NW unde se spune: ***„IATĂ INTERPRETAREA, o, rege, şi iată decretul Celui Preaînalt, care trebuie să se împlinească asupra domnului meu, regele*** (asupra lui Nebucadneţar cu care vorbea Daniel, v.18,19)***: Vei fi alungat dintre oameni şi vei locui cu animalele câmpului. Ţi se va da să mănânci iarbă ca la tauri şi vei fi udat de roua cerului. Şapte timpuri vor trece peste tine*** (peste Nebucadneţar)***, până vei recunoaşte că Cel Preaînalt stăpâneşte peste regatul oamenilor şi că îl dă cui vrea.”***

Deci Biblia ne dă visul, dar şi interpretarea visului, noi nu trebuie să speculăm, să ne chinuim să găsim interpretarea, aceasta este simplă şi clară, şi se aplică doar asupra lui Nebucadneţar: ***„IATĂ INTERPRETAREA, o, rege, şi iată decretul Celui Preaînalt, care trebuie să se împlinească asupra domnului meu, regele*** (asupra lui Nebucadneţar cu care vorbea Daniel, v.18,19).

Iar despre copac se spune clar în v.20-22: ***„Copacul pe care l-ai văzut... eşti tu, o, rege...”*** NW (cu referire la Nebucadneţar)***”***. De fapt cum poate Regatul lui Dumnezeu să aibă inimă, şi aceasta să devină o inimă de fiară, căci despre copac se spune în v.14-16 NW: ***„Inima lui de om să se schimbe şi să i se dea o inimă de animal. Şapte timpuri să treacă peste el”.*** Deci nici vorbă de Regatul lui Dumnezeu în acest vis profetic.

Iar argumentul care se mai aduce, cum că v.17,25,34 (BCR), s-ar referi la Regatul lui Dumnezeu prin cuvintele: ***„…că Cel Prea Înalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor, că o dă cui îi place şi pune peste ea pe cel mai de jos dintre oameni…Acela a cărei stăpânire este o stăpânire veşnică şi a cărei***

împărăţie este din generaţie în generaţie." Deci vedem din text nu o împărăţie sau o domnie care se opreşte în 607 î.C, şi începe în 1914, ci ***„o stăpânire veşnică"***, care se manifestă chiar şi prin regii păgâni, chiar prin copiii lui Nebucadneţar care au trăit după anul 607 î.C (compară cu Ieremia 26:6,7; vezi şi Romani 13:1; Proverbe 8:15,16).

Cum poate regatul lui Dumnezeu să fie tăiat, căci copacul a fost tăiat pentru şapte timpuri, dacă regatul, domnia lui Dumnezeu este veşnică (Daniel 4:14,15; Psalm 145:13; Daniel 6:26)?

În plus, cuvintele: ***„o dă cui îi place şi pune peste ea pe cel mai de jos dintre oameni"***, nu se aplică la întronarea lui Isus în 1914, din două motive: 1) În primul rând, acesta este un principiu universal valabil nu o învăţătură specifică la întronarea pretinsă din 1914, 2) Chiar dacă acest principiu se aplică la Isus, care s-a smerit foarte mult, această umilinţă a lui Isus descrisă în Filipeni 2:6-8, prin care încearcă să facă legătura martorii cu Daniel 4, nu se referă la venirea lui ca rege în 1914; ci, la umilirea lui când a fost om pe pământ.

Apoi gândiţi-vă, de unde ştim că în acest caz, cele 7 timpuri se aplică regula un an pentru o zi? Căci în Biblie 7 timpuri sunt 7 ani, şi nu există nici un alt exemplu că ar fi mai mult?

Deci tot calculul cu 7 timpuri, pleacă de la nişte premize greşite, căci dacă ne-am fi întrebat: de unde reiese din Daniel 4, că tăierea copacului are o dublă împlinire, ne-am fi dat seama, că tot calculul este o invenţie omenească preluată de Russell.

În concluzie, milioane de pagini tipărite în zadar, şi milioane de oameni îndoctrinaţi cu un calcul fals şi care pleacă de la mai multe premize false.

Ezechiel 21:25-27, pe baza acestui text, martorii susţin că coroana lui Zedechia care a domnit pe tronul lui Iehova a fost dată jos, iar apoi a fost dată lui Isus în anul 1914 e.n., însă prinţul lui Israel la care face referire textul se referă mai degrabă la Ioiachim, care a suferit înfrângere din partea Babilonului (comp. Ezechiel 21:19-23 cu 2Cronici 36:5-7), decât Zedechia care a fost numit rege de către Nebucadneţar (2Cronici 36:11-21).

Apoi lucrul cel mai important este că acest text nu specifică **când** cel ce are drept la coroană o va primi, astfel în acest text nu găsim nici o referire la vreun an specific.

De unde provine această interpretare cu cele 7 timpuri?

Puteţi găsi informaţii în cartea lui Carl Olof Jonnson: **TIMPURILE NAŢIUNILOR RECONSIDERAT**, în engleză, sau în limba maghiară. Carl Jonsson, e omul care a trimis un dosar de câteva sute de pagini cu cercetări academice, care demonstrau clar ca Ierusalimul nu a fost distrus în 607 î.e.n. şi deci calculul în urma căruia avem doctrina lui 1914 e greşit.

După o corespondenţă între Carl Olof Jonnson şi WTS, şi WTS şi Carl Olof Jonnson, corpul de guvernare a reacţionat. Ştii cum? Au trimis o scrisoare la corpul de bătrâni din congregaţia lui Jonsson şi aceia l-au exclus. Şi sunt zeci daca nu sute de astfel de cazuri.

Materialul lui Carl Olof Jonsson prezenta dovezi că Brown era iniţiatorul interpretării celor „şapte timpuri" din Daniel capitolul 4, interpretare care produce cei 2.520 de ani prin formula o zi pentru un an.
Brown a publicat mai întâi această interpretare în anul 1823, iar metoda sa convertea cele „şapte timpuri" în 2.520 de ani, exact în acelaşi mod în care o fac astăzi publicaţiile Watch Tower. Acest lucru s-a întâmplat cu douăzeci şi nouă de ani înainte de naşterea lui Charles Taze Russell, cu patruzeci şi şapte de ani înainte ca acesta să pună bazele grupului său de studiu al Bibliei şi cu mai mult de jumătate de secol înainte de apariţia cărţii **„The Three Worlds"**.
Nu exista nici un fragment în nici una din publicaţiile Societăţii Watch Tower care să recunoască aceste fapte. Nu se menţiona nicăieri numele lui John Aquila Brown. Carl Olof Jonsson şi-a publicat în final materialul în 1983. La zece ani după apariţia cărţii lui Jonsson, Societatea Watch Tower a recunoscut pentru prima oară, adevărata origine a calculului celor 2.520 de ani şi anume în 1823 de către John Aquila Brown – cu 50 de ani înainte ca Russell să apară în scenă.
Dar să trecem la un alt argument WTS legat de anul 1914:
Apocalipsa 12:7-12, bazat pe acest pasaj se spune că Satan a fost aruncat pe pământ în anul 1914, deoarece textul NW spune: ***„vai de pământ şi mare, căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă ştia că are puţin timp."***
Nu putem găsi nici un suport pentru o aruncare a lui Satan în anul 1914 aşa cum susţin unii. Chiar Ap. 12 ne dă câteva indici care arată că această aruncare nu a avut loc, ci va avea loc în viitor, cu șapte, apoximativ, înainte de venirea Domnului şi legarea lui Satan.
Astfel relatarea din Apocalipsa 12 vorbește de o femeie care este adunarea (biserica), care naște un fie de parte bărbătească un profet care va veni în spiritul profetului Ilie care va servi împreună cu altul venit în spiritul lui Moise timp de o mie două sute șaizeci de zile, adică cca. trei ani și jumătate sau 42 de luni (Apocalipsa 11:3). Această perioadă corespunde cu fuga femeii în pustie unde va fi hrănită departe de fața șarpelui și va fi ocrotită. În schimbă după cele o mie două sute șaizeci de zile, începe necazul cel mare când adunarea va fi persecutată de anticrist conform cu Apocalipsa 13:5-7. Necazul cel mare va dura tot o mie două sute șaizeci de zile sau 42 de luni!
Aruncarea lui Satan de către Mihail are loc cu cca. 7 ani înainte de venirea Domnului.
Imediat după aruncare Ilie este răpit la cer spiritual și primește instrucțiuni după care cei doi martori își încep lucrarea lor de o mie două sute șaizeci de zile, după care are loc venirea lui anticrist, martirajul lor, și necazul cel mare care ține 42 de luni.

Un alt argument care apare în cartea: Apogeul Apocalipsului, este textul din **Apocalipsa 11:15-18**, citeşte cu atenţie acest pasaj aplicat la anul 1914, şi întreabă-te: s-a împlinit în 1914, profeţia care spune, ***„Regatul lumii a devenit Regatul Domnului nostru…”?*** (NW) dacă da, atunci nu ar trebui să mai existe la ora actuale regate ale lumii, dar ele există, ceea ce indică că profeţia nu s-a împlinit. Un indiciu în plus sunt v.17,18 care spun: ***„…Îţi mulţumim Iehova Dumnezeu, Atotputernicule, …pentru <u>că ai luat puterea</u> ta cea mare şi <u>ai început să domneşti ca rege</u>. Dar naţiunile s-au mâniat, şi a venit mânia ta, precum şi timpul fixat ca morţii să fie judecaţi, timpul să li se dea recompensa sclavilor tăi...”***(NW)

Prin urmare, oare a venit mânia lui Iehova în 1914? Au fost morţii judecaţi atunci? A primit cineva viaţa veşnică sau recompensa atunci?[22] De fapt este curios că uneori Turnul de veghe aplică acest text când la 1914 (Apocalipsa p.171), când la evenimentul Armaghedonului (W 2000 15/10 p.11 par.5), astfel când eram martor, eram derutat ne mai ştiind care variantă este corectă.

Un alt argument folosit este **Psalm 110:1,2,** care se explică în felul următor: vrăşmaşii pe care îi pune Iehova sub picioarele Domnului Isus este Satan care a fost aruncat din cer în 1914, iar vrăşmaşii în mijlocul căreia domneşte Isus, sunt naţiunile, astfel El domneşte în mijlocul vrăşmaşilor din 1914, până la Armaghedon, când le va distruge.

Dar această interpretare nu stă în picioare la o analiză atentă, din următoarele motive: a) Mihail nu l-a aruncat pe Satan în anul 1914; ci, această luptă va avea loc în viitor după cum am văzut mai înainte, cu aproximativ trei ani şi jumătate înainte de venirea lui Isus şi legarea pentru o mie de ani a lui Satan; b) Vrăşmaşii pe care Iehova îi pune sub picioarele lui Isus sunt: oamenii răi pe care **îi va distruge** la venirea lui în viitor, căci aceasta înseamnă în Biblie să-ţi pui vrăşmaşii sub picioare (1Regi 5:3; vezi şi Psalm 2), dar Psalm 110:1, a avut o împlinire parţială cu ocazia înălţării la cer (Efeseni 1:20-23; Evrei 2:8,9), şi va avea o împlinire finală după mia de ani când orice vrăşmaş va fi distrus (1Corinteni 15:24-28).

Iar Psalm 110:2, se aplică la sfârşitul lumii căci a domni în mijlocul duşmanilor, sau după cum traduce traducerea Lumii noi: ***„subjugă („stăpâneşti”*** NW - 2006) ***în mijlocul duşmanilor tăi”*** (NW – 1980 eng. Vezi: W 1982 1/5 p.19-23; W 1984 1/8, p.19-23), se referă la distrugerea lor, nu la o domnie pasivă alături de aceştia, aceasta este semnificaţia expresiei ***„subjugă în mijlocul duşmanilor tăi”***, vezi Ieremia 49:28, şi Psalm 110:5.

Este curios că şi acest text, Societatea îl aplică când la 1914, când la Armaghedon, căci în W 1990 broşura (Articole de studiu) p.139,140 declară: *„la timpul cuvenit Iehova Dumnezeu îl va trimite pe Isus Cristos mai marele*

[22] Conform cu învăţăturile Turnului, nici cei unşi nu au înviat în 1914, ci în 1918, deci oricât am suci Apocalipsa 11:18, tot nu se potriveşte cu Biblia ideea că el s-a împlinit deja.

Melhisedec pentru a acţiona ca un războinic viteaz. Psalm 110:2-5: „Toiagul forţei tale Iehova îl va trimite din Sion spunând: du-te să subjugi în mijlocul duşmanilor tăi,... însuşi Iehova la dreapta ta cu siguranţă va sfărma regi în bucăţi în ziua mâniei sale."

Deci Societatea aplică Psalm 110:2 la Armaghedon, acum dacă eşti martor, pe care Turn de Veghe vei crede, pe cel ce susţine că Psalm 110:1,2 se aplică la anul 1914 (W 1/6 1994 p.29), sau pe cel ce susţine că se împlineşte la Armaghedon (W 1990 broşura (lb. Română, nr.3) p.139,140?

În concluzie **Psalm 110:1** se aplică:

- La înălţarea lui Isus la cer când şi-a supus îngerii şi adunarea creştină (Efeseni 1:20-23; Evrei 2:8,9).
- În ziua de mânie, când Iehova îi va supune vrăşmaşii lui Isus (comp. 1Regi 5:3).
- La sfârşitul celor o mie de ani când orice duşman va fi nimicit (1Corinteni 15:24-28).

Iar **Psalm 110:2** se aplică:

- La distrugerea celor răi de la sfârşitul lumii (comp. Ieremia 49:28; Psalm 110:5).

Cu textul din **Luca 21:24** NW, se face o paralelă cu cele 7 timpuri, dar care nu este valabilă. ***„Timpurile fixate ale naţiunilor"*** nu încep în 607 î.e.n., căci în context Isus nu vorbeşte de distrugerea Ierusalimului de către Babilonieni; ci, de cea din 70 e.n. cauzată de romani, El spune: ***„Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de armate campate, să ştiţi că pustiirea lui s-a apropiat. Atunci cei din Iudeea să fugă la munţi, cei din oraş să iasă din el şi cei de la ţară să nu intre în el, fiindcă acestea sunt zilele în care se va face dreptate, pentru ca toate lucrurile scrise să se împlinească. Vai de femeile însărcinate şi de cele care alăptează în zilele acelea! Căci va fi multă suferinţă în ţară şi mânie împotriva acestui popor. <u>Vor cădea</u>*** (la viitor nu la trecut) ***sub ascuţişul sabiei şi <u>vor fi duşi captivi</u>*** (la viitor nu la trecut) ***<u>în toate naţiunile, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de naţiuni</u>*** (la viitor nu la trecut) ***până se vor împlini timpurile fixate ale naţiunilor."*** (Luca 21:20-24 NW). Este clar că aceste timpuri nu au început în 607 î.e.n.; ci, Isus s-a referit la viitor.

O primă împlinire a călcării Ierusalimului de către neamuri, a avut loc în anul 70 e.n., dar cu siguranţă că împlinirea finală a cuvintelor Domnului Isus, are loc în necazul cel mare, la perioada de 42 de luni a necazului cel mare, care va avea loc în viitor, în care naţiunile vor călca Ierusalimul fizic conform cu Apocalipsa 11:2, atunci se vor împlini: ***„timpurile fixate ale naţiunilor"***, şi peste Ierusalim vor domni naţiunile timp de 42 de luni (Apocalipsa 11:1,2). Ca urmări ale stăpânirii naţiunilor, jumătate din locuitorii oraşului Ierusalim vor merge în captivitate, iar două treimi din Israel vor fi ucişi, doar rămăşiţa sau o treime din Israel va rămâne (Zaharia 13:8,9; 14:1,2). La finalul celor 42 de luni, Domnul Isus va reveni (Zaharia 14:3-16).

Daniel 7:13,14, este un alt argument folosit de Societate pentru a susţine întronarea lui Isus în 1914 (**„Profeţia lui Daniel”** p.146), dar citeşte cu atenţie pasajul biblic şi întreabă-te: i-au slujit lui Isus oameni din toate naţiunile (ca clasă pământească că la aceasta se referă versetul 14) din anul 1914? Nu, căci clasa pământească conform WTS a început să fie adunată doar din 1935. Apoi, a venit Isus cu norii cerului, şi a avut loc judecata conform cu v.11-13? Compară Daniel 7:13,14 cu Matei 24:29,30.
Putem concluziona că Regatul lui Dumnezeu este veşnic, nu întrerupt între 607 î.e.n. şi 1914 e.n. vezi Psalm 145:13.

B) Ce spune Biblia despre anul 1914?

În Biblie cu referire la domnia lui Cristos sunt câteva evenimente importante, dar nicidecum nu este prezentat anul 1914, ca fiind un an marcant pentru domnia lui Cristos. Evenimentele marcante sunt:

- Învierea lui Isus când a primit toată autoritatea în cer şi pe pământ (Matei 28:18.
- Înălţarea la cer după 40 de zile de atunci i-au fost supuse: stăpânirile, puterile şi îngerii, cât şi a devenit cap al adunării creştine şi şi-a folosit autoritatea primită în momentul învierii (Efeseni 1:20-22; 1Petru 3:22).
- În viitor, Isus va veni pentru a domni peste cine nu domneşte în prezent, adică peste lume, care actualmente este sub stăpânirea lui Satan, atunci va fi întronat peste naţiuni, atunci va fi judecata cu naţiunile şi va începe reînnoirea tuturor lucrurilor (Matei 19:28; 25:31; Daniel 7:18,22,26,27). [Ori dacă Isus a venit şi s-a manifestat o nouă domnie a lui, în 1914, ne întrebăm: peste cine a domnit El în plus faţă de domnia începută cu înălţarea lui la cer? Căci congregaţia creştină şi îngerii, I-au fost supuşi de atunci, doar oamenii lumi şi demoni mai trebuie supuşi, la venirea lui în viitor cu sfinţii îngeri, va lega demonii şi pe Satan, iar pe oamenii lumii care refuză ascultarea vor fi nimiciţi. Deci anul 1914 nu aduce nimic în extinderea domniei Lui.]
- La sfârşitul miei de ani Isus va preda domnia în mâna Tatălui (1Corinteni 15:24-28), acestea sunt evenimentele cele mai importante ale domniei lui Cristos.

În contrast cu aceste învăţături simple, Turnul de veghe le-a complicat, ba mai mult susţine nişte aberaţii, cum ar fi de exemplu ce se spune în cartea **„Paradisul”** p.163, dar şi în alte publicaţii, cum că majoritatea dintre cei 144.000 sunt în cer din 1918, şi guvernează peste naţiuni împreună cu Cristos, dar probabil cei din conducere au uitat, că sfinţii vor guverna cu Cristos **doar** o mie de ani (Apocalipsa 20:6), prin urmare conform teologiei Sclavului Fidel, noi ar trebui să fim în mileniul condus de Cristos, de aceea alegeţi: ori sfinţii guvernează deja şi atunci suntem în mileniu; ori Corpul de guvernare minte şi nu suntem încă în mileniu, ce alegeţi? Voi alegeţi!

A) Ce spune Societatea despre *„încheierea sistemului de lucruri”*?

Turnul de veghe explică că ***„încheierea sistemului de lucruri”***, a început în 1914, după cum se afirmă în W 1/2 1983, p.11-17; W 2000 15/10 p.26, iar secerişul a început în anul 1919 (W 1/5 1993 p.13, par.11).

Dar conform cu Matei 13:39 NW - 2000, ***„secerişul este încheierea unui sistem de lucruri.”*** Deci este clar că nu se poate ca încheierea sistemului de lucruri să fi început în 1914, iar secerişul în 1919!

Turnul de veghe pentru a susţine că ***„încheierea sistemului de lucruri”***, se referă la o perioadă mai lungă de timp dinaintea sfârşitului, aduce ca argument cuvântul din greacă pentru ***„încheierea sistemului de lucruri”*** şi anume ***„synteleia”***, care este un cuvânt care se referă la o succesiune de evenimente care culminează cu sfârşitul, diferit de ***„teleos”***, care este însuşi sfârşitul, sau ultimul element dintr-o serie sau succesiune – Matei 24:14.

B) Ce spune Biblia despre, *„încheierea sistemului de lucruri”*?

Care este sensul lui ***„synteleia”***? În dicţionarul Noului Testament al versiunii CLV se spune: *„semnifică o aducere la îndeplinire împreună ‚syn' cu ‚teleo', a îndeplini), marcând îndeplinirea, sfârşirea diferitelor părţi ale unui plan, proiect, Matei 13:39,40,49; cuvântul nu denotă o terminare, ci un curs al evenimentelor spre punctul culminant. La fel Evrei 9:26”*. Etimologic, ***„synteleia”***, mai transmite ideea de sfârşit pe parcursul căruia evenimentele şi procesele se consumă, în acest timp pot avea loc anumite evenimente (având în vedere că particula *syn* are sensul de „împreună cu”, iar *teleia* provine din *telos* care înseamnă sfârşit, traducerea ar fi: „împreună cu sfârşitul”).

Asfel spre deosebire de ***„télos”***, care denotă punctul terminus al perioadei la care face referire ***„synteleia”***, un moment când toate acele evenimente/procese se încheiaseră complet şi definitiv.

Însă ***„synteleia”***, poate să aibă şi sensul de sfârşit, conform cu Friberg Lexicon, Thayer Lexicon, are sensul: *„complet, sfârşit, consumare”* (Friberg Lexicon, Thayer Lexicon).

Această expresie: ***„synteleia”***, apare şi în Septuaginta în ambele sensuri, şi ca perioadă înainte de sfârşit şi ca sfârşit. În Daniel 12:4 se spune: ***„Tu însă, Daniel, ţine ascunse aceste cuvinte şi pecetluieşte cartea, până la timpul sfârşitului...”***. Expresia ***„[până la] timpul sfârşitului”*** este redată în Septuaginta prin *[éos] kairoú synteleías.* Astfel în acest caz, ***„synteleia”***, este sinonimă cu o perioadă de timp care se finalizează la sfârşitul lumii.

Însă în versetul 13 din Daniel 12, expresia ***„synteleia”***, are sensul de sfârşit, fiind tradusă cu ***„sfârşitul”***, iar expresia ***„la sfârşitul zilelor”*** fiind în greacă în Septuagina: *eís syntéleian hemerón.*

Dacă în Daniel 12:4, ***„synteleia”***, este o perioadă de timp care culminează cu sfârşitul epocii, în v12, ***„synteleia”***, se referă la sfârşit, la sfârşitul mileniului, când ceilalţi morţi vor fi înviaţi (Apocalipsa 20:5), şi atunci va învia şi Daniel, care nu a fost creştin ca să poată învia la întâia înviere.

Însă în ce sens vorbeşte Domnul Isus despre ***„synteleia”***?
Expresia ***„synteleia”***, apare în N.T. doar în următoarele pasaje: Matei 13:39,40,49; 24:3; 28:20; Evrei 9:26, în afară de textul din Evrei care se referă la venirea lui Isus ca om la sfârşitul epocii, celelalte texte, dacă le citim cu atenţie se referă la ziua sfârşitului, când are loc: judecarea, selectarea şi distrugerea celor răi.
Astfel sensul lui ***„synteleia”***, din învăţătura lui Isus nu se referă la o perioadă de timp, pe parcursul căruia evenimentele şi procesele se consumă, şi nici nu se poate referi la o perioadă de ani de zile. De ce?
Deoarece atunci când începe ***„începerea sistemului de lucruri”*** (***„synteleia”***), se opreşte lucrarea facerii de discipoli (Matei 28:19,20). Şi astfel ***„începerea sistemului de lucruri”*** (***„synteleia”***), în N.T. este sinonim cu sfârşitul lumii, adică cu telos (comp. Matei 24:14 telos cu 28:19,20 synteleia).
Dacă a început ***„începerea sistemului de lucruri”*** (***„synteleia”***), în 1914, înseamnă că deja au avut loc următoarele evenimente descrise în profeţiile Bibliei:

- Neghina a fost arsă în foc (Matei 13:40).
- Grâul, adică toţi creştinii unşi sunt strânşi în hambar, adică în Regatul cerurilor (Matei 13:30,43).
- Creştinii falşi (peştii răi) sunt separaţi de creştinii adevăraţi (peştii buni - Matei 13:49)
- Lucrarea de predicare nu se mai face cu ajutorul Domnului Isus, capul congregaţiei, căci el a spus în Matei 28:19,20 NW : ***„…Şi iată, eu sunt cu voi PÂNĂ la încheierea sistemului de lucruri.”***, ori dacă încheierea sistemului a început în 1914, Isus nu a fost cu noi decât ***„PÂNĂ la încheierea sistemului de lucruri.”***

Deci încheierea [***synteleia***] sistemului de lucruri în învăţătura Domnului, este similară cu sfârşitul [***telos***] acestui sistem de lucruri. Dacă în Daniel cap. 12, ***„synteleia”***, are două sensuri, în Evanghelii el are doar un singur sens de: sfârşit ca şi ***„telos”***.

A) Ce spune Societatea despre „timpul sfârşitului”?

Ea susţine că a început în 1914 şi este dogmatică în această privinţă după cum reiese din W 15/5 2000 p.11, par.6 unde se precizează: *„Isus Cristos a devenit rege ceresc în anul 1914 şi suntem <u>ABSOLUT SIGURI</u> că timpul actual este timpul sfârşitului.”* (vezi şi Apogeul Apocalipsului p.22,23).

B) Ce spune Biblia despre „timpul sfârşitului”?

Această expresie apare doar în Daniel 8:17; 11:35,40; 12:4,9, în versetele din Daniel 11:35, 12:4, expresia ***„timpul sfârşitului”*** este redată uneori în Septuaginta cu ***„synteleia”*** şi are două sensuri, fie se referă la o perioadă scurtă

de timp dinainte de sfârşit (Daniel 12:4), probabil referindu-se la acei trei ani şi jumătate (comp. Daniel 8:25 cu Apocalipsa 12:6), fie acelaşi cuvânt ***„synteleia”***, are şi sensul de sfârşit, se referă la sfârşitul efectiv al lumii, la venirea lui Isus şi executarea celor răi (Daniel 11:35).
Fără poate să-şi dea seama Societatea se referă la timpul sfârşitului, subliniind că această expresie se referă la Armaghedon, în cartea **„Profeţia lui Daniel”** p.275, par.10: *„Membrii poporului lui Iehova aveau să cunoască poticnirea şi purificarea până la timpul sfârşitului. Desigur ei aşteaptă să fie persecutaţi PÂNĂ LA SFÂRŞITUL ACESTUI SISTEM de lucruri.”* Deci ***„timpul sfârşitului”***, este sinonim cu sfârşitul acestui sistem de lucruri în acest verset.
Dar această expresie în cele mai multe cazuri se referă la o perioadă scurtă dinainte sfârşitului (trei ani şi jumătate), când cei înţelepţi sunt luminaţi de Spiritul lui Dumnezeu (Daniel 12:4,9), şi după ce începe persecutarea lor (Daniel 11:31-35), atunci vor avea loc împlinirea viziunii văzute de Daniel cu privire la curăţirea templului lui Iehova (Daniel 8:13-17), dar nicidecum nu se referă la zeci de ani cât a trecut din anul 1914!

IV. A) Ce spune Turnul de veghe despre venirea lui Isus?

Turnul de veghe spune cu privire la venirea lui Isus că a avut loc în anul 1914 (Paradisul p.146; W 15/10 2000, p.26), că această reîntoarcere este simbolică, şi prin urmare în 1914, Isus a venit prin faptul că şi-a îndreptat atenţia spre pământ, după cum se precizează în cartea **„Paradisul”** p.146,147, unde se declară următoarele: *„Cuvântul reîntoarcere nu implică întotdeauna ideea deplasării…La fel i-a spus Dumnezeu lui Avraam: „Mă voi întoarce la tine la anul viitor pe vremea aceasta şi Sara va avea un fiu”(Geneza 18:14; 21:1). Reîntoarcerea lui Iehova consta în a-şi îndrepta atenţia spre Sara pentru a-şi împlini promisiunea. La fel, nici reîntoarcerea lui Cristos nu înseamnă că el va reveni pe pământ, ci că îşi va extinde puterea regală asupra pământului, îndreptându-şi atenţia spre el.”*
Nu uitaţi că studenţii în Biblie au susţinut că Isus a revenit în 1874, oare dacă conducerea s-a înşelat atunci, nu se poate înşela şi acuma?
Dacă studiem cu atenţie argumentul din cartea **„Paradisul”**, cu venirea lui Iehova la Avraam, ne dăm seama că acel argument este fals, căci Iehova însoţit de doi îngeri (Geneza 19:1; Evrei 13:2), a venit sau s-a deplasat literalmente la Avraam şi la Sara, după cum reiese clar din Geneza cap.18, iar peste un an s-a reîntors literalmente, după cum reiese din Geneza 21:1: ***„DOMNUL a vizitat pe Sara aşa cum spusese…”*** (BCR)[23]. Aşa cum era de aşteptat, NW

[23] Poate se ridică întrebarea: cum putea să vină Dumnezeu Tatăl (Iehova), pe pământ ca om, căci pe Tatăl nu l-a văzut nimeni (Ioan 1:18; 1Timotei 6:16)?
Ei bine de multe ori îngerul lui Iehova, este prezentat în relatările Biblice ca fiind Iehova, prin urmare există un Iehova care este în ceruri, adică Dumnezeu Tatăl, şi un Iehova care se manifestă pe pământ, adică un înger, trimisul lui Iehova. Nu sensul că există doi Iehova, nu (Deuteronom 6:4), ci în sensul că unicul Iehova se manifestă prin

distorsionează textul şi traduce: ***„Iehova şi-a îndreptat atenţia spre Sara, aşa cum spusese, şi Iehova a făcut pentru Sara aşa cum vorbise”.*** Însă primul sens al cuvântului ebraic, este: ***„a vizita”***. Acelaşi cuvânt mai apare şi în Exod 3:16; 4:31, unde un înger care-l reprezenta pe Iehova, a vizitat literalmente Muntele Sinai, şi astfel ‚şi-a îndreptat atenţia’ (NW) spre popor (comp. cu Fapte 7:30,38). Nu putem interpreta că îngerul nu a fost pe munte şi doar şi-a îndreptat atenţia spre muntele Sinai!

În mod asemănător venirea îngerului la Avraam ca reprezentant al lui Iehova este o venire reală.

Revenind însă la venirea lui Isus, putem spune, că Turnul de veghe învaţă de 9 veniri ale lui Isus Cristos. La **„Întrunirea Specială Teocratică”**, ţinută la Braşov 1 octombrie (2006), în cuvântarea *„Ce ne rezervă viitorul?”,* Gerrit Lösch , membru din corpul de guvernare al Martorilor lui Iehova a spus, citez: *„Biblia are multe de spus despre venirea lui Isus, însă din moment ce sunt mai multe veniri ale lui Isus să fim atenţi să nu confundăm venirile lui Isus”*. El a menţionat 7 veniri ale lui Isus Cristos, în cuvântarea sa, după cum urmează: **1)** Venirea ca rege în anul 1914, lucru susţinut şi de cartea **„Paradisul”** la p.147:

îngeri, numeric manifestarea lui Iehova de persoana lui Iehova diferă, dar nu ca personalitate, fiind Acelaşi Iehova.

În multe cazuri din V.T. îngerii sunt prezentaţi ca Iehova, chiar vorbesc la persoana întâia ca şi cum ar fi Iehova, acest lucru reiese din mai multe relatări, ca de exemplu cea cu primirea legii pe muntele Sinai (Exod 3:2,4), şi tot la fel şi în Geneza 18, Iehova (Dumnezeu Tatăl, Cel nevăzut) îl trimite pe Îngerul lui Iehova, împreună cu doi îngeri, acesta se manifestă în chipul lui Iehova astfel în Geneza 19:24 NW se relatează: ***„Atunci Iehova a făcut să plouă peste Sodoma şi peste Gomora sulf şi foc de la Iehova, din ceruri”*** Deci din acest text apar doi Iehova dacă suntem sinceri, unul care face să cadă foc din cer de la celălalt Iehova, deci îngerul (Iehova Cel manifestat), face să cadă foc de la Iehova (Dumnezeu Tatăl Cel nevăzut). Probabil acest text este un şoc pentru tine dacă eşti martor al lui Iehova, căci Sclavul Fidel, nu tratează niciodată astfel de texte, care sunt în general nişte necunoscute pentru martori. Alte texte în care apar **doi Iehova** sunt: Exod 19:24: ***„Şi DOMNUL (Iehova NW) I-a zis:…să nu rupă barierele ca să se suie la*** (celălalt) ***DOMNUL (Iehova NW), ca nu cumva să fie nimiciţi.”***; sau Numeri 25:4: ***„DOMNUL (Iehova NW) I-a zis lui Moise:…spânzură-i înaintea*** (celuilalt) ***DOMNULUI (Iehova NW)…pentru ca mânia aprinsă a DOMNULUI (a lui Iehova NW) să se întoarcă de la Israel.”***; sau Osea 1:1,7: ***„Cuvântul DOMNULUI (lui Iehova NW), care a venit la Osea…îi voi mântui prin DOMNUL (Iehova NW) Dumnezeul lor…”***(Iehova îi salvează prin Iehova), sau Zaharia 3:1,2: ***„…Iosua stând în picioare înaintea îngerului DOMNULUI (lui Iehova NW), şi pe Satan stând la dreapta lui, ca să i se împotrivească. DOMNUL (Iehova NW) a zis Satanei: DOMNUL (Iehova NW) să te mustre, Satan!”*** (Deci îngerul lui Iehova prezentat drept Iehova îi spune lui Satan, ca celălalt Iehova să-l mustre). În traducerea NW s-a muşamalizat o astfel de idee, NW fiind o traducere părtinitoare, şi astfel nu reiese din toate relatările, că este vorba de doi Iehova! Dar sunt câteva relatări care şi lor le-au scăpat, din care reiese acest lucru, vezi: Geneza 19:24; Numeri 25:4.

„…în 1914 a sosit timpul fixat de Dumnezeu pentru reîntoarcerea lui Cristos şi începutul guvernării sale”; **2)** Venirea lui Isus în anul 1918 pentru ai purifica pe creştinii unşi, Isus a venit ca inspector la templu spiritual după cum se spune în W 1985 1/11 p. 31: *„…Mirele regal a venit la templu spiritual în primăvara lui 1918”*; **3)** venirea lui Isus pentru a-i învia la viaţă cerească pe cei unşi, lucrare care a început în 1918; **4)** Isus a venit în timpul sfârşitului pentru a fi prezent ca rege şi pentru a începe parousia; **5)** Isus va veni în viitor cu un semn special, numit: 'semnul fiului omului'; **6)** Isus va veni ca Judecător separând oile de capre; **7)** Isus va veni ca executor la Armaghedon.
La care mai adăugăm **8)** venirea din primul secol e.n. ca om născut din Maria; **9)** în primăvara lui 1919, când a mai venit pentru a-şi scoate poporul din Babilon curăţindu-l de doctrine false, astfel în W 1988 1/5 p.20,21 se spune: *„Ei au ieşit ca popor curăţat…Între 1 şi 8 septembrie 1919, la Cedar Point, Ohio, s-a ţinut un congres care a cauzat multă bucurie…Toate acestea indicau o restabilire…Potrivit profeţiei, Iehova, însoţit de mesagerul său, urma să vină şi să se aşeze ca rafinator şi purificator (Maleahi 3:3).”* ceea ce a dus la bucurie, după cum se spune în W 1985 1/11 p. 31, unde se precizează: *„Bucuria lor a fost asemănătoare celei de care au fost cuprinse cele cinci fecioare prevăzătoare atunci când au fost trezite la miezul nopţii de strigătul: ,,Iată Mirele! Ieşiţi în întâmpinarea sa” (Matei 25:1-6). Această aşteptare plină de bucurie s-a produs în primăvara lui 1919…”.*
Despre venirea lui Isus în anii 1918, 1919, mai găsim scris în W 1/4 2007: *„Fiul său recent întronat, Cristos Isus, avea să vină să inspecteze şi să judece „templul” său, sau casa spirituală de închinare. Potrivit dovezilor, „timpul fixat” pentru a începe ‚judecarea casei lui Dumnezeu’ a sosit în 1918 (Maleahi 3:1; 1Petru 4:17)...O rămăşiţă fidelă de creştini unşi cu spirit a fost pusă la încercare, purificată ca prin foc şi aprobată în ochii lui Iehova ‚un popor care îi aduce o ofrandă în dreptate’. – Maleahi 3:3...’ La venirea sa în 1918 pentru a-l inspecta pe sclav, Cristos a găsit o rămăşiţă de discipoli fideli, unşi cu spirit, care din 1879 dădea „hrană [spirituală] la timpul potrivit” prin această revistă...El i-a recunoscut ca instrument sau sclav, colectiv, iar în 1919 le-a încredinţat sarcina de a administra toate bunurile lui de pe pământ...Care erau acestea? Una din responsabilităţile sclavului este să administreze clădirile folosite de continuatorii lui Cristos...clădirile de la sediul mondial şi de la filialele Martorilor...Sălile Regatului şi sălile de congrese, din toată lumea...programele de studiere a Bibliei...’predicarea veştii bune despre regat’ şi facerea de „discipoli din oamenii tuturor naţiunilor...”.*
Pe lângă toate acestea multiple venirii ale Domnului Isus din învăţătura lor, Martorii lui Iehova, neagă vehement posibilitatea ca venirea lui Isus să fie vizibilă şi acesta să vină în corp de carne. Dar să vedem ce spune Biblia la toate aceste aspecte legate de venirea Domnului?

B) Ce spune Biblia despre, venirea lui Cristos?

În primul rând, să vedem de câte veniri ale Domnului vorbeşte Biblia?

Biblia învaţă de 2 veniri ale lui Cristos nu de 9, de câte învaţă Societatea, chiar dacă majoritatea Martorilor lui Iehova nu sunt conştienţi, de toate venirile susţinute de WTS, totuşi ei sunt părtaşi la această învăţătură falsă, pentru că o răspândesc prin oferire de literatură şi prin faptul că rămân în această organizaţie cu învăţături false!

Adevărul este simplu şi nu este deloc complicat, Biblia precizează în Ioan 14:2,3 NW unde se spune: ***„…mă duc să vă pregătesc un loc. Mai mult, dacă mă duc şi vă pregătesc un loc, VIN DIN NOU…”***. Iată, Domnul Isus a venit prima dată prin Maria, şi El promite că va reveni pentru a-i lua pe discipoli la El, nicăieri El nu vorbeşte de mai multe reveniri ale sale! Peste tot expresia: ***„vin”*** (Apocalipsa 3:11; 22:7,12,20), ***„vine”*** (Luca 12:38; Evrei 10:37); ***„venire”*** (Matei 24:46; 1Tesaloniceni 3:13; 4:15), este la singular în Bibliei, nu la plural!

În Evrei 9:28 NW (2006) se precizează: ***„tot aşa şi Cristos a fost oferit ca jertfă doar <u>o dată</u>, ca să poarte păcatele multora. Iar <u>a doua oară</u> când va apărea, nu va avea legătură cu păcatul, ci va fi văzut de cei care îl aşteaptă cu nerăbdare <u>pentru salvare</u>.”*** Deci Isus a venit prima dată pentru a se jertfi pentru păcate, şi va veni a doua oară (nu a noua oară), pentru salvare, acum cine minte: Biblia sau Turnul de veghe ?

În al doilea rând, Isus a venit în 1914, sau va veni în viitor?

Dacă venirea lui Isus a avut loc în anul 1914, atunci dragi Martori de ce ţineţi comemorarea? Deoarece aceasta trebuie ţinută PÂNĂ la venirea lui Isus căci în 1Corinteni 11:26 se spune: ***„…mâncaţi această pâine şi beţi acest pahar, continuaţi să proclamaţi moartea Domnului PÂNĂ CÂND SOSEŞTE EL”*****?** Deci dacă El a sosit după cum învaţă şi W 15/10 2000, p.26, atunci pentru ce mai serbaţi comemorarea care trebuie ţinută doar ***„până când soseşte el”*****?**

Apoi, este clar că atunci când vine Isus, au loc mai multe evenimente, dar nu fiecare eveniment este o venire separată a lui Isus; ci, cu ocazia venirii Sale, au loc în aceea zi (Luca 17:30), mai multe evenimente, cum ar fi: judecata (Matei 25:31-46), prima înviere şi răpirea (1Tesaloniceni 4:14-17), Armaghedonul (Apocalipsa 16:14-16), ceea ce nu a avut loc în 1914.

După cum am văzut, anul 1914 nu are nici un suport în Scriptură, el nu poate fi anul revenirii Domnului, căci data revenirii Lui este necunoscută (Marcu 13:35-37; Luca 12:35-40), nu o cunoaşte nici sclavul fidel (Matei 24:36-51), şi atunci El nu a fost întronat, nu a început parousia (prezenţa), nici „Ziua Domnului”, nici „timpul sfârşitului”, nici „încheierea sistemului de lucruri”, şi atunci, ceilalţi ani care sunt legaţi direct în învăţătura martorilor de 1914, cum ar fi: anul 1918 şi 1919 sunt o invenţie omenească!

O altă întrebare la care trebuie să răspundem este următoarea: se va deplasa Isus literalmente în zona pământului, sau cum învaţă cartea **„Paradisul”**, sau doar îşi îndreptă privirea spre pământ?

Biblia nu vorbeşte de o reîntoarcere simbolică; ci, literală în relatarea cu Avraam, şi tot aşa şi cu privire la venirea lui Isus, acest lucru este bine evidenţiat din următoarele texte:

Fapte 1:9-11, NW: ***„…în timp ce ei priveau, a fost înălţat şi un nor l-a ascuns vederii lor. Iar, pe când se uitau ţintă la cer în timp ce el se ducea…Acest Isus, care de la voi a fost primit sus în cer, va veni deci în acelaşi mod în care l-aţi văzut mergând la cer."*** Deci după cum plecarea Lui la cer a fost literală, tot aşa şi venirea Lui va fi în acelaşi mod, deci tot literală, adică Isus se va deplasa din cer de la dreapta Tatălui, înspre pământ, pentru a veni.

Societatea Watchtower interpretează astfel în cartea Paradisul p.145: *„…să observăm că ei nu au spus că va veni în acelaşi corp, ci „în acelaşi mod". În ce mod a plecat Isus ? În linişte şi fără publicitate. Lumea nu a ştiut nimic, ci numai apostolii săi…La fel şi reîntoarcerea sa trebuie să fie invizibilă, deoarece el revine cu un corp spiritual."* Ne dăm seama din acest comentariu, cât de mult strică Societatea, Cuvântul lui Dumnezeu, şi cât praf aruncă în ochii celor neştiutori, deoarece atunci când îngerii au spus că ***„va veni deci în acelaşi mod"***, sau ***„în acelaşi fel"*** NW – 2006, ei nu au spus *„va veni în acelaşi cadru"*, căci WTS spun că îngerii, s-au referit că venirea Lui, că va avea acelaşi cadru ca şi plecarea lui. Adică că după cum un grup mic l-au văzut plecând, tot aşa un grup mic o să-şi dea seama de sosirea Lui. Nu; ci, ei au spus că după cum plecarea a fost literală, tot aşa şi venire lui va fi literală. Cuvintele lor sunt focalizate pe **deplasarea Lui** şi că va veni în acelaşi mod, nu sunt focalizate **pe martorii de la deplasarea Lui**.

Ilustrare: Dacă cineva a mers cu maşina într-un oraş unde îl aşteptau câţi-va prieteni, şi spune că revine în acelaşi mod, se referă că va reveni cu maşina, din nou, sau că va avea aceiaşi persoane care îl vor întâmpina?

Cu siguranţă că dacă acel om a spus că revine în acelaşi mod, se referă că revnine tot cu maşina, nu se referă la persoanele care îl aşteaptă, atunci ar fi spus, revin şi vă rog pe toţi să mă aşteptaţi.

În prima parte a plecării Lui la cer, El a avut un corp de carne, căci ucenicii l-au văzut, iar după aceea când un nor l-a ascuns de vederea discipolilor, El s-a dematerializat în corp spiritual, astfel având un corp spiritual s-a aşezat la dreapta Tatălui (Fapte 1:9-14). Ei bine la venirea Lui, va fi reversul medaliei, de la dreapta Tatălui până la nivelul norilor se va deplasa ca spirit, iar de la nivelul norilor până pe pământ mai precis pe muntele Măslinilor venirea lui va fi vizibilă (Luca 21:27). Căci de pe acest munte a plecat Isus (Fapte 1:12), şi tot pe acest munte se va reîntoarce, căci ***„va veni deci în acelaşi mod"***, astfel va împlini profeţia din Zaharia 14:3,4, că picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor!

Fapte 3:20,21, NW: ***„şi pentru ca el să-l trimită pe Cristosul desemnat pentru voi, pe Isus, pe care cerul, într-adevăr trebuie să-l păstreze PÂNĂ în timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor…"*** Deci Isus urma să stea în cer

„până” când vor veni timpurile de restabilire, iar atunci Isus va veni ca trimis al lui Dumnezeu şi cerul nu-l va mai reţine, deci Isus se va deplasa literalmente din cer.

1Tesaloniceni 4:16,17 NW: ***„deoarece însuşi Domnul VA COBORÎ DIN CER…noi cei vii care vom supravieţui vom fi luaţi împreună cu ei*** (cei înviaţi) ***în nori pentru a-l întâmpina pe Domnul în aer…”*** , deci Domnul Isus se ***„va coborî”*** din cer, aşa susţine şi NW, iar sfinţii ce vor merge la cer, se vor întâlni cu el în aer, nu l-a tronul Tatălui, ceea ce arată că Isus se va deplasa din cer pe pământ.

Însă se mai ridică o întrebare: venirea Domnului Isus va putea fi văzută cu ochii fizici, şi va veni el în corp carnal, sau spiritual?

În prima parte a plecării lui la cer, el a avut un corp de carne materializat, căci ucenicii l-au văzut, iar după aceea când un nor l-a ascuns de vederea discipolilor, el s-a dematerializat, şi astfel ca spirit s-a aşezat la dreapta Tatălui.

Ei bine la venirea lui, va fi reversul medaliei, de la dreapta Tatălui până la nivelul norilor se va deplasa ca spirit, iar de la nivelul norilor până pe pământ mai precis pe muntele Măslinilor venirea lui va fi vizibilă (Luca 21:27). Căci de pe acest munte a plecat Isus (Fapte 1:12), şi tot pe acest munte se va reîntoarce, căci ***„va veni deci în acelaşi mod”***, ba mai mult profetul Zaharia spune în Zaharia 14:3,4: ***„Şi DOMNUL*** (***Iehova*** NW) ***se va arăta şi va lupta împotriva acestor popoare…Şi picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor…”***. Deci este profeţit că Domnul Isus, aici numit Iehova[24], deoarece îl va reprezenta pe Iehova, pe Dumnezeu (Isaia 35:4), şi El va veni în gloria lui Iehova (Matei 16:27; Marcu 8:34), se va arăta, şi va sta pe muntele Măslinilor, prin urmare, Isus de l-a nivelul norilor se va materializa din nou în corp de carne, ca şi atunci când îngerul a venit la Avraam, şi venirea Lui va fi vizibilă.

Un alt argument al Societăţii care nu stă în picioare la o analiză mai atentă, este că Isus vine în glorie mare (Matei 16:27; 24:30), şi va fi astfel mai presus de îngeri, ori dacă vine în corp de carne, el este mai prejos decât îngerii (Evrei 2:9). Acest argument nu este valabil din următorul motiv, căci textul din Evrei 2:9, nu se referă la un corp înviat glorios, la un corp spiritual materializat în carne; ci, la corpul pe care l-a avut Isus ca om perfect născut din Maria.

Însă, chiar ca om, Isus a fost îmbrăcat în mare glorie, de exemplu cu ocazia transfigurării (Matei 17:2-5), despre care atât Isus cât şi apostolul Petru o comentează ca fiind o avampremieră a venirii sale în glorie (Matei 16:27-17:1-5; 2Petru 1:16-18). Deci Isus când a fost învăluit în gloria Tatălui, pe muntele schimbării la faţă, a fost om şi totuşi plin de glorie, în mod asemănător, venirea

[24] Isus este numit Iehova şi în alte pasaje, vezi: Ieremia 23:6; 33:16; Matei 3:3. Deoarece un fiu poate purta numele tatălui Său, iar Isus îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, şi Tatăl se manifestă prin Fiul (Ioan 14:9,10), Isus devenind o manifestare a Tatălui, o manifestare a lui Iehova.

a doua a Sa, va fi o venire în glorie ca persoană spirituală materializată în corp de carne, şi deci vizibilă dar plină de glorie.
De asemenea Societatea învaţă, căci Isus şi-a dat corpul de carne uman, o dată pentru totdeauna şi astfel Isus nu mai poate să-şi ia din nou acel corp de carne (**„Paradisul"** p.143). Chiar dacă ar fi aşa, Isus tot ar putea veni în mod vizibil, căci şi-ar putea lua un alt corp de carne, după cum susţine WTS despre învierea Lui şi după cum învaţă cartea Paradisul p.145, vezi şi Ioan 20:14-16; 21:6,7; Luca 24:30,31[25].
Însă Isus poate veni chiar în corpul pe care l-a avut ca om perfect, căci a-şi lua corpul înapoi, nu înseamnă că atunci răscumpărarea nu ar mai fi plătită, deoarece Biblia spune în Ioan 10:11 NW: ***„…Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru oi"***. Deci Isus şi-a dat viaţa pentru noi, atunci faptul că şi-a primit din nou viaţa la învierea Sa, să însemne aceasta că nu mai este valabilă răscumpărarea, căci Isus şi-a dat viaţa şi şi-a luat-o înapoi (Ioan 10:17,18)? Cu siguranţă NU, răscumpărarea este valabilă, chiar dacă Isus şi-a luat înapoi viaţa, tot aşa răscumpărarea poate fi valabilă, chiar dacă Isus şi-a luat trupul său de carne uman la înviere, şi se va materializa din nou cu el la revenire Sa. Isus fiind indentificat la revenirea Sa, cu Isus Cel străpuns confom profeţiei din Zaharia 12:10.
De fapt, El va veni ca ***„Fiul omului"*** (Daniel 7:13, 14; Matei 24:30; Marcu 13:26), să se refere expresia ***„Fiul omului"*** la o persoană spirituală sau carnală?
Pe lângă toate acestea, Societatea mai argumentează că Isus vine cu norii (Apocalipsa 1:7), iar norii reprezintă invizibilitate (Exod 19:9), căci după cum un avion care este deasupra norilor nu poate fi văzut tot la fel Isus care vine pe nori nu poate fi văzut explică Societatea. Însă Sclavul Fidel uită că şi plecarea lui Isus a fost învăluită de un nor, însă până la nivelul norilor plecarea lui a fost vizibilă (Fapte 1:9), iar apoi a venit partea invizibilă a deplasării lui Isus la cer. Tot aşa, Isus vine invizibil de la Dumnezeu până spre nori, deci prima parte a călătoriei sale spre pământ este invizibilă, căci nu-l vom vedea plecând de la dreapta Tatălui, doar de la nivelul norilor până pe muntele Măslinilor se va coborî în mod vizibil după cum precizează următoarele texte: Matei 24:30; Luca 21:27.

[25] Din textele mai sus menţionate, nu reiese în mod clar că Isus s-a arătat discipolilor în alt corp carnal, diferit de cel cu care a murit, în Ioan 20:14-16.
Maria l-a confundat cu grădinarul, dar aceasta nu înseamnă neapărat că Isus a avut un alt corp, şi nouă ni se poate întâmpla să confundăm pe cineva, nu-i aşa ? În plus, din v.16 reiese că Maria stătea cu spatele şi când I-a auzit glasul s-a întors spre al vedea mai bine, şi a văzut că nu e grădinarul ci Isus. Iar în Luca 24:30,31, cei doi discipoli de pe drumul Emausului nu l-au recunoscut pe Isus nu pentru că el a avut un alt corp, ci pentru că aveau ochii acoperiţi, şi doar la frângerea pâinii li s-au deschis ochii. Cât despre textele din Ioan 20:26-28; 21:6,7, nici pomeneală de un alt corp.

Un alt argument folosit de martorii lui Iehova pentru a susţine că venirea Domnului Isus este invizibilă, este textul din Ioan 14:19, unde se spune: ***„Încă puţin şi lumea nu mă va mai observa*** (***„vedea”*** NW ediţia 1981 engleză)***…”***, analizând cu atenţie contextul, acesta nu se referă la perioada venirii Sale a doua; ci, la faptul că în contrast cu lumea care l-a respins pe Cristos, discipolii lui vor avea o comuniune specială după coborârea Spiritului Sfânt, prin faptul că Isus se arată în mod spiritual discipolilor Lui şi astfel, ei îl vor vedea, în sensul că îl vor percepe (comp. cu 3Ioan 11), dar lumea care nu are comuniunea cu el nu-l va vedea (Ioan 14:15-23).

Dar martorii merg mai departe cu distorsionarea textului Biblic, astfel Apocalipsa 1:7 NW, care declară clar: **„Iată! El vine cu norii şi orice ochi îl va vedea, şi cei ce l-au străpuns; şi toate triburile pământului îşi vor lovi pieptul de durere din cauza lui…”** îl denaturează prin următoarea explicaţie: *„Aici Biblia nu vrea să spună că va fi văzut cu ochii adevăraţi, ci în sens figurat, prin discernământ sau pricepere…Prin urmare expresia: „orice ochi îl va vedea” înseamnă că toţi vor înţelege că este prezent.”* (Paradisul p.146). De unde ştie Societatea că aici textul Biblic se referă la a vedea în mod figurat? Oare naţiunile necredincioase au ele discernământ spiritual pentru a vedea cu ochii minţii? Au înţeles toţi în anul 1914, că Isus s-a reîntors şi şi-a făcut simţită prezenţa în acel an şi astfel l-a văzut pe Isus cu ochii inimii? Căci să nu uităm că textul precizează: **„orice ochi îl va vedea,”** iar efectul va fi: **„toate triburile pământului îşi vor lovi pieptul de durere din cauza lui…”** conform cronologiei Turnului de Veghe aceste lucruri sau petrecut în 1914, când Isus şi-a început prezenţa, însă oare în acel an s-au bocit şi lovit pieptul cu durere naţiunile din cauza venirii lui Cristos? Răspunsul este categoric NU. Este demn de menţionat că acei care l-au străpuns pe Isus, şi care îl vor vedea, nu se referă la soldaţii romani, cum explică Societatea, căci principalii vinovaţi pentru răstignirea lui Isus, au fost evreii (Ioan 19:11,36,37).

Iar legând Apocalipsa 1:7, cu profeţia din Zaharia 12:10, cei ce l-au străpuns se referă la poporul Israel, care cu ocazia venirii a doua a lui Mesia, se vor căii de faptul că l-au omorât pe unsul lui Dumnezeu. În Zaharia 12:10 NW, se spune: ***„…şi <u>îl vor privi pe Acela pe care l-au străpuns</u>; vor scoate vaiete pentru el, aşa cum cineva scoate vaiete pentru unicul său fiu, şi vor plânge cu amar pentru el, aşa cum cineva plânge cu amar pentru întâiul său născut…”***, observăm din text că Israelul îi va părea rău pentru ceea ce au făcut. Apostolul Ioan leagă profeţia din Zaharia cu suferinţele lui Cristos în Ioan 19:34-37, iar naţiunea Israel, la a doua venire a lui Isus, când Îl vor vedea, se va căii, tot aşa şi naţiunile vor fi făcute de ruşine pentru necredinţa lor. Dar ceea ce este de remarcat din acest pasaj, este că nu se spune că îşi vor *întoarce inima sau mintea pentru al vedea*; ci, se spune că ***„îşi vor întoarce privirile”*** (BCR), deci ei Îl vor vedea cu ochii fizici.

Un alt argument că venirea lui Isus va fi vizibilă sunt textele din Matei 24:30; Marcu 13:26 NW; unde se spune: ***„Şi atunci va apărea în cer semnul Fiului***

omului, şi atunci toate triburile pământului îşi vor lovi pieptul lamentându-se şi îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi mare glorie." Observăm că textul precizează clar: ***„îl vor vedea pe Fiul omului"***, ori dacă expresia ***„îl vor vedea"***, se referă la a vedea în sens figurat la a discerne prezenţa invizibilă a lui Cristos, cum se face că oamenii necredincioşi ai popoarelor au discernământ spiritual? Şi a avut în 1914, o lamentare din partea naţiunilor? Cu siguranţă: NU!

Această venire a Domnului Isus, este de domeniul viitorului!

Martorii bat multă monedă pe termenul ***„parousia"*** = prezenţă, de acest termen s-a folosit şi James Stuart Russell (1816 – 1895) în anul 1878 în cartea **„Parousia"**, care susţinea că Isus a venit în mod invizibil, în anul 70 e.n.

Însă, problema este că termenul parousia nu însemnă neapărat invizibilitate, de pildă, eu vin undeva, devin prezent, dar nu însemnă că prezenţa mea este invizibilă. Biblia vorbeşte de prezenţa lui Pavel în oraşul Filipii, la creştinii din acel oraş, şi nu credem, că aceea prezenţă a lui Pavel la acei creştini era invizibilă ?! (Filipeni 2:12).

Pe lângă *parousia*, există şi alte cuvinte care descriu venirea Domnului, nu doar ***„parousia"***.

De pildă: ***„Erkomai"*** = *a veni; venire*, şi este în opoziţie cu gr. ***„meno"*** = *a rămâne*. Acest cuvânt în formele lui gramaticale, apare în următoarele texte:

Matei 3:7,16; 3:11; 14; 7:15; 8:9; 11:3,14; 13:19,30; 16:27,28; 17:11; 18:7; 21:5,9,24; 23:39; 24:30,42; 25:19; 26:36, 40, 45; 26:64; 27:49; Marcu 1:7, 40; 2:3,18; 3:19,31; 4:15,21; 5:15,22,35,38; 6:1,31,48; 8:22; 10:1,14,30,46; 11:9,10,15,27,29; 12:18; 13:26,35; 14:17,37,41,62,66; 15:21,36; 14:32,62; 16:2; Luca 3:16; 6:47; 7:8,19,20; 8:12, 49; 9:23; 10:1; 12:19.39,45,54; 13:7,14,35; 14:17,26,31; 15:18,25; 16:21; 17:1, 20; Luca 18:5,16,30; 19:13,38; 21:27; 23:26,29.

Ioan 1:9,15,27,29,30,39,46,47; 3:8,20,26,31; 4:5,7,21,23,25,35; 5:7,24,28; 6:5,14,15,35,37,45; 7:27,37,41; 8:14; 9:4; 10:10,12; 11:20,27,34,38; 12:12,13,15,22; 13:6; 14:3,6,18,28,30; 16:2,13,25, 32; 17:11,13; 18:3,4; 20:1,6,18,22,26; 21:3,13. Fapte[26] 5:15; 13:25,44; 19:4. 2Corinteni 12:6; Filipeni 4:4; Romani 15.29; 1Corinteni 4:18; 15:35; 2Corinteni 11:4; 13:1; Efeseni 5:6; Coloseni 3:6; 1Tesaloniceni 5:2; 2Tesaloniceni 1:10; 1Timotei 4:13; 2Timotei 4:13; Evrei 6:7; 8:8; 10:37; 11:8; 13:23; 1Ioan 2:18; 4:3; 2Ioan 7,10; 3Ioan 3; Apocalipsa 1:4,7,8; 2:5,16; 3:10,11; 4:8; 6:1,3,5,7; 7:14; 9:12; 11:14; 16:15; 17:7; 22:7,12,17,20.

Dacă studiem toate aceste ocurenţe, vom vedea că unele nu se referă la revenirea Domnului, unele se referă la prima venire, altele la venirea unor oameni (Romani 15:29), etc.

[26] Mai există un cuvânt pentru venire, care apare doar în Fapte 7:52, şi anume: ***„eleusis"***.

Totuşi este clar că acest cuvânt implică *o deplasare*, şi *nu doar o îndreptare de atenţie*. Această expresie ***„erkomai”***, este o dovadă clară, prin etimologia cuvântului, că Domnul va reveni şi se va deplasa în mod literal.
Primii creştini susţineau că Isus a venit în carne, în contrast cu gnosticii, care susţineau că a materia e rea şi doar spiritul e bun, şi că Isus a venit doar ca spirit. Apostolul Ioan a respins această erezie, chiar susţinând că această erezie e un motiv de excludere (2Ioan 7-11). În prezent însă avem o erezie asemănătoare, cum că Isus nu va veni în trup; căci El a venit în spirit în 1914, şi va veni la Armaghedon tot în spirit, o învăţătură falsă şi păgubitoare pentru suflet! Căci acelaşi cuvânt ***„erkomai”*** este folosit şi pentru prima venire (Ioan 3:31; etc.) şi pentru a doua venire (Matei 24:30,42; etc.). Deci dacă prima venire a fost în trup şi a doua va fi în trup, deoarece spiritul este invizibil, însă Isus va veni într-un mod vizibil, căci orice ochi Îl va vedea!
Un alt cuvânt care descrie revenirea Domnului este: ***„faneroo”*** = *manifestat; vizibil; arătat*, cu sensul de: *are să apară; are să fie (făcut) vizibil*. Textele unde apare acest cuvânt, în diferite forme gramaticale, sunt: Marcu 4:22; Ioan 1:31; 3.21; 9:3; Romani 16:26; 2Corinteni 2:14; 3:3; 4:10,11; 5:10; 7:12; Efeseni 5:13; Coloseni 3.4; 2Timotei 1:10; 1Petru 1:20; 5:4; 1Ioan 2:19,28; 3:2; Apocalipsa 3:18.
Un alt cuvânt asemănător este: ***„faneros”*** = *manifestare, arătare*, dar în nici un text nu se referă la revenirea Domnului, însă textele pot fi studiate pentru a se vedea sensul acestui cuvânt înrudit cu ***„faneroo”*** de mai sus. Textele unde apare ***„faneros”*** sunt: Matei 12:16; Marcu 3.12; 4.22; 6:14; Luca 8:17; Fapte 4:16; 7:13; Romani 1:19; 2:28; 1Corinteni 3:13; 11:19; 14:25; Galateni 5:19; Filipeni 1:13; 1Timotei 4:15; 1Ioan 3:10.
Expresiile **„faneroo”**şi **„faneros”** sunt traduse în NW, în funcţie de context, cu: **„vadă”**; **„iveală”**; **„dezvăluit”**; **„manifestate”**; **„dezvălui”**; **„arăta”**; **„dezvăluit”**; **„a devenit foarte clară”**.
Putem vorbi de o revenire invizibilă, când venirea aceasta, a Domnului, este numită şi ***„faneroo”***? Având în vedere că ***„faneroo”*** este tradus chiar de traducerea martorilor cu: ***„vadă”*** nu ‚invizibil'; ***„dezvăluit”*** nu ‚învăluit'; ***„iveală”*** nu ‚ascuns', este problemă grea pentru cei ce susţin o venire invizibilă!?!
Alt cuvânt în greacă, ce exprimă revenirea Domnului este: ***„apokalypsis”*** = *dezvăluirea; arătarea; revelarea*. El apare în textele: Luca 2:32; Romani 2:5; 8:19; 16:25; 1Corinteni 1:7; 14:6,26; 2Corinteni 12:1,7; Galateni 1.12; 2:2; Efeseni 1:17; 3:3, Filipeni 3.15; 1Petru 1:7,13; 4.13.
Iar un cuvânt asemănător este: ***„apokalipto”***: *revelare, dezvăluire, arătare*, şi apare în următoarele pasaje: Matei 10:26; 11:27; Luca 2:35; 10:22; 12:2; 17:30; Romani 1:17,18; 8:18; 1Corinteni 14:30; Galateni 1:16; 2:23; 2Tesaloniceni 1:6; 2:3,6,8; 1Petru 1:5; 5:1.
Şi aceste cuvinte, sunt traduse în NW cu: ***„îndepărta vălul”***; ***„descoperite”***; ***„dezvăluie”***; ***„dezvăluit”***; ***„revelat”***; ***„revelarea”***; etc. Putem vorbi oare de o

venire invizibilă? Doar dacă în NW în loc de ***„descoperite”***; ar fi: ‚acoperite'; în loc de: ***„dezvăluie”*** - ***„dezvăluit”***; ar fi: ‚învăluit'; sau în loc de: ***„revelat”*** - ***„revelarea”***; ar fi: ‚nerevelat', ‚acoperit'.
Un alt cuvânt în greacă, este: ***„epifaneia”*** = *manifestare; arătare; apariţie*; *înfăţişare; manifestare vizibilă*. El apare în 2Tesaloniceni 2:8; 1Timotei 6:14; 2Timotei 1:10; 4:1,8; Tit 2:13. Tradus în NW doar cu: ***„manifestarea”***. Este interesant încă că acest termen apare şi referindu-se la prima venire (2Timotei 1:10), şi la a doua venire (1Timotei 6:14).
Cred că comentariile sunt de prisos, toate aceste cuvinte şi sensurile lor, ar fi suficient să-l convingă pe un om sincer că e vorba de o revenire vizibilă. Vreau doar să precizez că această: revelare, descoperire, arătare, dezvăluire, înfăţişare, manifestare, etc., nu se referă la arătarea semnelor venirii Lui; ci, la arătarea sau revelarea **persoanei** lui Isus (vezi Luca 17:30; 1Petru 5:4; 1Ioan 3.2; etc.)
Martorii mai pun problema, dacă Isus va apărea într-un loc pe Terra, cum poate fi văzut de pe celelalte continente? Adică dacă de exemplu El va apărea pe Muntele Măslinilor în mod fizic, cum va fi văzut de pildă, în Australia, sau în România?
Biblia nu ne dă un răspuns la această întrebare, însă chiar dacă nu înţelegem mijloacele de realizare a unei profeţii, noi trebuie să-l credem pe cuvânt pe Dumnezeu, faptul că noi nu ştim cum va realiza Dumnezeu acesta, nu ne dă voie să punem la îndoială Cuvântul inspirat.
Un posibil răspuns ar fi, prin mas-media! Deja în prezent, unii au site-uri pe internet cu camere de luat vederi, focalizate pe Muntele Măslinilor, care monitorizează Muntele Măslinilor, 24 de ore din 24.
E posibil ca peste câţi-va ani toţi oamenii de pe pământ, să aibă acces la o televizor sau la internet, astfel această profeţie va fi posibil să se realizeze, graţie tehnici moderne, ca ***„orice ochi îl va vedea”***.
În concluzie, nu trebuie să ne îndoim de afirmaţiile Cuvântul lui Dumnezeu doar pentru că mintea noastră nu înţelege cum?
Oricum ne dăm seama că explicaţiile martorilor nu stau în picioare la o examinare atentă.

V. A) Ce spune Turnul de veghe despre prezenţa lui Isus?

Prezenţa lui Cristos: Este explicată de Turnul de veghe că a început în 1914 (W 1993 1/3 p.10), însă trebuie să nu uităm căci din timpul lui Russell până în prezent, milioane de pagini au tratat cu ardoare acest subiect simplu dar pe care Turnul de veghe l-a complicat foarte mult.
Prima dată s-a înţeles că prezenţa a început în anul 1874 şi acest lucru a fost susţinut şi de al doilea preşedinte al Societăţii, de Rutherford, care în cartea **„Profeţii”** în limba engleză (1929) spune la p.65 următoarele: *„Dovada biblică ne arată că a doua prezenţă a Domnului Isus Cristos a început în 1874.”* Însă se ridică întrebarea: de unde putem şti sigur că dacă Societatea sa înşelat cu

anul 1874 pe care l-a susţinut timp de zeci de ani, nu se poate înşela şi cu privire la anul 1914 în ce priveşte prezenţa lui Cristos?
Dar să cercetăm argumentele aduse de ea, pentru a susţine acest an ca începutul prezenţei Domnului, în primul rând să definim cuvântul ***„prezenţă”*** din grecescul ***„parousia”***. Conform cu apendicele NW 2000, p.416,417 din limba română, prezenţă înseamnă: *„Substantivul grecesc parousia înseamnă literalmente „faptul de a fi aproape”; fiind compus de fapt din prepoziţia para (aproape) şi ousia („faptul de a fi”)…vizita unei persoane de rang înalt…care vizitează o provincie”.* Acest termen mai este definit şi în W 1996 15/8 unde se explică clar cuvântul „parousia” (prezenţă) după cum urmează: *„literalmente o prezenţă para şi ousia înseamnă atât sosire*[27] *cât şi prezenţa care rezultă de aicea…o prezenţă care începe din momentul sosirii.”* Deci dacă Isus nu a venit nici nu este prezent, căci prezenţa *„înseamnă atât sosire cât şi prezenţa care rezultă de aicea”*, ori dacă după cum am văzut, Isus nu a sosit în 1914, atunci nici prezenţa Lui ca rezultat a venirii Sale nu a putut începe. Ca să înţelegem mai bine cuvântul prezenţă să dau un exemplu, eu plec şi sosesc undeva şi devin prezent, eu plec de undeva şi devin absent, acest lucru îl reliefează bine apostolul Pavel în Filipeni 2:12. Dacă Isus nu a venit în 1914, El nu şi-a putut începe nici prezenţa Sa, căci prezenţa Sa este tocmai efectul venirii Sale!
De asemenea ne întrebăm: de cine s-a apropiat Isus mai mult din anul 1914, căci aceasta înseamnă prezenţă (faptul de a fi aproape)? De Iehova? Nu, căci a fost şi înainte apropiat; de pământ? Nu, căci conform accepţiunii Turnului de Veghe, el nu a vizitat pământul în mod literal; atunci de cine s-a apropiat Isus în 1914? .....?!
Dar să trecem la argumentele Turnului de Veghe, care în general se bazează pe două pasaje biblice:
Matei 24:3, în acest text, discipolii lui Cristos, Îl întreabă pe El: ***„…care va fi semnul prezenţei tale <u>ŞI AL</u> încheierii sistemului de lucruri?”***. Am studiat mai înainte şi am văzut că încheierea sistemului de lucruri nu a început în anul 1914, prin urmare nici prezenţa lui Isus nu a început în 1914!
Argumentul Sclavului Fidel este că Isus dă ca răspuns la întrebarea: ***„care va fi semnul prezenţei tale”***, un semn complex format din războaie, foamete, boli, etc. descris în Matei 24:5-12, astfel conform teologiei lor, când încep să se împlinească aceste semne atunci are loc începutul prezenţa lui Cristos, aparent această concluzie este logică! Însă să mai privim încă o dată, la întrebările discipolilor şi la modul de a răspunde a lui Isus.
Ei îl întreabă: ***„…Când vor avea loc aceste lucruri*** (cu referire la distrugerea Ierusalimului şi a templului despre care a vorbit Isus în v.1,2)? Isus nu le răspunde direct la întrebarea lor, el nu spune scurt şi simplu: *‚în anul 70 e.n.’*;

[27] Deci atât de batjocoritele traduceri ale Bibliei care traduc cuvântul „parousia” cu „venire” conform definiţiei Turnul de veghe care acceptă că cuvântul „parousia” poate fi tradus cu sosire sau venire, nu este ceva neapărat greşit.

ci, El dă un semn complex prin care discipolii singuri să discernă când are loc acest eveniment. Iar acest semn complex (războaie, foamete, etc.) nu se aplică strict la anul 70 e.n., strict la evenimentul distrugerii templului, despre care l-au întrebat discipolii; ci, se referă la **evenimente premergătoare** distrugerii din anul 70 e.n.

În mod asemănător, Isus le răspunde cu privire la prezenţa Sa, El nu descrie un semn complex strict legat de prezenţa Sa; ci, de **perioada premergătoare prezenţei** Sale!

Un alt argument al WTS, este **Matei 24:37**, acest text se interpretează după cum am văzut şi în răspunsul primit de mine de la Brooklyn, din care am extras următoarea explicaţie susţinută şi în Turnul de veghe: *„În ceea ce priveşte potopul din zilele lui Noe, Isus a spus: „Aşa cum au fost zilele lui Noe, aşa va fi şi zilele prezenţei Fiului omului. Căci aşa cum ei au fost în acele zile înainte de potop…şi nu au dat crezare până ce a venit potopul şi I-a măturat pe toţi, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului" (Matei 24:37-39). Acele "zile dinaintea potopului", care au implicat o perioadă de timp hotărâtă de Dumnezeu ca fiind perioada ultimilor zile ale acelei lumi, corespund "prezenţei" lui Isus. Aceasta a început în 1914 şi va culmina cu marele necaz care corespunde potopului."*

Deci conducerea martorilor face o paralelă între *„zilele lui Noe"* care au fost o perioadă de timp dinainte de potop, *„cu prezenţa Fiului omului".* Din păcate pentru teologia lor, Isus în Matei 24:36-42, nu vrea să înveţe o astfel de paralelă din punct de vedere al perioadei de timp; ci, ci din punct de vedere al **atitudinea oamenilor.** Adică că oamenii care au pierit în potop, vor aveea aceiaşi **atitudine** ca şi oamenii care vor fi în viaţă cu ocazia prezenţei Sale. Căci el spune conform cu NW: ***„Căci aşa cum au fost zilele lui Noe, aşa va fi prezenţa Fiului omului"***, acum ne întrebăm la ce se referă expresia: ***„aşa"***? Se referă la o paralelă în ce priveşte *perioadele de timp*, sau în ce priveşte *atitudinea oamenilor*? Să lăsăm chiar Isus să ne dea răspunsul în v.38,39: ***„Căci, aşa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop: mâncau şi beau, bărbaţii se căsătoreau şi femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă; şi nu au acordat atenţie până când a venit potopul şi I-a măturat pe toţi, aşa va fi prezenţa Fiului omului."*** Deci la prezneţa lui Isus, oamenii vor fi aşa cum au fost oamenii în timpul lui Noe, până la potop.

Acest lucru este şi mai bine subliniat în Luca 17:26-30, unde termenul prezenţa Fiului omului, este înlocuită de evanghelistul Luca cu: ***„în ziua când Fiul omului va fi revelat."*** Aici revelarea Fiului omului, este echivalentul prezenţei lui Isus, deci prezenţa (parousia) lui Cristos are loc într-o zi, nu în zeci de ani. Iar revelarea Domnului, se referă la viitor după cum interpretează însuşi Turnul de veghe termenul ***„revelare"*** (W 1/5 1993 p.21).

Pentru a fi ferm convinşi că prezenţa nu a avut loc încă, citeşte cu atenţie contextul care vorbeşte de o dată necunoscută a venirii şi prezenţei lui Isus Cristos (Matei 24:36-42).

B) Ce spune Biblia despre prezenţa lui Isus?

Biblia ne spune despre prezenţa lui Cristos ca şi despre venirea Lui, că este de domeniul viitorului, că ea este vizibilă şi că de fapt prezenţa Lui nu durează zeci de ani; ci, o scurtă perioadă de timp conform cu Matei 24:27 NW, căci Domnul Isus compară prezenţa Sa cu arătarea unor fulgere[28].

Următoarele argumente biblice indică că prezenţa nu a început în 1914; ci, va avea loc în viitor:

- Matei 24:21-27, aici prezenţa lui Isus este descrisă ca un eveniment care are loc în timpul necazului celui mare şi nu înainte de acesta.
- 1Tesaloniceni 3:13, în acest pasaj se vorbeşte de prezenţa cu ***„toţi sfinţii săi”***, ori Isus în 1914 nu îi avea veniţi la credinţă pe toţi sfinţii Săi, şi nici nu au înviat, căci potrivit învăţăturii WTS, o parte au înviat în 1918, şi restul vor învia pe parcursul zilei Domnului.
- 2Tesaloniceni 2:1,2, aici prezenţa este un eveniment paralel cu ziua lui Iehova şi strângerea tuturor celor unşi la cer, aceste evenimente sunt acceptate ca fiind viitoare în doctrinele martorilor, căci ziua lui Iehova (Armaghedonul) nu a avut loc, însă ei nu sunt consecvenţi.
- 2Tesaloniceni 2:8, distrugerea omului nelegiuirii (creştinătăţii apostate conform învăţăturii WTS), despre care martorii spun că va fi în viitor, are loc la prezenţa Domnului, despre care ei spun că a început deja în 1914, altă inconsecvenţă.
- Iacob 5:7,8, pe baza acestui text am o întrebare pentru martorii lui Iehova: până când trebuie să rabde creştini? Conform cu Matei 24:13, toţi martorii vor spune că până la sfârşit. Este curios că în Iacob 5:7,8 ni se spune să răbdăm *până la prezenţa Domnului*, deci după cum sfârşitul nu a venit şi mai trebuie să răbdăm, tot aşa şi prezenţa Domnului nu a început şi deci mai trebuie să răbdăm până la prezenţa Domnului.
- 2Petru 1:16, ne spune că evenimentul transfigurării prefigurează prezenţa Domnului, ori acest eveniment descris în Matei 16:27,28; 17:1-6, ne transmite următorul eveniment ce se va petrece la prezenţa Domnului: venirea lui Isus şi răsplata lui pentru fiecare, ceea ce nu a avut loc, deci nici nu a avut loc nici prezenţa Domnului.
- 1Ioan 2:28, în acest text *prezenţa* este o paralelă cu *dezvăluirea* lui Cristos, care este clar că este un eveniment viitor (Coloseni 3:4; 1Timotei 6:14).

Care sunt evenimentele care se vor succede în timpul prezenţei sale: Isus va veni, va începe prezenţa Sa, se va aşeza pe tronul Său de judecător (Matei 25:31), El va judeca, şi va separa oile de capre, sau grâul de neghină, Matei 13:37-43; 25:31-46. După selectare, are loc prima înviere a celor ce au murit în Cristos şi răpirea la cer a creştinilor care sunt în viaţă (1Corinteni 15:23,44,50-

[28] Societatea Turnul de veghe explică în W 1993 1/5 p.12, că fulgerele din Matei 24:27, se referă la diferite descoperiri şi iluminări din anul 1914 încoace de care a avut parte conducerea, însă Isus nu la asta se referă, el foloseşte fulgerele ca termen de comparaţia.

54; 1Tesaloniceni 4:15-17). După aceea Domnul Isus cu îngerii şi cu aleşi lui Dumnezeu vor nimici pe cei răi (Matei 16:27; Apocalipsa 2:26,27; 17:14; 19:11-21), şi îl va lega pe Satan pentru o mie de ani (Apocalipsa 20:1-3).

VI. A) Ce spune Turnul de veghe despre Ziua Domnului?

La fel ca şi cu prezenţa Domnului, se spune despre **ziua Domnului** că a început în 1914, în cartea Apogeul Apocalipsului p.22. De fapt, o condiţie ca să înţelegi cartea biblică: Apocalipsa (NW), este să accepţi că Ziua Domnului a început în anul 1914, această condiţie este exprimată în cartea numită iniţial: **„Apocalipsul grandiosul său apogeu este aproape!”**, iar ulterior: **„Revelaţia grandiosul deznodământ se apropie”.**

Pentru a putea stabili în ce măsură merită luate în seamă interpretările pe care ni le oferă această carte, trebuie să analizăm premiza interpretării. Aceste premize sunt prezentate în două locuri:

re-M p. 9 chenar a scris: *„Misterele pecetluite în cartea Apocalipsa i-au nedumerit mult timp pe cercetătorii sinceri ai Bibliei. La timpul hotărât de Dumnezeu, ele trebuiau dezvăluite, dar cum, când şi cui? Numai spiritul lui Dumnezeu putea să dezvăluie semnificaţia lor pe măsură ce se apropia timpul fixat (Apocalipsa 1:3). Aceste secrete sacre urmau să fie revelate sclavilor zeloşi ai lui Dumnezeu de pe pământ, pentru ca ei să fie întăriţi să anunţe hotărârile sale judecătoreşti (Matei 13:10, 11). Explicaţiile din acest volum nu sunt infailibile. Asemenea lui Iosif din vechime, noi spunem: „Oare nu lui Dumnezeu îi aparţin interpretările?” (Geneza 40:8). Totodată însă, noi suntem ferm convinşi că explicaţiile prezentate aici se armonizează cu întreaga Biblie şi cu semnificaţia evenimentelor mondiale din timpurile critice pe care le trăim şi care împlinesc în mod remarcabil profeţia divină”.*

Şi în re-M p. 15 chenar a scris:

Pentru a înţelege cartea Apocalipsa este necesar:

- *Să primim ajutorul spiritului lui Iehova.*
- *Să ştim când a început ziua Domnului.*
- *Să recunoaştem sclavul fidel şi prevăzător de astăzi.*

Din primul citat înţelegem că nu avem certitudinea că explicaţiile prezentate în cartea: **„Revelaţia grandiosul deznodământ se apropie”,** reflectă modul în care vede Dumnezeu interpretarea simbolurilor din Apocalipsa, deoarece ei afirmă că explicaţiile nu sunt infailibile.

Dar primim asigurarea că autorii ei sunt convinşi de consecvenţa interpretărilor Revelaţiei cu restul Bibliei şi, mai ales, cu modul în care Societatea Watchtower vede că evenimentele mondiale (şi cele de importanţă majoră din cadrul Organizaţiei) împlinesc profeţiile biblice.

Al doilea citat îl sintetizează pe primul.

Pentru mine, într-adevăr, cel mai important lucru este să ne bazăm întru totul pe ajutorul oferit de Spiritul Sfânt. Premiza a doua, cunoaşterea cadrului temporal, este de asemenea foarte important. În consecinţă, veridicitatea interpretării Revelaţiei, mai ales semnificaţia elementelor concrete, depinde în fond de veridicitatea afirmaţiei că ziua Domnului a început în 1914. Dacă această afirmaţie este falsă, valoarea a cel puţin 50% din textul cărţii „**Revelaţia grandiosul deznodământ se apropie",** se prăbuşeşte instantaneu. Cea de-a treia premiză, în contextul semnificaţiei sale, se poate reformula astfel: *„Fiţi siguri că ceea ce spunem noi aici este adevărul adevărat, nu îl contestaţi, chiar dacă noi înşine afirmăm că există şanse să nu fie aşa!?!"*Cred că alte comentarii sunt de prisos!

B) Ce spune Biblia despre Ziua Domnului?

Biblia învaţă despre ‚ziua Domnului' sau ‚ziua lui Cristos' că este de domeniul viitorului, o dată cu prezenţa Sa. Acest lucru reiese din următoarele pasaje Scripturale:

- 1Corinteni 1:7,8 NW: ***„…în timp ce aşteptaţi cu nerăbdare <u>revelarea Domnului</u> nostru Isus Cristos. El vă va face, de asemenea, fermi <u>până la sfârşit</u>, ca să nu fiţi expuşi vreunei acuzaţii <u>în ziua Domnului</u> nostru Isus Cristos."*** După cum ne putem da seama din acest text, ziua Domnului are loc la revelarea Domnului, iar revelarea are loc sfârşitul acestui sistem de lucruri, deci nu din anul 1914! De fapt, revelarea Domnului, se referă la viitor după cum interpretează însuşi Turnul de veghe termenul ***„revelare"*** (W 1/5 1993 p.21), şi atunci implicit şi ***„Ziua Domnului"***. Din nou WTS este inconsecvent în explicaţii!
- 1Corinteni 5:5 NW: ***„…ca spiritul să fie salvat în ziua Domnului."*** Deci în Ziua Domnului are loc salvarea, ori în 1914, cine a fost salvat şi cum?
- 2Corinteni 1:14 NW: ***„…un motiv de laudă, aşa cum şi voi veţi fi pentru noi în ziua Domnului Isus."*** Oare când Pavel şi colaboratorii lui urmau să se laude cu Corintenii, în 1914 când aceştia erau morţi, sau la venirea Domnului care avea să-i adune pe toţi?
- Filipeni 1:6,10 NW: ***„…acela care a început în voi o lucrare bună o va duce la capăt PÂNĂ în ziua lui Isus Cristos…aşa încât să fiţi fără cusur …PÂNĂ în ziua lui Cristos."*** Deci Dumnezeu va lucra la caracterul creştinilor până în 1914, sau până la capătul acestui sistem de lucruri, adică până în viitor în ziua lui Cristos, când El va reveni?

Alte argumente că ziua Domnului este în viitor şi sinonimă cu venirea lui Cristos sunt: Filipeni 2:16; 2Timotei 4:8; Luca 17:29,30, de fapt ziua Domnului Isus este sinonimă cu ziua lui Iehova, căci în 2Petru 3:10 în originalul grecesc[29] este ***„ziua Domnului"***, iar în v.12 apare în unele

[29] Vezi versiunea The Kingdom Interlinear, făcută de Societatea Turnul de veghe.

manuscrise: ***„ziua Domnului”***, iar în altele ***„ziua lui Dumnezeu”***, dar pe care Traducerea Lumii noi le-a înlocuit cu ***„ziua lui Iehova”***.

VII. A) Ce spune Turnul de veghe despre speranţa cerească?

Martorii spun că doar 144.000 de oameni sunt născuţi din nou, copii ai lui Dumnezeu şi fraţi cu Cristos, doar 144.000 sunt aleşii şi sfinţii lui Dumnezeu care vor merge în Regatul cerurilor, şi doar ei fac parte din legământul cel nou şi vor domni împreună cu Cristos o mie de ani (**Argumente** p.67,68; **Paradisul** p.124-126; **Uniţi** p.112,113).

În timp ce literatura Turnului de Veghe, singurul canal de comunicare a lui Dumnezeu, şi singurul instrument folosit de Domnul Isus cap al congregaţiei pentru explicarea adevărului, explica prin intermediul cărţii **„Uniţi în închinare”** p. 112: *„Dacă luăm în considerare felul cum s-au desfăşurat evenimentele, apare evident faptul că, în general chemarea cerească s-a încheiat în jurul anului 1935 e.n. atunci când s-a înţeles în mod clar speranţa pământească pentru marea mulţime.”* [Sublinierea îmi aparţine]. Tot la fel, se explica în alte publicaţii că această chemare pentru cer durează în viziunea Turnului de Veghe de la Penticosta din 33 e.n. până în anul 1935 când se încheie speranţa cerească şi se începe strângerea marii mulţimi cu speranţă pământească (W 1/2 1983 p.11-18).

Însă după ce zeci de ani, Martorii lui Iehova şi-au însuşit această doctrină, după ce au crezut în ea ca fiind adevărul, ca fiind o revelaţie deosebită, fiind singurul popor de pe pământ care ştie când s-a încheiat chemarea cerească, după ce au predicat acest an şi la alţii; stupoare, vine Turnul de veghe din 1/5 2007 p.30,31, şi strică această doctrină pe care milioane de martorii şi-au stabilit speranţa, crezul şi viaţa. Căci milioane de martori cred că au speranţă pământească, adică perspectiva de a locui pe un pământ paradiziac în Regatul lui Dumnezeu, deoarece, speranţa şi chemarea cerească s-a închis în anul 1935.

Deci milioane de oameni şi-au asumat o speranţă, nu pe baza convingerii făcute de Spiritul Sfânt; ci, pe baza unei interpretări greşite, pe baza unui an, ales în mod circumstanţial de lideri, fără nici o bază biblică. Ei cred că au speranţă pământească, nu pentru că asta le-a transmis Spiritul şi Cuvântul lui Dumnezeu; ci, această idee şi concepţie a fost transmisă şi inoculată în mintea lor de literatura unei Organizaţii, care ulterior a spus că a greşit!

Ce şocant este să îţi dai seama într-o bună zi, că speranţa pe care o nutreşti, nu e Biblică, nu e autentică; ci, fabricată de oameni, dar este ceea ce meritäm, dacă punem părerile omeneşti ca doctrină în locul Cuvântului lui Dumnezeu!

Este trist că pe parcursul a zeci de ani, martorii nu au avut alternativă de a alege între cele două speranţe: **cerească** sau **pământească**. Ei au fost învăţaţi una şi bună: calea spre cer s-a închis în anul 1935, cei care totuşi împărtăşesc speranţa cerească după anul 1935, sunt excepţia, ei îi înlocuiesc pe cei ce au căzut şi au fost infideli din cadrul rămăşiţii unse.

Însă câţi au avut curajul să devină deosebiţi, să afirme că au speranţă cerească? Puţini, poate că s-ar fi afirmat mai mulţi, dar apărea condamnarea, ridicolul, cum să ne împărtăşim din simboluri, ce vor zice bătrânii de congregaţie? Oare nu vor considera restul fraţilor ca mândrie, dacă eu le spun că simt că am chemarea cerească?

Problemele ridicate de această doctrină omenească pusă la nivel de doctrină biblică, sunt multiple. Însă este uimitor cu câtă uşurinţă conducerea Martorilor lui Iehova tratează această greşeală.

Primul preşedinte al Societăţii Turnul de veghe, Russell a susţinut că clasa celor 144.000 sa strâns până în anul 1881 (W 1881 p.3/10 vezi şi cartea JV p. 632), al doilea preşedinte Rutherford a susţinut că în anul 1931 s-a încheiat strângerea celor 144.000, în anul 1966 s-a modificat doctrina susţinându-se că în 1935, s-a încheiat strângerea celor 144.000, şi a început strângerea marii mulţimi, cu speranţă pământească, însă în 2007, se schimbă din nou doctrina şi se susţine că nu se poate stabili o dată exactă a încheierii chemării cereşti!

Observaţi ce recunoaşte Turnul de veghe W 1/5 2007 p.30,31: *„În 1931, Studenţii În Biblie şi-au luat numele biblic de Martori ai lui Iehova, iar în numărul din 15 noiembrie 1933 al revistei Turnul de veghe (engl.) s-a explicat că acest nume unic era 'dinarul' la care se face referire În parabola lui Isus din Matei 20:1-16. Despre cele 12 ore menţionate În parabolă s-a spus că reprezentau cei 12 ani care se scurseseră din 1919 până În 1931.*

Mulţi ani după aceea s-a crezut că în 1931 luase sfârşit chemarea pentru Regatul ceresc şi că cei chemaţi în 1930 şi în 1931 să fie moştenitori cu Cristos au fost 'ultimii' chemaţi (Matei 20:6-8). Totuşi, În 1966 s-a prezentat o nouă explicaţie a acestei parabole şi s-a arătat că ea nu avea nici o legătură cu Încheierea chemării celor unşi.

În 1935 s-a Înţeles că 'marea mulţime' din Apocalipsa 7:9-15 era alcătuită din "alte oi", creştini cu speranţă pământească, care aveau să apară pe scena pământească În "zilele din urmă" şi care, ca grup, vor supravieţui Armaghedonului (Ioan 10:16; 2Timotei 3:1; Apocalipsa 21:3,4). După acel an, scopul lucrării de facere de discipoli a fost strângerea marii mulţimi. Astfel, îndeosebi după 1966, s-a crezut că în 1935 a luat sfârşit chemarea cerească... Prin urmare, nu putem stabili o dată exactă la care ia sfârşit chemarea la viaţă cerească a creştinilor." [sublinierile îmi aparţin]

Acum pe cine să credem pe Russell cu anul 1881, sau pe Rutherford cu anul 1931, sau pe Knorr cu anul 1935, sau să credem învăţătura actuală cu o dată ne-stabilită?

Cu siguranţă că schimbările WTS, nu reprezintă ne-aparat o lumină crescândă, o lumină venită prin revelaţie; ci, mai degrabă sunt schimbări circumstanţiale, sau la presiunea desfăşurării timpului care parcă se prelungeşte prea mult şi parcă le dă peste cap interpretările lor.

Ne întrebăm ce se va întâmpla, când cei ce se vor împărtăşi la comemorare vor depăşi cifra de 144.000? Problema deja începe să apară, în anul 2007, deja

numărul celor ce s-au împărtăşit a crescut cu câteva sute faţă de alţi ani, ajungând la 9105 de persoane, doar prin 1984 (cu 24 de ani în urmă), au mai fost peste 9000. În anul 2008, numărul celor ce se împărtăşesc a crescut la 9986 (cu 881 în plus faţă de anul 2007). În anul 2011 s-au împărtăşit 11824 de persoane, iar numărul celor ce se împărtăşesc este în creştere!
Însă ce o să se întâmple în anii viitori, sperăm ca Dumnezeu să-i trezească pe cei sinceri şi să observe că este ceva ne în regulă cu aşa zi-şi ‚unşi' care când scad ca număr, când cresc ca număr!
O altă problemă care se ridică, este bine că se recunoaşte că nu ştiu când se va încheia speranţa cerească, şi că aceasta nu s-a încheiat în 1935, însă atunci ca WTS să fie consecvent, ar trebui să susţină că nu ştie nici de când cei cu speranţă pământească se adună. Dacă speranţa cerească nu s-a încheiat în anul 1935, atunci nici speranţa pământească nu a început din anul 1935, nu pot exista două speranţe în acelaşi timp! (Comp. cu Efeseni 4:4). Speranţa pământească în primul secol s-a încheiat cu Ioan Botezătorul (Matei 11:11), şi discipolii Lui care au devenit discipolii lui Isus, au intrat în chemarea cerească (Matei 11:12), cele două speranţe nu au funcţionat în paralel amândouă. Nu, când una s-a încheiat, cealaltă a început, şi în mod normal aşa trebuie să fie, dacă în anul 1935 s-a încheiat chemarea cerească, automat a început cea pământească, dacă nu s-a încheiat cea cerească, atunci nici nu a început cea pământească! Iar dacă speranţa cerească nu s-a încheiat ca chemare pentru oameni, atunci de ce martorii nu predică oamenilor de pe teren, această speranţa cerească!
Este deci o altă inconsecvenţă WTS, un lucru făcut pe jumătate, căci fie cerul nu s-a închis şi trebuie predicat despre speranţa cerească, fie el s-a închis şi nu mai trebuie, şi atunci trebuie predicată speranţa pământească (comp. cu Matei 11:11-13)!
Până în 2007, despre speranţa pentru cer se credea în general că durează de la Penticosta din 33 e.n. Şi dureză până în anul 1935 când se încheie speranţa cerească şi se începe strângerea marii mulţimi cu speranţă pământească (W 1/2 1983 p.11-18), deci toţi credincioşii adevăraţi dintre anii 33 e.n. - 1935 e.n. dintre toate naţiunile au fost doar 144.000.
Însă din 2007, se crede că chemarea cerească a început în 33 e.n. şi nu se ştie când se va încheia.
În continuare să examinăm argumentele Societăţii Turnul de veghe, care susţine că doar 144.000, vor merge în cer, acestea sunt în general textele din Luca 12:32 şi Apocalipsa 14:1-5, să le luăm pe rând:
În textul din Apocalipsa 14:1-5 martorii subliniază următoarele lucruri: v.1, doar cei 144.000, sunt văzuţi pe muntele Sion ceresc cu Mielul, aceştia aveau scris pe frunte Numele Său, iar în v.3 se spune că aceştia cântă o cântare nouă pe care nimeni nu o poate cânta. De ce aceste argumente nu sunt valabile în a susţine că doar 144.000 vor fi în cer?
Din câteva considerente:

Întrebare: WTS învaţă că cei 144.000 din Apocalipsa 7:4 şi 14:3 trebuie luaţi în mod literal ca număr. Dacă aceste pasaje din Scriptură trebuie luate literal, atunci cei 144.000 sunt toţi literalmente bărbaţi (Apocalipsa 14:4), evrei (Apocalipsa 7:4-8) şi virgini (14:4). A fost Charles Taze Russell un evreu virgin? Sunt excluse toate femeile din acest număr? Sunt toţi ceilalţi din acest număr evrei virgini? Dacă nu, atunci cum poate fi interpretat acest pasaj în mod literal, inclusiv numărul 144.000? Ce justificare există pentru schimbarea metodelor de interpretare de la literal, în cazul cuvintelor din Apocalipsa 7:4 şi 14:3, la figurativ în chiar versetul sau versetele ulterioare?

Ori totul este literal (atât cifra de 144000, precum şi identitatea lor de evrei şi virgini)**, ori totul este simbolic** (adică atât cifra de 144000 şi identitatea lor de evrei şi virgini este simbolică)! Dar să analizăm pas cu pas argumentele WTS:

1. Faptul că pe muntele Sion nu sunt văzuţi decât aceştia, nu este un argument solid că în cer nu vor fi decât ei, deoarece nici îngerii nu sunt văzuţi în cer în cadrul acestei viziuni, dar nu înseamnă că ei nu există, nu-i aşa? Cei ce merg la cer sunt împărţiţi în mai multe grupuri şi poziţii (Ioan 14:2,3), faptul că într-o anumită viziune este văzut doar un grup, nu înseamnă că doar acel grup va fi în cer! De pildă, în Luca 22:28-30, Isus vorbeşte doar despre cei 11 apostoli ca fiind cei cu care încheie un legământ, şi nu mai mulţi! Doar ei să fie în cer cu Isus?

Atunci înţelegem că uneori Biblia vorbeşte doar de o categorie de răscumpăraţi, şi astfel uneori într-o viziune sunt prinşi doar un grup dintre aceştia, cu un anumit specific etnic sau de altă natură. Doar luând textele împreună putem să ne dăm seama de întregul adevăr.

Un alt exemplu este Apocalipsa 15:2-4, sunt descrişi biruitorii fiarei care apar în necazul cel mare, dacă luăm doar această viziune, doar ei, adică cei din necazul cel mare vor fi în cer, iar apostolii vor rămâne pe dinafară.

Un alt exemplu, este cel din Apocalipsa 20:4, unde se spune doar despre cei ce au murit ca martiri, fiindu-le tăiat capul cu securea că vor învia şi vor domni cu Cristos o mie de ani. Oare doar cei care au murit ca martiri vor merge în cer? Nu, dar dacă ne bazăm doar pe Apocalipsa 20:4, numai ei sunt văzuţi în această viziune. Însă dacă luam **TOATE textele Bibliei** toţi creştinii vor fi în cer, căci TOŢI care cred în Isus sunt părtaşi ai Noului Legământ (Galateni 3:26-29). De aceea nu trebuie să luăm doar un text care poate doreşte să accentueze o anumită categorie a celor răscumpăraţi din cer; ci, trebuie să luăm **toate textele** pentru a cuprinde pe toţi cei care merg la cer.

2. Faptul că au numele Mielului scris pe frunte, nu înseamnă că este imposibil şi pentru alţii să-l aibă, căci în Apocalipsa 3:12 se spune: ***„Pe cel care învinge, …voi scrie pe el numele Dumnezeului meu, precum şi numele meu cel nou.”*** Numai cei 144.000 vor învinge lumea? Nu, şi tu poţi învinge lumea, atunci şi pe fruntea ta Isus poate scrie Numele Lui, căci el nu spune *„doar celor 144.000 le voi scrie numele meu”,* ci El spune: ***„cel care învinge”***, şi pot învinge mai mulţi lumea şi păcatul decât doar 144.000, nu-i aşa? Sau oare Isus

îi încurajează doar pe cei 144.000 să învingă lumea? (vezi Ioan 16:33). Apostolul Ioan precizează că cei ce cred în Isus, biruie lumea (1Ioan 5:4,5), acum alege: ori crezi în Isus şi birui lumea şi vei merge în cer, ori nu birui lumea şi atunci nu ai credinţă în Isus Cristos?

3. Despre cei 144.000 se spune că cântau o cântare pe care nimeni nu o poate cânta. Fals, cei douăzeci şi patru de bătrâni (24 de creaturi spirituale distincte de cele patru făpturi vii şi de cele şapte spirite şi de cei 144.000 – Apocalipsa 4:4,5), cântau o cântare nouă (Apocalipsa 5:8-10), pe care doar cei 144.000 o pot învăţa. Nu este greu de înţeles de ce nimeni nu o putea cânta, căci doar despre ei se spune: ***„Ei sunt cei care nu s-au pângărit cu femei, ci sunt virgini. Ei îl urmează neîncetat pe Miel oriunde merge şi au fost cumpăraţi dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel, iar în gura lor nu s-a găsit minciună. Ei sunt fără pată."*** (Apocalipsa 14:4,5). Nimeni dintre discipoli Domnului Isus, nu întrunesc toate atributele acestei gărzi de onoare a Domnului Isus. Însă a cânta cântarea cea nouă, nu însemnă că doar ei vor fi în cer; de fapt, cei 144.000, sunt: ***„o pârga"*** (traducerea literală din greacă), sau **‚primul rod'** (din necazul cel mare), ei nici nu sunt **‚întregul rod'** (din necazul cel mare), ce va ajunge în cer şi cu atât mai puţin 'întregul rod' de pe parcursul a două mii de ani de creştinism. Traducerea NW, distorsionează acest adevăr, când ei traduc cu ***„prime roade"***, la plural, când în greacă este la singular, falsificând astfel Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-şi susţine teoria!

De pildă, biruitorii fiarei, creştinii din necazul cel mare, care ajung în cer, cântă cântarea lui Moise şi a Mielului, dar aceasta nu înseamnă că doar cei ce au trăit în perioada necazului cel mare vor fi în cer!

B) Ce spune Biblia despre speranţa cerească?

Haideţi în continuare să vedem dacă Biblia învaţă dacă aceste privilegii sunt limitate la 144.000, sau pot toţi creştinii să le primească?

Din Biblie reiese că toţi creştinii sunt fii ai lui Dumnezeu, nu numai 144.000, cum declară Turnul de veghe, de pildă, în Romani 8:14 NW, se spune: ***„Căci TOŢI cei care sunt conduşi de spiritul lui Dumnezeu, aceştia sunt fii ai lui Dumnezeu."*** La şcoala de pionieri la care am participat în anul 1999, a fost corectat un martor care a spus că *toţi creştinii sunt fii ai lui Dumnezeu*, un instructor de acolo a explicat că doar cei 144.000, sunt fiii lui Dumnezeu.

Însă conform Scripturii, nu numai 144.000, pot fi copii ai lui Dumnezeu; ci, toţi creştinii sunt fii lui Dumnezeu. Dacă unii nu sunt conduşi de Spiritul Sfânt, aceştia nu sunt creştini, nu aparţin lui Cristos, deoarece în Romani 8:9, se precizează: ***„…dacă cineva nu are spiritul lui Cristos, acela nu îi aparţine".*** Astfel ai Spiritul Sfânt, eşti ai lui Cristos, nu-l ai, nu Îi aparţini lui Cristos, şi deci nu eşti creştin.

Acelaşi lucru este subliniat în Galateni 3:26 NW - 2006, care este un text foarte clar chiar şi pentru un copil mic, dar cum se face că singurul canal de comunicare al lui Dumnezeu şi anume conducerea Turnului de Veghe, nu-l

înţelege? Aici se spune: ***„De fapt, TOŢI sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa voastră în Cristos Isus.”*** Prin urmare dacă crezi în Isus Cristos eşti Fiu al lui Dumnezeu, iar dacă nu eşti fiu al lui Dumnezeu înseamnă că nu crezi în Isus şi atunci nu eşti creştin şi nu vei primi viaţa veşnică (Ioan 3:16,36). De aceea alege: ori crezi în Isus şi atunci eşti Fiu al lui Dumnezeu, având speranţa cerească, căci aceasta este speranţa pentru Fii lui Dumnezeu (Romani 8:14-17), ori nu eşti Fiu al lui Dumnezeu şi atunci nu crezi în Isus ?

Unii martori pentru a suci adevărul, declară că Pavel nu a cunoscut adevărul conform căreia unii oameni vor locui pământul în mileniu, şi de aceea a folosit el cuvântul ***„toţi”***, această interpretare dată de unii martori nu este valabilă deoarece Pavel ştia că şi pământul avea să fie locuit, căci creştinii trebuiau să domnească peste cineva, un astfel de pasaj este Evrei 2:5 NW unde Pavel vorbeşte de: ***„viitorul pământ locuit”***, care va fi supus creştinilor, iar în Efeseni 1:10, apare expresia ***„pământ”***, şi este interpretată în cartea Toată Scriptura p.223, par.19 la cei cu speranţă pământească, astfel când martorii care spun că Pavel nu a ştiut de speranţa pământească, ei nu sunt consecvenţi cu prorprile explicaţii în care se arată că Pavel cunoştea despre oamenii care vor locui pământul în mileniu.

Tot la fel stau lucrurile şi cu naşterea din nou sau din Dumnezeu, deoarece Biblia precizează că numărul celor care se vor naşte din nou nu este limitat la 144.000; ci, după cum se spune în Ioan 1:12,13 NW - 2006: ***„Dar TUTUROR*** (nu doar 144.000) ***celor ce l-au primit, el le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, fiindcă au manifestat credinţă în numele său. Ei nu s-au născut din sânge, nici din voinţa cărnii, nici din voinţa omului, ci din Dumnezeu”.*** Deci poate cu adevărat ca cineva să creadă în Isus Cristos şi să nu fie născut din Dumnezeu? Nu căci TUTUROR li sa dat acest drept. Iar cine este născut din nou sau din Dumnezeu are speranţă cerească după cum reiese din 1Petru 1:3,4.

Un alt text biblic care arată ceva similar este 1Ioan 5:1 NW – 2000, unde se precizează: ***„ORICINE*** (nu doar o turmă mică) ***crede că Isus este Cristosul a fost născut din Dumnezeu…”***, dacă cineva nu este născut din Dumnezeu, înseamnă că nu crede cu adevărat că Isus este Cristosul, căci toţi care cred în Isus unsul lui Dumnezeu sunt şi născuţi din nou! Căci în momentul când crezi că Isus a murit pentru tine şi că este răscumpărătorul tău, devenind Domnul tău, primeşti spiritul Sfânt care te ajută să omori faptele cărnii şi să rodeşti faptele spiritului (Efeseni 1:13,14; Galateni 3:26-29). De fapt dacă nu eşti născut din Dumnezeu nu poţi birui lumea, şi atunci lupta ta cu păcatul este zadarnică (1Ioan 5:4)!

Acelaşi lucru spune Biblia şi despre fraţii lui Isus Cristos care nu sunt numai cei 144.000, ci toţi care fac voia lui Dumnezeu (Matei 12:50; Marcu 3:35). Deci alege: ori faci voia lui Dumnezeu şi atunci eşti frate cu Cristos având speranţa cerească (Evrei 2:11; 3:1), ori nu eşti frate cu Cristos, dar atunci înseamnă că nu asculţi de Dumnezeu (Luca 8:21), ce alegi ? Cum te raportezi

tu iubite cititor la Domnul Isus? Ce eşti tu vis a vis de El? Eşti tu frate cu Isus sau nu? Dacă nu eşti frate cu Isus înseamnă că tu nu faci voia lui Dumnezeu!
Da, Biblia arată că toţi creştinii vor merge în cer, indiferent de poziţia lor, după cum însuşi Domnul Isus spune: ***„…unde sunt Eu ACOLO va fi şi slujitorul meu."*** (Ioan 12:26 NW – 2000, 2006). Prin urmare dacă eşti slujitor al lui Cristos, vei fi cu El în cer, dacă nu eşti slujitorul Lui nu vei fi în cer. Ce eşti tu?
Căci cine nu este rege şi preot, nu are iertate păcatele conform cu Apocalipsa 1:5,6 NW – 2000, unde se spune: ***„…A celui care ne iubeşte şi care ne-a dezlegat de păcatele noastre prin intermediul propriului sânge – şi ne-a făcut să fim un regat, preoţi pentru Dumnezeul şi Tatăl său…"*** Deci cine a fost dezlegat de păcate este un regat şi preoţi, cei ce nu sunt regi şi preoţi nu sunt iertaţi (dezlegaţi) de păcate şi vor muri în păcatele lor (compară Ioan 8:24 cu 1Ioan 5:1).
Un lucru similar este subliniat şi în Apocalipsa 2:7 NW - 2000: ***„celui care învinge îi voi permite să se aşeze cu mine pe tronul meu."*** (vezi şi Apocalipsa 2:10,11,17,25-27; 3:5-12,21). Deci dacă învingi lumea vei fi în cer cu Cristos pe tron! Aleluia!
De fapt creştinii, nu au decât o singură speranţă, nu două, cum susţin Martorii lui Iehova (Efeseni 4:4), cea cerească (Filipeni 3:20).
Un alt text, la care i se dă o explicaţie greşită este Ioan 10:16, unde se spune că ***„alte oi"*** sunt oameni cu speranţă pământească, dar cum ar putea fi cei de pe pământ într-un singur staul cu cei din cer, după cum spune textul?
Observaţi ce se spune în W 15/4 1995 p. 31: *„…Isus a vorbit despre oamenii care au perspectiva de a trăi pe pământ. Multe persoane fidele din timpurile precreştine, cum ar fi Avraam, Sara, Noe, şi Maleahi, au avut astfel de perspective. Deci le putem include pe bună dreptate printre „alte oi" din Ioan 10:16. În timpul Mileniului, astfel de martori precreştini fideli vor fi înviaţi şi atunci vor învăţa despre Cristos Isus şi îl vor accepta, devenind „alte oi" ale Păstorului Excelent…În rezumat, am putea reţine că "alte oi" este termenul mai larg, care îi cuprinde pe toţi slujitorii lui Dumnezeu cu speranţa de a trăi veşnic pe pământ…"* Cum pot fi credincioşii din V.T. ***„alte oi"***, când alte oi sunt în staulul noului legământ păstorit de Isus?
Dacă citeşti cu atenţie contextul (Ioan 10:1-5,7-9), oile din staul, sunt evrei sinceri, ascultători de Dumnezeu, sunt oamenii care au acceptat botezul lui Ioan, descris aici ca fiind ***„Portarul"*** staulului, şi care deosebesc glasul Păstorului Isus de glasul străinilor (Ioan 10:4,5), iar ***„alte oi"***, sunt naţiunile care se vor face parte şi ele din Noul Legământ, devenind o singură turmă pentru cer (Efeseni 2:1-18; 3:5,6), sub un singur păstor!
Această speranţă de a merge la cer, a fost dată pentru un timp (1Petru 1:10-12), ea durează din zilele lui Ioan Botezătorul (Matei 11:12), până la revenirea lui Isus, când trupul lui Isus va fi complet, cu toate mădularele, când în el a intrat deja ***„plinătatea nemurilor"*** (Romani 11:25,26).

Astfel, la venirea lui Isus, El îşi va răpi Mireasa Sa, trupul Său complet, şi numai după aceea va intra în scenă speranţa pământească, adică tot în aceiaşi zi a revenirii Lui, dar după răpirea trupului Său!
Această speranţă de a merge la cer, de a fi cu Domnul, este pentru toţi creştinii, căci toţi care îi slujesc lui Isus şi cred în El vor fi în cer lângă El, fiind fii ai lui Dumnezeu şi născuţi din El (Ioan 12:26;Romani 8:14-17; 1Ioan 5:1, com. cu 1Petru 1:3,4).
Aceştia constituie mireasa lui Cristos (Efeseni 5:25-27; Apocalipsa 19:7,8) şi aceştia vor merge în cer cu funcţiile de Regi, Preoţi şi Judecători împreună cu Cristos, exercitându-le peste oamenii de pe pământ (Apocalipsa 1:6 20:6;1Corinteni 6:2,3).

Între anii 33 e.n. – 1935 e.n. au fost mai mult de 144.000 de creştini.
Pe lângă toate acestea, între ani 33 e.n. şi 1935, au fost mai mulţi creştini decât 144.000, conform cu istoria laică numai în primul secol au fost cam 300.000 de creştini, chiar primul Preşedinte scrie în cartea **„Taina Împlinită"** că în primele 3 secole de creştinism, au fost peste 800.000 de martiri pentru Cristos.
O altă dovadă tot istorică este ceea ce scrie cartea: **Atlas of the Bible** (1981) la p.205: *„Prin anul 100 e.n. s-a estimat că erau peste 300.000 de creştini în Imperiul Roman."*. O altă dovadă istorică este ceea ce îi scrie Pliniu cel Tânăr ca guvernator al Bitiniei între anii 52-117 e.n. împăratului Traian: *„Au pătruns* (creştinii) *nu numai în oraşe ci şi la sate şi în locurile de la ţară astfel că templele sunt aproape goale."* Atunci cum se poate ca între anii 33 e.n. – 1935 e.n. să se fi strâns numai 144.000 de creştini[30]? De asemenea să nu uităm căci conform cu W 15/3 2001 p.8, în anul 1933, au participat la cina Domnului 83 941 de persoane, care s-au împărtăşit la Cina Domnului. Această informaţie ridică următoarea întrebare: oare din primul secol până la sfârşitul secolului XIX să nu fi fost decât la 60.000 de creştini? Însuşi Russell spune în cartea Taina Împlinită că în 95 e.n. 40.000 de martiri au murit ucişi de Domiţian, iar în Egipt la muncă silnică 700.000, şi ştim că toţi care au murit pentru Cristos vor guverna cu Cristos (Apocalipsa 20:4; 2Timotei 2:12). Deci explicaţiile Turnului de Veghe nu stau în picioare.
Dar ce spune istoria Biblică?
Conform cu Fapte 2:41, într-o zi s-au botezat 3000 de oameni, alţii erau salvaţi în fiecare zi (Fapte 2:47). În Fapte 4:4 numai numărul bărbaţilor a ajuns la 5000, dar cartea Faptele mai menţionează numărul celor salvaţi prin următoarele descrieri: ***„mulţi"*** (Fapte 9:42 NW); ***„toţi cei ce aveau o dispoziţie corectă"*** (Fapte 13:48); ***„mulţi discipoli"*** (Fapte 14:21 NW); ***„mulţi"*** (Fapte 17:12 NW); ***„mulţi"*** (Fapte 18:8); ***„mulţi"*** (Fapte 18:10); ***„mii de credincioşi"*** (Fapte 21:20 NW, în Traducerea Lumii noi cu referinţe (engleză) la n.s se spune: lit. *„zeci de mii"*. Deci ne dăm seama din cartea Faptele apostolilor ce

[30] Conform cu David Barrett, în anul 200 e.n. 3,5 % din populaţia lumii erau creştini, iar 32% din omenire a fost evanghelizată, Biblia a fost tradusă în 7 limbi.

amploare a luat creştinismul, dacă existau zeci de mii de ucenici dintre evrei doar! Şi să nu uităm că cartea Faptele nu descrie evenimentele decât până în anul 61 e.n., şi nici nu descrie toate convertirile nici din perioada 33-61 e.n.
Având în vedere ceea ce spune Biblia şi istoria laică, este oare plauzibil ca între 33 e.n. – 1935 e.n. să nu fi fost decât 144.000 de creştini?

Când apar cei 144.000?
După WTS, cei 144.000, au început să se strângă ca clasă, de la Penticosta din primul secol, începând cu cei 120 de discipoli de atunci (Fapte cap.1,2), şi fie această strângere s-a încheiat după unii în anul 1881 (Studenţii în Biblie), după alţii în anul 1935, sau nu s-a încheiat încă (doctrina actuală WTS).
Argumentele acestora precum că strângerea a avut loc din sec I e.n. a celor 144.000 sunt următoarele:
Deoarece numai 144.000 vor fi în cer (Apocalipsa 14:1-3), iar cei din primul secol au avut speranţa cerească (Filipeni 3:20), astfel ei au presupus că această clasă să se adune de atunci.
Însă, acest argument se bazează pe o prezumţie, şi anume că doar cei 144.000 vor fi în cer. Ori noi am văzut în primul capitol, că nu numai 144.000 vor fi în cer. Iar acest raţionament cum că cei 144.000, se strâng din primul secol, este clădit pe o presupunere.
Un alt argument este că aceştia sunt descrişi ca fiind: ***„cel dintâi rod”*** (Apocalipsa 14:4 BCR), literar: ***„o pârgă”***, (vezi şi n.s. *„primul rod”* NTTF - 2008). Traducerea martorilor, traduce cu ***„prime roade”*** (NW - 2006), însă traducerea NW este incorectă, cuvântul din greacă este un substantiv la singular nu la plural. Ba mai mult, este şi inconsecventă, NW traduce cu ***„prim rod”*** acelaşi cuvânt din greacă în pasajele: 1Corinteni 15:20,23; 16:15. Scopul punerii la plural poate fi pentru a coincide mai bine cu Iacob 1:18; căci la Iacob 1:18 se spune despre creştinii din secolul întâi că sunt: ***„cele dintâi roade ale creaturilor Sale”***. Astfel se susţine că cei 144.000 fiind primele roade, se subînţelege că ei au început să se strângă din sec. I e.n.
În Biblie sensul expresiei ***„primul rod”***, nu este acelaşi în întreaga Scriptură; ci, depinde de context. De pildă, într-o regiune în care pătrundea mesajul creştin, primii convertiţi erau priviţi ca ***„cel dintâi rod”*** al acelei regiuni: ***„Salutaţi pe Epenet, iubitul meu, care este <u>cel dintâi rod</u> al Asiei pentru Cristos”*** (Romani 16:5). ***„Cunoaşteţi casa lui Ştefana, că ea este <u>cel dintâi rod</u> al Ahaiei”*** (1Corinteni 16:15).
Din perspectiva timpului învierii, creştinii îl considerau pe Cristos ca primul rod, ca primul înviat la nemurire, şi astfel o garanţie că şi alţii vor avea parte de înviere: ***„Dar acum, Cristos a înviat dintre cei morţi, pârga celor adormiţi... Cristos este <u>cel dintâi rod</u>; apoi, la venirea lui, cei care sunt ai lui Cristos”*** (1Corinteni 15:20, 23). El este ***„primul rod”*** NW, deoarece este primul care a înviat la cer şi la nemurire.

Astfel contextul unui text poate schimba sensul expresiei ***„primul rod”***, iar în Scriptură găsim că se poate referi la 1) persoane care devin primii copii ai lui Dumnezeu (Iacob 1:18), sau 2) primii convertiţi dintr-o zonă geografică (Romani 16:5; 1Corinteni 16:15), sau 3) primul rod dintr-o perioadă de timp (1Corinteni 15:20, 23). **Care este sensul în cazul celor 144.000?**

Sensul în care cei 144.000 sunt 'primul rod' este de primul rod dintr-o perioadă de timp, adică ei sunt primii creştini care apar în necazul cel mare, pe care Ioan îi vede în viziune, şi apoi el vede 'marea mulţime'.

Având în vedere aceste lucruri, este important în primul rând, să ne întrebăm: **când apar cei 144.000 pe scena lumii? Au apărut ei din primul secol sau vor apărea în viitor?**

În Apocalipsa 7:2-4, când li se pune sigiliul pe fruntea lor, ei sunt *oameni* nu *spirite* înviate! Dacă sunt oameni, atunci acest grup compact, face parte dintr-o singură generaţie de oameni, şi atunci ei nu se strâng pe parcursul a 2000 de ani de creştinism! Ei nu se strâng din primul secol! Biblia învaţă clar, că cei 144.000 apar pe scena lumii, după ruprea sigiliului al şaselea (Apocalipsa 6:12; 7:1), cu puţin timp înainte de necazul cel mare, ei sunt sigilaţi, cu scopul de a fi ocrotiţi de nenorocirile din necazul cel mare (vezi şi Apocalipsa 9:4).

Deci cei 144000 nu pot fi congregaţia creştină în ansamblu, cu începere de la apostoli; ci, o clasă de oameni, ce trăiesc atunci, şi care primesc pe frunte ca oameni atunci, sigiliu lui Dumnezeu, pentru a fi ocrotiţi de nenorocirile aduse la ruperea celui de-al şaptealea sigiliu (Apocalipsa 8:1).

Conform cu WTS, sigiliul este pus înainte de necazul cel mare (vezi: W 2007 1/1 p.30,31). Ei NU sunt o clasă de oamenii care se strâng de la Penticosta, căci conform textului, cei 144.000, apar pe scena lumii după ruperea celui de-al şaselea sigiliu (Apocalipsa 6:12). Un alt argument este că vânturile ţinute de patru îngeri, sunt oprite ca să nu vatăme pământul şi marea până cei 144.000 nu sunt sigilaţi (Apocalipsa 7:1-3). Vedem aici o imagine Apocaliptică care **nu** se încadrează în perioada de timp a primului secol, deci cei 144.000 sunt slujitori în viaţă a lui Dumnezeu, când se împlineşte profeţia Apocalipsei şi nu de la Penticosta primului secol e.n.

Având în vedere că acest grup de 144.000, apare după ruperea celui de-al şaselea sigiliu (Apocalipsa 6:12-7:1-4), şi la acest grup li se pune deodată la toţi cei 144.000, sigiliu pe frunte (Apocalipsa 7:3,4), ei nu poate fi un grup, care se strânge treptat, în timp, pe perioada a 2000 de ani. Deci varianta WTS care susţine că cei 144.000, se adună de la Penticosta până în anul 1935, cade.

Dacă citim contextul din Apocalipsa 7, ne dăm seama că că aceştia sunt descrişi ca apărând pe scena lumii înainte de grupul numit în Biblie: ‚marea mulţime’, cu alte cuvinte ei sunt primul rod pentru Dumnezeu şi Miel. Textul precizează clar: ***„Nu vătămaţi nici pământul, nici marea, nici pomii, până nu-i vom sigila pe frunte pe sclavii Dumnezeului nostru!“ Şi am auzit numărul celor sigilaţi: o sută patruzeci şi patru de mii, sigilaţi din toate***

triburile fiilor lui Israel...<u>După aceste lucruri m-am uitat şi iată: o mare mulţime</u>..." (Apocalipsa 7:3,4,9).

Cu alte cuvinte apostolul Ioan vede cronologic două grupări de răscumpăraţi pentru cer, ce apar după ruperea sigiliului al şaselea, cei 144.000, sunt primul rod al necazului celui mare pentru Dumnezeu şi Miel, iar ca nici unul din aceşti oameni să nu se piardă, şi ca numărul de 144.000 să rămână intact, ei sunt sigilaţi, cu un sigiliu protctor (comp. cu 2Petru 2:9), în timp ce 'marea mulţime' nu este sigilată pentru că numărul ei nu este fix.

Conform Bibliei cine sunt cei 144.000?

Acum pentru afla adevărul despre cei 144.000, citeşte cu atenţie şi fără prejudecăţi Apocalipsa 7:1-8; 14:1-5, deoarece aici ni se furnizează câteva indicii clare, care ne vor ajuta să-i identificăm pe cei 144.000.

I. Mai întâi, ei sunt descrişi ca fiind ***„sclavii Dumnezeului nostru"*** (Apocalipsa 7:3 NW - 2006). Acestă precizare arată că ei au trăit o viaţă de ascultare de Dumnezeu chiar înainte de a li se pune sigiliul protector pe frunte.

II. A doua menţionare este tot în Apocalipsa 7:3, unde se spune: ***„până nu-i vom sigila pe frunte pe sclavii Dumnezeului nostru!"*** Din acest text reiese că cei 144.000 sunt pecetluiţi sau sigilaţi.

Este logic să credem că în timp ce fiara cu corne ca de miel, îi amăgeşte pe oameni să-şi pună pe mână şi pe frunte semnul fiarei de 666 (Ap. 13:11-18), care garantează mânia divină, paralel cu această lucrare, îngerul lui Dumnezeu pune sigiliu protecţiei divine pe cei 144.000 aleşi de Dumnezeu.

WTS explică despre ce sigiliu este vorba, în W 2007 1/1 p.30,31, la **Întrebări de la cititori - Despre ce sigilare se vorbeşte în Apocalipsa 7:3?**

„În Apocalipsa 7:1-3 se spune: „Am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colţuri ale pământului şi ţineau strâns cele patru vânturi ale pământului, pentru ca nici un vânt să nu sufle peste pământ, peste mare sau peste vreun pom. Şi am văzut un alt înger care urca de la răsăritul soarelui şi care avea un sigiliu al Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare către cei patru îngeri cărora li s-a dat voie să vatăme pământul şi marea şi a zis: «Nu vătămaţi nici pământul, nici marea, nici pomii, până nu-i vom sigila pe frunte pe sclavii Dumnezeului nostru!»"

Când li se va da drumul 'celor patru vânturi', va începe „necazul cel mare", adică distrugerea religiei false şi a celorlalte elemente ale actualei lumi rele (Apocalipsa 7:14). „Sclavii Dumnezeului nostru" sunt fraţii unşi de pe pământ ai lui Cristos (1Petru 2:9,16). Prin urmare, această profeţie arată că sigilarea fraţilor lui Cristos va fi fost încheiată când va izbucni necazul cel mare. Totuşi, alte versete biblice arată că există o sigilare iniţială a celor unşi. De aceea, uneori vorbim despre <u>o sigilare iniţială</u> şi <u>despre una finală</u>. Care este diferenţa dintre ele?

Să analizăm sensul cuvântului „sigilare". În vechime, sigiliul era un instrument cu ajutorul căruia se imprima un semn pe un document. Acest cuvânt se poate referi şi la semnul lăsat de un sigiliu. În acele vremuri, se

obişnuia ca autenticitatea sau apartenenţa să fie atestată prin aplicarea unui sigiliu pe o bucată de ceară sau de argilă prinsă de un document sau de alte obiecte. — 1Regi 21:8; Iov 14:17.
Pavel a comparat spiritul sfânt cu un sigiliu când a spus: „Cel care garantează că şi voi, şi noi suntem ai lui Cristos şi care ne-a uns este Dumnezeu. El ne-a şi sigilat şi ne-a dat în inimă spiritul, adică acontul a ceea ce va veni" (2Corinteni 1:21, 22). Iehova îi unge deci pe aceşti creştini cu spiritul său sfânt pentru a arăta că îi aparţin.
Se disting totuşi două etape în ce priveşte sigilarea celor unşi. Sigilarea iniţială se deosebeşte de cea finală sub două aspecte: scopul şi momentul. Sigilarea iniţială serveşte la alegerea unui nou membru care este adăugat la numărul creştinilor unşi. Sigilarea definitivă este o confirmare că persoana care a fost aleasă şi sigilată şi-a demonstrat pe deplin loialitatea. Numai cu ocazia sigilării finale, sigiliul va fi pus pentru totdeauna 'pe fruntea' celui uns, identificându-l definitiv ca 'sclav al Dumnezeului nostru', fidel şi încercat. Sigilarea despre care se vorbeşte în Apocalipsa, capitolul 7, se referă la această etapă finală a sigilării. — Apocalipsa 7:3...Când sunt sigilaţi definitiv membrii rămăşiţei creştinilor unşi care au primit sigiliul iniţial? Toţi cei ce vor fi încă în viaţă pe pământ vor fi sigilaţi „pe frunte" înainte de izbucnirea necazului cel mare. Când li se va da drumul celor patru vânturi ale distrugerii, toţi membrii Israelului spiritual vor fi primit sigiliul final, deşi câţiva vor fi încă în viaţă, în carne, şi vor trebui deci să-şi încheie cursa pământească."
Aceste afirmaţii ale WTS demonstrează inconsecvenţă!
În primul rând, ei recunosc că sigiliul de aici se aplică unor persoane în viaţă, deci în calitate de oameni, nu de spirite, ceea ce este bine; însă ei spun că *„Când sunt sigilaţi definitiv membrii <u>rămăşiţei</u> creştinilor unşi care au primit sigiliul iniţial? Toţi cei ce vor fi încă în viaţă pe pământ vor fi sigilaţi „pe frunte" înainte de izbucnirea necazului cel mare."*
Textul nu vorbeşte de o sigilare doar a unei <u>‚rămăşiţe'</u> a celor 144.000; ci, a <u>întregului grup de 144.000</u>, observaţi textul care este atât de clar, Apocalipsa 7:3,4: ***„şi a zis: „Nu vătămaţi nici pământul, nici marea, nici pomii, <u>până nu-i vom sigila pe frunte pe sclavii Dumnezeului nostru!" Şi am auzit numărul celor sigilaţi: o sută patruzeci şi patru de mii</u>, sigilaţi din toate triburile fiilor lui Israel"***
Dacă sigilarea are loc cu puţin timp înainte de marele necaz, aşa cum susţine WTS, atunci cei 144.000 care vor fi sigilaţi, nu sunt o clasă ce apare de la Penticosta; ci, o clasă ce apare înainte de marele necaz!
În ce priveşte sigiliul lor, ei susţin că acest sigiliu este final şi care se deosebeşte de cel iniţial, ei spun: „*Sigilarea iniţială serveşte la alegerea unui nou membru care este adăugat la numărul creştinilor unşi. Sigilarea definitivă este o confirmare că persoana care a fost aleasă şi sigilată şi-a demonstrat pe deplin loialitatea."*

Scripturile vorbesc şi de un sigiliu care se imprimă când crezi Evanghelia - Efeseni 1:13,14; 4:30, adică unul iniţial, acesta indică apartenenţa şi proprietatea, adică că aparţii sau că eşti proprietatea lui Dumnezeu ca şi creştin (Estera 3:12; 8:18; Apocalipsa 14:1,9-11; 16:2; 19:20; 20:4).
Dar Scripturile vorbesc de un sigiliul la finalul cursei, după ce ai biruit lumea (Apocalipsa 3:12).
Însă, tot Biblia vorbeşte de un sigiliu cu rol de a fi identificat şi protejat înainte de manifestarea unei judecăţi asupra oamenilor ca şi în Ezechiel 9:3-6.
Având în vedere afirmaţia din Apocalipsa 9:4, unde se arată că pedepsele de atunci nu îi ating pe cei ce au sigiliul lui Dumnezeu, este de aşteptat ca cei 144.000, după punerea sigiliului pe fruntea lor, să mai fi stat un timp pe pământ, astfel plăgile, vânturile, pedepsele, judecăţile divine nu îi ating, decât pe cei ce nu au sigiliul lui Dumnezeu.
Prin urmare, acest sigiliu primit în Apocalipsa 7, este sigiliul protector în sensul celui Ezechiel 9:3-6, şi nu cel final care se primeşte la finalul cursei, căci atunci ei nu mai rămân pe pământ în necazul cel mare, dacă rămân pe pământ nu este final, căci acel sigiliu final se primeşte la capătul cursei creştine (Apocalipsa 3:12).
Dar problema principală este că sunt sigilaţi TOŢI: 144.000, nu doar o rămăşiţă dintre ei! Astfel toţi cei 144.000 există într-o singură generaţie, nu de la începutul creştinismului.
III. Următorul indiciu este prezentat în Apocalipsa 7:4 NW - 2006: ***„Şi am auzit numărul[31] celor sigilaţi: o sută patruzeci şi patru de mii, sigilaţi din toate triburile fiilor lui Israel."*** Martorii interpretează expresia: ***„triburile fiilor lui Israel"***, că se referă la creştinii compuşi dintre evreii naturali şi dintre creştini ai naţiunilor la care face referire Pavel în Romani 11:16-23. Acolo Pavel îi descrie ca fiind un măslin, în care unele ramuri au fost altoite cu oameni ai naţiunilor. Sau în Romani 2:28,29 unde îi numeşte: ***„iudeu...în spirit"***.
Însă martorii uită că cei 144.000, nu sunt adunarea în ansamblu, ei nu sunt creştinii care s-au strâns de la Penticosta din sec. I e.n.; ci, sunt un grup ce apar după ruprea sigiliului al şaselea, astfel cei 144.000 nu îi reprezintă pe toţi creştinii, adică nu sunt măslinul din ilustrarea lui Pavel.
Martorii lui Iehova, susţin că ***„seminţiile fiilor lui Israel"***, din Apocalipsa 7:4, se referă la atât la creştini evrei cât şi dintre naţiuni care formează aşa numitul: *'Israel spiritual'*.

---

[31] În ce priveşte textul din Apocalipsa 6:11 unde se spune: ***„…până când avea să se completeze şi <u>numărul</u> tovarăşilor lor de sclavie şi al fraţilor lor care erau pe punctul de <u>a fi omorâţi aşa cum fuseseră omorâţi şi ei</u>."*** Numărul de martiri nu se referă la strângerea numărului celor 144.000, căci aceştia nu sunt martiri, şi vor merge în cer nu prin moarte şi înviere, ci prin transformare din oameni vii în corpuri spirituale şi răpire (Apocalipsa 7:2-4; 12:5; 1Corinteni 15:51-54), după cum am văzut, pe când acest text vorbeşte de un număr ce trebuie completat, dar pe care Biblia nu ni-l furnizează.

Prin urmare, se susţine că cei 144.000 din Apocalipsa cap. 7, sunt creştini evrei şi ne-evrei numiţi în mod generic: *„Israel spiritual”*. Însă dacă se va arăta că dovezile unui astfel de punct de vedere sunt forţate şi nu sunt valabile, atunci ideea precum că cei 144.000 sunt creştini din toate naţiunile cade. Şi dacă se dovedeşte că aceştia sunt doar evrei naturali, atunci cade toată teorie că doar 144.000 vor fi în cer, deoarece Noul Testament abundă de texte că şi oameni ai naţiunilor vor fi acolo (vezi: de exemplu: 1Petru 1:1-4).

Argumentele martorilor că expresia: ***„seminţiile fiilor lui Israel”*** se referă la creştini din toate naţiunile sunt următoarele: Martorii lui Iehova interpretează că ***„seminţiile fiilor lui Israel”***, se referă la creştinii compuşi dintre evreii naturali şi dintre creştini ai naţiunilor deoarece seminţiile Dan şi Efraim nu apar în lista de seminţii din Numeri 1:5-15[32]. Şi apare în plus triburile: Iosif şi Levi care nu apar în listele cu seminţii din Numeri cap. 1 sau Ezechiel cap. 48.

Astfel se trage concluzia că e vorba de *„Israel spiritual”*, un popor alcătuit dintre evrei şi oameni ai naţiunilor care cred în Isus ca fiind Mesia. Această idee este prezentată şi în cartea **„Să aducem argumente din Scripturi”** la p.68, unde se spune: *„Apocalipsa 7:4-8…o sută patruzeci şi patru de mi, sigilaţi din fiecare trib al fiilor lui Israel…Acestea nu putea fi triburile Israelului natural, deoarece nu a existat niciodată un trib al lui Iosif. În afară de aceasta, triburile lui Efraim şi Dan nu sunt incluse în această enumerare, iar leviţii, puşi deoparte în vederea serviciului la templu, nu erau printre cele douăsprezece triburi. Vezi Numeri 1:4-16.”*

Apoi tot în această carte se mai aduce ca argumente textele din Romani 2:28,29 şi Galateni 3:26-29. În alte publicaţii Watchtower se mai aduc şi textele din Romani 9:6 şi Galateni 6:16.

Apocalipsa 7:4-8 NW: ***„Şi am auzit numărul celor care au fost sigilaţi: o sută patruzeci şi patru de mii, sigilaţi din toate triburile fiilor lui Israel: Din tribul lui Iuda douăsprezece mii; din tribul lui Ruben douăsprezece mii; din tribul lui Gad douăsprezece mii; şi din tribul lui Aşer douăsprezece mii; din tribul lui Neftali douăsprezece mii; din tribul lui Manase douăsprezece mii; din tribul lui Simeon douăsprezece mii; din tribul lui Levi douăsprezece mii; din tribul lui Isahar douăsprezece mii; din tribul lui Zabulon douăsprezece mii; din tribul lui Iosif douăsprezece mii; din tribul lui Beniamin douăsprezece mii sigilaţi.”***

După ce am citit acest pasaj, ne întrebăm: ce rost are să se înşire o întreagă listă de nume, de triburi dacă oricum ceea ce spune în text nu este real? Dacă totul e figurat şi este vorba de un Israel spiritual fără triburi reale? Atunci nu are rost înşiruirea de triburi!? Dacă ar fi doar expresia: ***„Israel”*** şi să o interpretezi figurat, e una, dar să spui că Dumnezeu inspiră o listă de douăsprezece triburi,

[32] Listele cu seminţii nu apar doar la Numeri 1:5-15 ci şi la Ezechiel 48; ci, şi în alte pasaje (vezi: Geneza 35:22-26; 46:8-27; 49:3-28; Exod 1:1-5; Numeri 13:4-15; cap.26; 34; Deuteronom 27:12,13; 33:4-24; Iosua cap.13-22; Judecători cap.5; 1Cronici cap.2-8; 1Cronici 12:24-40; 27:16-24).

din care sigilează douăsprezece mii din fiecare, şi să spui că totul e figurat e absurd. Atunci versetele 5-8 sunt inutile, sunt fără sens. Dacă aceste triburi nu vor exista în realitate (după deschiderea sigiliului al şaselea nu neapărat în prezent), atunci textul este un nonsens. Apoi un alt lucru care ne izbeşte este precizarea clară a autorului cu privire la naţionalitatea celor 144.000. ***„Şi am auzit numărul celor care au fost sigilaţi: o sută patruzeci şi patru de mii, sigilaţi din toate triburile fiilor lui Israel”***. Nu avea nici un sens să spună ***„din toate triburile fiilor lui Israel”***, dacă ar fi fost vorba de un aşa numit *‚Israel spiritual’* format din evrei şi naţiuni. Putea spune ‘*Şi am auzit numărul celor care au fost sigilaţi: o sută patruzeci şi patru de mii, toţi Israeliţi spirituali’*. În plus, această profeţie este profeţie cu privire la viitor (vezi Apocalipsa 1:1), o profeţie care se împlineşte după deschiderea celui de-al şaselea sigiliu (Apocalipsa cap.6,7), poate cunoaşte cineva care va fi configuraţia triburilor din Israel în viitor? Că nu există posibilitatea ca tribul lui Dan şi Efraim să fie înlocuit cu Iosif şi Levi? Sau ca Dumnezeu să lase deoparte tribul lui Dan, şi să i-a din tribul lui Levi, un trib preoţesc de 12.000, iar pe tribul lui Efraim să-l numească cu numele tatălui Său: Iosif? E ceva imposibil la Dumnezeu? Nu ar putea face El aşa ceva?

Atunci de ce să interpretăm că e vorba de un Israel figurat, când ar fi mai logic şi în armonie cu textul să interpretăm o alegere din 12 triburi ale lui Israel, dar care îl lasă de o parte tribul lui Dan, iar pe cel al lui Efraim îl numeşte Iosif?

Este interesant că în textul din Deuteronom 27:12,13, unde cu ocazia rostirii binecuvântărilor şi a blestemelor, două triburi au fost înlocuite, astfel acolo apar triburile *Iosif* şi *Levi* în locul lui *Efraim* şi *Manase*. Cu aceea ocazie triburile Efraim şi Manase (copii lui Iosif de fapt) devin tribul lui Iosif, iar tribul preoţesc Levi complectează numărul ca să fie 12 triburi 6 care să rostească binecuvântarea şi şase: blestemul.

Configuraţia triburilor din Apocalipsa este asemănătoare, astfel în locul tribului Efraim care lipseşte, apare Iosif tatăl lui. Iar în locul lui Dan apare tribul Levi. Biblia nu dezvăluie motivul pentru această înlocuire[33].

Însă pentru că nu ştim motivul, nu însemnă că Dumnezeu în suveranitatea sa nu poate face înlocuiri. Astfel chiar dacă seminţiile Dan şi Efraim au fost înlocuite cu Iosif şi Levi, nu este prima dată când Dumnezeu în suveranitatea sa a înlocuit două seminţii (cazul Deuteronom 27:12,13).

[33] Unii teologi explică că motivul pentru care nu apare Efraim este pentru că numele Efraim înseamnă: „dublă rodire” (Geneza 41:52), iar în Apocalipsa 7 fiind vorba de un număr fix stabilit acest nume de „dublă rodire” nu ar fi potrivit pentru cei 12000 din seminţia lui Efraim şi astfel sa schimbat cu numele tatălui său Iosif. Cât despre Dan unii teologi spun că acesta nu apare datorită păcatului cu cei doi viţei idolatrii aşezaţi la Dan şi la Betel – localitate care aparţine de Efraim (1Regi 12:29,30). Alţii dau alte explicaţii şi mai forţate. Un lucru e clar: a curs mai multă cerneală în a explica lipsa lui Dan şi Efraim, decât pentru a sublinia prezenţa celorlalte triburi.

Paginile Scripturii ne dau mult mai multe exemple de situaţii când Dumnezeu face diverse înlocuiri în suveranitatea Sa.
Un exemplu este cel al primului rege din Israel: Saul, care nu a fost ales din Iuda, seminţia pentru regi; ci, din seminţia lui Beniamin, arătând astfel libertatea de a alege a lui Iehova (1Samuel 9:1,2).
Un exemplu este că El face dintre oameni din toate naţiunile un popor de regi (Apocalipsa 5:9,10) cu toate că Dumnezeu iniţial dorea un popor de regi exclusiv evreu: Exod 19:5,6.
Însă este normal ca cei 144.000 să fie evrei, căci ei sunt ***„cel dintâi rod”*** din necazul cel mare, nu **‘întregul rod’** de răscumpăraţi, e normal ca ***„cel dintâi rod”***, să fie din Israel, şi este potrivit principiului mai întâi iudeul şi apoi grecul (Romani 2:10), este normal să fie tot aşa şi în necazul cel mare.
Astfel a trage concluzia că seminţiile de aici nu sunt seminţii sau triburi ale Israelului natural, e ceva foarte forţat deoarece în text apar tot 12 seminţii. Doar cineva care citeşte acest text cu prejudecăţi şi cu idei formate dinainte poate trage o alt fel de concluzie.
Un alt argument zdrobitor este faptul că Apocalipsa 7, este un contrast dintre evrei şi oameni ai naţiunilor. În v.4-8 se prezintă 144.000 din toate *triburile lui Israel*, iar în v.9-17, se vorbeşte de o mare mulţime care nu poate fi numărată deci fără un număr fix, *din toate naţiunile*. Martorii spun chiar în cartea Argumente p.69 că acesta este argumentul potrivit căreia numărul de 144.000 este literal şi nu simbolic, şi anume citez: *„nu ar avea sens prezentarea lui în contrast cu ‘marea mulţime”*
Tot aşa putem spune noi, prezentarea de contrast **Israel** – **toate naţiunile**, nu ar avea nici un sens, dacă şi cei 144.000 sunt oameni din toate naţiunile ca marea mulţime. Astfel ori interpretăm şi expresia ***„toate naţiunile”***, alături de ***„triburile fiilor lui Israel”***, ca fiind simbolică, ori acceptăm că amândouă expresii ca fiind literale, atât: ***„toate triburile fiilor lui Israel”*** cât şi ***„toate naţiunile”***. Numai aşa suntem consecvenţi în interpretare.
Pe lângă toate acestea, argumentul zdrobitor este că expresia ***„triburile fiilor lui Israel”*** (Apocalipsa 7:4 NW), nu apare nicăieri cu aplicaţie la creştinii compuşi dintre evrei şi ne-evrei. Nu avem nici un motiv să interpretăm altfel, decât literal expresia: ***„triburile fiilor lui Israel”***. Doar Israelul natural are seminţii nu şi cel aşa zis: ‚spiritual’ (compus după teoria WTS din evrei şi ne-evrei).
Pavel foloseşte o expresie asemănătoare referindu-se la evreii naturali (Fapte 26:7). Iar Iacob le scrie evreilor deveniţi creştinii, o epistolă în care îi descrie prin cuvintele ***„cele douăsprezece seminţii care sunt în împrăştiere”*** (Iacob 1:1). Faptul că este vorba de creştini evrei este evident când se arată că acei creştini se adunau în Sinagogă (vezi Iacob 2:2). Să nu uităm de asemenea, că Iacob făcea lucrarea Domnului printre cei circumcişi Galateni 2:9, şi era purtătorul de cuvânt al evreilor din diaspora (vezi Fapte 21:17-21). Astfel era

de aşteptat ca epistola lui Iacob să se adreseze lor, evreilor deveniţi creştini din diasporă, adică împrăştiaţi între naţiuni.
Cât priveşte textul din Galateni 3:26-29, unde se spune că ***„nu există nici iudeu nici grec”*** nu există nici o legătură dintre el şi Apocalipsa 7. A lua un text unde se arată că ***„în Cristos”***, sunt învinse barierele naţionale, adică nu există diferenţe etnice între cei ce manifestă calităţi creştine [cum aceiaşi roadă a Spiritului se manifestă la fel şi la bărbaţi şi la femei şi la iudei şi la neamuri], şi a-l aplica la un alt text dintr-un alt context care se poate referi la o naţionalitate specifică, este o metodă cel puţin ciudată de a interpreta Scripturile, dacă nu chiar tendenţioasă sau specific sectară. Atunci pot lua orice text care menţionează vreo naţiune şi să spun că e simbolic.
Chiar dacă Pavel spune: ***„nu există nici iudeu nici grec”***, tot el spune de ***„avantajul iudeului”*** (Romani 3:1,2) sau de ‘întâietatea iudeului’ (Romani 2:10), Şi Pavel face o distincţie clară între evrei şi ne-evrei în acest capitol 9 (vezi şi 11), din Romani, când spune: ***„care ne-a chemat nu numai dintre iudei, ci şi dintre naţiuni”***, când vorbeşte de originea pământească a poporului lui Dumnezeu.
Cei 144.000 de evrei, apar primi, şi apoi marea mulţime dintre naţiuni, tocmai ca să se împlinească din nou principiul din Romani 2:10: ***„Dar slavă, cinste şi pace va veni peste oricine face binele: ÎNTÂI PESTE IUDEU, apoi peste grec.”*** Şi chiar dacă la ora actuală majoritatea evreilor nu cunosc din ce seminţie sunt, pentru Dumnezeu aceasta nu constituie o problemă.
Dar să trecem la alt argument al Martorilor.
În ce priveşte pasajul din Romani 2:28,29, - În cartea **„Argumente”** Martorii leagă Apocalipsa 7, de Romani 2:28,29, unde se spune conform cu Traducerea Lumii Noi din anul 2000: ***„căci nu este iudeu acela care este aşa pe dinafară, nici nu este circumcizie aceea care este pe dinafară, în carne. Ci iudeu este acela care este aşa pe dinăuntru, iar circumcizia lui este a ceea a inimii, prin spirit şi nu printr-un cod scris…”.*** Textul din Romani 2:28,29, se referă la iudeii naturali, care se făleau că ei sunt evrei, circumcişi după lege, poporul lui Dumnezeu, care cunoşteau voinţa lui Dumnezeu (Romani 2:17-25). Iar Pavel tocmai despre aceştia spune că ***„nu este iudeu acela care este aşa pe dinafară”***, dar cineva ar putea întreba pe Pavel: *„dar cine este atunci iudeu, dacă nu cel cu origine evreiască şi circumcis în carne după lege?”* Pavel explică: ***„iudeu este acela care este aşa pe dinăuntru, iar circumcizia lui este a ceea a inimii, prin spirit şi nu printr-un cod scris…”*** (vezi şi Deuteronom 10:16; 30:6; Ieremia 4:4; 9:25)
Iată că iudeii în viziunea lui Pavel nu sunt cei naturali, descendenţi ai lui Avraam; dacă nu au şi circumcizia spirituală.
Textul din Romani 2:28,29, nu se referă la oameni ai naţiunilor circumcişi lăuntric; ci, la evrei circumcişi lăuntric, despre ei vorbeşte în context (Romani 2:17-28), pe ei îi atenţionează cu cuvintele: ***„căci nu este iudeu acela care este aşa pe dinafară, nici nu este circumcizie aceea care este pe dinafară, în***

carne”. Ca apoi să le spună tot acestora, adică iudeilor, criteriu pentru adevăratul iudeu în v. 29, însă el nu le spune celor dintre naţiuni cuvintele: ***„ci iudeu este cel ce e aşa pe dinăuntru, iar circumcizia lui este aceea a inimii, prin spirit şi nu printr-un cod scris. Lauda acestuia vine nu de la oameni, ci de la Dumnezeu”*** (Romani 2:29 NW – 2006), ci, iudeilor. Prin urmare nu putem aplica acest pasaj la creştinii dintre naţiuni.

Şi chiar dacă în context apostolul Pavel vorbeşte şi despre oamenii naţiunilor, în v.26, el spune că şi cel dintre naţiuni care este ne-circumcis fizic, însă dacă păzeşte legea, este *ca* un om circumcis fizic. În plus, în alte texte cum ar fi Filipeni 3:3; Coloseni 2:11, Pavel vorbeşte de o circumcizie spirituală a creştinilor dintre naţiuni, dar acestea sunt naţiuni circumcise spiritual nu iudei circumcişi spiritual!

Să nu uităm că în sinagogile evreieşti existau trei categorii de închinători[34], din care două categorii de circumcişi după cum urmează: 1) **evrei circumcişi**; 2) **oameni ai naţiunilor circumcişi**, unii născuţi din sclavi ne-iudei, circumcişi a opta zi după lege (Geneza 17:13,23); alţii care erau prozeliţi la religia iudaică (Fapte 2:11; 6:5), circumcişi atunci când s-au hotărât să adere la această religie. Ei cu toate că erau oameni circumcişi, nu erau consideraţi ca fiind ‚iudei circumcişi'.

În mod asemănător, apostolul Pavel care era evreu, şi cunoştea lucrul acesta, a învăţat că în adunarea (congregaţia, biserica) creştină, toţi creştinii sunt circumcişi spiritual, indiferent că sunt evrei sau neamuri, prin credinţa în Isus, prin botezul în apă, prin dezbrăcarea de carnea păcătoasă (Filipeni 3:3; Coloseni 2:11), însă nu toţi sunt iudei circumcişi, există şi în poporul lui Cristos, două categorii de circumcişi pe baza originii lor etnice: 1) iudei circumcişi în spirit (Romani 2:28,29); şi 2) oameni ai naţiunilor circumcişi în spirit (Coloseni 2:1,11,12; Filipeni 3:3), ambele categorii sunt circumcise, dar nu toţi sunt ‚iudei circumcişi'!

Astfel nicăieri în N.T. nu există conceptul potrivit căruia creştinii dintre naţiuni să fie numiţi: ‚iudei' fie ei şi ‚iudei circumcişi în Spirit'. De aceea, precizez că în pasajul din Romani 2:29, expresia ***„iudeu”***, se referă la iudeii naturali deveniţi creştini, care prin credinţă şi prin Spiritul Sfânt au adevărata circumcizie, deoarece Epistola către Romani, face o distincţie între iudei şi oameni ai naţiunilor (vezi: Romani 2:17-20; 3:1,9; 11:11-28; etc.). Prin urmare, Romani 2:28,29, întăreşte interpretarea la Apocalipsa 7:1-8, că şi acolo este vorba de evrei naturali deveniţi creştini!

---

[34] **1)** evreul circumcis în a opta zi, descendent al lui Avraam (Geneza 17:10-12); **2)** copii sclavilor (Geneza 17:13,23), sau prozelitul dintre naţiuni, trecând la iudaism prin circumcizia făcut la vârsta când aderă la iudaism (Geneza 34:15-17; Matei 23:15; Fapte 2:11; 6:5); nu degeaba, evreii deveniţi creştini au insistat ca convertiţii creştini din naţiuni să fie circumcişi (Fapte 15:1) şi **3)** temătorul de Dumnezeu, care doar frecventează sinagoga fără a fi încă circumcis, fiind doar un fel de simpatizant la religia iudaică (Fapte 8:27; 10:2,22; 16:14; 17:4,17).

Romani 9:6 - Conform Traducerii Lumii Noi acesta este redat astfel: ***„Pentru că nu toţi care provin din Israel sunt în realitate Israel”***. Martorii spun că aici este vorba de 'Israelul spiritual' Ei spun: *'nu toţi care provin din Israelul carnal sunt în realitate Israel spiritual'.* Ei înţeleg prin Israelul spiritual: poporul creştin format din Israeliţi naturali creştini şi oameni ai naţiunilor creştini, împreună formând aşa numitul: 'Israelul spiritual'.
Dar în context expresia ***„Israel”***, din textul din Romani 9:6, se referă la evreii deveniţi creştini, nu la oamenii ai naţiunilor + evreii (numiţi de WTS: *,Israelul spiritual'*). Versetul 6 din Romani 9, vorbeşte de faptul, că nu toţi oamenii care provin din Israelul carnal, adică care sunt urmaşi naturali ai lui Avraam, sunt cu adevărat: Israelul făgăduit de Dumnezeu. Versetul următor clarifică cine este ***„în realitate Israel”***, când afirmă: ***„Nici nu sunt toţi copii, doar fiindcă sunt sământa lui Avraam, ci: „Ceea ce se va numi «sământa ta» va veni prin Isaac”. Adică nu copiii cărnii sunt cu adevărat copiii lui Dumnezeu, ci copiii promisiunii sunt socotiţi ca sământă.”*** Astfel nu toţii copii naturali ai lui Avraam sunt copiii lui Avraam potrivit promisiunii (copii lui Avraam născuţi prin Agar nu sunt copiii ai promisiunii); nu ci, doar cei proveniţi prin Sara, prin Isac.
În mod asemănător apostolul Pavel face această comparaţie şi spune ***„că nu toţi care provin din Israel sunt în realitate Israel”***, adică nu toţi israeliţii naturali sunt israeliţii lui Dumnezeu, potrivit promisiunii (făgăduinţei). Dar care israeliţi sunt Israelul lui Dumnezeu? Doar evreii care cred în Isus, sunt Israel! Da, doar evreii naturali care cred în Isus, sunt adevăratul Israel (comp. cu Apocalipsa 3:9), sau Israelul lui Dumnezeu, ei mai sunt numiţi ‚o sământă' sau ‚rămăşiţa care va fi salvată' (Romani 9:27,29), iar la această rămăşiţă de evrei naturali creştină, se adaugă oamenii naţiunilor împreună cu care creştinii evrei formează poporul lui Dumnezeu (Romani 9:24-26), sau casa lui Dumnezeu (Efeseni 2:19-22).
Este adevărat că şi creştinilor dintre naţiuni li se spune că sunt: poporul lui Dumnezeu (Romani 9:24-26); sământă a lui Avraam (Galateni 3:28,29); copiii ai făgăduinţei, copiii ai cetăţii Ierusalimului de sus (Galateni 4:22-31), însă nicăieri în Biblie cei dintre naţiuni nu sunt numiţi: ‚Israel'.
În contextul din Efeseni 2:11-22, putem vorbi despre oamenii naţiunilor că prin Cristos au drept de *cetăţenie în Israel*, în casa lui Dumnezeu, formând un singur trup cu evreii creştini, putem să spunem despre oamenii creştini dintre naţiuni + evreii creştinii, că formează un popor, ei au drept de cetăţenie în Israelul lui Dumnezeu (cel credincios în Isus, nu cel natural), dar ei nu sunt iudei. După cum proseliţi evrei avea drept de cetăţenie în Israel prin circumcizie, dar aceasta nu-i transforma în iudei, ei doar aderau la religia iudaică şi trăiau în mijlocul poporului evreu, ei trăiau şi se închinau ca evreii dar nu erau evrei.

În mod asemănător, şi creştinii dintre naţiuni, sunt cetăţeni împreună cu sfinţii, sunt cetăţeni în Israelul lui Dumnezeu (nu în cel natural), dar este forţat să-i numim pe aceştia: ‚Israel spiritual'.
Tot la fel şi în pasajul din Romani 11:11-24, unde se compară Israelul natural cu un măslin, la care unele ramuri au fost tăiate (evreii necredincioşi), iar unele ramuri sălbatice (oamenii naţiunilor deveniţi creştini) au fost altoiţi, formând împreună un măslin, adică un popor. Însă, nu putem numi acel popor: ‚Israel', sau ‚Israel spiritual', deoarece nu toţi din el ***„provin din Israel"***, (din cel natural), şi nicăieri în Biblie nu găsim o astfel de descriere sau numire la adresa poporului lui Dumnezeu compus din evrei şi naţiuni.
Astfel creştinii dintre naţiuni, nu sunt numiţi niciunde în Biblie: ***„toate triburile fiilor lui Israel"*** (Apocalipsa 7:4), nici ***„Israel"*** (Romani 9:6); nici ***„Israelul lui Dumnezeu"*** (Galateni 6:16). Toate aceste interpretări sfidează contextul acestor texte şi al întregii Biblii.
Galateni 6:16: ***„Şi peste toţi cei care vor umbla după regula aceasta şi peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace şi îndurare"*** Am citat din Biblia Cornilescu Revizuită (GBV) deoarece Traducerea Lumii Noi mănâncă conjuncţia ***„şi"*** în greacă ***„kai"***...nu ştiu dacă întâmplător sau intenţionat ?!
La ei, textul sună total altfel: ***„Iar toţi cei care vor umbla ordonat potrivit acestei reguli de conduită, peste ei să fie pace şi îndurare, da, peste Israelul lui Dumnezeu"***. NW
Din păcate uitându-te în textul grecesc, se vede clar că **Traducerea Lumii Noi** e tendenţioasă, dorind să se susţină că de fapt expresia: ***„toţi"*** adică creştinii ne-circumcişi în carne (la ei se referă în context) este: ***„Israelul lui Dumnezeu"*** Numai că în textul grecesc nu apare expresia ***„toţi"*** şi el face o delimitare clară vorbind de două grupuri separate prin conjuncţia ***„şi"*** după cum se poate vedea din text dacă îl traducem în mod corect:
Traducerea literală din greacă: ***„Şi <u>câţi</u> vor umbla prin regula aceasta, pace fie peste <u>ei</u> şi milă; ŞI peste <u>Israelul lui Dumnezeu</u>"***
Deci în acest text, e vorba de două grupuri: 1) creştinii dintre naţiuni ne-circumcişi în carne (vezi v.11-15), care sunt presaţi de iudaizanţi să se circumcidă, dar care trebuie să umble după sau prin regula aceasta (căci nici circumcizia nici ne-circumcizia nu sunt nimic în Cristos ci de a fi o nouă creaţie). Şi al doilea grup:
2) Israelul lui Dumnezeu, care nu poate fi altul decât evreii care cred în Isus şi sunt circumcişi în carne dar şi în inimă. Prin urmare, Pavel îi numeşte pe evreii naturali care cred în Isus ***„Israelul lui Dumnezeu"*** (Galateni 6:16). Astfel pe lângă toţi ceilalţi (dintre naţiuni) care umblau după regula că în Cristos nici circumcizia, nici ne-circumcizia nu sunt nimic; ci, este important a fi o nou creaţie, mai exista pe lângă aceşti şi ***„Israelul lui Dumnezeu"***, care umbla după aceiaşi regulă, care nu putea fi altul decât evreii deveniţi creştini.
În concluzie, în Biblie expresiile: ***„iudeu", „evreu", „ Israel"*** se aplică în două moduri:

1) Fie la întreaga naţiunea a Israelului natural (Estera 2:5; Ieremia 34:9; Fapte 26:7; Romani 10:12).
2) Fie la Israelul lui Dumnezeu provenit din Israelul carnal (natural), din iudeii după trup, dar care au devenit creştini prin credinţa în Isus (Romani 2:28,29; 9:6; Galateni 6:16).
Nicăieri în Biblie expresiile: evreu, iudeu, israelit, Israel, triburi ale lui Israel, nu se găsesc cu referire la oamenii naţiunilor. Astfel este clar că în cazul: ***„triburilor fiilor lui Israel”***, din Apocalipsa 7:4-8, se referă la evrei naturali din 12 seminţii descrişi în v. 5-8. Nici textul, nici contextul nu ne lasă să dăm o interpretarea spirituală sau figurată. Textul ar fi un nonsens dacă nu ar fi literal, iar din context iese în evidenţă acest lucru fiind în contrast cu marea mulţime din toate naţiunile.
IV. Următorul indiciu despre care nu am vorbit, îl găsim în Apocalipsa 14:2,3 unde se spune: ***„Şi am auzit un sunet venind din cer, ca vuietul multor ape şi ca zgomotul unui tunet puternic. Sunetul pe care l-am auzit era ca al unor cântăreţi care se acompaniază la harpă, care cântă la harpele lor. Ei cântă un fel de cântare nouă înaintea tronului şi înaintea celor patru creaturi vii şi a bătrânilor. Nimeni nu putea să înveţe această cântare decât cei o sută patruzeci şi patru de mii care au fost cumpăraţi de pe pământ.”*** Observăm din acest text că ei învaţă cântarea cea nouă de la cântăreţii ce cântă cu harpele lor, adică biruitorii fiarei (vezi Apocalipsa 15:1-3), sunetul din cer este ca vuietul multor ape şi ca un tunet puternic aşa cum este glasul marii mulţimi (comp. Apocalipsa 14:2 cu 19:6). De fapt, nu numai ei sunt răscumpăraţi [lit. ***„cumpăraţi”***] de pe pământ, căci Apocalipsa 5:9,10 arată că Dumnezeu a răscumpărat oameni ***„din orice popor”*** pentru a fi regi şi preoţi, nu numai dintre ***„seminţiile fiilor lui Israel”*** însă doar ei ***„au fost răscumpăraţi dintre oameni, ca <u>cel dintâi rod</u> pentru Dumnezeu şi pentru Miel.”*** (v.4). Doar ei sunt primul rod după ruperea sigiliului al şaselea, iar ceilalţi răscumpăraţi din orice popor: 'marea mulţime', întregesc rodul.
V. O altă afirmaţie descriptivă despre ei o găsim în v.4: ***„Ei sunt aceia care nu s-au întinat cu femei, căci sunt virgini”*** (Apocalipsa 14:4), când Biblia foloseşte expresia: ***„Ei sunt aceia”***, este normal să aşteptăm ca ceea ce urmează să se prezinte nu este ceva simbolic; ci, literal, astfel este potrivit ca însoţitorii mirelui să fie virgini ca mirele, iar dacă acceptăm expresia ***„Aceştia sunt cei care Îl urmează încontinuu pe Miel…”*** (NW - 2000) ca fiind literală, atunci trebuie să interpretăm tot literal şi ***„<u>Aceştia sunt</u> aceia care <u>nu s-au întinat cu femei</u>, <u>de fapt ei sunt virgini</u>”*** (NW - 2000), ca să fim consecvenţi.
În plus, să nu uităm că există fameni pentru Regatul cerurilor (Matei 19:12). De asemenea, dacă regii pământeşti au avut o gardă (Cântarea Cântărilor 3:7,8), chiar unii o gardă de slujitori fameni [virgini], unii făcuţi fameni de oameni (vezi Fapte 8:27), alţii ca Nebucadneţar a ales tineri necăsătoriţi ca să fie instruiţi (Daniel 1:3,4), cu atât mai mult Regele regilor ar putea să aibă tineri virgini în garda lui de onoare.

Şi având în vedere principiul: < mai întâi iudeul > (Romani 2:10) cât şi principiul: <cel necăsătorit (virgin) mai bine face> (1Corinteni 7:38), atunci cei 144.000 de evrei, dar şi virgini, au prin excelenţă întâietatea asupra tuturor celor răscumpăraţi, mai ales că în gura lor nu s-a găsit minciună, căci Sunt fără vină!

Revenind la virginitatea lor observăm că textul spune clar că ei ***„nu s-au întinat cu femei, <u>de fapt ei sunt virgini</u>”*** (NW - 2000), interpretarea că ei nu s-au întinat cu femeia (la singular), cu prostituata Babilonului, cum încercă să interpreteze unii, este o forţare vădită de interpretare a textului. Cu siguranţă că ei nu au făcut vreun compromis, însă virginitatea lor descrisă aici este de natură fizică.

Să nu uităm că celibatul ca şi căsătoria este un dar de la Dumnezeu (1Corinteni 7:7), că cine nu este căsătorit poate sluji Domnului fără piedică, ba mai mult, este sfânt şi cu trupul şi cu spiritul (1Corinteni 7:32-35). Pe lângă toate acestea, să nu uităm că sfinţenia sau curăţirea în domeniul sexual are importanţa ei în faţa lui Dumnezeu, nu degeaba supraveghetorii creştini nu pot fi decât soţi ai unei singure soţii, deci ne-fiind însuraţi prin re-căsătorie, tot la fel şi diaconii (1Timotei 3:2,12). Văduvele recunoscute de adunare ca adevărate văduve sunt cele care nu au avut decât un singur soţ (1Timotei 5:9), tot la fel preoţii din Vechiul Legământ nu aveau voie să se căsătorească cu o prostituată, cu o femeie divorţată sau cu una care şi-a pierdut cinstea (Levitic 21:7).

În concluzie, nu vreau să înţelegem că căsătoria este păcat, căsătoria este sfântă dar celibatul şi virginitatea este o virtute mai înaltă, şi astfel este potrivit ca cei 144.000 să fie virgini şi iudei, având întâietatea, fiind primul rod ce apare după ruperea sigiliului al şaselea!

VI. Următoarea afirmaţie despre ei este prezentată în v.4 unde se spune: ***„…ei sunt aceia care urmează pe Miel oriunde merge El.*** (Apocalipsa 14:4), astfel aceştia sunt însoţitorii mirelui Isus, dar aceasta nu înseamnă că ei nu fac parte din mireasa lui Cristos, deoarece toţi creştinii formează un singur trup, care este adunarea sau mireasa (Efeseni 5:23-27). Cei 144.000 îl urmează fizic în cer, nu numai spiritual ca ascultare pe Domnul lor şi a nostru, ei sunt cei care nu sau compromis în timpul încercărilor necazului celui mare, în timpul acţiunilor fiarei, ei sunt crema celor 12 seminţii al lui Israel. Ca şi cei 12 apostoli care l-au urmat pe Isus Fiul lui Dumnezeu pretutindeni în serviciul Său pământesc, tot aşa aceşti 12×12000 sunt însoţitorii Lui fideli, şi care îl însoţesc.

VII. Ultimul indiciu despre ei apare în v.5 unde se spune următoarele: ***„Şi în gura lor nu s-a găsit minciună, căci Sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”***. În timp ce oamenii lumii îl urmează pe tatăl minciunii (Ioan 8:44), aceştia îl urmează pe Miel şi cât au fost pe pământ la fel ca şi Isus despre care s-a spus: în 1Petru 2:22: ***„El n-a făcut păcat, şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug”***, ei nu au spus minciuni, şi nu au înşelat cu buzele pe oameni (comp. cu Psalm 24:4). Ei nu sunt ca profeţii mincinoşi care spun învăţături şi profeţii false ca să înşele (Marcu 13:22).

Însă conducerea WTS nu îşi poate aroga dreptul de a face parte din cei 144.000, motivele sunt multiple, în primul rând, cei 144.000 încă nu au apărut pe scena lumii, ei apărând după ruperea celui de-al şaselea sigiliu, ei sunt din triburile lui Israel nu dintre naţiuni, ca şi elita martorilor, ei nu vor spune minciuni şi sunt fără vină, nu cum este conducerea WTS care a spus zeci de minciuni şi preziceri false!
Cât priveşte textul din Luca 12:32, unde apare expresia: ***„turmă mică”***, această descriere nu se referă la cei 144.000, cum interpretează Societatea; căci dacă citim contextul, Isus adresează celor 12 apostoli pe care îi învăţa aceste cuvinte, când spune în v.22,32-34 NW - 2006: ***„Apoi le-a zis discipolilor săi*** (celor 12)**:*** ***Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit de cuviinţă să vă dea regatul! Vindeţi ce aveţi şi daţi daruri de îndurare. Faceţi-vă pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nici hoţul nu se apropie, nici molia nu roade. Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră.”***
Vorbea oare Isus cu cei 12 sau cu cei 144.000? Este clar că vorbea cu cei 12, pe aceştia îi numeşte ***„turmă mică”***. Însă după cum am văzut în cer vor fi mai multe categorii de răscumpăraţi şi nu numai cei 12 apostoli.

VIII. A) Ce spune Turnul de Veghe despre Noul Legământ?

Un alt motiv pentru care Martorii lui Iehova nu sunt creştini, este că ei nu fac parte din Noul Legământ, în virtutea căruia suntem spălaţi de păcate, căci membrii Noului Legământ sunt **toţi creştinii**, nu doar cei 144.000, aşa cum susţine Turnul de veghe. Societatea afirmă că Isus este mediatorul, doar între Iehova şi cei 144.000, singurii care sunt părtaşi la Noul Legământ, aşa se explică textul din 1Timotei 2:5.
Chiar la şcoala de pionieri la care am participat ni s-a explicat, că Isus este mediatorul doar pentru cei 144.000, şi este greşit a folosi cuvântul **mediator** sau **mijlocitor** de către ceilalţi martori ai lui Iehova, în afara celor 144.000!
Acest lucru însă nu este cunoscut de majoritatea martorilor, dar aceasta este învăţătura oficială a Sclavului Fidel.
Însă, este demn de menţionat că 1Timotei 2:5,6, nu se referă doar la cei 144.000; ci, la toţi care cred în jertfa lui Cristos.
Însă Martorii lui Iehova, sunt învăţaţi că Cristos este mediatorul doar al celor 144.000 de membri unşi ai clasei cereşti. Vezi articolul W eng. din 11/15 1979 **„Un mediator între Dumnezeu şi oameni”** subtitlul **„Mediator pentru câţi?”**, în special paragraful 12 la pagina 24 şi paragraful 22 la pagina 26. Vezi de asemenea Întrebări de la cititori din revista din 4/1 1979 **„Este Isus 'mediatorul' doar al creştinilor unşi?”**. Cei din clasa pământeasca nu sunt în legământul cel nou mediat de Cristos şi se bucura de o relaţie cu Dumnezeu doar prin virtutea asocierii cu cei numiţi a fi rămăşiţa membrilor celor 144.000 care se afla încă pe pământ.

În limba română vezi: W 15/2 1991 p.18 par.11; cât şi W 15/7 1990 p.31,32; unde se spune la **Întrebări de la cititori**:

*„**Întrucât în 1Timotei 2:5, 6 se vorbeşte despre Isus ca fiind 'mediatorul', „care s–a dat pe sine însuşi ca preţ de răscumpărare corespunzător pentru toţi"; este el oare Mediator numai pentru creştinii unşi de spirit sau pentru întreaga omenire?***

Pentru a înţelege semnificaţia cuvintelor lui Pavel, trebuie să înţelegem mai întîi că Biblia prezintă pentru oamenii fideli două destine: (1) viaţa perfectă într–un paradis pământesc restabilit, şi (2) viaţă în cer pentru „turma mică" a lui Cristos în număr de 144 000 membri (Luca 12:32; Apocalipsa 5:10; 14:1–3). Creştinătatea predă învăţătura potrivit căreia toţi oamenii buni merg în cer — o concepţie nescripturală care a denaturat în aşa măsură modul de a gîndi al majorităţii oamenilor, încît Isus este considerat drept intermediar între Dumnezeu şi toţi aceşti oameni. Dar ce spune Biblia?...

Este clar deci că noul legământ nu este un aranjament larg, la dispoziţia întregii omeniri ci este un demers juridic conceput cu multă atenţie în care părţile implicate sînt Dumnezeu şi creştinii unşi...

Oamenii tuturor naţiunilor, cei care nutresc speranţa de a trăi veşnic pe pământ, beneficiază încă de pe acum de serviciile efectuate de Isus. Deşi el nu este Mediatorul lor legal, deoarece ei nu sînt în noul legământ, el este agentul prin care ei se pot adresa lui Iehova. Cristos a zis: „Eu sînt calea şi adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin mine" (Ioan 14:6). Toţi cei care vor dobîndi viaţă pe pământ trebuie să–i adreseze rugăciuni lui Iehova prin intermediul lui Isus (Ioan 14:13,23,24). Isus slujeşte şi ca Mare Preot plin de compasiune care poate să aplice în folosul lor avantajele jertfei sale, înlesnindu–le să dobîndească iertare şi salvarea finală. — Fapte 4:12; Evrei 4:15.

Aşadar, textul din 1Timotei 2:5, 6 nu foloseşte cuvîntul „mediator" în sensul larg în care este cunoscut în multe limbi. În acel text nu se spune că Isus este mediator între Dumnezeu şi toată omenirea, ci se referă la Cristos ca mediator (sau împuternicit) legal al noului legământ, acesta este sensul restrîns în care Biblia foloseşte acest termen. Isus este şi un preţ de răscumpărare corespunzător pentru toţi cei care se află în acel legământ, atît iudei cît şi păgîni, şi care vor primi viaţă nemuritoare în cer. Apostolul Ioan s–a referit la toţi aceştia în 1Ioan 2:2, dar a arătat că şi alţii vor beneficia de jertfa lui Cristos: „El este o jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre, şi nu numai pentru ale noastre, ci şi pentru ale lumii întregi."

Cei care aparţin „lumii întregi" sînt toţi aceia care vor dobîndi viaţa eternă în paradisul pământesc restabilit. Milioane de astfel de slujitori aprobaţi ai lui Dumnezeu au acum această speranţă pământească. Ei îl consideră pe Isus drept Marele Preot şi Rege al lor prin care se pot adresa zilnic lui Iehova. Ei se sprijină pe preţul de răscumpărare oferit de Isus, preţ care este la dispoziţia lor aşa cum va fi şi pentru oameni ca Avraam, David şi Ioan Botezătorul, cînd

aceştia vor fi înviaţi (Matei 20:28). Astfel, jertfa lui Cristos îi va duce la viaţă veşnică pe toţi oamenii ascultători."[sublinierile îmi aparţin].
Drag cititor, după cum poţi observa singur, explicaţia WTS, se contrazice singură, şi nu este decât un praf aruncat în ochii oamenilor. Nu este decât o interpretare forţată, care se abate grav de la învăţătura simplă a primilor creştini. Toată această explicaţie pleacă de la premiza că creştinii sunt împărţiţi în două clase, aceasta este o învăţătură nescripturală din păcate, căci toţi creştinii nu au decât o singură speranţă şi chemare (Efeseni 4:4), cea cerească (Evrei 3:1).
Dar să analizăm această învăţătură mai pe larg: În primul rând, cum am spus explicaţia se contrazice singură, deoarece o dată spune că Isus nu este mijlocitor pentru toţi, doar pentru 144.000, iar pe de altă parte spun că Isus este *agentul* şi persoana prin care TOŢI trebuie să rostească rugăciunile către Iehova. Ne întrebăm, cum se numeşte Cel prin intermediul căruia te adresezi la Dumnezeu? Mediator! Atunci dacă Isus este Mediator, toată teoria WTS, nu este decât o teorie goală.
Ei susţin că *„textul din 1Timotei 2:5,6 nu foloseşte cuvîntul „mediator" în sensul larg"*; ci, doar pentru cei 144.000, să vedem ce susţine textul şi contextul, susţine el o astfel de teorie?
1Timotei 2:1-6 NW-2006: ***„Îndemn deci, mai întâi de toate, să se facă implorări, rugăciuni, mijlociri şi mulţumiri pentru oameni de orice fel, pentru regi şi pentru toţi cei care sunt în poziţii înalte, ca să putem duce în continuare o viaţă calmă şi liniştită cu deplină devoţiune sfântă şi demnitate. Lucrul acesta este bun şi plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului. Pentru că este un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni: omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi — despre aceasta se va depune mărturie la timpul fixat."***
Iată că însuşi textul şi contextul tradus de WTS nici pomeneală să susţină că Isus este Mediator doar pentru 144.000 de oameni. Textul vorbeşte clar de oameni de orice fel, traducerea literală, este ***„toţi oamenii"***, în greacă: ***„panton antropos"*** = ***„toţi oamenii"***. Traducerea NW este iarăşi inconsecventă, tocmai pentru a-şi susţine doctrina cu 144.000, în v1, apare în greacă, cuvântul ***„panton"***, iar acelaşi cuvânt apare şi în v.6. În v.1, NW traduce: ***„orice fel",*** iar în v.6 cu ***„toţi"***, Societatea WTS este dispusă şi la inconsecvenţă în traducerea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a-şi susţine doctrinele.
Dar chiar şi mergând pe varianta NW, textul spune clar că ***„Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi"***, iar jertfa de răscumpărare a lui Isus este legată direct de Noul Legământ, pentru toţi este jertfa, atunci pentru toţi este Noul Legământ prin care obţinem iertarea păcatelor (Evrei 8:10-13). Apoi, nu ne închipuim că Dumnezeu doreşte ca doar 144.000 de oameni ***„să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a***

adevărului"; ci, El doreşte ca **TOŢI** să fie salvaţi şi să vină la cunoştinţă de adevăr (vezi BCR; BC; etc.). La ce adevăr doreşte Dumnezeu să vină toţi? La adevărul că există un singur Mijlocitor şi un singur Dumnezeu, şi atât Mijlocitorul cât şi Dumnezeul este pentru toţi! Căci dacă susţinem că Isus este mediator doar pentru 144.000, atunci însemnă că Iehova este Dumnezeu doar pentru 144.000, căci dacă cuvântul ***„oameni"***, din v.5 se se referă doar la 144.000, atunci sensul textului, ar fi, *Este un singur Dumnezeu care este doar pentru 144.000, după cum şi Mijlocitorul este doar pentru 144.000!*

Însă e clar că adevărul este că ***„este un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni"***, cu sensul de toţi oamenii, expresia oamenii în sensul generic, care îi cuprinde pe toţi, care nu sunt limitaţi la o cifră (Ioan 3:16,36), pentru că jertfa lui Isus este ***„pentru toţi"***.

Din acest text, reiese clar următoarele: 1) Isus este Mediator între toţi oamenii şi Dumnezeu; 2) oricine crede în El, Îl are pe Isus ca Mediator, Răscumpărător, şi bineînţeles face parte din Noul Legământ.

Scriptura nu susţine nicăieri teoria celor două clase: 1) **participanţi** la noul legământ; 2) **asistenţi** la noul legământ. Dacă această interpretare privind 1Timotei 2:5,6, cade, înseamnă că Domnul Isus este Mediator pentru toţi, deci toţi creştini fac parte din acelaşi legământ, fiind sub un singur păstor, în acel singur staul (Ioan 10:16).

B) Ce spune Biblia despre Noul Legământ?

Noul Legământ este un legământ (contract) între Dumnezeu şi oameni prin Mijlocitorul Cristos, pe baza jertfei de răscumpărare. Dumnezeu a profeţit că va face un legământ nou cu Israel (Ieremia 31:31-33), însă datorită împietririi a unora din Israel (Romani 11:25), în acest legământ au fost incluse şi oameni dintre naţiuni care au fost altoite în locul ramurilor necredincioase (Fapte 13:26; 45,46; 18:5,6; Romani 11:17-22).

De fapt, toţi oamenii sunt chemaţi să intre în acest legământ (Fapte 2:38,39; 1Timotei 2:4-6; Galateni 3:26-29), prin pocăinţă, credinţa în Isus Cristos, şi prin botezul în apă, în care se experimentează circumcizia spirituală a lui Cristos (Coloseni 2:11,12), şi intrarea în acest legământ pentru iertarea păcatelor (Evrei 8:10-13; 10:15-22).

În momentul când intrăm în acest legământ, primim iertarea păcatelor (Evrei 8:12; 10:17), suntem consideraţi de Dumnezeu prin jertfa lui Isus: sfinţi şi perfecţi (Evrei 10:14; 1Corinteni 1:30,31; 6:11); Dumnezeu prin Duhul Sfânt pune legea Lui în mintea şi inima noastră (2Corinteni 3:3; Evrei 8:8-12; 10:16,17). Ni se oferă deplina libertate să intrăm în locul prea sfânt adică în cer (Evrei 10:19,20). Îl cunoaştem pe Dumnezeu fără ca să ne înveţe vreun om: ***„Nu va mai învăţa fiecare pe concetăţeanul său şi fiecare pe fratele său, zicând: «Cunoaşte-l pe Iehova!» Fiindcă toţi mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei"*** (Evrei 8:11 NW). De ce Îl vom cunoaşte TOŢI pe Iehova, fără intermediari umani imperfecţi? Deorece Duhul Sfânt va

locui cu adevărat în noi (1Corinteni 3:16), vom avea ungerea Spiritului (1Ioan 2:27), pe care o au toţi cei ce cred în Isus cu adevărat (comp. 2Corinteni 2:21,22 cu Efeseni 1:13,14).
Îl vom cunoaşte pe Dumnezeu, pentru că vom avem pusă în mintea şi inima noastră legea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt (2Corinteni 3:3-6). Este vorba de ***„legea Duhului de viaţă în Hristos Isus”*** (Romani 8:2), adică ***„legea lui Hristos”*** (Galateni 6:2), poruncile Lui (Fapte 1:2; 1Corinteni 9:19-21). Această lege este exprimată atât în inimă cât şi în Scripturile creştine (Noul Testament) prin diferite porunci, rânduieli şi sfaturi.
Acestea sunt beneficiile intrării în noul legământ! Iar aceste beneficii nu sunt doar pentru cei mai sfinţi, mai merituoşi, nu sunt pe bază de fapte (2Timotei 1:9; Tit 3:5), căci toţi suntem păcătoşi (Romani 3:23), ci intrarea în acest legământ se face prin meritele lui Isus Cristos (Evrei 10:10,14).
Prin urmare eşti iertat şi răscumpărat pe baza jertfei lui Cristos, doar dacă faci parte din Noul Legământ (Evrei 8:8-12; 10:12-22), iar apoi eşti învăţat de Dumnezeu (vezi şi Ioan 6:45), ai parte de chemarea cerească (Evrei 3:1; 10:19,20), şi ai legea Lui în minte şi inimă (Evrei 10:16), ce privilegiu minunat!
Şi tu dragă cititor, eşti chemat să faci parte din acest legământ, Domnul Isus doreşte ca toţi discipolii Săi să fie una în chip perfect şi ca toţi să primească gloria pe care Tatăl i-a dat-o Fiului: ***„Nu mă rog numai pentru ei, ci şi pentru cei care cred în mine prin cuvântul lor, pentru ca toţi să fie una, aşa cum tu, Tată, eşti în unitate cu mine şi eu sunt în unitate cu tine, ca şi ei să fie în unitate cu noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis. Şi le-am dat gloria pe care tu mi-ai dat-o mie, pentru ca ei să fie una, aşa cum şi noi suntem una. Eu în unitate cu ei şi tu în unitate cu mine, pentru ca ei să fie făcuţi perfecţi în unitate, ca lumea să ştie că tu m-ai trimis şi că i-ai iubit cum m-ai iubit pe mine”*** (Ioan 17:20-23 NW). Iată Domnul Isus se roagă pentru apostoli, dar şi pentru cei ce vor crede în El prin Cuvântul vestit de ei (direct sau prin Noul Testament), ca toţi să fie una, să fie perfecţi în unitate, şi ca toţi să primească gloria pe care Tatăl i-a dat-o Fiului. Vedem oare în acest text că Isus îşi împarte discipolii în două clase? Nu, Biblia nu vorbeşte de două clase printre creştini, cum învaţă martorii, adică: 1. **Asistenţi** la Noul Legământ (cei cu speranţă pământească); 2. **Participanţi** la Noul Legământ (cei 144.000); ci, oricine crede în Isus, este participant la Noul Legământ (Evrei 10:10,14-22) şi este fiu al lui Dumnezeu şi sământa lui Avraam (Galateni 3:26-29) şi această favoare de a fi iertat pentru că ai acceptat sângele Noului Legământ este pentru toţi în oricât de mare număr (Fapte 2:38,39).
Biblia arată că toţi creştinii sunt ***„una”***, adică în acelaşi legământ, făcând parte în acelaşi staul, fie că sunt iudei (oile din staul), fie neamuri (alte oi), căci Isus spune în Ioan 10:16 BC: ***„…şi va fi o turmă şi un Păstor.”***
Ca să înţelegem mai bine, descriu în continuare:
Diferenţa dintre Vechiul şi Noul Legământ:

Vechiul Legământ ca orice legământ implică o înţelegere sau **un contract dintre două părţi**. În acest caz o parte a fost Iehova Dumnezeu, iar cealaltă parte a fost poporul Israel. În acest legământ era implicat **un mijlocitor** sau mediator, care a fost Moise. El a primit cuvintele sau **poruncile legământului** pe care el le-a transmis poporului Israel. Iar acest legământ a fost întărit **prin sângele** unor animale jertfite şi pe **baza mărturiei** poporului care a spus: ***„Vom face şi vom asculta tot ce a zis Domnul."*** (Exod 24:1-8 BC). Scopul acestui legământ era ca naţiunea Israel să devină **o naţiune de regi şi preoţi** pentru celelalte naţiuni de pe pământ (Exod 19:5,6), adică această naţiune urma să-l reprezinte pe Dumnezeu şi să fie mijlocul de salvare pentru ceilalţi oameni. Dar această promisiune era condiţionată de ascultare, şi tocmai de aceea Israel nu a ajuns să devină o naţiune de regi şi preoţi pentru că nu a ascultat de Dumnezeu, chiar omorând pe Fiul lui Dumnezeu (Matei 23:37-39; Romani 11:25). Vechiul Legământ şi legea anexă acestuia, era doar pentru un timp, până când avea să vină Fiul lui Dumnezeu (Galateni 3:19-25). Prin El Dumnezeu a adus în existenţă un Nou Legământ, care este mult mai bun, căci este bazat nu pe sângele ţapilor sau taurilor; ci, pe sângele perfect al lui Isus Cristos (Evrei 8:6; 9:11-28; 10:14).

În prima perioadă de timp, în Nou Legământ au intrat evreii, însă datorită împietririi lor, au fost invitaţi să intre în acest Nou Legământ şi oameni din orice naţiune (Exod 19:5,6; Ioan 1:11,12; Romani 11:11,14,17).

Ce este Noul Legământ?

După cum vechiul legământ era un angajament între două părţi, tot aşa şi acest legământ este un **angajamentul** între Dumnezeu şi oameni din orice naţiune (Galateni 3:26-29). Şi acest legământ Dumnezeu nu-l face cu o naţiune; ci, **cu persoane** care cred în Isus şi ascultă de poruncile Lui (Evrei 5:9,10). **Mijlocitorul** Noului Legământ este Fiul lui Dumnezeu, **Isus** (1Timotei 2:5,6).

Iar legea Noului Legământ este **legea lui Cristos** (Galateni 6:2), care cuprinde toate poruncile date de El şi care sunt prezentate în Evanghelii, cât şi cele date prin apostoli, scrise de aceştia în celelalte cărţi ale Noului Testament (Fapte 1:2).

Scopul acestui legământ este ca cei ce devin părtaşi le el, să fie **iertaţi de păcate** şi să aibă **legea lui Dumnezeu scrisă** nu pe table sau pe hârtie ci în minte şi **inimă**. Astfel acest legământ ne duce într-o relaţie intimă cu Dumnezeu, prin Domnul Isus care ne învăţă prin Spiritul Său, nu printr-o clasă preoţească ca în vechiul legământ. De asemenea, cei din Noul Legământ are perspectiva de **a intra** în locul preasfânt adică **în cer**; nu într-o ţară pământească cum a fost Canaan (Evrei 8:8-12; 10:14-20).

Semnul vizibil al acestui legământ este participarea la Cina Domnului, atunci când luăm din pâinea ne-dospită şi din rodul viţei avem comuniune cu corpul şi cu sângele perfect al Domnului Isus (Matei 26:26-29; 1Corinteni 11:23-26). Acest ceremonial este o expresie a credinţei noastre în jertfa de răscumpărare al

lui Isus, astfel cine nu se împărtăşeşte din pâine (azimă) şi vin, nu este creştin, nu va avea viaţă veşnică şi nu este părtaş la Noul Legământ (Ioan 6:47-54).

IX. A) Ce cred martorii lui Iehova despre Cina Domnului?

Martorii lui Iehova afirmă că cina sau comemorarea morţii lui Cristos, trebuie ţinută doar o dată pe an, şi fac din aceasta o dogmă, condamnând pe cei care ţin de mai multe ori pe an.

De asemenea, doar 144.000 sunt chemaţi în viziunea martorilor lui Iehova să se împărtăşească din pâinea ne-dospită şi din vin (W 15/3 1994). Prin urmare majoritatea martorilor lui Iehova, în număr de milioane, dau din mână în mână pâinea şi vinul, căci conform Turnului de Veghe, ei sunt doar *asistenţi,* nu *participanţi*, dar din păcate o astfel de învăţătură nu găsim în Biblie, că ar fi între creştini, două clase: creştini-asistenţi; şi creştini-participanţi la noul legământ.

Elita martorilor spune că doar cei 144.000 sunt în legământul ***„pentru un Regat”***, din care aproximativ 10.000, mai sunt încă în viaţă. Dar în textul din Luca 22:28-30 NW, nu precizează vreun număr. Putem înţelege că în acest legământ ***„pentru un Regat”***, sunt cuprinşi toţi cei spălaţi de păcatele lor din care Domnul Isus a făcut un regat, şi preoţi pentru Dumnezeul Său (Apocalipsa 1:5,6).

Argumentele că Cina Domnului nu trebuie ţinută decât o dată pe an sunt:

Exod 12:1-12; Numeri 9:2-5, în aceste pasaje se arată că Paştele s-a ţinut doar o dată pe an, iar comemorarea morţii lui Isus a înlocuit Paştele, prin urmare este logic să celebrăm moartea lui Cristos (Cina Domnului) doar o dată pe an. Acest argument pare logic, dacă se ia în calcul doar aceste informaţii, însă dacă ne gândim şi la cuvintele Domnului Isus, citate de Pavel în 1Corinteni 11:25,26 NW concluzia se schimbă, căci aici se spune: ***„Continuaţi să faceţi aceasta, ORI DE CÂTE ORI îl beţi, în amintirea mea. Fiindcă, ORI DE CÂTE ORI mâncaţi această pâine şi beţi acest pahar, continuaţi să proclamaţi moartea Domnului până când soseşte el.”*** Acum întreabă-te: dacă ai fi fost în locul apostolilor când Isus a rostit aceste cuvinte, ai fi înţeles că cina trebuie ţinută doar o dată pe an, fiind greşit să o ţinem de mai multe ori; sau ai fi înţeles că poţi ţine cina ori de câte ori vrei să-ţi aminteşti de moartea Domnului tău?

Este interesant că o ediţie mai veche a Traducerii Lumii Noi, traduce cuvintele Domnului astfel: ***„căci ORICÂT DE FRECVENT mâncaţi această pâine…”*** (W 1985 1/3 p.14), deci este clar că putem ţine cina Domnului ***„oricât de frecvent”***, dorim să ne amintim de jertfa lui Cristos!

Un alt argument, că primii creştini ţineau cina de mai multe ori pe an, este descrierea întrunirilor corintenilor, care aveau întruniri dese pentru a mânca Cina Domnului, confom cu textul din 1Corinteni 11:17,20-22,33,34, unde Pavel îi corectează pe corinteni pentru modul cum luau cina, nu pentru frecvenţa cu care o luau.

Gândiţi-vă, dacă Corintenii luau cina doar o dată pe an, ar mai fi apărut atâtea probleme cu ocazia acestei celebrări în congregaţia lor? Conform cărţi **„Toată Scriptura”**, Pavel a plecat din Corint în 52 e.n., şi a trimis prima scrisoare în 55 e.n., dacă s-ar fi luat cina doar o dată pe an, ceea ce ar fi însemnat maxim trei celebrări fără Pavel, oare s-ar fi creat atâtea probleme?

Însă Pavel nu le spune să o iei mai rar, ci le dă anumite reguli de rânduială, conduită şi ordine la Cina Domnului, se aştepte unii pe alţii, să mănânce acasă dacă le este foame, etc.

A nu lua Cina Domnului în mod frecvent, a nu avea întruniri regulate pentru 'frângerea pâinii' şi 'Cina Domnului', însemnă a nesocoti rânduiala Domnului, a nesocoti exemplul biblic al primilor creştini. Să nu uităm, nu însemnă a nesocoti rânduiala lui Pavel, a unui om; ci, a Domnului, căci Pavel prin inspiraţie a spus: ***„Căci am primit de la Domnul ceea ce v-am şi transmis...”*** (v.23 NW). Iar această rânduială de a se 'întruni ca congregaţie' pentru a mânca Cina Domnului (1Corinteni 11:18,20), exista atunci în fiecare congregaţie creştină, căci în 1Corinteni 4:17 NW, se spune: ***„...El*** [Timotei] ***vă va aminti principiile pe care le urmez în serviciul lui Cristos, aşa cum le predau pretutindeni, în fiecare congregaţie.”***

Rămâne un avertisment cumplit pentru cei ce nesocotesc 1Corinteni 11, şi aleargă din nou la legea lui Moise, ei de fapt se demască ca ne-fiind nici profeţi şi nici oameni spirituali, căci în 1Corinteni 14:37 (BC), apostolul Pavel fiind inspirat spune: ***„Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu, să înţeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului.”*** Cei ce nu doresc să urmeze porunca Domnului, din 1Corinteni 11, ca cina să se ţină *ori de câte ori* dorim să ne aducem aminte de jertfa Domnului, nu nesocotesc pe om; ci, pe Domnul Isus, nu nesocotesc adunarea din Corint; ci, pe Stăpânul ei.

Turnul de veghe susţine sus şi tare că trebuie doar o dată pe an ţinută cina, şi face apel la istoria laică, care chipurile ar susţine că primii creştini au ţinut doar o dată pe an cina. În această privinţă observaţi ce se spune în W 15/3 1994 p.4: *„Un istoric a spus: În ce priveşte ziua de celebrare a Pesah-ului, obiceiul bisericilor…comemorau la 14 Nisan cu ocazia Pesah-ului, răscumpărarea efectuată prin moartea lui Cristos.”* Acest argument însă este în de-favoarea martorilor, pentru că el vorbeşte de celebrarea Pesah-ului, adică Paştele, ceea ce martorii nu ţin.

Astfel primii creştini ţineau de mai multe ori cina Domnului pe an, o ţineau în fiecare duminică, în fiecare zi a Domnului, ziua întâi a săptămânii, acest lucru reiese din literatura creştină din primele secole.

Iustin Martirul a fost un creştin care a trăit în jurul anilor 100-165 e.n. Despre el se spune că a slujit în Palestina, Efes şi Roma. El spune în cartea sa: Apologia Întâi p.95 scrisă între anii 150-160 e.n. despre ţinerea cinei Domnului: *„Iar în aşa zi a soarelui* (duminica)*, se face adunarea…după care încetând noi rugăciunea, aşa cum am arătat mai înainte, se aduce pâine şi vin...Şi se dă fiecăruia să se împărtăşească…iar celor ce nu sunt de faţă, li se*

trimite euharistia (pâinea şi vinul) *acasă, prin diaconi."* În primele secole de creştinism s-a făcut obiceiul de a ţine cina în fiecare duminică, cât de mult diferă acesta de obiceiurile martorilor lui Iehova. El descrie întrunirea adunării creştine la peste o sută de ani de la debutul ei: *„Duminica, toţi creştini din oraş sau de la ţară se întâlneau, deoarece aceasta este ziua învierii Domnului nostru, şi apoi citeam scrierile profeţilor şi memoriile apostolilor. Acestea fiind făcute, preşedintele face un discurs adunării, de a-i îndemna să imite, şi să facă lucrurile pe care ei le-au auzit. Apoi ne adunam cu toţi în rugăciune, şi apoi sărbătoream Cina. Apoi cei care puteau şi vroiau dădeau ceea ce credeau ei a fi potrivit; şi ceea ce se duna se punea în mâinile preşedintelui, se distribuia orfanilor şi văduvelor, şi altor creştini după cum erau nevoile"* (A DOUA APOLOGIE).

Iată întrunirea de duminică constă în: citirea şi îndemnurile potrivite pe baza a ceea ce s-a citit, rugăciunea, cina Domnului şi dărnicia materială pentru ajutarea orfanilor şi văduvelor.

Iustian Martirul descrie ţinerea Cinei Domnului în fiecare duminică, nu doar după serviciul de botez în CAPITOLUL LXVII, Închinarea săptămânală a creştinilor:

„După aceea, noi ne amintim mereu unii altora aceste lucruri. Iar cei bogaţi dintre noi îi ajută pe cei nevoiaşi, noi rămânem mereu împreună şi, pentru toate lucrurile care ne sunt date, Îl binecuvântăm pe Creatorul tuturor, prin Fiul Său, Isus Cristos şi prin Duhul Sfânt. Iar în ziua de duminică, toţi cei ce locuiesc la oraş sau la ţară se adună împreună într-un loc şi citesc memoriile apostolilor şi scrierile profeţilor, atât cât îngăduie timpul. Iar după ce a terminat cel care citeşte, conducătorul dă instrucţiuni verbal şi îndeamnă la imitarea acestor lucruri bune. Apoi ne ridicăm cu toţii şi ne rugăm şi, aşa cum am spus înainte, când se încheie rugăciunea, se aduc pâinea şi vinul, iar conducătorul aduce rugăciuni şi mulţumiri într-un mod asemănător, după puterea lui, iar oamenii consimt, spunând: „Amin". Pâinea şi vinul se împart tuturor şi are loc împărtăşirea din elementele cu privire la care s-a mulţumit, iar celor absenţi le sunt trimise de către diaconi. Cei care pot şi doresc dau ceea ce cred că este potrivit; ce se adună este dat conducătorului, care îi ajută pe orfani, pe văduve şi pe cei care, din pricina bolii sau din alte motive, sunt în nevoie, pe cei care sunt închişi şi pe străinii care ne vizitează - într-un cuvânt, are grijă de toţi cei în nevoie. Dar duminica este ziua când noi toţi ţinem adunarea noastră comună, pentru că este prima zi, în care Dumnezeu, schimbând întunericul şi materia, a creat lumea, iar Isus Cristos, Salvatorul nostru, a înviat din morţi în aceeaşi zi. Căci El a fost răstignit în ziua dinainte de Saturn (sâmbătă), iar în ziua de după Saturn, care este ziua soarelui, S-a arătat ucenicilor şi apostolilor şi i-a învăţat aceste lucruri, pe care vi le-am supus şi vouă spre examinare."

Este clar că în general cina Domnului în sec. II se lua în fiecare duminică, numită şi ziua Domnului, deoarece a fost ziua când Isus a înviat. Însă acest obicei era unul apostoli, din primul secol e.n.
Deci în primele secole de creştinism s-a făcut obiceiul de a ţine cina în fiecare duminică. Acest obicei s-a făcut în timpul Împăratului Traian (98-117), observaţi ce spune cartea: **Adevăr Istoric**, de Nicolae Moldoveanu, p.116, se precizează: *„Încă înainte de sfârşitul sec. I, Cina Domnului se săvârşea duminica. „În Duminica Domnului adunaţi-vă şi frângeţi pâinea" (Învăţătura celor doisprezece apostoli, Învăţătura a XIV –a)".* [Sublinieria îmi aparţine].
La început, existenţei congregaţiei, Cina s-a ţinut zilnic (comp. cu Fapte 2:42-47), mai târziu când creştinismul nu a mai trăit în comun, după Fapte cap. 9, Cina Domnului se dădea în fiecare duminica, sau în fiecare zi întâi a săptămânii (Fapte 20:7).
În cartea **BISERICA SAU ADUNAREA**, VOLUMUL I, PRIMELE SECOLE [Partea cea mai mare a acestei schiţe istorice a Bisericii (volumele I şi II) a fost scrisă de Adrien Ladrierre. Volumul III, începând cu Reforma, este lucrarea lui Eduard Recordon şi a lui Philippe Tapernoux.], se spune:
CREŞTINII ÎN VREMEA LUI TRAIAN - Scrisori între Plinius şi Traian (103-107 e.n.): *„Vedem deci că în timpul lui Justin, în secolul al doilea, cultul îşi păstrase toată simplitatea cu care-l vedem sărbătorit la cei dintâi creştini, potrivit cu cele spuse în Faptele Apostolilor şi epistole. Se adunau în prima zi a săptămânii, iar Cina Domnului, frângerea pâinii, era marele scop al adunării, partea principală şi centrul cultului, ca în zilele apostolului Pavel (Faptele Apostolilor 20:7). Ea se sărbătorea aşa cum o rânduise Domnul Isus."*
Putem concluziona, dacă la început creştinii luau Cina Domnului zilnic, deoarece se adunau zilnic, apoi ei o luau în fiecare duminica, după cum ne spune în cartea sa: **„Creştinii timpurii vorbesc"** (**Early Christians Speak**), Everett Ferguson, a observat faptul că literatura erei post-apostolică indică faptul că Cina Domnului era o caracteristică constantă a serviciului de Duminică. El declară că nu există nici o evidenţă a secolului al doilea pentru celebrarea comuniunii zilnic (p. 96).

B) Ce învaţă Biblia despre Cina Domnului?

După cum am văzut în Biblie cina Domnească se lua la început zilnic, căci zilnic se întruneau (Fapte 2:41-47), apoi după Fapte cap. 9, când nu se mai avea averile în comun se lua în fiecare duminică, sau zi întâi a săptămânii (comp. cu Fapte 20:6,7).
Traducerea falsificată NW, nu redă corect adevărul descris în Fapte 2:42-47 (SCC): ***„Iar ei perseverau în învăţătura apostolilor şi în comuniune, în frângerea pâinii şi în rugăciuni"... Şi zilnic, stăruind într-un cuget în curtea templului, şi frângând pâine prin case; primeau de mâncare cu bucurie şi cu modestie de inimă"***.

Sau în Fapte 20:7: ***„Iar în ziua întâi a săptămânii, strângându-ne să frângem pâine”***.

Expresia „***frângerea pâinii”***, nu se referă la o masă obişnuită, ci la Cina Domnului, pentru că se frângea o singură pâine, după cum este un singur trup al Domnului (vezi 1Corinteni 10:16,17).

Creştinii din oraşul Corint, se adunau duminica, adică în fiecare zi întâi a săptămânii (1Corinteni 16:1-3), când trebuiau să facă coletă, să adune bani la întrunirea congregaţiei, pentru ajutorarea sfinţilor din Ierusalim. Traducerea NW, distorsionează acest adevăr, însă confom cu o traducere literală, în 1Corinteni 16:1-3, se spune: ***„Iar despre colecta cea pentru cei sfinţi; precum am poruncit adunărilor Galatiei, aşa faceţi şi voi. În prima zi a săptămânii fiecare dintre voi să pună deoparte, strângând după cum are să câştige; pentru ca nu când am să vin, atunci să se facă colecte. Iar când am să sosesc, pe cei care aveţi să îi aprobaţi prin scrisori, pe aceştia îi voi trimite să ducă darul vostru la Ierusalim.”*** (SCC).

Iată, când se adunau corintenii, în prima zi a săptămânii (duminica), atunci făceau coleta pentru strângerea de ajutoare, iar tot atunci se adunau şi pentru cina Domnului, confom cu 1Corinteni 11:20,33.

Iar în ce priveşte luarea din pâine şi vin, aceasta este o lucrare a Noului Legământ şi se realiza cu ocazia cinei Domnului, dacă nu iei din pâine şi vin, nu faci parte din Noul Legământ, atunci nu eşti creştin, şi nu eşti iertat de păcate, căci Isus spune: ***„Apoi a luat şi un pahar şi, aducând mulţumiri, li l-a dat, zicând: „Beţi toţi din el, căci acesta reprezintă «sângele legământului», sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora*** (nu doar a celor 144.000) ***pentru iertarea păcatelor.”*** (Matei 26:27,28 NW - 2006). Deci dacă şi pentru tine şi-a vărsat sângele Isus, atunci, beneficiezi de sângele legământului, dar cum poţi beneficia de ***„sângele legământului”*** dacă tu nu eşti în legământul cel nou?

Deci eşti iertat de păcate, fiind în comuniune cu Cristos, prin faptul că iei din pâine şi vin, însă dacă nu vă împărtăşiţi, răscumpărarea oferită de Cristos nu se aplică în cazul vostru, căci nu sunteţi în legământul iertării, în legământul cel nou, de aceea Isus a spus: ***„…Foarte adevărat vă spun: dacă nu mâncaţi carnea Fiului omului şi nu beţi sângele lui, nu aveţi viaţă în voi înşivă.”*** (Ioan 6:53 NW, citeşte şi v.51-56).

Turnul de veghe învaţă că aceste cuvinte din Ioan 6:51-56, nu se referă la a ne împărtăşi; ci, la a exercita credinţă în jertfa lui Isus, însă ne întrebăm: cum ne putem demonstra această credinţă în Isus şi în jertfa Lui? Oare nu împărtăşindu-ne din ceea ce reprezintă corpul şi sângele lui? Căci după cum în vechime Iehova a salvat poporul Israel pentru că ei au ascultat de Dumnezeu ungând cu sângele mielului pascal uşciorii uşii, şi au mâncat paştele, tot aşa cei din timpul de acum şi în perioada necazului celui mare, nu pot fi salvaţi decât dacă cred în Mielul jertfit, adică în Isus, şi îşi exprimă această credinţă prin consumarea Cinei Domnului (Exod cap.12; 1Corinteni 5:7,8; 10:16,17).

Astfel Conducerea martorilor se dă singură de gol că nu-l are drept cap pe Cristos care a zis: ***„luaţi mâncaţi”*** (Matei 26:26NW), nu a zis: *„luaţi şi daţi din mână în mână”*.

X. A) Ce cred martorii lui Iehova despre plecarea la cer?

Despre plecarea sfinţilor la cer, Turnul de veghe învaţă că are loc în trei etape:
1. În primăvară lui 1918 cei morţi în Cristos au înviat ca spirite şi au mers la cer, în această privinţă Societatea este categorică spunând în cartea Paradisul p.173: *„Nu mai încape nici o îndoială că apostolii şi alţi creştini din vechime au fost deja înviaţi la viaţă cerească.”*; ba mai mult ei au început din 1918 să guverneze cu Cristos, după cum se spune în cartea Paradisul p.163: *„majoritatea dintre ei* (cei 144.000) *aflându-se deja în cer, guvernează împreună cu Cristos…”*.
2. Cei ce mor de atunci încoace dintre cei unşi, învie aproape instantaneu ca spirite şi pleacă la cer.
3. În viitor rămăşiţa unsă, va muri şi imediat va învia, ca spirite, în Armaghedon sau după Armaghedon în alte publicaţii ale Societăţii. (vezi W 1/11 1985 p.31,32; W 1993 1/5 p.13; W 1998 1/7 p.17; Apogeul Apocalipsului p.103,104,211,227).
Ne întrebăm: de unde ştie Societatea că întâia înviere a avut loc în 1918? De unde ştim că nu a avut loc în 1914, sau în 1935, sau în alt an? Să nu uităm că Russell susţinea că în anul 1978, Isus şi-a asumat puterea de rege (JV p. 632) şi că atunci au avut loc învierile cereşti (Taina Împlinită 149,278), iar mai târziu s-a susţinut că Russell mort în 1916 supraveghează organizaţia, căci el cum a murit a şi înviat la cer (Taina Împlinită p.314). Însă dacă Societatea Watchtower a greşit atunci, nu poate să greşească privitor la anul 1918?
Iar dacă din 1918 au început învierile cereşti, însemnă că suntem în mileniu, căci prima înviere are loc la începutul mileniului conform cu Apocalipsa 20:4,6.

B) Ce spune Biblia despre plecarea la cer?

Biblia însă învaţă altfel şi anume: prima înviere cea cerească are loc în viitor, la venirea lui Isus şi atunci începe mileniul, căci dacă sfinţii au înviat, înseamnă atunci că suntem deja în mileniu (Apocalipsa 20:6). Deci trebuie să alegem: fie sfinţii au înviat şi atunci suntem sub guvernarea lor şi în mileniu; fie sfinţii nu au înviat pentru că nu suntem în mileniu şi atunci Turnul de veghe greşeşte!
Biblia nu susţine ideea că toţi creştinii trebuie să moară pentru a ajunge în cer, căci unii vor fi doar schimbaţi în corpuri glorioase spirituale fără a mai muri (1Corinteni 15:51-54). Iar Biblia vorbeşte de două etape importante ale plecării la cer nu de trei: 1. ***„Însuşi Domnul va coborî din cer…şi cei morţi în comuniune cu Cristos se vor ridica primii.”***; 2. ***„După aceea, noi cei vii care vom supravieţui <u>vom fi luaţi împreună cu ei</u> în nori pentru a-l întâmpina pe Domnul în aer…”*** (1Tesaloniceni 4:16,17 NW).

Faptul că întâia înviere şi plecarea la cer (răpirea) nu s-a produs încă, reiese din cuvintele: ***„vom fi luaţi împreună cu ei”***, dacă rămăşiţa miresei mai există, atunci nici cei morţi nu au înviat, deoarece atât cei morţi în Domnul; precum şi cei în viaţă la venirea lui Isus, vor pleca ***„împreună”***.
Apoi, faptul că întâia înviere şi plecarea la cer nu s-a produs încă, reiese şi din următoarele texte Scripturale care asociază acest eveniment cu venirea, prezenţa şi revelarea Domnului: 1Corinteni 15:23,51-54; Coloseni 3:4; Tit 2:13; 1Petru 5:4; Apocalipsa 22:12.

XI. A) Ce spune Turnul de veghe despre cine va locui Pământul?

Martorii lui Iehova susţin că aceştia sunt: creştinii veniţi la credinţă din anul 1935 încoace, care vor supravieţui Armaghedonului, şi care fac parte din ‚marea mulţime' văzută de Ioan în Apocalipsa 7:9-17. Iar toţi credincioşii de după 1935, care au murit fac parte din clasa: ‚altor oi' (Ioan 10:16) şi vor învia pe pământ în mileniu împreună cu cei din vechime dinainte de Cristos, şi toţi oamenii din timpurile de neştiinţă, fie buni fie răi, toţi aceştia vor învia în timpul mileniului (**„Cunoştinţa”** p.87,183-186; W 1/2 1983 p.11-18).

B) Ce spune Biblia despre cine va locui Pământul?

Biblia arată clar că vor exista supravieţuitori a zilei de mânie a lui Iehova, care vor locui pământul (Daniel 7:13,14; Ţefania 3:9,20; Maleahi 4:1-3; Apocalipsa 20:3,8), dar nu „marea mulţime" care sunt creştini spălaţi în sângele mielului şi prin urmare preoţi cu Cristos (vezi Apocalipsa 1:5,6).
Biblia afirmă că toţi creştinii au o singură speranţă (Efeseni 4:4), cea cerească (Filipeni 3:20,21), deoarece toţi cei ce cred în Isus sunt fii ai lui Dumnezeu (Galateni 3:26-29), toţi care cred în Isus sunt născuţi din Dumnezeu cu speranţă cerească (Ioan 1:12,13; 1Ioan 5:1; 1Petru 1:3,4), toţi care sunt creştini sunt şi unşi, căci aceasta este semnificaţia numelui de creştin care vine de la Cristos = Unsul (1Petru 4:14,16). Toţi creştinii au speranţă cerească, toţi au haina de mireasă, chemarea de fi parte din trupul lui Cristos, de a fi mireasa Lui, de a fi din congregaţia celor întâi-născuţi (Evrei 12:23).
Dar atunci se ridică întrebările: *Cine va fi pe pământ în mileniu dacă toţi creştinii merg la cer? Cine sunt cei scrişi în cartea vieţii, care nu se vor închina fiarei şi nu vor accepta semnul ei 666? Şi cine va supravieţui persecuţiilor din partea imaginii fiarei (Apocalipsa 13:8,15)?*
Oamenii ce vor locui pământul **sunt cei scrişi în cartea vieţii**, căci cei care NU sunt scrişi în cartea vieţii, se vor închina fiarei în necazul cel mare şi vor suferii pedeapsa eternă (Apocalipsa 13:8; 14:9-11).
Mai exact cei ce vor locui pământul în mileniu, sunt două categorii de oamenii după cum urmează:

- O rămăşiţă (o treime) din Israelul natural.
- Oamenii din toate naţiunile care spre timpul sfârşitului se alipesc de Israel ca prozeliţi la iudaism.

Să analizăm pe rând aceste categorii de oamenii care vor moştenii pământul în mileniu:

1. O rămăşiţă (o treime) din Israelul natural.

După răpirea adunării lui Cristos (1Tesaloniceni 4:15-17), a Miresei (corpului lui Isus), la cea din urmă trâmbiţă (comp. 1Corinteni 15:51-54, cu Apocalipsa 11:15-19; 16:18-21), în ziua Domnului (1Corinteni 1:8,9).

Tot în aceiaşi zi, dar după răpirea miresei lui Cristos, are loc lupta numită: Har-maghedon, când Isus Cristos cu sfinţii se vor lupta cu Diavolul, îngerii şi oamenii lui (Zaharia 14:3-9; Apocalipsa 2:26,27; 17:14).

Atunci vor exista supravieţuitori ai luptei de la Har-maghedon (Zaharia 14:12-16; Apocalipsa 20:1-3).

Cine vor fi aceştia?

După cum am afirmat mai sus, supravieţuitorii Har-rmaghdonului provin din Israelul natural care se întoarce la Iehova şi Isus în ziua venirii Domnului, despre această convertire şi moştenire a ţări lor vorbesc aproape toţi profeţii (Isaia 44:1-5; Ieremia 31:35-40; Ezechiel 37:21-28; cap.38,39; Osea 3:4,5; Ioel 3:6-20; Amos 9:11-15; Obadia 17-21; Mica 7:18-20; Ţefania 3:12- 20; Zaharia 12:1-10; cap.13,14; Romani cap.11).

După ce două tremii vor fi nimicite, doar unii evrei nu vor pierii, o treime purificată, numită în Scripturi: ***„Rămăşiţa lui Israel”*** (Zaharia 12:8,9; Ţefania 3:12,13).

Chiar dacă Turnul de Veghe nu recunoaşte că Israelul carnal se va întoarce la Dumnezeu, observaţi ceea ce declară Turnul de veghe despre Israelul carnal: *„niciodată naţiunea Israel nu avea să mai fie modelată de mâna lui Iehova ca ceva sfânt şi frumos”* - W 1999 1/2. Însă Domnul Isus nu este aşa categoric, el spune în Matei 23:38,39 NW: ***„Iată! Casa vă este abandonată şi lăsată vouă, căci vă spun: Nicidecum nu mă veţi mai vedea de acum înainte, PÂNĂ când veţi zice: Binecuvântat este cel ce vine în numele lui Iehova.”*** Deci ei sunt abandonaţi **până** când Israelul va rosti din inimă aceste cuvinte profetice din Psalm 118:26, însă în momentul când îl vor vedea pe Isus (Zaharia 12:10), vor crede în Isus ca Cel ce vine ‚în numele lui Iehova', ei vor fi reprimiţi ca popor al lui Dumnezeu.

Argumentele cele mai clare că Israelul natural va fi salvat şi se va întoarce la Iehova şi Îl vor accepta pe Isus ca Mesia sunt următoarele pasaje:

Osea 3:4,5 NW - 2006: ***„Căci fiii lui Israel vor rămâne multe zile fără rege şi fără prinţ, fără jertfă, fără stâlp sacru, fără efod şi fără terafimi. După aceea, fiii lui Israel se vor întoarce şi îi vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor, şi pe David, regele lor. Vor veni tremurând la Iehova şi la bunătatea sa, la sfârşitul zilelor.”*** Astfel observăm este profeţit că Israelul carnal, se va întoarce la Iehova, la sfârşitul zilelor, dar şi la regele David, care Îl prefigurează pe Isus. Acest text nu se poate aplica la cei 144.000, căci ei nu au fost niciodată „fără rege şi fără prinţ, fără jertfă, fără stâlp sacru, fără efod şi fără terafimi."

Ezechiel 37:21 NW - 2006: ***„Şi spune-le: «Aşa a zis Domnul Suveran Iehova: „Iată că îi iau pe fiii lui Israel din mijlocul naţiunilor la care s-au dus; da, îi voi aduna din toate părţile şi-i voi aduce pe pământul lor. Voi face din ei o singură naţiune în ţară, pe munţii lui Israel, şi un singur rege va fi regele tuturor; nu vor mai fi două naţiuni, nici nu vor mai fi împărţiţi în două regate. Nu se vor mai păngări cu idolii lor de baligă, cu lucrurile lor dezgustătoare şi cu toate fărădelegile lor; şi îi voi salva din toate locurile în care locuiesc, în care au păcătuit; da, îi voi curăţa şi vor fi poporul meu, iar eu voi fi Dumnezeul lor. Slujitorul meu David va fi rege peste ei şi toţi vor avea un singur păstor; vor umbla potrivit hotărârilor mele judecătoreşti, vor respecta legile mele şi le vor împlini. Şi vor locui pe pământul pe care i l-am dat slujitorului meu Iacob, unde au locuit strămoşii voştri. Vor locui pe el pe timp indefinit, ei, fiii lor şi fiii fiilor lor, iar David, slujitorul meu, va fi căpetenia lor pe timp indefinit. Şi voi încheia cu ei un legământ de pace; un legământ de durată indefinită va fi cu ei. Îi voi aşeza acolo, îi voi înmulţi şi-mi voi pune sanctuarul în mijlocul lor pe timp indefinit. Tabernacolul meu va fi peste ei şi eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu.”*** Această profeţie nu se poate aplica la 144.000, de israeliţi spirituali, în viziunea WTS, aceştia niciodată nu s-au pângărit cu idoli, căci ***„sunt fără pată”*** (Apocalipsa 14:5), ei sunt văzuţi în cer, nu ***„pe pământul pe care i l-am dat slujitorului meu Iacob, unde au locuit strămoşii voştri”***, astfel această profeţie vorbeşte în mod clar de o restabilire a poporului Israel natural în ţara lui pământească de moştenire.

Romani 11:11,12,25-32, NW-2006: ***„De aceea, întreb: S-au poticnit ei*** (Israelul) ***ca să cadă de tot? Nicidecum! Ci prin pasul lor greşit vine salvarea pentru oamenii naţiunilor, ca să le stârnească gelozia. Şi dacă pasul lor greşit înseamnă bogăţie pentru lume, iar descreşterea lor înseamnă bogăţie pentru oamenii naţiunilor, cu atât mai mult va însemna aceasta numărul lor complet!...Fraţilor, nu vreau să fiţi în neştiinţă despre acest secret sacru, ca să nu fiţi înţelepţi în ochii voştri: unei părţi din Israel i s-a tocit sensibilitatea până va intra numărul complet al oamenilor naţiunilor, şi, în felul acesta, tot Israelul va fi salvat, după cum este scris: „Eliberatorul va veni din Sion şi va îndepărta de la Iacob practicile lipsite de pietate. Acesta este legământul meu cu ei, când le voi înlătura păcatele”. Este adevărat că, în ce priveşte vestea bună, ei sunt duşmani, şi aceasta în folosul vostru, dar în ce priveşte alegerea făcută de Dumnezeu, ei sunt iubiţi datorită strămoşilor lor. Fiindcă darurile şi chemarea lui Dumnezeu nu sunt lucruri de care să-i pară rău. Căci, aşa cum altădată voi eraţi neascultători de Dumnezeu, însă acum vi s-a arătat îndurare din cauza neascultării lor, tot aşa şi aceştia au fost acum neascultători — lucru care vouă v-a adus îndurare —, pentru ca şi lor să li se arate acum îndurare. Căci Dumnezeu i-a închis în neascultare pe toţi, ca să le arate îndurare tuturor.”***

Ce frumoasă paralelă dintre evrei şi oamenii naţiunilor! După ce Pavel spune în v.1-5, că Dumnezeu nu şi-a lepădat poporul Israel (natural), dovadă că el (Pavel) însuşi, era un evreu din seminţia lui Beniamin, el arată că în orice timp a existat o rămăşiţă fidelă lui Dumnezeu în Israel, şi chiar dacă în timpul lui Pavel, o parte din Israel, a căzut în împietrire, sau insensibilitate faţă de vestea bună, respingându-l pe Isus, Dumnezeu s-a folosit de aceasta să aducă salvare la naţiuni. Totuşi va veni un timp, când Israel îşi va reveni, şi tot Israelul va fi salvat, deoarece Dumnezeu nu se schimbă, nu-i pare rău de darurile şi alegerea făcută, şi o face şi datorită părinţilor lor (Avraam, Isac, Iacob, etc.) credincioşi.
Dumnezeu ne-a închis pe toţi (evrei şi naţiuni), în neascultare, ca să se îndure de toţi, de naţiuni acuma până când nu se va încheia ***numărul complet al oamenilor naţiunilor"***, pe care doar Dumnezeu îl ştie, şi de Israel, atunci când Isus va veni ***„şi va îndepărta de la Iacob practicile lipsite de pietate"***, ca astfel ‚tot Israelul să fie salvat'.
WTS interpretează v.25, că se referă la Israelul carnal din care o parte a căzut în insensibilitate, iar Israelul care va fi tot salvat, din v.26, că se referă la cel spiritual. Observaţi afirmaţia lor: *„Şi în acest fel tot Israelul va fi salvat", — nu Israelul natural, ci aceia care sînt „într-adevăr 'Israel'", adică cei 144 000 de membri ai Israelului spiritual..."* (W 1984 1/11 p.18-22). Este din nou o interpretare inconsecventă, dacă Israel din v. 25, este cel carnal, atunci v. 26 care este o continuare a v. 25, nu se poate referi decât la cel carnal. În plus, v.27-32, este evident că se referă în v. 26 la Israelul carnal, deoarece doar ei sunt ***„în ce priveşte vestea bună, ei sunt duşmani"***, doar ei ***„sunt iubiţi datorită strămoşilor lor"***, doar ei în timpul lui Pavel erau ***„neascultători"***.
Însă pentru WTS a accepta că Israel se va întoarce la Dumnezeu este greu, căci atunci trebuie să accepte că şi în Apocalipsa 7 şi 14, cei 144.000 sunt evrei naturali, şi atunci cade doctrina lor.
Conform Scripturii, la revenirea Domnului, Israel va invoca atunci Numele lui Dumnezeu cu credinţă pentru a fi salvaţi pe muntele Sion pământesc, după cum se spune în Ioel 2:27-32 NW – 2006: ***„Şi veţi şti că <u>eu sunt în mijlocul lui Israel, că eu sunt Iehova</u>, Dumnezeul vostru, şi că nu există altul. Poporul meu nu va mai fi făcut de ruşine niciodată...<u>Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat</u>. Da, <u>pe muntele Sion şi la Ierusalim vor fi cei salvaţi</u>, aşa cum a spus Iehova, şi <u>în mijlocul supravieţuitorilor</u>, care sunt chemaţi de Iehova".*** Însă Israelul va într-o poziţie de mai mare favoare faţă de naţiuni. Toţi aceştia vor locui pământul în mileniu (Zaharia 14:11-16; Mica 4:1-4; Isaia 2:2-4; 60; Apocalipsa 20:3).
Însă, pe lângă evrei, pe pământ, în Regatul lui Cristos, vor fi oameni din toate naţiunile (Daniel 7:13,14; Ţefania 3:9,20; Maleahi 4:1-3; Apocalipsa 20:3,8). Întrebarea care se ridică este: **Cine sunt aceştia?**
2. Oamenii din toate naţiunile care spre timpul sfârşitului se alipesc de Israel ca prozeliţi la iudaism.

În primul rând, trebuie precizat că Scripturile învaţă clar **cine NU va face parte din această categorie de oameni:** cei care se vor închină fiarei şi acceptă semnul, va ***„bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat nediluat în paharul mâniei sale, şi va fi chinuit cu foc şi sulf sub privirile sfinţilor îngeri şi sub privirile Mielului. Fumul chinului lor se ridică pentru totdeauna şi veşnic. Şi nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei şi imaginii ei şi cei ce primesc semnul numelui ei”*** (Apocalipsa 14:9-11 NW). Deci nici unul dintre cei ce acceptă semnul fiarei, nu poate să moştenească pământul împreună cu rămăşiţa din Israel. Apocalipsa 13:8 (BC): ***„Şi toţi locuitorii pământului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului, care a fost junghiat”***. Dacă cei ce nu au fost scrişi în cartea vieţii sunt cei ce acceptă semnul, **cine sunt atunci, cei ce sunt scrişi în cartea vieţii?**

În cartea vieţii conform Bibliei, sunt scrişi: poporul **Israel**, dar cu posibilitatea ca cei nedrepţi din Israel, de a fi şterşi din această carte (Exod 32:32,33; Psalm 69:28; Daniel 12:1), **creştinii** (Filipeni 4:3), dar cu posibilitatea ca cei nedrepţi dintre ei, de a fi şterşi din această carte (Apocalipsa 3:5), **cei drepţi** de la înviere generală şi de la judecata finală (Apocalipsa 20:11-15).

Dacă creştinii au unica speranţă cerească (Efeseni 4:4; 1Petru 1:1-4), atunci cei ce vor locui pământul cu Israelul sunt **oameni ai naţiunilor, prozeliţi la religia iudaică**! Anumiţi oameni ai naţiunilor, încă din vechime au intrat în legământ cu Israelul, acceptând circumcizia (Levitic 17:10,12; Exod 12:43-49; Iosua 10), chiar în timplul lui Isus, unii au acceptat circumcizia şi legea devenind prozeliţi părtaşi cu Israelul la închinarea la Iehova (Fapte 2:11; 6:5).

Înainte de neaczul cel mare (timpul sfârşitului) este profeţit că templul din Ierusalim se va reconstrui, căci va exista un templu fizic în perioada împlinirii Apocalipsei (Apocalipsa 11:1,2; Daniel 9:27; Matei 24:15-22), oamenii din toate naţiunile se vor închina la templu acceptând religia iudaică, aşa ca şi în primul secol (Ioan 12:20; Fapte 2:5-11).

Este scris în Zaharia 8:7-23 NW – 2006: ***„Iată ce a spus Iehova al armatelor: «Îmi salvez poporul din ţara de la răsăritul soarelui şi din ţara de la apusul soarelui. Îi voi aduce acasă şi vor locui în mijlocul Ierusalimului; ei vor fi poporul meu şi eu voi fi Dumnezeul lor în fidelitate şi în dreptate».“... Iată ce a spus Iehova al armatelor: «Ba încă vor veni popoare şi locuitori din multe oraşe; şi locuitorii dintr-un oraş se vor duce la cei din alt oraş şi vor zice: „Să mergem! Să mergem ca să îmbunăm faţa lui Iehova şi să-l căutăm pe Iehova al armatelor! Voi merge şi eu“. Şi multe popoare şi naţiuni puternice vor veni să-l caute pe Iehova al armatelor la Ierusalim şi să îmbuneze faţa lui Iehova».***

Iată ce a spus Iehova al armatelor: «În zilele acelea, zece oameni din toate limbile naţiunilor vor apuca, da, vor apuca poala hainei unui iudeu şi vor zice: „Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi“»“.

Iată cum oameni ai naţiunilor vor căuta pe Iehova prin Israelul natural. Aici nu

se referă la creştini care să treacă la iudaism, ci la acei oameni care nu au auzit evanghelia, dar au auzit de Dumnezeu prin intermediul evreilor, a templului, a legii şi s-au dus în Israel să înveţe mai multe despre Dumnezeu şi să se închina la templu ca şi famenul etipian şi ca alţii (Fapte 2:5-11; 8:27).
Interpretarea WTS este o răstălmăcire! Iudeul de aici nu este „rămăşiţa unsă"!
Textul din Romani 2:28,29, se referă la iudeii naturali, care se făleau că ei sunt evrei, circumcişi după lege, poporul lui Dumnezeu, care cunoşteau voinţa lui Dumnezeu (Romani 2:17-25), iar Pavel spune despre aceştia că ***„nu este iudeu acela care este aşa pe dinafară"***, dar cineva ar putea întreba pe Pavel: *„dar cine este atunci iudeu, dacă nu cel cu origine evreiască şi circumcis în carne după lege?"*
Pavel explică: ***„iudeu este acela care este aşa pe dinăuntru, iar circumcizia lui este a ceea a inimii, prin spirit şi nu printr-un cod scris…"*** (vezi şi Deuteronom 10:16; 30:6; Ieremia 4:4; 9:25)
Iată că iudeii în viziunea lui Pavel nu sunt cei naturali, descendenţi ai lui Avraam; dacă nu au şi circumcizia spirituală. Textul din Romani 2:28,29, nu se referă la oameni ai naţiunilor circumcişi lăuntric; ci, la evrei circumcişi lăuntric, despre ei vorbeşte în context (Romani 2:17-28), pe ei îi atenţionează cu cuvintele: ***„căci nu este iudeu acela care este aşa pe dinafară, nici nu este circumcizie aceea care este pe dinafară, în carne"***. Ca apoi să le spună tot acestora (iudeilor) criteriu pentru adevăratul iudeu în v. 29, însă el nu le spune celor dintre naţiuni cuvintele ci, iudeilor spunând: ***„ci iudeu este cel ce e aşa pe dinăuntru, iar circumcizia lui este aceea a inimii, prin spirit şi nu printr-un cod scris. Lauda acestuia vine nu de la oameni, ci de la Dumnezeu"*** (Romani 2:29 NW – 2006). Prin urmare nu putem aplica acest pasaj la creştinii dintre naţiuni.
Şi chiar dacă în context apostolul Pavel vorbeşte şi despre oamenii naţiunilor, în v.26, el spune că şi cel dintre naţiuni care este ne-circumcis fizic, însă dacă păzeşte legea, este ca un om circumcis fizic. În plus, în alte texte cum ar fi Filipeni 3:3; Coloseni 2:11, Pavel vorbeşte de o circumcizie spirituală a creştinilor dintre naţiuni.
Însă să nu uităm că în sinagogile evreieşti existau trei categorii de închinători, din care două categorii de circumcişi după cum urmează: 1) **evrei circumcişi**; precum şi 2) **oameni ai naţiunilor circumcişi**, unii născuţi din sclavi ne-iudei, circumcişi a opta zi după lege (Geneza 17:13,23); alţii care erau prozeliţi la religia iudaică (Fapte 2:11; 6:5), circumcişi atunci când s-au hotărât să adere la această religie. Ei cu toate că erau circumcişi, nu erau consideraţi ca fiind ‚iudei circumcişi'.
În mod asemănător, apostolul Pavel care era evreu, şi cunoştea lucrul acesta, a învăţat că în adunarea (congregaţia, biserica) creştină, toţi creştinii sunt circumcişi spiritual, indiferent că sunt evrei sau neamuri, prin credinţa în Isus, prin botezul în apă, prin dezbrăcarea de carnea păcătoasă (Filipeni 3:3; Coloseni 2:11), însă nu toţi sunt <u>iudei circumcişi</u>, există şi în poporul lui

Cristos, două categorii de circumcişi pe baza originii lor etnice: 1) iudei circumcişi în spirit (Romani 2:28,29); şi 2) oameni ai naţiunilor circumcişi în spirit (Coloseni 2:1,11,12; Filipeni 3:3), ambele categorii sunt circumcise, dar nu toţi sunt ‚iudei circumcişi'!

Apoi, expresia: „iudeu" nici într-un pasaj nu are sensul de: om al naţiunilor!!!

Observaţi afirmaţiile Scripturii despre naţiunile din mileniu, alături de Israel:

Zaharia 14:12-19 NW–2006: ***„Iată plaga cu care Iehova va lovi toate popoarele care vor veni înarmate împotriva Ierusalimului: le va putrezi carnea stând în picioare, le vor putrezi ochii în orbite şi le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, va fi printre ei o mare confuzie de la Iehova; fiecare va apuca mâna tovarăşului său şi mâna fiecăruia se va ridica împotriva mâinii tovarăşului său. Iuda va lupta şi el în Ierusalim; şi vor fi adunate bogăţiile tuturor naţiunilor din jur: aur, argint şi veşminte, nespus de multe. Iar plaga care va veni peste cai, peste catâri, peste cămile, peste măgari şi peste animalele domestice de tot felul care se vor afla în taberele acelea va fi cum a fost cealaltă plagă. Toţi cei ce vor mai rămâne din toate naţiunile care vin împotriva Ierusalimului vor urca an de an ca să se plece înaintea Regelui, Iehova al armatelor, şi să ţină Sărbătoarea Colibelor. Dacă vreuna dintre familiile pământului nu va urca la Ierusalim ca să se plece înaintea Regelui, Iehova al armatelor, nu va cădea ploaie peste ea. Dacă familia Egiptului nu va urca şi nu va intra, nici peste ea nu va cădea, ci va veni plaga cu care Iehova loveşte naţiunile care nu urcă să ţină Sărbătoarea Colibelor. Aceasta va fi pedeapsa pentru păcatul Egiptului şi pentru păcatul tuturor naţiunilor care nu vor urca să ţină Sărbătoarea Colibelor."***

Iată în ziua de mânie a lui Iehova, toate naţiunile, vor avea reprezentanţi în armatele care vor veni contra Ierusalimului pământesc, armatele acelea vor fi distruse, însă unii oamenii din acele naţiuni care nu vor fi înrolaţi în armate, şi care nu sunt de acord cu distrugerea Isrelului fiind prozeliţi la religia iudaică, aceştia vor supravieţui sfârşitului.

Aşa ca şi egiptenii care nu erau în aramata lui Faraon care s-a înecat în Marea Roşie, ei au trăit mai departe. Aceşti oamenii din toate naţiunile, vor ţine împreună cu Israelul: legea.

Astfel, cei dintre naţiuni care nu vor lua parte la lupta contra Israelului, şi care au adoptat legea şi religia iudaică cu sinceritate, şi care vor primi harul de a locui pământul în mileniu.

Observaţi alte afirmaţii ale Scripturii:

Mica 4:1-7 NW–2006: ***„În zilele din urmă, muntele casei lui Iehova va fi întărit deasupra vârfului munţilor, se va înălţa deasupra dealurilor şi spre el se vor revărsa popoarele. Multe naţiuni se vor duce şi vor spune: „Veniţi, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, şi el ne va învăţa căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale". Căci din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim cuvântul lui Iehova. El va face judecată între multe popoare şi va îndrepta lucrurile cu privire la naţiuni puternice, îndepărtate.***

Din săbiile lor vor făuri brăzdare şi din sulițele lor, cosoare. Nu vor mai ridica sabia, naţiune contra naţiune, şi nu vor mai învăța războiul. Fiecare va sta sub viţa lui şi sub smochinul lui şi nimeni nu-i va face să tremure, căci gura lui Iehova al armatelor a vorbit. Căci toate popoarele vor umbla fiecare în numele dumnezeului său, dar noi (Israelul) ***vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeul nostru, pe timp indefinit, da, pentru totdeauna.***

„În ziua aceea", zice Iehova, „îi voi strânge pe cei ce şchiopătau şi îi voi aduna pe cei ce erau risipiţi, pe cei faţă de care m-am purtat rău. Pe cei ce şchiopătau îi voi face o rămăşiţă şi pe cei ce au fost alungaţi, o naţiune puternică. Şi Iehova va domni peste ei pe muntele Sion, de acum şi pentru veşnicie."

Iată evenimente din mileniu, unde oameni ai naţiunilor vor merge în Israel, în Ierusalim să fie învăţaţi în legea lui Iehova dată prin Moise. Aplicarea WTS la evenimente din 1935 încoace, este mult forţată, şi spiritualizată, profetul Mica şi Isaia (2:2-4), nu au vizat Societatea WT, o Societate americană; ci naţiunea Israel, instruirea nu se face la Brooklyn; ci, în Ierusalim, în Sion, pe muntele literal unde va fi Ierusalimul şi templul (care va fi reconstruit în viitor).

Revenind la subiectul despre cine va moşteni pământul, putem spune că pe lângă Israel şi oameni dintre toate naţiunile care nu au acceptat semnul fiarei, şi care au adoptat religia lui Israel, aceste naţiuni vor supravieţui acelei zile de mânie, şi vor trăi pe acest pământ o mie de ani.

În concluzie, cei ce vor moştenii pământul nu sunt creştini adunaţi din 1935, ci este vorba de:

- O rămăşiţă (o treime) din Israelul natural (rămaşi după nimicirea celor două treimi din Israel).
- Oameni ai naţiunilor care s-au convertit la iudaism.

Dar atunci cine este 'marea mulţime' şi ce speranţă are ea?

După teoria WTS cei ce vor locui pământul dintre toate naţiunile, este marea mulţime din Apocalipsa 7:9, care s-au adunat începând din anul 1935.

Martorii lui Iehova explică această afirmaţie după cum urmează: W 1/5 1993 p. 17: *„Începând îndeosebi din 1935, clasa sclavului se bucură să fie martoră la derularea continuă a împlinirii acestei viziuni. Venind de pe întregul pământ, „o mare mulţime" de milioane de oameni umple acum curţile exterioare ale templului spiritual al lui Iehova… 'nimeni nu putea să numere' această mare mulţime. Aceasta înseamnă că nu au fost stabilite limite cu privire la numărul oamenilor pe care clasa sclavului urmează să-I aducă la templu spiritual al lui Iehova."* Martorii lui Iehova explică această viziune văzută de Ioan, că a început să se împlinească din 1935, iar de atunci a început să existe o mare mulţime care nu poate fi numărată (curios că ei o numără în fiecare an şi apare numărul martorilor în Anuar sau în Turnul de veghe).

Însă Ioan nu spune aşa ceva, el vede o mulţime gata adunată, care stă *„înaintea tronului şi înaintea Mielului"*, nu o mulţime care creşte într-una. El spune că

aceasta nu se poate număra, deoarece este foarte mare. Este adevărat, că numărul 'mari mulţimi' nu este un număr fixat dinainte; ci, este un grup de oameni deschis la orice cifră, nefiind sigilat ca cei 144.000.
Îngerii nu numără 'marea mulţime' cum au făcut cu cei 144.000 când i-a sigilat (Apocalipsa 7:4), astfel oricine din necazul cel mare, poate să accepte salvarea prin sângele Mielului şi să facă parte din 'marea mulţime'.
După cum Isus a avut 12 discipoli (ucenici), stabili, pe care i-a rânduit şi ca apostoli, însă a avut şi o mulţime de alţi discipoli care nu erau o cifră fixă, dar care-l urmau ca discipoli ai Lui (comp. Luca 6:12,13 cu 19:37), tot aşa este marea mulţime în contrast cu cei 144.000.
În mod similar, Israelul antic era compus din 12 triburi şi din tribul lui Levi. O distincţie interesantă pe care Dumnezeu a făcut-o pentru tribul lui Levi, a fost interdicţia de a fi numărat. În Numeri 1:45-49 citim: ***„Toţi aceia dintre fiii lui Israel care au fost număraţi... au fost şase sute trei mii cinci sute cinci zeci. Dar leviţii n-au fost număraţi printre ei, după seminţia părinţilor lor. Căci DOMNUL vorbise lui Moise, spunând: Să nu faci numărătoarea seminţiei lui Levi şi să nu dezvălui numărul total al lor în mijlocul celorlalţi fii ai lui Israel".***
În Apocalipsa capitolul 7, *„marea mulţime"* este menţionată imediat după numărătoarea 'sclavilor lui Dumnezeu' din 12 triburi israelite, adică cei 144.000 (Apocalipsa 7:1-8).
Întrucât în antichitate erau 13 triburi, este evident că marea mulţime îşi găseşte corespondentul în tribul 'nenumărat' al lui Levi. Membrii ei, asemenea leviţilor, sunt îmbrăcaţi în haine pe care şi le spală pentru a putea sluji la templu (comp. Numeri 1:50; 8:7, 15).
Astfel în timp ce Israelul cu cele 12 triburi a fost numărat, având un număr ştiut, exact, tot aşa cele 12 triburi aleşi ca prim rod (după deschiderea celui de-al şaseşlea sigiliu) pentru Dumnezeu şi Miel, are un număr exact: 12000 × 12 = 144.000. Însă, după cum tribul lui Levi nu a fost numărat, având un număr nedeterminat, tot aşa şi marea mulţime care slujeşte în templul lui Dumnezeu este 'restul rodului' care apare după deschiderea celui de-al şaseşlea sigiliu. Numărul ei este *ne-fixat*, în contrast cu numărul *fixat* reprezentat de cei 144.000 menţionaţi anterior. Însă cine sunt ei?
Sunt ei o clasă cerească sau pământească? Sunt ei din mireasa lui Cristos sau nu? Sunt ei o clasă specială? Sunt ei o clasă secundară cerească? Sunt ei martiri ajunşi în cer? Cine sunt ei?
Majoritatea comentatorilor cred că ei sunt văzuţi în cer, şi prin urmare sunt o clasă cerească, însă martorii lui Iehova, susţin că aceştia sunt văzuţi de Ioan pe pământ, şi astfel sunt o clasă pământească, ce a început să se adune din anul 1935, cu toate că Russell, a susţinut că ei sunt o clasă secundară cerească. (vezi cartea **Apocalipsul – Grandiosul său apogeu este aproape** p.124-128). Să lăsăm însă ca Biblia să ne răspundă la întrebarea aceasta: Cine sunt ei?

Până acuma am observat din Biblie, că ei sunt o mare mulţime **din toate naţiunile** şi **fără un număr fix**. Însă cine sunt ei, unde sunt ei văzuţi şi de unde vin ei? Textul ne răspunde:
„După aceea m-am uitat şi iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic[35] în mâni; şi strigau cu glas tare şi ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie şi a Mielului!…Şi unul din bătrâni a luat cuvântul şi mi-a zis: „Aceştia, care sunt îmbrăcaţi în haine albe, cine sunt oare? Şi de unde au venit?" „Doamne" i-am răspuns eu „Tu ştii". Şi el mi-a zis: „Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui." – Apocalipsa 7:9-15 (BC).
Observăm din text, că unul dintre ci douăzeci şi patru de bătrâni, ridică două întrebări: ***„Şi unul din bătrâni a luat cuvântul şi mi-a zis: „Aceştia, care sunt îmbrăcaţi în haine albe, cine sunt oare? Şi de unde au venit?"*** Răspunsul la aceste două întrebări, îl dă tot acel bătrân lui Ioan, spunând: ***„Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui."*** Deci, nu trebuie să facem noi speculaţii căci Biblia ne răspunde la aceste întrebări.
La întrebarea ***„cine sunt oare?"*** Textul răspunde: ***„ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui."*** Deci marea mulţime sunt oameni răscumpăraţi, salvaţi care şi-au spălat hainele (la trecut) în sângele Mielului, şi de aceea au acces înaintea tronului lui Dumnezeu şi Îi slujesc continuu, în templul Său din cer (vezi Apocalipsa 14:17).
La întrebarea: ***„de unde au venit?"*** Răspunsul din text este: ***„Aceştia vin din necazul cel mare"***. Observăm că aceştia au venit *de undeva*, ca să ajungă *undeva*. Astfel ei au ajuns în faţa tronului, venind de undeva. De unde? Textul ne spune că ***„din necazul cel mare"***, aici se referă nu la locaţia fizică de unde au venit; ci, la perioada de timp de unde au venit. Astfel ei sunt cei care au trăit în necazul cel mare, iar la sfârşitul necazului în ultima zi a lui, ziua când ve reveni Domnul Isus, El îi va lua de pe pământ (Marcu 13:24-27) şi îi va duce în faţa tronului lui Dumnezeu, unde ei vor sluji zi şi noapte, adică încontinuu.

[35] 'Marea mulţime' are ramuri de finic sau palmier în mâini, şi prin aceasta arătând că este o clasă cerească căci aceste ramuri de palmier erau prezente în locul sfânt, în templul făcut de Solomon (1Regi 6:32). Iar locul sfânt reprezintă cerul unde au acces preoţii.

a) Este marea mulţime o clasă pământească sau cerească?

O analiză a textului din Apocalipsa 7:9-17 ne oferă următoarele indicii despre locul unde este ***„marea mulţime”***:

În primul rând, Biblia ne spune că marea mulţime se află ***„înaintea tronului şi înaintea Mielului”***.

Martorii lui Iehova şi alţii, interpretează că această expresie poate fi şi simbolică (vezi Fapte 10:33; 1Timotei 5:21), căci şi pe pământ, oamenii sunt tot înaintea lui Dumnezeu, însă când afirmăm că o anumită expresie este simbolică, trebuie să şi dovedim.

Un principiu de interpretare a Bibliei este interpretarea în context. Astfel primează contextul textului, apoi, contextul cărţii de unde este textul, apoi contextul Legământului din care face parte (din Vechiul sau Noul Legământ), apoi contextul întregii Biblii. Dacă urmăm acest principiu, găsim aceiaşi expresie şi în Apocalipsa 8:3; 14:3, unde ***„înaintea tronului”*** se referă categoric la cer! Prin urmare, este consecvent să interpretăm că această expresie la a fi în cer, înaintea tronului, şi ***„înaintea Mielului”***[36].

Dacă spunem că ***„înaintea tronului”*** se referă la pământ, atunci şi cele şapte spirite ale lui Dumnezeu nu sunt în cer; ci, pe pământ. Tot la fel cei douăzeci şi patru de bătrâni, şi tot la fel cei 144.000, căci toţi aceştia sunt văzuţi de Ioan înaintea tronului.

Însă cei care interpretează această expresie referindu-se la pământ, nu sunt consecvenţi, căci ei spun că cei 24 de bătrâni, cele şapte spirite, şi cei 144.000 sunt în cer, însă doar ***„marea mulţime”*** e pe pământ". Dacă vor să fie consecvenţi fie interpretează totdeauna această descriere ca referindu-se la pământ, fie la cer, nu putem lua expresia: ***„înaintea tronului”*** şi să o interpretăm într-un loc într-un fel, şi în alt loc în alt fel, după voinţa elitei Martorii lui Iehova.

Astfel un indiciu important este faptul că în Apocalips 7:9,15, marea mulţime este prezenta ***„înaintea tronului”*** NW lui Dumnezeu. După cum indică publicaţiile Societăţii Turnul de veghe, cuvântul grecesc tradus prin ***„înaintea”*** în acest text este ***„enopion”*** şi înseamnă literalmente 'expus vederi'. (Vezi de exemplu pagina 123 a cărţii **Apocalipsul – Grandiosul său apogeu este aproape**). Acest cuvânt grecesc este folosit în mod frecvent pe tot parcursul cărţii Apocalipsa pentru a prezenta obiecte şi persoane 'înaintea' sau 'în vederea lui' Dumnezeu care este în cer. Urmărirea versetelor următoare în versiunea The Kingdom Interlinear a Scripturilor Greceşti Creştine clarifica lucrurile:

Apocalipsa 1:4 - ***„şapte spirite care sunt înaintea (enopion) tronului lui [Dumnezeu], ... “***

Apocalipsa 4:5 - ***„şapte lampadare de foc care arde înaintea (enopion) tronului lui [Dumnezeu], ... “***

[36] Vezi: Apocalipsa 5:8.

Apocalipsa 4:6 - ***„Si înaintea (enopion) tronului [lui Dumnezeu] este şi era o mare de sticla ca si cristalul."***
Apocalipsa 4:10 - ***„cei douăzeci şi patru de bătrâni se apleacă înaintea (enopion) Celui care sade pe tron ..., şi îşi aruncă coroanele înaintea (enopion) tronului, ..."***
Apocalipsa 7:9 - ***„o mare mulţime, ... stând în picioare înaintea (enopion) tronului şi înaintea (enopion) Mielului ..."***
Apocalipsa 7:11 - ***„Si toţi îngerii stăteau în picioare în jurul tronului şi bătrânii şi cele patru creaturi vii şi s-au plecat cu fetele înaintea (enopion) tronului şi s-au închinat lui Dumnezeu,"***
Apocalipsa 7:15 - ***„De aceea sunt ei [marea mulţime] înaintea (enopion) tronului lui Dumnezeu; şi-i aduc serviciu sacru..."***
Apocalipsa 8:3 - ***„Şi un alt înger a sosit şi a stat in picioare lângă altar, cu ... tămâie ... să ofere ... cu rugăciunile tuturor sfinţilor peste altarul de aur care era înaintea (enopion) tronului."***
Apocalipsa 9:13 - ***„Si am auzit o voce din coarnele altarului de aur care este înaintea (enopion) lui Dumnezeu."***
Apocalipsa 11:16 - ***„Si cei douăzeci şi patru de bătrâni care şedeau înaintea (enopion) lui Dumnezeu ..."***
Apocalipsa 14:3 - ***„Şi ei [cei 144.000] cânta ceva ca o cântare noua înaintea (enopion) tronului şi înaintea (enopion) celor patru creaturi vii bătrânii; ..."***
Apocalipsa 20:12 – ***„Şi am văzut morţii, mari şi mici, stând în picioare înaintea (enopion) tronului[37] şi au fost deschise nişte suluri. Dar a fost deschis şi un alt sul: sulul vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după cele scrise în suluri, după faptele lor."***
Deci observăm din aceste ocurenţe, că ***„înaintea tronului"***, se referă la a fi literalmente în cer în prezenţa lui Dumnezeu, astfel după cum sunt îngerii, cei 24 de bătrânii, cei 144.000 în faţa tronului, tot aceeaşi expresie este folosită şi pentru marea mulţime care este ***„înaintea tronului"***.
În Apocalipsa 7:13,14, se arată că aceştia au venit de undeva, pentru a fi în faţa tronului, de unde au venit ei, dacă marea mulţime rămâne pe pământ? Dacă marea mulţime rămâne pe pământ întrebarea: ***„de unde au venit?"***
Subliniez încă o dată răspunsul acelui bătrân ce îi explica lui Ioan: ***„aceştia sunt care VIN din necazul cel mare"*** (Apocalipsa 7:14), el nu a vrut să arate că aceştia au supravieţuit necazului şi au rămas pe pământ, căci atunci ar fi

[37] Textul din Apocalipsa 20:12, se referă la cei înviaţi din hades după mia de ani, transferaţi în în faţa tronului, în sala de judecată a lui Dumnezeu (comp. cu 2Corinteni 5:10), deoarece moartea, hadesul, precum şi cerul, pământul şi marea fizică de unde au fost scoşi morţii, au fost distruse, ne mai fiind loc pentru ele (Apocalipsa 20:11,13,14; 21:1; 2Petru 3:10-13), cerul şi pământul nu se referă la guverne şi la oamenii răi, cum susţine WTS; ci, la cerul şi pământul fizic care sunt creaţia lui Dumnezeu (Evrei 1:10-12; Matei 24:35; Isaia 51:6). Dar va fi creat un cer nou şi un pământ nou (2Petru 3:13; Isaia 66:22; Apocalipsa 21:1).

răspuns: *'aceştia sunt care AU TRECUT PRIN necazul cel mare'* ci Biblia spune: ***„VIN din necazul cel mare"***, deci ei vin de undeva ca să ajungă în faţa tronului.

Dar cineva poate întreba: De ce, însă îngerul nu spune: *'aceştia sunt care VIN de pe pământ'*, ci spune: ***„aceştia sunt care VIN din necazul cel mare"*** ? Pentru că acel bătrân a vrut să-I dea o informaţie clară cu privire la identitatea 'marii mulţimi'. Dacă i se spunea lui Ioan, că 'marea mulţime' este venită de pe pământ, şi nu se preciza că e venită din necazul cel mare, atât Ioan cât şi noi, am fi putut interpreta greşit şi trage concluzia, că mulţimea în haine albe, ar putea fi oameni răscumpăraţi din alte perioade de timp.

În v. 15-17, se mai precizează ceva despre ei: ***„Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor."***

În aceste versete se mai dau trei indicii că marea mulţime este în cer, pe care le vom analiza în continuare: Ei slujesc ***„în Templul Lui"***, cuvântul ***„naos"*** din greacă pentru Templu apare şi în Matei 23:16, 21; Luca 1:21, 22; 2Corinteni 6:16; Apocalipsa 3:12; 7:15; 11:19, şi se referă la clădirea care conţinea **sfânta** unde puteau intra doar preoţii şi **locul sfânt** sau **sfânta sfintelor** unde putea intra doar marele preot. Cuvântul ***„naos"*** nu se referă la ansamblul clădirilor şi al curţilor templului; ci, la **sfânta** şi **sfânta sfintelor**. Ştim că la moartea lui Isus perdeau templului s-a sfâşiat complet, cele două încăperi devenind una, astfel marea mulţime are acces la sfânta sfintelor, are acces direct la Dumnezeu (Matei 27:51; Evrei 10:19,20)!

Pentru ansamblul clădirilor templului era folosit un alt cuvânt în greacă: ***„hieron"***[38].

Hieron este cuvântul grecesc pentru **întregul** complex al templului, cu **toate** structurile şi curţile adiacente, adică pe lângă clădirea (sanctuarul) ce adăpostea **sfânta** şi **sfânta sfintelor** în acest complex mai era: 1. Curtea neamurilor; 2. Curtea exterioara; 3. Curtea femeilor; 4. Curtea lui Israel; 5. Curtea preoţilor; 6. Colonadele regale; 7. Colonadele lui Solomon; 8. Soreg (zidul despărţirii); 9. Turnul lui Antonia.

Naos se refera la sanctuarul interior al templului, care includea doar: 1.Sfânta; 2.Sfânta Sfintelor.

Astfel explicaţiile Martorilor lui Iehova că marea mulţime slujeşte din 1935 pe pământ, în curtea exterioară a templului nu are nici un suport Biblic, textul din Apocalipsa 7:15, spune despre 'marea mulţime' că slujeşte în ***„naos"*** nu în ***„hireon"***.

[38] Vezi în acest sens şi explicaţia din Biblia Cornilescu revizuită (GBV) de la n.s. Ioan 2:14,19.

Distincţia dintre aceşti doi termeni este bine definita chiar în revista Turnul de veghe din 15 august 1960 (eng.). La pagina 493, paragraful doi al articolului 'Templul din vremea apostolilor' unde se explică capitolul doi din Ioan (care descrie prezenţa schimbătorilor de bani şi toate animalele care erau vândute şi cumpărate în templu) şi spune următoarele:

„Ce fel de clădire putea să fie aceasta ca să permită spaţiu pentru un asemenea trafic? Adevărul este că acest templu nu era doar o clădire, ci un număr de structuri din care sanctuarul templului era centrul. În limba originala se specifica acest lucru foarte clar, autorii Scripturilor disting între cele doua folosindu-se de cuvintele hieron şi naos. Hieron se referă la <u>întreg teritoriul templului</u>, în timp ce naos: se aplica la <u>structura templului însăşi</u>, succesorul tabernacolului din pustie. Astfel Ioan ne spune că Isus a găsit tot acest trafic în hieron." [sublinierea îmi aparţine].

Însă mai târziu, Societatea Watchtower suceşte şi mai mult lucrurile ca să se potrivească cu ideea că marea mulţime slujeşte pe pământ şi nu în cer. Astfel cu douăzeci de ani mai târziu, la pagina 15, a ediţiei din 15 august 1980 a revistei Turnul de veghe, se introduce o sugestie eronata că schimbătorii de bani s-ar fi aflat in partea din templu descrisa de cuvântul naos, ceea ce nu este real, căci Isus a scos pe schimbătorii de bani afara din curtea exterioara a templului, adică din ***„hieron"***, nu din ***„naos"*** (Vezi Matei 21:12, Marcu 11:15, Luca 19:45 şi Ioan 2:14,15 în versiunea Kingdom Interlinear făcută de Societatea Watchtower, în greacă apare: ***„hieron"***).

Turnul de veghe a învaţat că 'marea mulţime' serveşte în curtea neamurilor, cea mai îndepărtată curte. După cum puteţi vedea şi în următoarea poză luată din *Turnul de veghe* din 15 august 1980, engleză p. 17, care arată cât de departe s-a presupus că este situată marea mulţime de locul unde este sanctuarul cu Sfânta şi Sfânta Sfintelor.

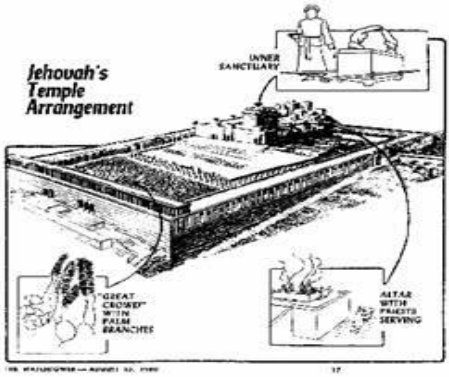

Revistele Turnul de veghe, susţin că 'marea mulţime' slujeşte din 1935 în curţile exterioare ale templului (deci nu în naos (sanctuar), unde slujesc preoţii), ceea ce este fals, observaţi afirmaţiile lor:

W 1/5 1993 p. 17: *„Începând îndeosebi din 1935, clasa sclavului se bucură să fie martoră la derularea continuă a împlinirii acestei viziuni. Venind de pe întregul pământ, „o mare mulţime" de milioane de oameni umple acum curţile exterioare ale templului spiritual al lui Iehova… 'nimeni nu putea să numere' această mare mulţime. Aceasta înseamnă că nu au fost stabilite limite cu privire la numărul oamenilor pe care clasa sclavului urmează să-I aducă la templu spiritual al lui Iehova."*
W 1/7 1996 p.20: *„Aşa cum s-a profeţit, marea mulţime 'I se închină lui Dumnezeu zi şi noapte în templul Său'…în curtea exterioară a naţiunilor (1Petru 2:5). Ce glorios a devenit templu spiritual al lui Iehova, curţile lui fiind umplute cu această mare mulţime…Marea mulţime nu-i slujeşte lui Dumnezeu în calitatea pe care o reprezintă curtea preoţească".*
În anul 2002, se schimbă puţin această înţelegere spunând: *„În mod logic, marea mulţime i se închină lui Iehova într-una din curţile pământeşti ale marelui său templu spiritual, mai precis în cea care corespunde curţii exterioare a templului lui Solomon. În trecut s-a afirmat că marea mulţime se află într-o curte antitipică, un echivalent spiritual al curţii neamurilor care exista în timpul lui Isus. Însă unele cercetări ulterioare au scos la iveală cel puţin cinci motive pentru care această afirmaţie nu este exactă"* - W 2002 1/5 p.8.
Cu toată această schimbare de doctrină, nici această nouă afirmaţie nu este exactă, marea mulţime slujeşte în naos (sfânta-sfânta sfintelor), nu în vreo curte.
O poză după o machetă reprezentând templul lui Solomon, cu comentariile orientative de rigoare, prezintă clar diferenţa, dintre templu (sfânta şi sfânta sfintelor); şi curtea exterioară (unde actualmente Turnul de veghe spune că slujeşte marea mulţime).

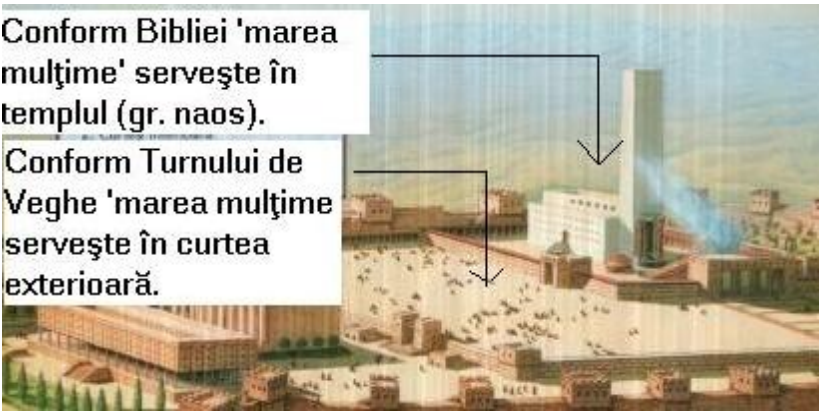

Biblia spune clar despre 'marea mulţime', şi anume că ea slujeşte ***„înaintea tronului lui Dumnezeu, şi Îi servesc zi şi noapte în templul Lui; şi cel şezând pe tron, va întinde cortul peste ei."*** Deci observăm că ei slujesc:

- ***„<u>înaintea tronului</u>”***
- ***„în templul Lui”***
- ***„va întinde cortul peste ei.”***

Toate aceste trei indicii susţin o prezenţă lor în cer, nu pe pământ.
Astfel respectând principiul interpretarea unei expresii prin contextului cărţii, înaintea tronului, după cum am văzut e în cer; cuvântul templu (naos) în cartea Apocalipsa se referă la cer nu la pământ, Biblia precizează: ***„templul lui Dumnezeu care este în cer”***[39] vezi şi: Apocalipsa 3:12; 11:19; 14:17; 15:5,8; 21:22.
Iar faptul că Dumnezeu îşi va întinde cortul peste ei, arată că ei sunt în sanctuar nu în curte, căci în v.15 se mai precizează: ***„Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde <u>peste ei</u> cortul Lui.”*** În timp cei ce vor locui noul pământ, nu vor locui **sub** cortul lui Dumnezeu, adică **în** Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:1-3), căci cortul lui Dumnezeu va fi **cu ei**, nu **peste ei**, marea mulţime are harul, ca Dumnezeu să îşi întindă cortul peste ei, şi să fie astfel: locuitori permanenţi ai Noului Ierusalim şi în prezenţa nemijlocită a tronului lui Dumnezeu şi a Mielului (vezi şi Apocalipsa 15:5)!
În v.15 se mai precizează un indiciu a speranţei marii mulţimi: „***Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce <u>la izvoarele apelor vieţii</u> şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.”*** Cu toate că şi oamenii de pe noul pământ ca şi marea mulţime, au parte de harul ca Dumnezeu să le ‘şteargă orice lacrimă din ochii lor’ (comp. Apocalipsa 7:15 cu 21:4), totuşi, ***„marea mulţime”*** are acces ***„la izvoarele apelor vieţii”***, şi nu ca cei de pe pământ, care vor avea acces doar la frunzele pomului care ***„slujesc la vindecarea Neamurilor”*** (Apocalipsa 22:1,2). Acest râu cu apa vieţii izvorăşte din tronul lui Dumnezeu, iar faptul că marea mulţime va fi condusă la aceste izvoare, la acest râu cu apa vieţii care iese din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului, arată că speranţa lor este cerească de a fi în prezenţa directă a lui Dumnezeu şi a Mielului care este Domnul Isus.
O altă dovadă este: Apocalipsa 19:1-6, unde se vorbeşte din nou de ‘Marea mulţime’ şi este descrisă ca fiind în cer prin cuvintele: ***„Apoi am auzit ceva ca glasul puternic al unei <u>mari mulţimi în cer</u>”*** (NW). Marea mulţime din cap.

[39] Doar în Apocalipsa 11:1 templul este pe pământ, căci acolo se referă la templul reconstruit în Ierusalimul pământesc, dar nici în acela nimeni nu poate sluji în curtea de afară cum susţin martorii lui Iehova, căci ***„curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare Sfânta cetate patruzeci şi două de luni.”*** (v.2). Şi oricum este o diferenţă dintre templul din Apocalipsa 11:1,2 care este pământesc, afectat de oameni, şi templul din Apocalipsa 7:15, unde este prezent tronul lui Dumnezeu, şi unde ***„Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.”***

19 este aceiaşi cu marea mulţime din cap. 7, din cauză că ei proclamă aceleaşi adevăruri:
Apocalipsa 7:10 (NW): ***„Ei strigau cu glas tare, zicând: „Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, şi Mielului!“***
Apocalipsa 19:1 (NW): ***„Şi ziceau: „Lăudaţi-l pe Iah! Salvarea, gloria şi puterea sunt ale Dumnezeului nostru”***.
În concluzie, am observat mai multe dovezi că 'marea mulţime' este clasă cerească, ea face parte din mireasa lui Cristos! Nu aşa cum a susţinut Russell că ei sunt o clasă secundară cerească!

b) Ce clasă cerească este 'marea mulţime'?
Russell spunea, că ei sunt o clasă secundară cerească, care va fi însoţitoare a Miresei lui Cristos, mai precis el învăţa: *„Ei pierd premiul tronului şi al naturii divine, dar vor dobândi în final o naştere sub formă de fiinţe spirituale de un rang inferior naturii divine. Deşi aceştia sunt realmente consacraţi, ei sunt biruiţi de spiritul lumesc în aşa măsură încât nu îşi aduc viaţa ca jertfă* (**Studii în Scripturi** VOL I); iar în cartea **„Light”** se spunea: „*ei care alcătuiesc această mare mulţime neglijează să răspundă la invitaţia de a deveni martori zeloşi pentru Domnul”* (vezi cartea Apocalipsul p.119). Ne întrebăm? De unde ştia Russell că ei sunt fiinţe de rang inferior, că sunt biruiţi de spiritul lumesc şi că neglijează să răspundă la invitaţia de a deveni martori zeloşi pentru Domnul? Un răspuns sincer ar fi: o părere a lui, mai bine zis o speculaţie. Din păcate mulţi oameni îşi bazează interpretările nu pe o analiză corectă a textului; ci, pe imaginaţie, pe pură speculaţie!
Singura dovadă pe care o aduc unii, este că mireasa care este trupul lui Cristos, care sunt regi şi preoţi împreună cu Domnul, sunt descrişi în cartea Apocalipsei ca fiind **pe tron** şi nu **înaintea tronului**. (Apocalipsa 3:21; Matei 19:28; Luca 22:30).
Acest argument este insuficient, pentru că mireasa este pe tron împreună cu Cristos, dar aceasta nu însemnă că nu pot fi momente când mireasa stă înaintea tronului, pentru a se închina lui Dumnezeu şi Mielului!
Este curios că Russell spunea că cei 144.000 sunt mireasa lui Cristos, şi prin urmare deci stă pe tron cu El (Apocalipsa 3:21), însă Ioan îi vede şi pe aceştia stând înaintea tronului (Apocalipsa 14:3). Deci cei ce stau înaintea tronului şi aduc închinare nu însemnă că nu sunt regi împreună cu Cristos.
Dar atunci cine sunt cei din 'marea mulţime'? Sunt ei mireasa lui Cristos sau doar o parte din clasa miresei?
Ei nu pot fi mireasa ca întreg, care se adună din toate timpurile (din primul secol până la venirea Domnului); ci, doar o parte din clasa miresei care vine din necazul cel mare, adică creştinii care vor fi în viaţă la venirea Domnului. Ei sunt rămăşiţa de creştini care vor fi în viaţă la revenirea Domnului, astfel ei vor avea parte de răpire (nu de înviere), şi vor fi duşi în cer împreună cu cei ce vor învia în Cristos (1Tesaloniceni 4:14-17).

Ioan îi descrie pe aceştia ca au haine albe şi că ***„ei au spălat veşmintele lor, şi le-au albit în sângele Mielului”*** şi datorează salvarea lui Dumnezeu şi Domnului Isus.
Aceste trăsături nu pot să descrie decât pe nişte creştini, pe oameni răscumpăraţi prin sângele lui Isus şi salvaţi de moarte şi din robia păcatului.
Despre ei a vorbit Domnul Isus, în parabola cu oile şi caprele, pe care o găsim la Matei 25:31-46. Oile care sunt în viaţă la venirea Domnului Isus sunt 'marea mulţime' din Apocalipsa 7. Însă fraţii lui Cristos din parabolă, nu sunt alţii, diferiţi de oile din parabolă (comp. cu Matei 12:50). Nu; ci, luat individual orice creştin care face voia lui Dumnezeu, este frate cu Cristos (Matei 12:50), dar colectiv toţi creştinii care sunt în viaţă la venirea Domnului, sunt descrişi ca oi.
Domnul Isus vrea să sublinieze că chiar dacă unii creştini, par neînsemnaţi în ochii oamenilor (***„aceşti foarte neînsemnaţi”***), în ochii lui Cristos sunt însemnaţi, căci ei sunt trupul Lui şi fraţi cu El (Evrei 2:11; 3:1).
Astfel, oile din parabolă care fac bine fraţilor lui Isus, nu se referă la cei ce vor moşteni pământul. Nu, atât oile din parabolă precum şi fraţii lui Cristos au speranţă cerească şi sunt una? De unde ştim? Să ne întrebăm: poate cineva să fie frate a lui Cristos şi să nu fie oaie a Lui? Poate cineva să fie oaie a Lui şi să nu fie frate cu El, având în vedere că oile ascultă glasul Păstorului (Ioan 10:3-5), precum şi fraţii Lui ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:21)?
Fraţii lui Isus au speranţă cerească (Evrei 3:1), oile de aici sunt ***„cei drepţi”*** (comp. v.37) ca şi cei din parabola cu grâul şi neghina (Matei 13:43), astfel după cum ‚clasa grâului’ (drepţii) are speranţă cerească, fiind ***„fii ai Regatului”***, tot aşa şi oile (drepţii) din parabolă aceasta au aceiaşi speranţă. Oile sunt echivalentul grâului şi al peştilor buni din parabolele din Matei 13:36-43; 47-50.
Oile sunt rămăşiţa miresei lui Cristos care vor fi în viaţă la venirea Domnului şi la executarea judecăţii şi condamnării Lui. După cum oile din parabolă sunt în viaţă la venirea Domnului, tot aşa şi marea mulţime. Iar după cum 'marea mulţime' este din toate naţiunile, tot aşa şi oile din parabolă. Astfel ‘marea mulţime’ sunt oile din parabola lui Isus!
Trebuie să înţelegem că în Noul Testament, toţi cei care sunt spălaţi în sângele Mielului, sunt regi şi preoţi împreună cu Cristos, observaţi ce spune Scriptura: ***„A celui care ne iubeşte şi <u>care ne-a dezlegat de păcatele noastre prin sângele său — şi a făcut din noi un regat, preoţi pentru Dumnezeul şi Tatăl său</u> —, da, a lui să fie gloria şi puterea pentru totdeauna! Amin!”*** (Apocalipsa 1:5,6 NW-2006), toţi cei ce sunt salvaţi, sunt parte din trup, căci Cristos este Salvatorul trupului (Efeseni 5:23).
Astfel nu putem vorbi de o salvare prin sângele lui Isus în afara ‚trupului lui Cristos’, nu putem vorbi de speranţa cerească în afara sferei trupului lui Isus. Căci creştinii nu au decât o singură speranţă, cea cerească (Efeseni 4:4; Evrei 3:1), cea de a face parte din trup, din adunare (biserică), din mireasă. Toţi cei

născuţi din Spirit sunt parte din trup (1Corinteni 12:12-27), iar toţi cei născuţi din Spirit Sfânt vor intra în Regatul cerurilor (Ioan 3:3-6).
Cristos nu este cap a mai multor trupuri, sau a mai multor grupuri, popoare sau adunări; ci, doar a trupului Său care este adunarea Sa (Efeseni 1:22,23; Coloseni 1.18,24), compusă din oameni răscumpăraţi începând cu primul secol, până la venirea Sa, mai bine zis, atunci când va avea loc încheierea strângerii plinătăţii neamurilor (Romani 11:25).
Noul Testament nu învaţă de alte clase cereşti separate sau diferite de clasa miresei sau a trupului lui Cristos (Efeseni 3:4-6; 5:23-27).
În Noul Testament, şi în special Apocalipsa, sunt prezentate clase sau grupuri diferite cu speranţă cerească, însă toate fac parte din acelaşi trup, ca mădulare a lui Cristos (Efeseni 3:1-11; Romani 12:4,5). Indiferent dacă este vorba de cei 12 apostoli, adică turma mică (Luca 12:12,32; 22:28-30; Matei 19:28), sau de grupul de martiri văzut de Ioan (Apocalipsa 6:9-11; 20:4,6); sau de biruitorii fiarei (Apocalipsa 15:2,3); sau de cei 144.000[40] (Apocalipsa 7:1-8; 14:1-5); sau de marea mulţime (Apocalipsa 7:9-14); toţi aceştia fac parte din trupul lui Cristos, şi deci prin urmare, din adunare lui Cristos şi din mireasa Lui!
Conform cu învăţătura Domnului Isus din Evanghelii, răpirea celor aleşi are loc la sfârşitul necazului celui mare (Matei 24:29-31), deci prin urmare şi 'marea mulţime' este răpită la sfârşitul necazului celui mare, în ultima zi a necazului, mai precis atunci când vine Domnul (1Tesaloniceni 4:15-17) şi ea întregeşte grupul creştinilor şi astfel toţi creştinii ***„împreună"***, fie vii (marea mulţime sau oile din Matei 25:31-46) sau în calitate de înviaţi din morţi (creştinii de pe parcursul timpului are au murit în Domnul), fiind un singur trup, o singură mireasă, sunt răpiţi şi duşi la cer (1Tesaloniceni 4:14-17).

XII. A) Ce spun Martorii lui Iehova despre învierea şi judecata finală?
Elita martorilor susţine o judecată care a început cu casa lui Dumnezeu în 1918 (Maleahi 3:1-3; 1Petru 4:17). Bineînţeles că anul 1918 nu are un suport real în Scripturi; ci, se bazează pe anul 1914, când ei cred că Domnul a revenit şi-a început prezenţa Sa. Ei mai cred într-o judecată ce va avea loc în viitor, la venirea Domnului a oamenilor care vor fi în viaţă atunci, pe care Domnul îi va judeca şi îi va despărţi cum desparte păstorul oile de capre (Matei 25:31-46).
În trecut până în 1995 ei au crezut că aceasta a început în anul 1914, ca în 1995 să spună că această judecată şi despărţire să aibă loc în viitor.
Martorii lui Iehova nu cred într-o înviere şi o judecată generală a tuturor oamenilor, după mileniu; ci, ei spun că prin moarte omul este absolvit de păcatele sale, şi că aceasta însemnă că *„cei înviaţi vor fi judecaţi în funcţie de faptele pe care le vor face în decursul zilei de judecată, şi nu în funcţie de*

[40] Şi cei 144.000 fac parte tot din trup sau din mireasa lui Cristos având aceiaşi pecete pe frunte cu cei din trupul lui Cristos care sunt dintre naţiuni (compară: Apocalipsa 3:12 cu 14:1); tot la fel şi unii şi alţii sunt văzuţi în faţa tronului slujind (compară Apocalipsa 7:9,15 cu 14:3).

faptele făcute înainte de a muri. Ziua de judecată nu este o zi de 24 de ore...Ziua de judecată va avea, aşadar, o durată de o mie de ani, în decursul căreia Cristos şi cei 144.000 de discipoli loiali unşi vor domni ca ceruri noi peste un pământ nou...Cum va stabili Iehova cine va trebui să fie scris în „sulul vieţii" sau „cartea vieţii"?(Apocalipsa 20:12,15). Lucrul acesta îl va stabili în urma unei încercări la care va fi supusă omenirea...Iehova îl va elibera pe Satan şi demonii săi din adâncul în care au fost închişi timp de o mie de ani. Ce se va întâmpla atunci? Biblia arată că Satan va reuşi să-i îndepărteze pe unii oameni de la Iehova...După această încercare, Satan şi demonii săi, precum şi cei care l-au urmat, vor fi aruncaţi în „lacul de foc" simbolic " (cartea **„Paradisul"** p.176,182,183).

Elita martorilor susţine o judecată ce are loc în mileniu cu oamenii, care conform învăţăturilor Societăţii Turnul de veghe, se bazează pe o înviere pe pământ, iar aceste înviere are loc după Armaghedon în mileniu, conform cărţii, **„Să vină Regatul tău"** p.179: *„cei fideli…să fie aduşi la viaţă pe pământul nou foarte devreme."*

Ei interpretează că morţii care vor învia la judecata care are loc în timpul mileniului, sunt: cei credincioşi din vechime (Avraam, Isac, Iacob, David, etc.), şi toţi cei din timpurile de ne-cunoştinţă care nu au cunoscut cuvântul lui Iehova, şi care vor învia, vor fi instruiţi în căile lui Iehova şi dacă vor fi ascultători în mileniu, vor primi viaţa veşnică. Însă dacă nu vor fi ascultători, sau dacă vor trece de partea lui Satan după ce se încheie mileniul, vor primi distrugere veşnică.

Aceste învăţături apar în aproape toate cărţile doctrinare ale martorilor lui Iehova, de pildă în **„Prinţul Păcii"** p.167 se spune: *„Toţi morţii…viitorul lor va depinde după aceea de conduita pe care ei o vor adopta."* Sau în cartea **„Să vină Regatul Tău"** p.179 se precizează: *„Într-adevăr cei înviaţi nu vor fi judecaţi după faptele lor rele dinainte de moarte, ci după dispoziţia lor de a corespunde cerinţelor drepte pentru a trăi în domeniul pământesc al Regatului lui Dumnezeu."* Astfel martorii nu cred că oamenii vor mai fi judecaţi pentru ceea ce au făcut în vechiul sistem, în lumea actuală; ci, pentru ceea ce vor face ei după înviere în mileniu.

Elita (corpul de guvernare) Martorilor lui Iehova crede că oamenii răi, nu vor mai învia pentru judecata finală, astfel în opinia unui martor, dacă un om a cunoscut adevărul şi nu l-a împlinit, dacă a murit înainte de Armaghedon, aceea persoană nu va mai învia niciodată, căci chipurile şi-a plătit păcatul prin moartea sa (vezi cartea **„Paradisul"** p.175-183; **„Argumente"** p.181).

Cât despre învierea şi judecata finală, Biblia ne prezintă nişte învăţături clare şi simple pe care Societatea Watchtower le-a complicat, şi astfel s-a ajuns să se anuleze o doctrină importantă din Cuvântul lui Dumnezeu.

În primul rând, eroarea pleacă de la faptul că martorii cred că învierile pământeşti au loc, la începutul mileniului, sau în mileniu şi nu când se încheie mileniu, după cum spune Biblia.

Martorii lui Iehova cred că oamenii răi nu vor mai învia pentru judecata finală, astfel în opinia unui martor, dacă un om a cunoscut adevărul şi nu l-a împlinit, dacă a murit înainte de Armaghedon, aceea persoană nu va mai învia niciodată, căci chipurile şi-a plătit păcatul prin moartea sa (vezi cartea Paradisul p.175-183; Argumente p.181). Dar să vedem ce spune Biblia la aceste subiecte.
În W 2005 1/5 p.13-17 este un articol intitulat: **„Cine este înviat?"** La par. 10, se afirmă că şi Core, Datan şi Abiram, au ajuns în sheol, şi prin urmare vor fi înviaţi, în viziunea martorilor, învierea implică o nouă şansă de împăcare cu Dumnezeu şi de acceptare a adevărului. Cei nedrepţi, fiind din timpurile de neştiinţă, sau care nu au cunoscut suficient, iar cei drepţi cei ce au servit pe Iehova. Cei ce nu vor învia, cei ce au plătit păcatul prin moarte, şi sunt figurativ astfel în gheena.

B) Ce spune Cuvântul lui Iehova despre învierea şi judecata finală?
În viitor Biblia vorbeşte de trei perioade de judecată:
1. La venirea Domnului Isus Cristos, când va avea loc despărţirea oilor de capre sau grâul de neghină (Matei 13:30,39-42; 25:31-46).
2. Pe parcursul mileniului vor fi judecaţi oamenii ce se răzvrătesc şi vor fi pedepsiţi (Isaia 65:20;66:23,24; Zaharia 14:16-18).
3. După mia de ani are loc învierile generale şi judecata finală (Apocalipsa 20:5,11-15).
Trebuie să vorbim mai întâi, despre două erori grave ale elitei martorilor:
a) să vedem când va avea loc învierea pământească, în mileniu sau când se va încheia mileniul?
b) ei nu înţeleg textul care spune: ***„plata păcatului este moartea"***, astfel ei au creat o doctrină bazată pe logică umană, dar care elimină părţi din Biblie.

În primul rând, să vedem când va avea loc învierea pământească? În Biblie, acest subiect este tratat în următoarele pasaje: Daniel 12:2,13; Ioan 6:40,44,54; 11:24. Textul cel mai relevant este cel din Apocalipsa 20:4,5 NW unde se spune: ***„…Şi ei au venit la viaţă şi au domnit ca regi cu Cristos o mie de ani. Restul morţilor nu au venit la viaţă <u>până când nu s-au sfârşit cei o mie de ani</u>…"*** Deci prima înviere pentru cer, are loc când începe mileniu, iar a doua înviere, cea generală are loc când se încheie mileniu.
Însă Societatea Watchtower respinge învăţătura clară a Bibliei, căci observaţi cum interpretează ea v.5 în cartea **„Cunoştinţa"** p.190, par.20: *„Atât marea mulţime de supravieţuitori ai Armaghedonului cât şi cei înviaţi vor trăi în sensul cel mai deplin al cuvântului atunci când vor ajunge la perfecţiunea lipsită de păcat."*
Astfel martorii lui Iehova susţin că expresia: ***„au venit la viaţă"***, nu se referă la învierea celor morţi; ci, la ajungerea celor vii la perfecţiune umană, însă acest mod de interpretare denaturează cuvântul sacru al lui Dumnezeu. Ei dau dovadă de inconsecvenţă, căci ei aplică expresia ***„au venit la viaţă"*** din v.4, la prima înviere pentru cer, însă aceiaşi expresie din v.5, îi dă un sens simbolic.

Ori este clar că v.4 are legătură cu v.5, iar dacă acceptăm că expresia ***„au venit la viaţă”***, ca fiind o înviere literală în v.4, atunci trebuie să interpretăm şi v.5, tot literal.

Dar să vedem acum dacă toţi morţii vor învia, adică şi cei ce au cunoscut pe Dumnezeu şi nu au luat poziţie de partea adevărului. Biblia spune că Isus este şi judecătorul celor morţi, nu numai al celor vii, astfel când se vor împlinii cei o mie de ani, va avea loc judecata finală şi generală, atât a celor vii cât şi a celor morţi (2Timotei 4:1). Cei vii, sunt cei ce au supravieţuit sfârşitului şi au trăit pe Pământ o mie de ani, dar la sfârşitul celor o mie de ani, Satan va fi dezlegat şi va înşela pe unii dintre ei, iar ei şi Satan vor fi aruncaţi în lacul de foc (Apocalipsa 20:1-10).

Morţii care nu au înviat la prima înviere, vor învia când se vor împlini cei o mie de ani (Apocalipsa 20:5). Atunci vor învia cei drepţi şi cei nedrepţi (Fapte 24:15), cei drepţi pentru viaţă veşnică datorită faptelor bune făcute înainte de a muri; iar cei nedrepţi vor fi judecaţi pentru faptele lor rele consemnate în cărţile din cer (Apocalipsa 20:11-15).

Aceste cărţi în care sunt consemnate faptele oamenilor nu se referă la noi învăţături pe care le vor primi oamenii în mileniu; ci, Biblia spune că aceste cărţi conţin consemnări ale faptelor oamenilor din vechiul sistem şi nu faptele ce le vor face în mileniu. Căci ei vor învia după cum am văzut după mileniu, iar în cartea vieţii sunt trecute numele persoanelor ce vor primi viaţa veşnică. Aceste cărţi cu faptele oamenilor, cât şi cartea vieţii au existat şi în vechiul sistem (Daniel 7:10; Psalm 69:28; Filipeni 4:3), ceea ce indică că ele nu sunt învăţături noi pentru cei înviaţi; ci, consemnări de nume şi fapte.

Alte argumente, că cei nedrepţi care au cunoscut adevărul dar nu l-au aplicat, vor fi traşi la judecată după înviere, sunt: Daniel 12:2 BCR: ***„Mulţi dintre cei ce dorm în ţărâna pământului se vor trezi, unii pentru viaţă veşnică şi alţii pentru ruşine şi dispreţ veşnic.”*** Deci din start unii înviază pentru viaţă veşnică şi alţii pentru judecată şi pedeapsă, deci nici vorbă de înviere, instruire şi apoi judecată în funcţie de faptele făcute după înviere.

Ioan 5:28,29 NW: ***„Cei care au făcut*** (nu cei ce vor face) ***lucruri bune pentru o înviere a vieţii, cei ce au practicat*** (la trecut) ***lucruri josnice pentru o înviere a judecăţii.”*** Deci este clar că judecata are loc în funcţie de faptele practicate în vechiul sistem nu în funcţie de faptele făcute în noul sistem, cum se interpretează acest text în cartea **„Cunoştinţa”** p. 87. De fapt, Domnul Isus, chiar dă exemple de oameni care l-au cunoscut pe Iehova şi totuşi au respins adevărul care vor fi înviaţi pentru judecată şi vor fi traşi la răspundere, aceste exemple le găsim în Matei 12:41,42 NW, texte care sunt cam uitate printre Martorii lui Iehova, dar în care se învaţă următoarele: ***„Bărbaţii din Ninive*** (cei drepţi care învie pentru viaţă), ***se vor ridica la judecată cu această generaţie*** (care învie pentru judecată) ***şi o vor condamna…Regina Sudului*** (care învie pentru viaţă) ***va fi sculată din morţi la judecată cu această generaţie*** (care învie pentru distrugere veşnică) ***şi o va condamna;…”*** Deci şi cei răi, ca scribii

şi fariseii, vor trebui prima dată judecaţi de faţă cu cei drepţi şi apoi condamnaţi.
Ce se va întâmpla cu cei ce n-au auzit Cuvântul lui Dumnezeu, sau cei ce au murit în timpurile de neştiinţă (Fapte 17:30)?
Ei bine aceştia, nu vor învia pentru a demonstra prin viaţa de după înviere, de partea cui sunt, cum susţin martorii; ci, ei vor învia şi vor fi, fie în categoria drepţilor, fie în cea a nedrepţilor. Deoarece ei vor fi judecaţi pe baza receptivităţii lor la mărturia lui Dumnezeu prin **creaţia** sa (Fapte 14:16,17; Romani 1:19,20), prin **conştiinţa** lor, în care era implantată într-o anumită măsură legea lui Dumnezeu (Romani 2:14,15), iar Cristos ştie dacă ar fi fost receptivi la vestea bună dacă ar fi auzit-o sau dacă nu ar fi fost receptivi (Ioan 2:23-25), şi pe baza dacă ei au făcut binele pe care l-au stabilit ca bine, adică au fost ei consecvenţi în faptă, a ceea ce au crezut în conştiinţă (Ezechiel 18:30; 33:20).
Să mergem la a doua problemă a martorilor: b) ei nu înţeleg textul care spune: ***„plata păcatului este moartea”***, astfel ei au creat o doctrină bazată pe logică umană, dar care elimină părţi din Biblie.
Absolvă moartea naturală: judecata finală?
Dar poate te întrebi: nu este plata păcatului moartea cum scrie în Romani 6:23, şi nu este absolvit de păcat cel ce a murit (Romani 6:7)? Mai are rost să-l învie ca apoi să sufere moartea a doua?
Ei bine, Societatea Watchtower a denaturat textul din Romani 6:7, unde traducerea NW consemnează: ***„Fiindcă cel care a murit a fost absolvit de păcatul său.”*** Căci în original nu apare ***„păcatul său”***, ci doar ***„păcat”***, iar contextul textului nu se referă că moartea fizică; ci, se referă la botezul în apă, în care murim împreună cu Cristos faţă de păcat (Romani 6:2-8).
Iar textul din Romani 6:23, nu ne spune că cei răi care sunt morţi nu vor mai fi înviaţi şi judecaţi; ci, ne spune care va fi consecinţa păcatului, prin urmare acest text se interpretează în patru moduri, după cum urmează şi care este în armonie cu contextul şi cu întreaga Biblie:
1. Plata păcatului este moartea spirituală (Efeseni 2:1); 2. Plata păcatului este moartea de bătrâneţe (Romani 5:12); 3. Plata păcatului este moartea, datorită unor vicii sau practici care ne scurtează viaţa, sau unei accident (Romani 6:21 comp. cu Galateni 6:7,8); 4. Plata păcatului este moartea a doua la judecata finală (Ioan 12:48; Apocalipsa 20: 12-15; 21:8).
Dumnezeu este îndreptăţit să-i învie pe cei răi pentru judecată, ca să ştie cât de mult s-au înşelat prin faptul că au ales independenţa şi căile inimii lor, căci Biblia spune în Romani 14:11 NW: ***„Orice limbă îl va recunoaşte în mod deschis pe Dumnezeu.”*** (vezi şi Psalm 22:29).
La sfârşitul celor o mie de ani după judecata finală, nu va mai fi o altă judecată deoarece moartea va fi nimicită (Isaia 25:8).
În ce priveşte Core, Datan şi Abiram, da aceştia au ajuns în sheol (Numeri 16:30), însă dacă distrugerea lor nu a însemnat o pedeapsă definitivă, şi vor fi

înviaţi, cu siguranţă ei vor fi înviaţi, dar nu pentru a li se mai da o şansă; ci, pentru o ***„înviere a judecăţii”*** (Ioan 5:29 NW - 2006), ei vor învia ca nedrepţi ce vor avea parte de lacul de foc, nu pentru a mai avea şansă la căinţă şi viaţă conform cu învăţătura WTS.

Vor fi şi creştinii judecaţi?

Creştinii adevăraţi nu vor fi judecaţi pentru a se vedea dacă vor primi viaţa veşnică sau o vor pierde, căci Cristos Fiul lui Dumnezeu a promis în Ioan 5:24: ***„Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul meu şi crede în Cel care m-a trimis are viaţă veşnică şi NU vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.”*** Deci un creştin adevărat are în momentul când crede, viaţa veşnică şi nu merge la judecata unde se stabileşte dacă va primi viaţă veşnică sau pedeapsa veşnică; ci, la o judecată care va stabili poziţia fiecăruia din cer potrivit faptelor sale. Această judecată, are loc la venirea Domnului (2Corinteni 5:8-10), cu o mie de ani mai repede ca judecata finală, pentru a i se da poziţia corespunzătoare din cer, adică să stăpânească peste cinci cetăţi sau pentru zece cetăţi în funcţie de faptele pe care le-a făcut pe pământ (Romani 14:10-12; 2Corinteni 5:10; Luca 19:16-19).

În concluzie ne întrebăm: Cum poate fi Conducerea martorilor lui Iehova călăuzită divin, dacă ea neagă doctrina judecăţii divine, care este o doctrină elementară conform cu Evrei 6:1,2?

XIII. A) Ce spun Martorii lui Iehova despre zilele din urmă?

Elita Martorilor lui Iehova, afirmă că zilele din urmă au început în anul 1914, în octombrie cu începutul primului război mondial, dar am văzut până aici că timpurile fixate ale naţiunilor din Luca 21:24, nu se referă la perioada 607 î.e.n. – 1914 e.n. ci, se referă la perioada necazului celui mare (Apocalipsa 11:1,2).

Semnele pe care WTS le aplică la perioada 'zilelor din urmă': războaie, foamete, epidemii, cutremure de pământ, sunt semnele perioadei de timp dinainte de necazul cel mare, la finalul zilelor din urmă, numite de Isus: 'începutul durerilor' (Matei 24:6-8), şi nu se referă la zilele din urmă.

B) Ce spune Biblia despre zilele din urmă?

Conform Bibliei, 'zilele din urmă' au început la botezul lui Isus când a început serviciul Lui de pe pământ (Evrei 1:2), astfel 'zilele din urmă' au început în primul secol (Fapte 1:3; 2:1-4,17-21).

În Fapte 2:1-21, este relatată turnarea Spiritului Sfânt la Penticosta, iar apostolul Petru care citează din profetul Ioel 2:28,29, şi plasează această turnare a Spiritului în ***„zilele de pe urmă”*** (Fapte 2:17 BCR).

Există o multitudine de dovezi că ***„zilele de pe urmă”***, au început în primul secol şi nu din anul 1914, după cum urmează:

Pasajul din 1Timotei 4:1-3, este denaturat de WTS, traducerea NW, nu redă corect ideea că Pavel vorbeşte de *vremurile sau timpurile de pe urmă*, în greacă: *kairos = timpurile* sau *vremurile*; şi *husteros = din urmă.*

Însă în alte traduceri se redă corectă: ***„Duhul spune limpede că, în vremurile din urmă, unii se vor îndepărta de la credinţă şi vor da atenţie duhurilor înşelătoare şi învăţăturilor demonilor. Aceste lucruri vin din ipocrizia mincinoşilor, a căror conştiinţă a fost însemnată cu fierul roşu. Ei interzic căsătoria şi se abţin de la mâncărurile pe care le-a creat Dumnezeu pentru a fi primite cu mulţumire de către cei ce cred şi cunosc adevărul”*** (NTR).

Apostolul Pavel îi dezvăluie lui Timotei prin această epistolă, o revelaţie a Spiritului Sfânt, care a revelat mai dinainte, că în zilele din urmă unii oameni se vor abate de la credinţă învăţând învăţăturile demonilor. Apostolul Pavel lasă să se înţeleagă că această perioadă numită: ***„vremurile de pe urmă”*** era tocmai în timpul lui, în primul secol e.n. Deoarece acest sfat nu ar fi avut nici un rost să-l dea la Timotei, ca avertizare/atenţionare, dacă el nu ar fi trăit în zilele din urmă! În al doilea rând, aceşti oameni cu învăţături demonice, sunt descrişi la prezent prin cuvintele: ***„Ei interzic căsătoria şi se abţin de la mâncărurile pe care le-a creat Dumnezeu”***, el nu spune: *„ei vor interzice”* (la viitor). Zilele din urmă în concepţia lui Pavel erau în primul secol e.n. Acest lucru reiese şi din alte pasaje după cum urmează:

2Timotei 3:1-7 (NW): ***„Dar să ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganţi, trufaşi, blasfematori, neascultători de părinţi, nerecunoscători, neloiali, fără afecţiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpăţânaţi, umflaţi de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea; şi de aceştia depărtează-te. Căci dintre ei se ridică oamenii care pătrund cu viclenie în case şi le iau captive pe femeile slabe, împovărate de păcate şi mânate de tot felul de dorinţe, care învaţă mereu, dar nu sunt niciodată în stare să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului”***.

Iată că şi în a doua epistolă către Timotei, apostolul Pavel îl avertizează pe tânărul Timotei de situaţia şi pericolul zilelor din urmă în care trăia Timotei. Apostol Pavel îşi începe atenţionarea cu cuvintele: ***„Dar să ştii”***, Timotei avea nevoie să ştie că trăia în zilele din urmă, şi care vor fi caracteristicile oamenilor din această perioadă. El nu avea nevoie să ştie dacă zilele din urmă ar fi început doar din anul 1914. Apoi, din nou apostolul Pavel vorbeşte la prezent de oamenii care trăiesc în zilele din urmă, când îl sfătuieşte pe Timotei să se depărteze de cei cu o formă de devoţiune sfântă, oameni plasaţi în lista de oameni ce vor trăi în zilele din urmă.

Astfel Biblia inspirată de Spiritul Sfânt, plasează perioada zilelor din urmă încă din primul secol e.n.

O altă dovadă clară că zilele din urmă au început încă din primul secol, este pasajul din Iacob 5:1-6 NW: ***„Veniţi acum, voi, bogaţilor! Plângeţi, urlaţi din cauza nenorocirilor care vor veni peste voi! Bogăţiile voastre au putrezit şi mantiile voastre sunt roase de molii. Aurul şi argintul vostru au ruginit, iar***

rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră şi vă va devora carnea. V-aţi adunat în zilele din urmă ceva asemănător unui foc! Iată că plata pe care o datoraţi lucrătorilor care v-au secerat ogoarele, dar pe care voi aţi oprit-o, strigă fără încetare, iar strigătele de ajutor ale secerătorilor au ajuns la urechile lui Iehova al armatelor. Aţi trăit în lux pe pământ şi v-aţi dedat plăcerilor senzuale. V-aţi îngrăşat inima în ziua înjunghierii. L-aţi condamnat şi l-aţi ucis pe cel drept. El vi se împotriveşte". Iată că şi discipolul Iacob, arată prin inspiraţie că zilele din urmă sunt în timpul lui, în primul secol e.n. Când vorbeşte la prezent de bogaţii care şi-au strâns bogăţii în zilele din urmă şi de faptul că ei au oprit plata lucrătorilor şi au trăit în lux şi în plăceri senzuale. Aceasta nu este o profeţie cu privire la 1914, la sec. XX; ci, o descriere la prezent în timpul când Iacob îşi scrie epistola!

Nu doar apostolul Pavel şi Iacob considerau prin călăuzirea Spiritului că trăiau în zilele din urmă; ci, şi apostolul Petru avea aceiaşi credinţă, când spune în 2Petru 3:1-5,8 (NW): ***„iubiţii mei fraţi, aceasta este deja a doua scrisoare pe care v-o scriu şi în care, la fel ca în prima, vă stimulez printr-o aducere-aminte capacitatea de a gândi clar, ca să vă amintiţi de cuvintele rostite mai înainte de profeţii sfinţi şi de porunca Domnului şi Salvatorului transmisă prin apostolii voştri. Căci înainte de toate ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocurile lor, care vor umbla după dorinţele lor şi care vor zice: „Unde este promisa lui prezenţă? De fapt, din ziua în care strămoşii noştri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei"! Căci, potrivit dorinţei lor, ei scapă din vedere faptul acesta: că erau ceruri din timpuri străvechi şi un pământ care stătea ca o masă compactă afară din apă şi în mijlocul apei, prin cuvântul lui Dumnezeu...Dar să nu scăpaţi din vedere îndeosebi acest fapt, iubiţii mei fraţi: că o zi înaintea lui Iehova este ca o mie de ani şi o mie de ani ca o zi."***. Iată în timpul lui Petru veneau tot felul de batjocoritori care spuneau ***„Unde este promisa lui prezenţă?"*** Însă apostolul Petru afirmă că aceşti batjocoritori ***„scapă din vedere faptul acesta"***, adică judecata divină prin potop. El vorbeşte la prezent, el spune: ***„scapă din vedere"***, el nu spune vor scăpa din vedere (la viitor)! Apoi el îi sfătuieşte ca cei la care le scrie epistola să nu scape din vedere ***„că o zi înaintea lui Iehova este ca o mie de ani şi o mie de ani ca o zi"***. Astfel zilele din urmă au început atunci în primul secol!

În mod asemănător, în Iuda 1:17-21 (NW) se spune despre zilele din urmă:

„Aceştia sunt oameni care murmură, care se plâng de soarta lor, care umblă după dorinţele lor. Gura lor rosteşte cuvinte pompoase şi ei admiră persoane pentru câştig. Dar voi, iubiţii mei fraţi, amintiţi-vă de cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Cristos, care vă ziceau: „În timpul din urmă vor fi batjocoritori, care vor umbla potrivit dorinţelor lor după lucruri lipsite de pietate". Ei sunt aceia care fac dezbinări, oameni carnali, fără spiritualitate. Dar voi, iubiţii mei fraţi, zidindu-vă în credinţa voastră preasfântă şi rugându-vă cu spirit sfânt, păstraţi-vă în iubirea lui Dumnezeu,

în timp ce aşteptaţi îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viaţa veşnică”. Iată discipolul Iuda, vorbeşte de oameni care murmură, la prezent în timpul lui, şi el aplică cuvintele vestite mai dinainte de apostoli că în zilele din urmă vor fi batjocoritori, iar apoi el contnuă şi spune despre aceştia: ***„Ei sunt aceia*** (la prezent nu la viitor) ***care fac dezbinări, oameni carnali, fără spiritualitate”***. Iată în timpul lui erau astfel de oameni, în timpul lui erau deja zilele din urmă!

Însă ce va urma după zilele din urmă?

Zilele din urmă continuă şi în timpul nostru şi se vor finaliza în viitor, cu ultima perioadă de timp a omenirii, numită ***„necazul cel mare”*** (Apocalipsa 7:14), sau ***„timpul sfârşitului”*** (Daniel 11:35).

Însă înainte de necazul cel mare, va mai fi o perioadă de timp premergătoare 'necazului cel mare' numită de Domnul Isus: ***„începutul durerilor”***, când va avea loc pe pământ: apariţia de Cristoşi falşi, războaie, foamete, epidemii, cutremure de pământ. Această perioadă de timp este descrisă în: Matei 24:4-8; Marcu 13:5-8; Luca 21:8-10, şi în Apocalipsa 6:1-8. Aceste nenorociri nu vor însemna decât ***„începutul durerilor”*** (Matei 24:4-8), iar ele vor culmina cu necazul cel mare.

Această perioadă ce are ca semne caracteristice: războaie, foamete, epidemii, cutremure de pământ, nu a început în anul 1914, căci aceste nenorociri vor ucide un sfert din populaţia globului (Apocalipsa 6:8). Cele două războaie mondiale, foametea, epidemiile şi cutremurele de pământ nu au ucis un sfert din populaţia globului. De fapt, în Apocalipsa 6:4, se precizează că călăreţul de pe calul roşu, ce simbolizează războiul ***„a primit putere să i-a pacea de pe pământ.”*** Oare nu a mai existat pace din 1914? Chiar în timpul celui de-al doilea război mondial, au existat ţări neutre ca: Irlanda, San Marino, Elveţia, Vaticanul, Portugalia, care nu au fost implicate în conflict, astfel nu putem spune că s-a luat efectiv pacea de pe pământ. Dar în viitor când va galopa acest călăreţ se va lua complet pacea de pe pământ. Faptul că i s-a dat o 'sabie mare' indică că armele care vor fi folosite în conflicte în perioada 'începutul durerilor' vor fi arme de distrugere în masă, nu arme convenţionale, ci arme care vor avea o putere de ucidere mare!

În ce priveşte persecuţiile prezise de Isus (Matei 24:8,10; Marcu 13:9-13), ele vizează 'necazul cel mare' nu zilele din urmă, martorii lui Iehova cred că trăim zilele din urmă deoarece în unele ţări ei au fost persecutaţi.

Dar să nu uităm că martorii au fost persecutaţi pentru anumite sau pentru că nu au vrut să participe la război, dar nu au murit pentru *numele lui Isus*, căci Domnul Isus a spus în Matei 24:9 NW: ***„…veţi fi obiectul urii tuturor naţiunilor <u>din cauza numelui meu</u>.”*** Să fim sinceri, au fost martorii lui Iehova ţinta urii **tuturor naţiunilor**? Însă în viitor când fiara va conduce lumea timp de trei ani şi jumătate, creştinii adevăraţi care nu vor accepta semnul fiarei vor fi ţinta urii tuturor naţiunilor (Apocalipsa 12:17; 13:2-10; Daniel 12:7).

Conform Bibliei, 'necazul cel mare' este sinonim cu ***„timpurile neamurilor”*** (comp. Matei 24:21,29 cu Luca 21:24-26), care durează doar trei ani şi jumătate sau 42 de luni (Apocalipsa 11:2), atât cât va dura lucrarea celor doi profeţi sau martori ai lui Isus (Apocalipsa 11:3).
Atunci va apărea pe scena lumii: Anticristul poltic, despre care apostolul Ioan a profeţit că: ***„vine Anticrist”*** (la viitor), ca persoană diferită de Anticriştii religioşi din timpul apostolului Ioan (1Ioan 2:18,22; 4:3; 2Ioan 7).
Prinţul, numit în Biblie şi: Fiara cu şapte capete şi zece coarne (Apocalipsa 13:1; 17:7); omul fărădelegii, fiul pierzării (2Tesaloniceni 2:3), Anticrist (1Ioan 2:18), va fi ucis, dar va învia prin puterea balaurului (Apocalipsa 11:7; 13:3-15; 17:8), fiind ajutat de un alt om, numit fiara cu coarne ca de miel, sau profetul fals, care are puteri supranaturale, fiind un om religios (Apocalipsa 13:11-13). Ei vor introduce un sistem ce va controla financiar, economic, religios şi politic, întreaga lume, semnul va fi un nume care echivalează cu numărul: şase sute şaizeci şi şase (Apocalipsa 13:15-18).
Deoarece Satan la începutul neczului cel mare, va fi aruncat jos pe pământ împreună cu îngerii lui (cap.12). Satan îi va da toată puterea Fiarei (Anticristului), şi în acea perioadă de 42 de luni (trei ani şi jumătate), Satan va conduce lumea în mod tiranic prin puterea politică, economică a fiarei (Apocalipsa 11:7; 12:13-17; 13:5-7; Daniel 7:25; 11:31-35; 12:7).
Ei vor face o singură religie universală, cea care se închină la Balaur şi la Fiară, toţi cei ce nu vor accepta semnul care conţine şase sute şaizeci şi şase, care va fi un semn de supunere faţă de Anticrist, vor fi omorâţi (Apocalipsa 13:15), astfel se va lansa prigoana asupra sfinţilor sau înţelepţilor din Israelului natural (Apocalipsa 13:6,7; Daniel 11:31-35; 12:7), în timp ce femeia (mireasa lui Cristos) va fugi în pustie pentru a fi ocrotită (Apocalipsa 12:14).
Necazul se va scurta brusc, şi se va opri la cei 3 ani şi jumătate, deoarece Isus va veni pe norii cerului să-şi răpească mireasa, şi să-i pedepsească pe oamenii Diavolului (Apocalipsa 16:14-17; Matei 24:29-31; 25:31-46), iar pe Satan şi îngerii lui îi va arunca în adânc (Apocalipsa 20:1-3).

XIV. A) Ce cred Martorii lui Iehova despre Sclavul Fidel şi prevăzător?

Dacă la începutul acestei organizaţii, s-a susţinut că sclavul fidel sunt persoane individuale ca Russell de exemplu, nu o clasă de oameni, căci iată ce se spunea în indexul publicaţilor pe anii 1879-1919, la p. 6611(engleză): *„Sclavul…sunt persoane individuale NU O CLASĂ.”* O învăţătură complet diferită, de cea ulterioară, care declara: *„Acest sclav NU se aplică la vreo persoană individuală. Nu, ci ea se aplică la congregaţia unsă fidelă a lui Cristos considerată ca întreg”* (W 1/5 1993 p. 17). Şi totuşi la început „Sclavul Fidel şi prevăzător” a fost Russell conform opiniei majorităţii Studenţilor în Biblie, chiar el în

discuţii particulare a acceptat această doctrină (vezi JV p.143; W 1916 1/12 p.5998).
Mai târziu, s-a susţinut că sclavul sunt toţi „creştinii unşi”! Până în anul 2012, Societatea Turnul de Veghere a învaţat că sclavul din Matei 24:45-47, sunt TOŢI creştinii unşi, nu numai corpul de guvernare (W 1/5 1993 p. 17). De pildă în W 15/5 1995 p.16, par.4 se spune: *„…indiferent de locul în care trăiesc pe pământ, toţi cei unşi sunt – ca grup – membri ai clasei sclavului…”.* S-a susţinut că Stăpânul a venit, şi „sc*lavului”* i s-a încredinţat toate bunurile, chiar în Tunrul de Veghe din anul 2007: *„ ‘La venirea’ sa în 1918 pentru a-l inspecta pe sclav, Cristos a găsit o rămăşiţă de discipoli fideli, unşi cu spirit, care din 1879 dădea „hrană [spirituală] la timpul potrivit“ prin această revistă şi prin alte publicaţii bazate pe Biblie. El i-a recunoscut ca instrument, sau sclav, colectiv, iar în 1919 le-a încredinţat sarcina de a administra toate bunurile lui de pe pământ”.* W 2007 1/4 p.21-25.
Dar după zeci de ani în care au fost conduşi de un FALS SCLAV, care era doar pe hârtie, cei 8000-9000 de aşa zişi „unşi” neparticipând deloc la scrierea de articole, sau la deciziile doctrinare, are loc SCHIMBAREA!!!
Din anul 2012, au schimbat doctrina, potrivit noii înţelegeri: „Isus” nu a venit în 1919, nu au fost puşi peste toate bunurile, şi nici nu sunt toţi creştinii „unşi”: sclavul, ci doar corpul de guvernare.
Astfel, în prezent, martorii susţin că sclavul este corpul de guvernare: *„Dovezile conduc la următoarea concluzie: „Sclavul fidel şi prevăzător“ a fost numit peste servitorii lui Isus în 1919. Acest sclav este micul grup format din fraţi unşi care slujesc la sediul mondial în timpul prezenţei lui Cristos şi care sunt direct implicaţi în pregătirea şi distribuirea hranei spirituale. Când membrii acestui grup lucrează împreună în calitate de Corp de Guvernare, ei acţionează ca ‘sclav fidel şi prevăzător’.”* – Întrunirea anuală 2012.
Când are loc venirea Stăpânului şi numirea sclavului peste toate bunurile sale?
„Isus a spus că „stăpânul . . ., la venire“ *(literalmente, „odată sosit“), îl va numi pe sclav „peste toate bunurile sale“. Când vine Stăpânul, Isus?*
Expresia tradusă „la venire“ este o formă a cuvântului grecesc érkhomai. *În versetele 42 şi 44 din capitolul 24, o formă a cuvântului* érkhomai *este tradusă prin forma verbală „vine“. În aceste versete,*

Isus se referă la venirea sa ca Judecător în timpul marelui necaz (Matei 24:30; 25:31, 32).
Aşadar, numirea 'sclavului' de către Isus peste „bunurile" sale trebuie să fie un eveniment ce va avea loc în viitor. El va face această numire în timpul marelui necaz." – Întrunirea anuală 2012.

B) Ce spune Biblia despre Sclavul Fidel şi prevăzător?

În Biblie găsim descrierea ***„sclavului fidel şi prevăzător"***(NW) în textul din Matei 24:45-51; însă nu toţi martorii lui Iehova ştiu că această ilustrare apare şi în Marcu 13:32-37; şi în Luca 12:42-48, pe care vă invit să le citiţi sau recitiţi, pentru a vă familiariza cu conţinutul lor.
Este important să aflăm răspunsul la următoarele întrebări: **Cine este Stăpânul? Când are loc venirea Lui? Cine este *„sclavul fidel şi prevăzător"*? Cine este sclavul rău?**
Să vedem în primul rând:

Cine este Stăpânul?

Am pus şi această întrebare deoarece unele persoane individuale, sau chiar grupuri (cunosc un grup desprinşi dintre martorii lui Iehova), care interpretează că Stăpânul nu este Isus, aşa cum interpretează majoritatea teologilor şi chiar martorii; ci, că Stăpânul este Dumnezeu Tatăl. Ei argumentează spunând că Isus este numit 'sclav' în alte pasaje din Biblie şi că Iehova este numit Stăpân, şi prin urmare, Stăpânul din ilustrare este Dumnezeu şi sclavul fidel este Isus.
Însă analizând cu atenţie relatările din Evanghelii, observăm că nu putem da o astfel de interpretare, din mai multe motive. În primul rând, observăm că în Evanghelii se face legătura dintre parabola cu servitorii care veghează şi aşteaptă Stăpânul, cu învăţătura despre 'sclavul fidel şi prevăzător' care este doar o continuare a ilustrării cu hoţul care vine pe neaşteptate şi care reprezintă venirea lui Isus pe neaşteptate (Matei 24:42-44). În acest context se vorbeşte de venirea Fiului Omului ca Stăpân al casei, nu de venirea lui Dumnezeu Tatăl. Ori este clar că Domnul Isus este Fiul Omului (Matei 16:13).
Apoi, observăm din relatarea din Marcu 13:34, că Stăpânul este descris ca fiind: ***„un om plecat într-altă ţară"*** cred că nu vom interpreta că este Iehova, adică Tatăl este acest om care a plecat din ţară. Cred că este clar că cel ce a venit pe pământ şi a plecat, după ce a dat autoritate sclavilor Săi, este Isus (comp. cu Matei 25:14-30). De fapt, sclavul nu poate fi Isus, căci acest sclav din ilustrare are posibilitatea să devină rău (Matei 24:48-51) şi apoi acesta este pedepsit cu mortea, este clar că nu putem aplica aceasta la Isus. Domnul Cristos are nemurirea (comp. cu Romani 6:9). Este clar atunci, că Stăpânul din ilustrare este Domnul Isus!

A venit deja Stăpânul?

Conform noii înţelegeri WTS: *„Isus a spus că „stăpânul . . ., la venire“ (literalmente, „odată sosit“), îl va numi pe sclav „peste toate bunurile sale“. Când vine Stăpânul, Isus?*

Expresia tradusă „la venire“ este o formă a cuvântului grecesc érkhomai. *În versetele 42 şi 44 din capitolul 24, o formă a cuvântului* érkhomai *este tradusă prin forma verbală „vine“. În aceste versete, Isus se referă la venirea sa ca Judecător în timpul marelui necaz (Matei 24:30; 25:31, 32).*

Aşadar, numirea 'sclavului' de către Isus peste „bunurile“ sale trebuie să fie un eveniment ce va avea loc în viitor. El va face această numire în timpul marelui necaz.”

Deci în opinia lor, venirea Stăpânului are loc în necazul cel mare!!! Însă unde învaţă aşa ceva Biblia?

Biblia vorbeşte doar de două veniri ale Domnului (Ioan 14:2,3; Evrei 9:28) nu de mai multe cum susţin martorii lui Iehova. Prima: când s-a născut din Maria, şi a doua: în viitor când va răsplăti pe cei drepţi şi va nimic pe cei răi la Armeghedon (Apocalipsa 16:14-16; 2Tesaloniceni 1:5-9). Iar această venire are loc la sfârştul necazului cel mare nu *„în timpul marelui necaz.”*

Martorii s-au abătut de la învăţătura simplă despre venirea Domnului prezentată în Scripturi, şi au inventat tot felul de „veniri”, fără nici o bazi scripturală!!!

Martorii sunt învăţaţi de conducere despre 9 venirii:

1) venirea din primul secol e.n. ca om născut din Maria. **2)** Venirea ca rege în anul 1914. **3)** Venirea lui Isus în anul 1918 pentru ai purifica pe creştinii unşi, Isus a venit ca inspector la templu spiritual. **4)** venirea lui Isus pentru a-i învia la viaţă cerească pe cei unşi, lucrare care a început în 1918. **5)** Isus a venit în timpul sfârşitului pentru a fi prezent ca rege şi pentru a începe parousia. **6)** Isus va veni în viitor cu un semn special, numit: 'semnul fiului omului'. **7)** Isus va veni ca Judecător separând oile de capre. **8)** Isus va veni ca executor la Armaghedon. **9)** În primăvara lui 1919, când a mai venit pentru a-şi scoate poporul din Babilon.

În contrast cu această rătăcire, învăţătura Bibliei este simplă: ***„tot aşa şi Cristos a fost oferit ca jertfă doar o dată, ca să poarte păcatele multora. Iar a doua oară când va apărea, nu va avea legătură cu păcatul, ci va fi văzut de cei care îl aşteaptă cu nerăbdare pentru salvare.”*** – Evrei 9:28 NW. Iar această apariţie a doua oară pe pământ, pentru salvare, are loc după necaz nu în timpul necazului, căci în Marcu 13:24-26 NW, Domnul precizează: ***„Dar în zilele acelea, după acest necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina, stelele vor cădea din cer, iar puterile care sunt în ceruri vor fi zguduite. Atunci îl vor vedea pe Fiul omului venind în nori cu mare putere şi glorie”***.

Faptul că conducerea nu înţelege acest adevăr atât de simplu, se descalifică ca „sclav fidel”, şi devansează venirea Stâpânului, aşa cum au făcut până în 2012,

când au susţinut venirea (inventată), cea din 1919 !!! iar acum în loc să înţeleagă că venirea are loc după necaz, ei susţin că vine în timpul necazului!!! Ei tot timpul se rătăcesc de la simplitatea adevărului!!!

Cine este *„sclavul fidel şi prevăzător”*?

Sclavul va fi identificat în viitor ca sclav fidel sau ca sclav rău, la venirea reală a Stăpânului, El va răsplăti pe fiecare. Este de notat că nu numirea iniţială contează atât de mult, ci îndeplinirea cu fidelitate a sarcinii ***„Ferice de sclavul acela pe care stăpânul la venirea lui <u>îl va găsi făcând aşa</u>”.*** Astfel cineva poate fi numit ca sclav, însă acesta poate deveni sclav rău, prin urmare, dacă cineva în prezent pretinde că este sclavul, nu este o garanţie că el este ‘sclavul’ numit de Isus.

Chiar dacă cineva este ‘sclav fidel’, nimeni însă nu poate garanta, că ‘sclavul fidel’ va rămâne aşa, prin urmare o încredere totală şi o legare în dependenţă de acesta poate fi periculoasă, din simplu motiv, că acest sclav poate spune la un moment dat: ***„Domnul meu întârzie să vină”*** şi poate să devină sclav rău. De aceea, este bine să luăm seama la ceea ce spune apostolul Pavel: ***„Dar chiar <u>dacă noi înşine</u> sau <u>un înger din cer</u> ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!”*** (Galateni 1:8).

Deci dacă noi nu putem crede nici măcar un înger din cer, cum vom putea crede un om sau o clasă de oameni dacă ea învaţă ceva greşit vis a vis faţă de Scripturi. Referitor la creştinii din secolul întâi, ceea ce vedem în Scripturile Creştine, este o situaţie în care continuatorii lui Isus au luptat constant pentru adevăr. Această luptă a însemnat adesea confruntarea cu persoane din interiorul adunării care vorbeau fals. În acest sens, Pavel a mers atât de departe încât a scris că dacă el, un apostol inspirat şi recunoscut de ceilalţi (Galateni 2:7-9), sau chiar un înger de lumină, ar vorbi într-un fel diferit de ceea ce fuseseră ei deja învăţaţi, ar trebui să-l respingă (Galateni 1:8, 9). Aşadar exista libertatea între creştinii secolului întâi să-i respingă pe cei care predau erori şi să-şi păstreze conştiinţa curată fără frica de a fi izolaţi şi evitaţi. Chiar dacă cel ce învăţa aceea învăţătură era un apostol inspirat, totuşi dacă el învăţa lucruri stricate, el trebuia respins de creştini.

Această libertate nu există în congregaţiile Martorilor lui Iehova de azi, ei nu au voie să judece învăţătura venită de la Brooklyn.

Dar să revenim la subiect, Cine este: ***„sclavul fidel şi prevăzător”***?

La ora actuală se dau mai multe interpretări după cum urmează:

1. Scalvul este **corpul de guvernare.**
2. Sclavul este **o persoană individuală** (aşa cum au învăţat Studenţii în Biblie).
3. Sclavul este **orice creştin** care la un moment dat îşi I-a rolul de a învăţa pe alţii, aşa interpretează neoprotestanţii.

4. Sclavul este **congregaţia creştină** unsă per ansamblu aşa cum învăţa Turnul de Veghe, până în anul 2012.
5. Sclavul sunt apostolii şi bătrânii ce sunt rânduiţi de Dumnezeu ca conducere centrală, să înveţe şi să dea hrană spirituală în poporul lui Dumnezeu. În primul secol, peste poporul lui Dumnezeu, au fost rânduiţi cei 12 apostoli (Fapte 1:20 'sarcina de supraveghere' NW), şi bătrânii din Ierusalim (Fapte 15:2; 23).

Dacă am citit toate cele 3 relatări din Matei 24:45-51; Marcu 13:32-37; şi Luca 12:42-48, observăm câteva lucruri:

În primul rând, textul nu dă un răspuns **direct** la întrebarea: Cine este: ***„sclavul fidel şi prevăzător"***? Însă ne dă câteva informaţii despre cine ar fi acest sclav, după cum urmează: conform cu relatarea paralelă din Marcu 13:34, acest sclav mai este numit şi ***„portar"***, iar în Luca 12:42: ***„administrator"***.

Apoi, trebuie să precizăm că în timp ce relatarea din Matei şi Marcu, este în contextul vorbirii lui Isus pe muntele Măslinilor în faţa Templului cu: Petru, Iacob, Ioan şi Andrei, relatarea din Luca este în alt context.

Astfel se pare că Isus în două ocazii diferite a vorbit de acest sclav fidel, în două contexte diferite!

O altă diferenţă este că în relatarea din Luca se spune că Stăpânul: ***„va pune"*** (la viitor) pe sclav să dea hrană la timp, în timp ce în cea din Matei, Isus se exprimă că ***„la pus"*** sau ***„l-a numit"*** NW. Evenimentul cu discuţia lui Isus cu ucenicii din Matei, are loc ulterior cele din Luca.

Astfel când spune prima dată parabola despre ***„administratorul fidel, cel prevăzător"***, acesta nu era pus peste ceilalţi sclavi, dar când spune a doua oară această parabolă, în Matei 24:44, deja, sclavul era pus (numit) peste servtorii Stăpânului! În timpul serviciului pământesc al Domnului, Isus Cristos şi-a pus sclavul peste servitorii Stăpânului (Luca 19:11-18), cu puţin timp înainte de a muri!

În relatarea din Luca, contextul ne ajută cel mai mult să identificăm cine este sclavul fidel:

„Apoi le-a zis <u>discipolilor săi</u>:… Nu te teme, <u>turmă mică</u>, pentru că Tatăl vostru a găsit de cuviinţă să vă dea regatul! Vindeţi ce aveţi şi daţi daruri de îndurare. Faceţi-vă pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nici hoţul nu se apropie, nici molia nu roade. Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră. <u>Mijlocul să vă fie încins şi lămpile aprinse şi să fiţi ca oamenii care îşi aşteaptă stăpânul când se întoarce de la nuntă</u>, pentru ca, atunci când va veni şi va bate, să-i deschidă îndată. <u>Fericiţi sunt sclavii aceia pe care stăpânul, la venire, îi găseşte veghind</u>! Adevărat vă spun: El se va încinge, îi va pune să se întindă la masă şi, venind lângă ei, le va sluji. Dacă soseşte la a doua strajă sau chiar la a treia şi îi găseşte aşa, fericiţi sunt ei! Dar să ştiţi că, dacă stăpânul casei ar fi ştiut la ce oră vine hoţul, ar fi vegheat şi n-ar fi lăsat să i se spargă casa. Şi <u>voi să fiţi pregătiţi</u>, pentru că Fiul omului vine la o oră la care nu vă

gândiţi“. Atunci Petru a întrebat: „Doamne, spui această ilustrare pentru noi sau pentru toţi?“ Şi Domnul a răspuns: „<u>Cine este administratorul fidel, cel prevăzător, pe care stăpânul lui îl va numi peste toţi slujitorii săi</u> ca să le dea mereu măsura de hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale.”

Relatarea este clară: Domnul vorbeşte cu apostolii Săi, El pe aceşti discipoli, îi numeşte: ***„turmă mică”***, lor le spune: ***„Mijlocul să vă fie încins şi lămpile aprinse şi să fiţi ca oamenii care îşi aşteaptă stăpânul când se întoarce de la nuntă… Fericiţi sunt sclavii aceia pe care stăpânul, la venire, îi găseşte veghind”***, El precizează clar: ***„voi*** [apostolii] ***să fiţi pregătiţi”***. Totuşi Petru nu înţelege pentru cine a spus Domnul Isus aceste parabole, şi îl întreabă: ***„Doamne, spui această ilustrare pentru noi*** [apostolii] ***sau pentru toţi*** [creştinii]***?“***

În loc ca Domnul Isus să răspundă direct la întrebarea lui Petru, El răspunde la întrebarea lui Petru cu o altă întrebare: ***„Cine este cu adevărat administratorul fidel, cel prevăzător, pe care Stăpânul lui îl va numi peste toţi îngrijitorii săi ca să continue să le dea măsura lor de hrană la timpul potrivit?”*** Deci Isus răspunde la o întrebare, cu o altă întrebare, cum a mai procedat şi în alte rânduri.

Indicând prin aceasta, că ilustrarea nu este pentru toţi, ci ea viza pe cei care sunt puşi ***„peste toţi”***, ca administrator al casei Stăpânului, cu ‘sarcina de supraveghere’ (***„Sarcina lui de supraveghere”*** - Fapte 1:20 NW).

Este evident că ‘sclavul fidel’ (Matei 24:45 NW) sau ‘administratorul fidel’ (Luca 12:42) sau ‘portarul’ (Marcu 13:34), este distinct de ceilalţi servitori, numiţi: ***„servitori şi servitoare”*** NW, prin faptul că ei sunt puşi peste toţi, şi prin faptul că ei trebuie să le dea celorlalţi: ***„măsura lor de hrană la timpul potrivit”***.

Chiar dacă, toţi trebuie să servească în casa Stăpânului, toţi trebuie să vegheze, toţi trebuie să aştepte pe Stăpân, însă unii au o responsabilitate mai mică, şi alţii mai mare, unii cunosc mai mult, alţii mai puţin, la unii li s-a dat mult, la alţii li s-a încredinţat mult şi astfel li se va cere şi mai mult (vezi: Luca 12:47,48). Toţi sunt sclavi (tovarăşi de sclavie), însă nu toţi au aceiaşi cunoştinţă, putere şi responsabilitate. Prin urmare, Isus vorbeşte aici de ***„<u>administratorul</u> fidel, cel prevăzător, pe care Stăpânul lui îl va numi <u>peste toţi</u> îngrijitorii săi ca să continue să le dea măsura lor de hrană la timpul potrivit?”***

Sclavul nu poate fi nici o persoană individuală, deoarece o persoană nu a trăit din primul secol când a fost numit ‘sclavul fidel’, până la venirea Domnului.

Astfel, acest administrator nu poate fi nici toţi creştinii cum interpretează unii, nici orice creştin care uneori dă hrană şi este în postura de administrator. De ce? Deoarece ***„sclavul”*** este altcineva decât servitorii casei Stăpânului, sclavul (administratorul) este cel ce dă hrană, servitorii sunt cei ce primesc hrană, sau

porţia de grâu (lit.) la timpul potrivit. Administrtorul fidel este într-o poziţie de conducere peste ***„servitori şi servitoare”***.
Prin urmare, ***„sclavul fidel şi prevăzător”*** din primul secol e.n. au fost creştinii ce au avut rolul de a învăţa şi a da hrană spirituală în poporul lui Dumnezeu (comp. cu Fapte 6:2-4), adică apostolii şi bătrânii din Ierusalim (Fapte cap. 15). Şi din Matei reiese că pe apostoli îi numeşte Isus: ***„sclavul fidel şi prevăzător”***, când spune: ***„De aceea, fiţi şi <u>voi</u> gata, pentru că Fiul omului vine la o oră la care nu vă gândiţi. Cine este <u>sclavul</u> fidel şi prevăzător pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit?”*** – Matei 24:44,45 NW. Iată expresia: ***“voi”*** (apostolii) este echivalentă cu ***“scalvul”***!
În concluzie, ‘sclavul’ sunt apostolii şi bătrânii ce conduc poporul lui Dumnezeu care dau hrană şi învaţă pe alţii ceea ce este drept.
Însă întrebarea care se ridică, **este tot una „corpul de guvernare” al martorilor cu apostolii şi bătrâni?**
Sunt aceste expresii şi slujbe echivalente?
Corpul de guvernare al martorilor nu este şi nici nu seamănă că apostolii şi bătrânii ce au condus poporul lui dumnezeu la nivel central! Din mai multe motive:
1. Martorii nu mai recunosc serviciul de apostol! Ei cred că în afară de cei 12 apostoli, nu au existat alţii, ceea ce este greşit (Luca 10:1; Fapte 14:14; comp. 1Tes. 1:1 cu 2:6). Conform Bibliei, apostoli vor exista până când toţi creştinii vor ajunge maturi spirituali (Efeseni 4:11-13). Chiar la distrugerea Babilonului cel mare, vor fi apostoli şi profeţi ce se vor bucura de judecata babilonului (Apocalipsa 18:20). Deci corpul de guvernare nu sunt apostoli, prin urmare ei nu pot fi „sclavul” pus de Isus!
2. Tot la fel profeți vor exista în poporul adevărat a lui Dumnezeu, până când toţi creştinii vor ajunge maturi spirituali (Efeseni 4:11-13). Fără profeți nici pot fi apostoli, căci profeții rânduie prin Spirit: apostolii (Fapte 13:1-4).
3. Fără apostoli nu pot fi rânduiţi bătrânii. Căci conform Bibliei cei ce rânduiesc bătrânii prin punerea mâinilor (1Timotei 5:19-22), sunt apostolii (Fapte 14:14-23).
4. Conducerea martorilor nu are călăuzirea lui Dumnezeu! Ea învaţă erezii, ea nu înţelege lucruri elementare din doctrina creştină, cum ar fi: ***„învăţătura despre botezuri şi punerea mâinilor, învierea morţilor şi judecata veşnică”*** (Evrei 6:2 NW). Atunci nu are cum să fie sclavul fidel, care înţelege şi aplică cu fidelitate învăţătura lui Isus Cristos!

Cine este sclavul rău?
Sclavul rău conform Bibliei, sunt acei servitori, acei creştini chemaţi la slujba de a da hrană, dar care s-a rătăcit de la credinţă, sau s-a abătut de la adevăr, care au început să zică în inima lor: ***„Stăpânul meu întârzie şi începe să-I bată pe tovarăşii lui de sclavie şi mănâncă şi bea cu beţivii…”*** (Matei 24:48,49 NW).

Sclavul cel rău nu mai are răbdare să Îl aştepte pe Stăpân, şi începe să facă El pe Stăpânul, şi chiar să înceapă să bată, să molesteze, să intimideze, pe ceilalţi servitori prin faptul că are o poziţie de autoritate, astfel sclavul rău îşi foloseşte autoritatea primită, dar nu într-un scop de zidire a turmei; ci, de stăpânire pentru foloase proprii.
El cade în capcana a diferite vicii, ne-mai având speranţă că Stăpânul se va întoarce, sclavul rău se agaţă tot mai mult de lucrurile pământeşti şi carnale, de plăcerile acestei lumi şi face din libertate un pretext pentru o conduită libertină şi pentru a trăi pentru pofte carnale (vezi şi 2Petru 2:18,19; Iuda 4).
Un astfel de exemplu este Iuda, care a fost printre cei 12 apostoli care aveau ***„Sarcina lui de supraveghere”*** - Fapte 1:20 NW).
Pe parcursul istoriei au fost unii chemaţi de Dumnezeu să dea hrană, şi au ajuns să înveţe lucruri stricate pe oameni şi să tragă pe ucenici după ei (Fapte 20:29-30).
Să vedem în continuare cum este această conducere? Se asemănă ea, cu sclavul fidel, sau cu cel rău?
O altă problemă, este comportarea dictatorială a celor din Brooklyn. În cadrul organizaţiei martorii lui Iehova dacă ai o opinie diferită de a Conducerii, eşti pasibil de excludere, astfel acest ***„sclav”*** nu este blând şi încrezător în lucrarea lui Dumnezeu, care ne revelează în mod progresiv fiecăruia adevărurile sale, ci este un sclav care vrea să impună, nici nu-i pasă dacă cel ce crede astfel are argumente Biblice solide.
Astfel acesta este primul motiv pentru care conducerea martorilor se aseamănă cu sclavul rău din Matei 24:48-51, el îşi bate tovarăşii de sclavie, deoarece oricine nu se spune explicaţiilor lor; ci, se supune mai degrabă Bibliei este ostracizat, marginalizat şi etichetat ca apostat şi eretic, de parcă adevărul lui Dumnezeu ar fi la cheremul unor oameni schimbători care ăşi schimbă des doctrina lor.
Ba mai mult, nici nu îţi este ascultată părerea, prin asta se arată că acestui sclav îi lipseşte înţelepciunea de sus care este uşor de înduplecat (Iacob 1:19; 3:17).
Să prezentăm în continuare câteva motive pentru care conducerea martorilor lui Iehova nu poate fi sclavul fidel şi prevăzător:

- Conducerea Martorilor nu poate fi sclavul fidel deoarece sclavul fidel aşteaptă **o singură venire** a Domnului, nu şapte!!!
- Al doilea motiv, pentru care conducerea martorilor lui Iehova nu poate fi sclavul fidel este că de la începutul acestei organizaţii până în prezent ei nu înţeleg în mod clar, cine este sclavul, şi ei nu sunt apostoli sau bătrâni, rânduiţi în modul biblic!!!
- În mod similar, acest „sclav” al martorilor, nu a ascultat de Stăpân, de aceea nu poate fi fidel sau credincios, căci el a dat învăţături despre sfârşit despre care Stăpânul a spus că nu-i treaba lui, ci treaba Tatălui (Fapte 1:7). Prin urmare ne întrebăm: ori ei nu a înţeles cuvintele Domnului Isus, dar aceasta l-ar descalifica ca sclav care împarte hrană spirituală, căci şi un om

care nu este creştin dacă citeşte Fapte 1:7, îşi dă seama că Isus nu ne dă voie să facem speculaţii în ce priveşte data sfârşitului.

- În alt cincilea motiv, liderii din Brooklyn seamănă cu sclavul rău şi din cauză că au făcut diferite profeţii cu privire la sfârşitul lumii, arătând prin aceasta nerăbdarea lor, iar din punctul lor de vedere de multe ori Stăpânul a întârziat să vină, ca şi în gândirea sclavului rău care gândea: ***„Stăpânul meu întârzie”*** (Matei 24:48 NW). Chiar aza zisa „venire”, în timpul „necazului”, denotă nerăbdarea lor!!!
- Pe lângă toate acestea, conducerea martorilor lui Iehova nu poate să fie ***„sclavul fidel şi prevăzător”*** din Matei 24:45-47, deoarece ei nu au dat dovadă de prevedere, căci a fi prevăzător înseamnă conform definiţiei date de ei în W 1/10 2000 p.32: *„Ei nu o iau înaintea lui Iehova dintr-un capriciu iraţional…”* Oare ce arată faptele? Dacă erau prevăzători nu făceau atâtea speculaţii, şi nu era necesară continua revizuire a doctrinelor, însă faptele arată că ei au luat-o înaintea, fiind astfel lipsiţi de prevedere şi deci s-au descalificat ne-putând fi ***„sclavul fidel şi prevăzător”.***

Ce este de făcut?

De ce milioane de oameni s-au lăsat înşelaţi, urmând orbeşte nişte oameni?

Deoarece mulţi oameni caută religia adevărată! Mulţi oameni caută poporul lui Dumnezeu? Ei caută o grupare care să-i mulţumească. Problema de fond la această alergare după „o congregaţie”, este înţelegerea greşită a apartenenţei şi intrării în poporul Domnului!

Mulţi în primul rând nu Îl cunosc pe Dumnezeu, pe Fiul Său, doar cunosc câteva date despre ei, unele chiar eronate! Dar din cauza dorinţei de a avea prieteni, o comunitate, ei aleargă, caută după „popor”.

Însă oamenii, dacă prima dată nu-L găsesc pe Dumnezeu şi nu au descoperirea despre El şi Fiul Său nu pot avea lumina (Matei 11:27), nici discernământul sau puterea de a deosebi adevărul de fals, şi prin urmare vor fi foarte expuşi diferitelor capcane a unor secte care pretind că ele sunt poporul lui Dumnezeu!

Diferenţa dintre o grupare religioasă şi corpul lui Cristos este că la grupare: **aderi**, ca la un partid, sau la un club, poate îndeplinind anumite condiţii ale cultului, pe când în corpul lui Cristos eşti introdus de El, **adăugat** de El ca mădular.

În Fapte 2:47 (SCC), se spune: ***„Iar Domnul, în acelaşi timp, <u>adăuga</u> zilnic pe cei salvaţi”***.

Iar în Fapte 5:36 (SCC): ***„Pentru că înainte de zilele acestea s-a ridicat Teudas, zicând a fi el însuşi cineva; căruia <u>i-au aderat</u> un număr cam de patru sute de bărbaţi; care a fost suprimat; şi toţi câţi au ascultat de el, au fost risipiţi, şi s-au făcut în nimic.”***

Observaţi diferenţa?

La grupări religioase ca şi ce descrisă de Gamaliel au aderat oamenii, (Fapte 5:36), la adunarea lui Cristos, Capul Îi adaugă în corpul Său! – Fapte 2:47.

Lucrarea prin care un om din fiu al satanei devine copil al lui Dumnezeu este realizată de Dumnezeu prin Fiul Său! El este agricultorul ce ne poate altoi în butucul de vie care este Cristos (comp. Ioan 15:1-4 cu Romani 11:17). În timp ce în culte, oamenii sunt plantaţi într-o organizaţie omenească, fiind o lucrare omenească; Dumnezeu Tatăl crează mlădiţe roditoare în Isus butucul de vie. Dacă înainte de convertire, omul era ca o vie sălbatică, ce nu aducea rod, Tatăl ceresc prin credinţa şi ascultarea noastră ne plantează în viaţa veşnică care este Fiul (1Ioan 5:10-12).
Cultele, organizaţiile, asociaţiile, nu au putere să de-a viaţa veşnică, să-i unească pe oameni cu Cristos, deoarece ele nu-L cunosc pe Domnul şi calea Lui.
Un exemplu în acest sens este că corpul Domnului nu are nevoie de aprobare de la ministerul cultelor ca să se închine sau să predice Cuvântul! Împotriva lucrării Spiritului nu este lege (Galateni 5:23), doar în mintea oamenilor stricaţi la minte, ce se încred în oameni, în puteri politice, care şi-au fixat temeli înşelătoare (Psalm 146:3) şi de aceea vor pieri cu lumea aceasta, cultele şi organizaţiile aprobate de mai mari lumii, sunt parte a lumii!
Sclavul lui Dumnezeu, nu se abate de la poruncile sacre, de la Cuvântul Său, pseudo-sclavul, face cum vrea el, spre a avea câştig de la oameni, ca apoi să se laude cu numărul lor (comp. cu Galateni 6:13), cu clădirile lor, cu literatura lor, dar sclavul adevărat se laudă cu Cristos (Galateni 6:14), nu cu lucruri trecătoare!!!

XV. A) Ce cred Martorii lui Iehova despre botezul în apă şi în Spirit Sfânt?

Botezul în apă:
Un om ca să ajungă să se boteze la martorii lui Iehova omul trebuie să accepte un studiu „biblic" [am pus în ghilimele la cuvântul „biblic" pentru că studiul nu este un studiu Biblic curat; ci, un studiu pe baza unei interpretări eronate a Bibliei]. Astfel omul studiază pe baza unui auxiliar (publicaţii) tipărit de Societatea Watchtower, ajunge să fie instruit după principiile Societăţii şi să fie atras în Organizaţie. Omul care acceptă învăţăturile care i se vor preda în cadrul studiului din auxiliarele Societăţii este atras în Organizaţie, şi făcut dependent de ea. Schimbarea în om se produce lent, pe măsură ce omul îşi însuşeşte principiile învăţate şi doreşte să aplice în viaţă, de pildă, astăzi la studiu a învăţat să nu mai fure, dacă este motivat destul de puternic de dorinţa de a plăcea lui Dumnezeu nu mai fură, însă forţa implicată este doar o forţă a voinţei, a minţii, şi nu şi puterea Spiritului Sfânt. Deoarece accentul nu este pus *pe lucrarea lui Dumnezeu în om din cauza neputinţei lui*; ci, pe *ce poate face omul pentru Dumnezeu*!
Astfel persoana ce studiază cu martorii acumulează o cunoştinţă despre doctrinele Turnului de Veghe, această cunoştinţă însă îl mândreşte pe om, căci

a acumulat o cunoştinţă superioară faţă de alţii, şi că el cunoaşte „adevărul” pe care religiile celelalte nu îl cunosc!
Pe scurt, omul aude mesajul martorilor şi îşi dă seama că Dumnezeu promite o lume nouă, iar pentru a intra în ea, este nevoie să studieze pentru ca să acumuleze o cunoştinţă, prin care devine conştient că adevărul este în Organizaţie, face schimbări în viaţă, se înscrie de obicei la Şcoala de Serviciu Teocratic unde învaţă să devină vestitor. Apoi el devine vestitor ne-botezat, studiază apoi anexele din cartea: **„Organizaţi pentru a ne efectua ministerul”** cu trei bătrânii de congregaţie, aici el trebuie să înveţe câteva sute de versete biblice pe de rost, ca să ştie la o adică, să apere doctrina Organizaţiei. Apoi dacă trece cu bine de analiza făcută împreună cu bătrânii adică *„întrebările de botez”* se duce la congres unde se „botează”. Apoi pentru a fi salvat trebuie să fie într-o strânsă legătură cu Organizaţia în cadrul căreia să fie activ.
„Botezul” în general la martori se efectuează la cele trei congrese din an (primăvara, vara şi toamna), când au loc întruniri mari a mai multor congregaţii pe stadioane sau în săli publice. Acolo candidatului la botez este întrebat: *„Pe baza jertfei lui Isus Cristos, te-ai căit de păcate şi te-ai dedicat lui Iehova pentru a înfăptui voinţa sa? Înţelegi că dedicarea şi botezul tău te identifică drept Martor al lui Iehova, adică un membru al organizaţiei lui Dumnezeu îndrumate de Spirit?”* (W 06 1/4 p.21-25).
Deci martorii nu se botează pentru a se îmbrăca cu Cristos şi a face parte din trupul lui (Galateni 3:27,28); ci, pentru a face parte dintr-o Organizaţie, care de fapt este umană şi nu condusă de Spiritul Sfânt.
Ba mai mult, atunci când candidatul la botez este scufundat în apă nu se spune nimic de către cel care îl scufundă, în ce Nume îl scufundă, nu se spune că îl scufundă sau îl botează *în Numele...* Astfel scufundarea aceea nu este un botez veritabil, căci practic la aceea scufundare nu se invocă Numele (persoana) pentru care eşti scufundat, aceea cufundare este o simplă cufundare, o simplă udare, şi nu un botez al Noului Legământ!
Candidatul este dus la apă, îmbrăcat în general în costum de baie, foarte sumar, care este poate potrivit pentru ştrand, nu pentru un angajament solemn în faţa lui Dumnezeu. Dar problemele în legătură cu botezul martorilor nu se opresc aici, să mai analizăm câteva probleme:

O formulă de botez greşită:
Cu toate că Martorii lui Iehova nu cred în trinitate, ei folosesc o formulă trinitară, cea în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.
Martorii ar putea imediat să sară că Biblia în mână, arătând spre Matei 28:19. Însă Martorii nu au o explicaţie validă la întrebarea: *de ce apostolii în toate cazurile nu au botezat în Numele Sfintei treimi, ci în Numele lui Isus* (Fapte 2:38; 8:16; 10:44; 19:5; Romani 6:3; 1Corinteni 1:12,13; 6:11; Galateni 3:27)?

Explicaţia elitei martorilor, conform căreia, în ziua Penticostei acei convertiţi au fost botezaţi doar în numele lui Isus (Fapte 2:38), deoarece acei evrei îl cunoşteau pe Tatăl şi pe Spiritul Sfânt, şi erau dedicaţi lui Dumnezeu Tatăl ca naţiune de legământ şi astfel doar cu Isus mai trebuiau să intre în comuniune este eronată. Deoarece aceştia uită că şi samaritenii care nu aveau nici un legământ cu Dumnezeu au fost botezaţi tot în numele lui Isus (Fapte 8:16). Tot la fel şi Sutaşul Corneliu, om al naţiunilor a fost botezat împreună cu familia sa tot în numele lui Isus Cristos (Fapte 10:44), de ce oare? Acelaşi formulă de botez, ***„în numele lui Isus”*** (NTR), este folosită şi de Pavel când îi botează pe ucenicii din Efes (Fapte 19:5), şi de asemenea pentru toţi creştinii, fie iudei, fie dintre neamuri, au fost botezaţi ***„în Hristos Isus”*** (Romani 6:3; Galateni 3:27 NTR), curios, nu?!

Şi atunci care este explicaţia?

Există argumente manuscris şi din scrierile „părinţilor bisericii”, că Domnul Isus, nu a spus aceste cuvinte din Matei 28:19, ele fiind interpolate (introdu-se în text) probabil în sec. II e.n..

În această privinţă a modificării textului, observaţi ce spune şi cartea **„Provocarea”** la p.63: *„Dr.Karlheinz scrie: >>Isus nu a cunoscut nici o trinitate. Porunca de a boteza în numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt, pusă în gura Celui înviat în Matei, este declarată, de cercetarea critică, în unanimitate, ca fiind o falsificare<<...Majoritatea covârşitoare a istoricilor bisericii pun această formulare pe seama părinţilor trinitarieni ai bisericii…În >>Novum Testamentum Graece et Latine<< de Nestle este redată într-o notă din josul paginii versiunea originală din Matei 28:19, aşa cum a fost dată de unul din părinţii bisericii, Eusebiu:* >>**En to onomati mou**<< = ...**în numele meu.**

Aceiaşi observaţie este scrisă şi în >>Greek New Testament<<, Second edition, 1954, London, Bible House.”

Un Manuscris în ebraică, din secolul XIV e.n. (1380) ce conţine Evanghelia după Matei pe nume: **Shem –Tob,** redă diferit Matei 28:19. Acest manuscris a fost confiscat de Biserica Catolică de la evrei, şi se presupune a fi o copie după un manuscris din primele patru secole, şi astfel ar putea proveni de la cel scris de apostolul Matei în limba ebraică. Profesorul George Howard[41], care a făcut cercetări ample cu privire la această chestiune, sugerează că *„Textul ebraic al lui Matei copiat de Shem - Tob datează cam din primele patru secole ale erei creştine”.* (Vezi şi **New Testament Studies**, volumul 43, nr. 1, ianuarie 1997, paginile 58-71). În acest manuscris, textul din Matei 28:19,20 este redat astfel:

[41] **George Howard** este profesor emerit șef de Religie la Universitatea din Georgia. A făcut cercetări în domeniile Noului Testament şi Intertestamental iudaic. Studiile de doctor au fost finalizate la Colegiul Uniunii Ebraica / evreiești Institutul de Religie (1964). El a studiat de asemenea la Vanderbuilt şi Universitatea Ebraica din Ierusalim.

„Duceţi-vă şi învăţaţi să continue toate lucrurile pe care eu vi le-am poruncit vouă în etern” (Matthew 28:19, Hebrew Gospel of Matthew, translated by George Howard from Shem Tob's, Evan Bohan).
În traducerea modernă **„Evanghelia Ebraică după Matei”** (ediţia I - 1995, iar ediţia II - 2000), este textul ebraic paralel cu traducerea în engleză, şi este făcută de profesorul G. Howard, după mai multe manuscrise ebraice ale Evangheliei după Matei[42]. Pe pagina X şi XI a introducerii în Evanghelia ebraică a lui Matei, de G. Howard, prezintă cele 9 manuscrise Shem-tob folosite în studiile sale, care sunt nouă manuscrise separate ale versiunii Matei al lui Shem-tob. Cu excepţia lui Shem-Tob din 1380-1385 e.n., celelalte manuscrise sunt din secolele 15-17 e.n.
Este interesant că WTS foloseşte manuscrisele Shem Tob pentru traducerea NW, şi se bazează pe ele, pentru restabilirea Numelui divin în Scripturile greceşti creştine, dar trece cu vedere că aceste manuscrise nu susţin formula de botez trinitariană!

Părintele istoriei bisericii creştine: **Eusebiu sau Eusebius**, episcop de Cezarea în timpul împăratului Constantin, despre care se crede că a avut acces la evanghelia după Matei originală, scrisă chiar de Matei în ebraică, a citat cuvintele Domnului în lucrările lui de 17 ori după cum urmează:
<u>În greacă:</u> *„πορενθέντες μαθητύσατε πάντα τά έθνη έν τώ όνόματί μον, διδάσκοντες αύτούς τηρεϊν πάντα όςα ένετειλάμην ύμϊν.”*
<u>Tradus în română:</u> *„Ducându-vă discipolizaţi toate naţiunile în numele meu, învăţându-le să respecte toate câte v-am poruncit.”*
Cei ce merg pe varianta lui Eusebiu, susţin că el a avut acces la manuscrise mai bune decât avem noi astăzi.

În Volumul VI (6) - **„Texte coptice amestecate în dialectul egiptean superior”**, editat cu traducerile engleze de E.A. WALLIS BUDGE. Acest volum dublu de 1490 de pagini, cuprinde textele care s-au găsit în 15 manuscrise, după cum urmează: 6780, 6781, 6782, 6784, 6799, 6800, 6801, 6806 a, 7021, 7023, 7027, 7028, 7029, 7030, 7597. Din aceste manuscrise, 8 au fost scrise înainte de sfârşitul secolului X e.n., 5 în prima jumătate a secolului XI e.n., şi doua în a doua jumătate a secolului XI e.n.
Acest volum, conţine o discuţie din secolul IV e.n., la pagina 637, o dispută între patriarhul Cyrill (315-386 e.n.) din Ierusalim şi un călugăr pe nume Annarikhus ce deţinea **„Evanghelia după Evrei”**. Acest călugăr a citat o frază din Evanghelie, ce se presupune a fi din Matei 28:19, într-o formă foarte asemănătoare cu varianta citată de Eusebiu, şi anume: *„Mergeţi înainte în lumea întreagă şi învăţaţi toate naţiunile în numele meu în orice loc.”* (Matei 28:19 cum e citat în: E. Bulge, *Miscellaneous Coptic Texts*[43], 1915, p. 637).

[42] Vezi: http://www.tetragrammaton.org/tetra5.htm
[43] Acest volum poate fi descărcat ca PDF la linkul:

Este trist totuşi, că după ce Patriarhul l-a câştigat pe călugăr de partea sa, l-a botezat pe călugăr *„în numele Doamnei noastre al tuturor, Sfânta Maria”*, o formulă ne-biblică şi falsă de botez.

Un alt părinte al bisericii, **Episcopul Aphraates** (Aphrahat), care a trăit în cca. 270 -345 e.n. şi a scris în sirianã mai multe lucrări, el citează într-o anumită măsură asemănător cu Eusebiu, varianta 2, pasajul din Matei 28:19, el spune:

„Şi chiar Daniel a vorbit în ce priveşte piatra care e Cristos. Pentru că el a spus: „Piatra este tăiată din munte, nu manual, şi a zărit o imagine, şi toată ţara (pământul) e umplut(ă) cu El. Acest lucru a demonstrat în prealabil cu privire la Cristos, că tot pământul va trebui umplut cu El. Într-adevăr! de credinţa lui Cristos sunt toate marginile pământului umplute, precum a spus David: de-sunetul Evangheliei lui Cristos a pătruns în tot pământul. Şi din nou, El le-a zis, când ia trimis pe Apostoli: „Duceţi-vă (Înaintaţi), faceţi discipoli din toate naţiunile şi ele vor crede pe mine.”[44]

Revista **„Time”** (eng.) din 5 decembrie 1955[45], citează următoarea referire istorică care a avut loc în Roma în anul 100 e.n. cu privire la botezul ***„în Numele lui Isus”***: *„Diaconul şi-a ridicat mâna, şi Publius Decius a păşit prin uşa baptistierului. Stând până la brâu în bazin era Marcus Vasca vânzătorul de lemne. El zâmbea aşa cum Publius a străbătut în bazin lângă el. „Credis”? A întrebat el. „Credo”, a răspuns Publius. „Eu cred că mântuirea mea vine de la Isus Cristosul, care a fost răstignit sub Ponţiu Pilat. Cu El eu am murit ca să pot avea cu El Viaţă Eternă”. Atunci el a simţit braţe puternice sprijinindu-l aşa cum el s-a lăsat pe spate în bazin, şi a auzit glasul lui Marcus în urechea lui – „Eu te botez în Numele Domnului Isus...”* [sublinierea îmi aparţine].

Păstorul Hermas (140-155 e.n.) consemnează în cap. 15: *„Sunt cei care au auzit cuvântul şi au vrut să se boteze în numele Domnului”*. Această scriere din sec. II sau III e.n. a fost considerată inspirată de Dumnezeu, ea apărând la sfârşitul celorlalte cărţi ale Noului Testament, fiind găsită în Codex Sinaiticus, Clement Alexandrinul o numeşte această scriere: „Scriptură”, iar Origen spune că Hermas este contemporan cu apostolii fiind Hermes din Romani 16:14. Eusebiu spune că în timpul lui scrierea se citea în unele biserici şi se folosea la instruirea catehumenilor (cei ce se pregăteau pentru botez), chiar dacă el personal o plasează între apocrife.

În concluzie, există mai multe documente că fraza din Matei 28:19, este interpolată, multe enciclopedii serioase recunosc că formula iniţială a fost cea

---

http://ia360634.us.archive.org/3/items/miscellaneouscop00budguoft/miscellaneouscop00budguoft.pdf

[44] http://www.piney.com/FathAphrahatDemon.html

[45] Articolul apare pe internet la adresa:
http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,893230,00.html

în Numele lui Isus, iar apoi s-a trecut treptat probabil în sec.II e.n. la cea în Numele Sfintei Treimi, observaţi declaraţile lor:

Enciclopedia Catolică, Vol. 2, pag 236, recunoaşte că cuvintele utilizate la ceremonia de botez au fost schimbate de Biserica Catolică[46].

Iar în **Enciclopedia Britanică**, Vol. 3, pag. 365, afirmă că botezul a fost schimbat din *„Numele lui Isus”*, în cuvintele *„Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt”* în secolul al-II-lea[47].

Scribners Dictionary of the Bible, Vol. 1, pag. 241: *„Formula originală a cuvintelor este în Numele lui Isus Cristos sau Domnului Isus. Botezul în Numele Tatălui, Fiului, şi Duhului Sfânt a fost dezvoltat mai târziu”.*

Dicţionarul Hasting's al Bibliei (1898), vol. I, pag. 241: *„numele original al cuvintelor a fost „în numele lui Isus Hristos” sau „Domnului Isus”. Botezul în numele Trinităţii a fost o schimbare ulterioară”.*

Encyclopedia Britannica, 11th ed. (1920), II 365: *„Formula trinitariană şi scufundarea de trei ori n-a fost o practică uniformă de la început... Botezul în Numele lui Isus este formula din Noul Testament. În secolul trei, botezul în Numele lui Hristos era încă la fel de răspândit încât papa Stefan l-a declarat valid, opunându-se lui Ciprian din Cartagina”*.

Hastings Encyclopedia of Religion, Vol. 2, pag. 377, 389, spune: Botezul creştin a fost întotdeauna realizat folosind cuvintele *„în Numele lui Isus”*...până pe vremea lui Iustian Martirul[48]. [Iustian Martirul - 100-165 e.n.]

A History of Christian Thought; Otto Hieck; Vol. 1, pag. 53, spune: *„la început botezul era realizat (administrat) în Numele lui Isus, apoi gradual în Numele Tatălui, Fiului, şi Duhului Sfânt.”*[49]

Dicţionarul Biblic explicativ (1962), vol.I, pag. 351: *„Dovezile... Sugerează că botezul în creştinismul timpuriu a fost administrat, nu în întreitul nume, ci în Numele lui Isus Hristos sau în Numele Domnului Isus”*.

Otto Heick, un istoric creştin de renume (1947), pag. 58: *„formula trinitariană de botez...a luat locul vechii formul de botez “în Numele lui Isus”.*

Williston Walker, un istoric al bisericii creştine (1947), pag. 58: *„Formula de botez trinitarian ... a luat locul vechiului botez în Numele lui Hristos”*

Encyclopedia Biblica (1899), I, 473: *„Este numai normal să concluzionăm că botezul a fost administrat iniţial „în Numele lui Isus Hristos”, sau „în numele Domnului Isus”. Această opinie este confirmată de faptul că formele timpurii ale mărturiei baptismale era singulară nu întreită, cum a fost crezul ulterior”*.

Canney's Encyclopedia of Religions (1970), pag. 53: *„Persoanele au fost botezate la început în „numele lui Isus Hristos” ... Sau „în numele Domnului Isus”... După acea, odată cu dezvoltarea doctrinei Trinităţii, ei erau botezaţi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt”*.

---

[46] Vezi: http://www.apostolic-lighthouse.net/believe/baptism/index.html
[47] Vezi: http://www.prime.org/harlot.html
[48] Vezi: http://www.alvorada.us/0008.htm
[49] Vezi: http://www.landmarkchurch.com/apostolic/baptism.html

[Un studiu profund al formulei de botez, vei găsi în lucrarea: **„Formula de botez”**].
Cred că prea multe comentarii sunt de prisos.
Stimaţi cititori, vă rog să observaţi cum se contrazice conducerea martorilor: teoretic ea combate trinitatea, dar practic o învaţă şi practică botezuri în formulă trinitară! Pentru aceasta ea se bazează pe un singur text suspectat de interpolare! Se face că nu ştie, că există alte şase texte biblice, respectiv: Fapte 2:38; 8:16; 10:44; 19:5; Romani 6:3; 1Corinteni 1:12,13; 6:11; Galateni 3:27, care susţin o altă formuă de botez cea în Numele lui Isus!
Dacă fraza din Matei 28:19, privitoare la botez, nu este interpolată, deci dacă aşa a poruncit Mântuitorul, atunci înseamnă că primii creştini nu au ascultat de Mântuitorul!
Formulă de botez în Numele lui Isus, a fost prefigurată de botezul *înspre* (în greacă: ***eis***: *în, înspre, pentru, spre*) Moise (1Corinteni 10:1,2), al evreilor din V.T. Dacă Moise a fost mediatorul celor din V.T. şi israeliţii au fost botezaţi înspre Moise, în sensul că l-au urmat pe Moise şi au fost în comuniune cu el, în mod similar, noi suntem botezaţi *în* (în greacă: ***eis***: *în, înspre, pentru, spre*) Isus, Mediatorul Noului legământ!
Dar să mergem la o altă problemă:
O identificare greşită: o problemă şi mai adâncă este că atunci când faci botezul în cadrul Organizaţiei Martorilor lui Iehova, eşti întrebat: *„recunoşti că prin acest pas te identifici cu Organizaţia Martorii lui Iehova condusă de Spiritul ?”*
În contrast, prin botezul creştin eşti introdus în trupul lui Cristos (1Corinteni 12:12,13), în Cristos (Romani 6:3). Apoi, botezul este după cum îl defineşte Pavel în Romani 6:1-5; Coloseni 2:12, este o identificare ‚cu moartea, îngroparea şi învierea lui Cristos’! Înviere unde? Conform Bibliei: ‚în locurile cereşti’ (compară Coloseni 2:12 cu Efeseni 2:6).
Ori martorii lui Iehova ne-având speranţă cerească, şi nu se împărtăşesc la comemorare, ei ar trebui să nici nu se boteze, botezul este o înviere la locurile cereşti în Cristos! Astfel pentru ei, este un nonsens botezul, deoarece cei botezaţi adică cei înviaţi împreuna cu Cristos, au fost înviaţi conform Bibliei în locurile cereşti împreuna cu Cristos, nu pe un pământ paradiziac (Efeseni 2:5,6). Deci martorii nu au cum sa experimenteze cu adevărat în baia lor fără nume, botezul creştin, deoarece ei nu înţeleg ca toţi creştinii au o singura speranţă cea cereasca (Efeseni 4:4; Filipeni 3:20,21), şi prin botez ei trebuie să moară şi să învieze împreuna cu Cristos la locurile cereşti!
Botezul creştin este o îmbrăcare cu Cristos în care devii **una** cu Cristos şi trupul Lui. Tu devii şi sământa lui Avraam (Galateni 3:26-29), ceea ce martorii nu sunt.
Astfel după cum martorii cu speranţă pământească şi nu se împărtăşesc la Comemorare, tot aşa nu ar trebui nici să se boteze, botezul făcând parte din Noul legământ la care majoritatea martorilor sunt doar asistenţi. Fie toţi

martori trebuie botezaţi dar atunci să se şi împărtăşească la cină, fie nu se împărtăşesc, dar atunci să nu se nici boteze!
Însă Biblia nu învaţă nicăieri de un botez pentru pământ, de un botez **ca asistent** la Noul legământ şi nu de participant, **de asociat** al corpului lui Cristos şi nu de mădular al Lui, de creştin dar care să nu fie sămânţa lui Avraam şi Fiu al lui Dumnezeu. Astfel botezul martorilor e în afara Bibliei, e ceva ne-învăţat de Biblie şi ne-practicat de primii creştini.
Toate acestea pentru că ei nu înţeleg că toţi cei ce cred în Isus au speranţă cerească şi nu doar 144.000.
Scripturile creştine precizează clar că toţi cei ce cred în Isus fac următoarele: Se botează în numele Lui Isus, şi devin: Fii ai lui Dumnezeu, îmbrăcaţi cu Cristos, una în El, şi sămânţa lui Avraam (Galateni 3:26-29). Aceste lucruri nu sunt doar pentru unii creştini, doar pentru 144.000, ci pentru ***„toţi”***, care cred în Isus după cum spune Pavel în Galateni 3:26.
Pe lângă toate acestea, botezul creştin trebuie să ducă ca cel botezat să se nască din apă şi din Spirit, aşa cum a învăţat Isus (Ioan 3:5), şi cum El însuşi s-a dat ca exemplu (Matei 3:16,17), lucru care nu se realizează în botezul de la martori, ei nu experimentează nici o naştere spirituală, din Dumnezeu, o regenerare, în botezul lor în apă.
Metodologie greşită: Biblia arată că oricând se poate efectua botezul nu numai cu ocazia congreselor (Fapte 8:26-39).
O altă problemă legată de botezul ca martor al lui Iehova, este că nimeni nu poate fi botezat dacă mai întâi nu devine vestitor ne-botezat care să dea un raport de activitate câteva luni şi abia după aceea poate fi botezat, ceea ce nu este Biblic, căci mulţi credincioşi au fost botezaţi imediat după ce s-au pocăit, au crezut în Isus, şi nu după ce au activat împreună cu congregaţia (Fapte 8: 12, 35-39; 16: 14,15, 30-34). Deci nu este o cerinţă Biblică a fi vestitor ne-botezat, ea este o invenţie a conducerii martorilor lui Iehova.
Toate aceste şi altele, arată că „botezul” martorilor este unul ne-biblic, ne-autentic şi omenesc. Dacă botezul ar fi divin şi ceresc, atunci s-ar respecta învăţătura Bibliei despre botez.

Botezul cu Spiritul Sfânt:
Martorii lui Iehova cred că botezul cu Spiritul Sfânt este doar pentru 144.000 de persoane şi acesta este naşterea din Spiritul şi înfierea prin Spiritul Sfânt (vezi cartea: Argumente p.55,224; şi W 1992 15/11 p.5).

B) Ce învaţă Biblia despre botezul în apă şi în Spirit Sfânt?
Botezul în apă este o scufundare completă în apă care se face ,în numele lui Isus Cristos' mediatorul Noului Legământ (Fapte 2:38; 8:16; 10:44; 19:5; Romani 6:2; 1Corinteni 1:12,13; Galateni 3:27). Această formulare a fost folosită de apostolii.

În botezul în apă, are loc: naşterea din apă şi Spirit (Ioan 3:5); baia renaşterii (Tit 3:5), locul unde se obţine iertarea păcatelor (Fapte 2:38), botezul este o moarte, îngropare şi o înviere cu Cristos (Romani 6:2,3,11; Coloseni 2:12), în locurile cereşti (Efeseni 2:5,6). El mai este îmbrăcarea noastră cu Cristos şi unirea cu El într-un singur trup (Galateni 3:27,28), şi cererea unei conştinţe bune (sensibile), faţă de Dumnezeu (vezi 1Petru 3:21 GBV).

În Ioan 3:5, Domnul Isus nu vorbeşte de două naşteri: din apă şi din Spirit; ci, în greacă apare: ***„naşterea din apă şi Spirit”***, referindu-se la o singură naştere, dar din două elemente: apa şi Spiritul. Această naştere se obţine în botez, unde este prezentă apa dar este prezent şi Spiritul Sfânt (vezi exemplu lui Isus – Matei 3:16; Tit 3:5).

Cât despre botezul cu Spiritul Sfânt, Domnul Isus a profeţit că discipolii Săi vor fi botezaţi în Spirit Sfânt (Fapte 1:5). Lucru care s-a împlinit la Penticosta, când cei adunaţi atunci au vorbit în alte limbi conduşi de Spiritul Sfânt (Fapte 2:1-4). Apoi, apostolul Petru predică şi explică că ei nu sunt beţi de vin; ci, cu ei s-a împlinit ce a profeţit profetul Ioel (Fapte 2:14-21; Ioel 2:28,29). Iar în finalul predicii lui, el numeşte botezul cu Spirit Sfânt, pe care tocmai l-au experimentat, ca fiind primirea unui dar al ***„spiritului sfânt”*** după cum el însuşi explică în Fapte 2:38,39: „***Petru le-a răspuns: „Căiţi-vă şi fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor voastre şi veţi primi darul spiritului sfânt. Căci promisiunea este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe, oricâţi va chema la el Iehova, Dumnezeul nostru”***. Deci botezul cu Spirit Sfânt, conform explicaţiei lui Petru, este primirea unui dar al Spiritului Sfânt şi anume: darul vorbirii în alte limbi. Apostolul Petru prin inspiraţie divină, nu vorbeşte de primirea *„Spiritul Sfânt ca dar”*, sau de *„primirea Spiritul Sfânt în dar”*, ci de ***„darul spiritului sfânt”***!

Apostolii au avut Spiritul Sfânt şi înainte de Penticosta (Matei 10:20; Ioan 14:17; 20:22,23), şi anumite daruri, ca darul vindecării, evanghelizării, scoaterii demonilor, darul minunilor (Matei 10:1-14; Luca 9:1), însă ei nu au avut darul vorbirii în alte limbi al Spiritului Sfânt!

Botezul cu Spirit Sfânt, este scufundarea (botezarea) credincosului în Spirit Sfânt de către Cristos, care este Botezătorul care botează cu Spirit Sfânt (Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16; Ioan 1:29-34), care duce ca creştinul să se umple cu Spirit Sfânt şi să primească darul vorbirii în alte limbi care se manifestă în exterior printr-o vorbire în limbi necunoscută de cel în cauză (Fapte 2:1-4). Acest dar al Spiritului, vorbirea în alte limbi, care se primeşte automat în acest botez, este ***„pentru toţi”***, nu doar pentru unii; ci, pentru oricâţi se căiesc ***„în oricât de mare număr”*** (BCR).

Cu ocazia Penticostei, cei care au primit botezul cu Spirit, manifestat prin *darul vorbirii în alte limbi*, ei au împlinit profeţia din Ioel şi promisiunea spusă de Domnul Cristos (Fapte 1:4,5), iar Petru în predica sa, spune celor ce-l

ascultă, că botezul în Spirit sau darul Spiritului Sfânt (limbile), nu este doar pentru discipolii adunaţi la Penticostă; ci acest dar, este pentru TOŢI.
Mai târziu tot apostolul Petru, descrie botezul cu Spirit Sfânt ca fiind primirea de ***„darul spiritului sfânt”*** (Fapte 10:44), iar el explică în Fapte 10:15-17 (NW): ***„Apoi, când am început să vorbesc, spiritul sfânt a coborât peste ei, aşa cum a coborât şi peste noi la început. Atunci mi-am amintit de cuvintele Domnului, când zicea: «Ioan a botezat cu apă, dar voi veţi fi botezaţi cu spirit sfânt». Deci, dacă Dumnezeu le-a dat acelaşi dar pe care ni l-a dat şi nouă, celor ce am crezut în Domnul Isus Cristos, cine eram eu ca să-l împiedic pe Dumnezeu?”***
Astfel, botezul cu Spirit Sfânt este primirea darului Spiritului Sfânt (vezi şi Fapte 10:45-47), şi anume darul vorbirii în alte limbi, el se manifestă exclusiv prin vorbirea în alte limbi, după cum arată relatările când s-a primit acest botez, unde TOŢI cei botezaţi în Spirit au vorbit în alte limbi, nu unii au profeţit, alţii au simţit o dragoste, alţii bucurie, NU, ci toţi au vorbit în alte limbi conduşi de Spiritul Sfânt (Fapte 2:1-4; 10:45,46; 19:6).
Pe lângă acest semn al vorbirii în alte limbi, în anumite cazuri pot apărea şi alte manifestări ca: limbi de foc, un sunet ca vâjâitul unui vânt, sau a darul profeţiei, etc.
Botezul cu Spirit Sfânt este o lucrare diferită de naşterea din nou ce are loc în botezul în apă, şi ea este în general ulterioară naşterii din apă şi Spirit, singura excepţie este cazul casei lui Corneliu, unde aceştia au primit botezul cu Spirit Sfânt, înainte de a fi botezaţi în apă (Fapte 10:44-47).
O condiţie pentru primirea darului Spiritului este credinţa (vezi Efeseni 1.13,14).
Există mai multe cazuri care indică că botezul cu Spirit este ulterior naşterii din nou, cei 11 discipoli au fost botezaţi în apă (Ioan 4:1,2) şi au avut Spiritul Sfânt înainte de Penticostă (Matei 10:20; Ioan 14:17; 20:22,23), însă doar la Penticostă au primit botezul cu Spirit Sfânt (Fapte 2:1-4).
În mod asemănător, Timotei era un discipol cu siguranţă născut din nou, avea sigiliul Spiritului, după roadele şi buna mărturie pe care o avea (Fapte 16:1,2; vezi şi Efeseni 1:13), însă doar după ce s-a întâlnit cu Pavel a primit botezul în Spirit sau darul vorbirii prin punerea mâinilor lui Pavel (2Timotei 1:6,7).
Creştinii din oraşul Corint, erau născuţi din apă şi Spirit din momentul când au auzit evanghelia predicată de Pavel, şi s-au botezat în apă în cca. anul 50 e.n. (Fapte 18:1-11; 1Corinteni 4:15; 6:11), însă doar ulterior au primit darul Spiritului Sfânt, limbile, botezul în Spirit. Căci după cca. 5 ani (55 – 56 e.n.) apostolul Pavel le scrie o epistolă din care reiese că corintenii vorbeau în limbi (1Corinteni 14), chiar dacă acest dar nu s-a manifestat în momentul convertirii lor.
Un alt caz de primire a botezului cu Spirit Sfânt, de data aceasta este vorba de 12 discipoli ai lui Ioan Botezătorul, pe care apostolul Pavel îi întâlneşte şi îi întreabă: ***„Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut?”*** Atunci când aceştia

răspund şi spun: ***„Nici n-am auzit cu toate că a fost dat un Duh Sfânt”***, Pavel îi chestionează despre botezul cu care au fost botezaţi, deoarece era curios pentru el ca să existe cineva botezat în apă, *în Numele lui Isus*, şi să nu fi primit Spiritul Sfânt ca lucrare de înnoire, renaştere.
În biserica primară, se primea Spiritul ca naştere, ungere, la botezul în apă, botez numit şi ***„baia renaşterii”*** (Tit 3:5 CLV), deoarece învierea împreună cu Cristos şi îmbrăcarea cu Cristos din botezul în apă, o realiza Spiritul Sfânt (Coloseni 2:11,12; Galateni 3:27) şi deci cineva botezat *în Numele lui Isus*, nu putea spune: ***„Nici n-am auzit cu toate că a fost dat un Duh Sfânt”***.
Însă Pavel aflând că cei 12, au fost botezaţi doar cu botezul *pocăinţei* al lui Ioan Botezătorul, îi botează în apă *în Numele lui Isus*, şi atunci are loc naşterea lor din nou, apoi el îşi pune mâinile peste ei, şi aceştia primesc Spiritul Sfânt ca botez. Cum s-a manifestat botezul cu Spiritul Sfânt la aceşti 12 bărbaţi? Ei ***„vorbeau în alte limbi, şi prooroceau”***, din nou şi din nou: vorbirea în alte limbi prezentă, chiar dacă pe lângă limbi mai pot apărea şi alte daruri sau manifestări suplimentare.
Iată că şi în acest caz botezul cu Spirit Sfânt este o lucrare separată de naşterea din nou şi în majoritatea cazurilor ulterioară!
Scopurile botezului cu Spirit Sfânt sunt: primirea unei puteri suplimentare faţă de puterea primită la naşterea din nou, putere de a-L mărturisi pe Isus Cristos, de-a fi martori ai Lui (Fapte 1:8). A te ruga cu spiritul tău nu doar cu mintea ta (1Corinteni 14:14,15), este pentru zidirea spiritului omului, omului lăuntric (1Corinteni 14:4), pentru zidirea congregaţiei prin tălmăcire (1Corinteni 14:5), pentru al preamări pe Dumnezeu (Fapte 2:11), pentru a mijloci pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu (Romani 8:26,27), etc.
El este o condiţie pentru intrarea în cer (Efeseni 1:13,14; 4:30), doar grâul va ajunge în hambarul ceresc, iar grâul este botezat de Domnul în Spirit (Matei 3:11,12).
Ceea ce este mai trist este că martorii lui Iehova nu experimentează în botezul lor în apă, nici naşterea din nou, numită şi naşterea de sus, sau naştere din Dumnezeu, ei nu învie împreună cu Cristos la o viaţă cerească, ei nu experimentează: salvarea, înfierea, ungerea, sigilarea, îndreptăţirea, la botezul lor în apă, în botezul lor nu se realizează naşterea din apă şi Spirit.
Iar fiind necredincioşi faţă de darurile Spiritului Sfânt (1Tesaloniceni 5:19-21), ei nu experimentează botezul cu Spiritul Sfânt, adică vorbirea în alte limbi, care de fapt este pentru toţi credincioşii, pentru toţi cei ce s-au căit şi s-au botezat în apă (Fapte 2:38).

XVI. A) Ce cred Martorii lui Iehova despre învelitoarea devoţională la femei?

Societatea Watchtower învaţă că femeile botezate trebuie să-şi pună pe cap o învelitoare doar în următoarele situaţii: 1. Când se roagă şi conduc un studiu biblic în prezenţa soţului lor necredincios; 2. Când conduc un studiu biblic şi

este prezent un bărbat botezat, de la 14 ani în sus; 3. Când conduc o întrunire, pentru serviciul de teren, sau oricare altă întrunire a congregaţiei din lipsă de bărbaţi. Însă, nu toţi martorii lui Iehova sunt foarte la curent cu aceste reguli, însă aceasta este doctrina oficială, vezi cărţile **„Argumente”** p.130; **„Surse de lumină”** - *cartea pt. Pionieri* p.53).

B) Ce spune Biblia despre învelitoarea devoţională la femei?

Biblia explică clar că o femeie trebuie să-şi acopere capul în două situaţii:
1. Când se roagă, chiar dacă o face în public sau în particular; 2. Când profeţeşte, adică când spune un mesaj inspirat din partea lui Dumnezeu; 1Corinteni 11:5,10,13, motivul pentru care surorile trebuie să se acopere în aceste situaţii este că învelitoarea este un semn al autorităţii asupra ei, 1Corinteni 11:3-13.
Observaţi cât de clar e textul în însuşi traducerea lor NW: ***„Orice bărbat care se roagă sau profeţeşte cu capul acoperit îi aduce ruşine capului său, dar orice femeie care se roagă sau profetește cu capul descoperit îi aduce rușine capului ei, fiindcă este ca şi cum ar fi o femeie cu capul ras. Căci, dacă o femeie nu se acoperă, să se şi tundă, dar, dacă este ruşinos pentru o femeie să fie tunsă sau rasă, să se acopere...Fiindcă bărbatul nu trebuie să aibă capul acoperit, deoarece el este chipul şi gloria lui Dumnezeu, dar femeia este gloria bărbatului. Căci nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat şi, mai mult decât atât, nu bărbatul a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. Din această cauză şi din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă pe cap un semn al autorităţii asupra ei...Judecaţi voi înşivă: Este potrivit ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?”***
Cum poate Conducerea martorilor lui Iehova să fie singurul canal de comunicare al lui Dumnezeu, dacă ei nu înţeleg texte simple ca cel din 1Corinteni 11? Acest text nu reprezintă o sugestie; ci, o poruncă a Domnului (vezi 1Corinteni 14:37).

XVII. A) Ce cred Martorii lui Iehova despre vorbirea femeilor în congregaţie ?

Organizaţia Martorii lui Iehova, permit ca în cadrul întrunirilor ca femeile să dea învăţătură, prin teme la Şcoala de Serviciu Teocratic, unde sunt prezentate demonstraţii pentru instruirea fraţilor, iar acest lucru reiese din însuşi cuvintele unor consilieri ai Şcolii Teocratice care nu de puţine ori se exprimau astfel: *„Să fim atenţi pentru a învăţa din demonstraţia surorilor”*, de asemenea prin îndemnuri de la congrese cu ocazia interviurilor, şi prin răspunsuri la întrebări din cadrul întrunirilor, toate acestea făcându-se şi cu capul descoperit.

B) Ce învaţă Biblia despre vorbirea femeilor în congregaţie ?

Biblia însă învaţă următoarele, în 1Corinteni 14:34-37 NW: ***„Femeile să tacă în congregaţii, căci nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, aşa cum spune şi Legea. Dacă vor să înveţe ceva, să-şi întrebe propriii soţi acasă, căci este ruşinos ca o femeie să vorbească în congregaţie…să recunoască lucrurile pe care vi le scriu, pentru că ele sunt porunca Domnului."*** Deci în creştinismul din primul secol, femeile nu dădeau învăţătura nici nu aveau voie să pună întrebări, iar despre demonstraţii, nici vorbă. Ele trebuiau să înveţe în tăcere, în ascultare după cum se spune şi în 1Timotei 2:11,12.

Problema nu este minoră cum pare; ci, foarte gravă, de ce? Deoarece apostolul Pavel spune inspirat fiind în 1Corinteni 14:37: ***„Dacă cineva crede că este profet sau că are un dar al spiritului, să recunoască lucrurile pe care vi le scriu, pentru că ele sunt porunca Domnului."*** Iată că dacă cineva nu recunoaşte lucrurile scrise în prima scrisoare către Corinteni, se descalifică singur din poziţia de profet sau om spiritual, cel ce nesocoteşte aceste sfaturi, nu nesocoteşte un om, pe Pavel; ci, pe Dumnezeu care a dat aceste sfaturi prin Spiritul Sfânt. Astfel aşa zisul ‚sclav fidel' se dă singur de gol, că nu este nici profet, nici spiritual!

XVIII. A) Ce cred Martorii lui Iehova despre bijuterii şi împodobire?

Societatea Watchtower declară că nu este deloc greşit a se purta bijuterii din metale preţioase, dacă sunt purtate cu bun simţ (Argumente p.130,131; W 1/6 1991 p.30,31), se aduc argumente din Scripturile ebraice, şi de asemenea se spune că ceea ce contează este starea inimii noastre nu ţinuta noastră exterioară. Însă ei se contrazic, odată susţin importanţa împodobirii cu modestie, ceea ce indică că are importanţă în faţa lui Dumnezeu modul nostru de îmbrăcare şi împodobire, iar apoi spun că nu ţinuta noastră exterioară contează.

În ce priveşte argumentele din V.T. ele nu primează în faţa afirmaţiilor din N.T., este un fapt cunoscut că în V.T. era permisă şi poligamia sau a ucide duşmanii, ceea ce în legea noului legământ nu mai este permisă, în mod asemănător, purtarea de podoabe era permisă în vechiul legământ, dar nu şi în noul legământ după cum putem vedea din următoarele texte: 1Petru 3:3,4, 1Timotei 2:9,10.

Aceste texte sunt clare, însă se încearcă şi o falsificare a lor, printr-o traducere care să dilueze mesajul lor clar, observaţi textul conform NW – 2006 din 1Timotei 2:9: ***„Tot aşa, vreau ca femeile să se împodobească cu haine bine aranjate, cu modestie şi judecată sănătoasă, nu cu împletituri de păr neobişnuite şi cu aur, cu perle sau cu haine foarte scumpe"***

Însă observaţi cum a fost tradus tot de ei în NW din anul 2000, unde se traduce cu ***„nu cu stiluri de împletire a părului şi cu aur sau perle sau haine foarte scumpe".***

Însă traducerea literală din greacă este următoarea:

„La fel [şi] femeile, împodobindu-se în veşmânt cuviincios, cu modestie şi cumpătare; să se împodobească nu cu împletituri (n.s. ***de păr***) ***şi cu aur sau cu perle sau cu veşminte scumpe”*** (vezi NTTF–2008).

Tot în mod asemănător 1Petru 3:3: ***„Podoaba voastră să nu fie cea de afară, a împletiturii părului, şi a purtării bijuteriilor de aur, sau a îmbrăcării mantiilor”*** (NTTF–2008).

Ca un asalt final pentru a schimba sensul acestor texte, se dau următoarele argumente:

Cuvintele din 1Petru 3:4 NW: ***„Iar podoaba voastră să nu fie cea exterioară,…în purtarea de veşminte exterioare.”*** Astfel ei spun că dacă interpretăm ad-literam atunci nu ar trebui să mai avem veşminte exterioare. Însă ei nu înţeleg că aici Petru doreşte să indice podoaba pe care trebuie să o căutăm şi anume aceea spirituală, lăuntrică, astfel acest text din 1Petru 3:3,4, răspunde la întrebarea, *pe ce împodobire să punem accentul?* Care să fie podoaba noastră de preţ? ***„persoana ascunsă a inimii în veşmântul nepieritor al unui spirit blând şi liniştit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu”.***

Ei mai aduc ca argument v.5,6: ***„Pentru că aşa se împodobeau odinioară şi femeile sfinte care sperau în Dumnezeu, fiindu-le supuse soţilor lor, aşa cum Sara asculta de Avraam, numindu-l „domn”. Iar voi aţi devenit fiicele ei dacă faceţi mereu binele şi nu vă temeţi de nimic ce ar putea provoca spaimă.”*** Argumentul lor, este că şi femeile din vechime, ca şi Sara, purtau bijuterii (vezi Geneza 24:53). Însă aici Petru, face referire doar la podoaba lăuntrică, spirituală a acestor femei, el nu spune că femeile creştine să copieze stilul de îmbrăcăminte sau de împodobire fizic a celor din V.T. El face un paralelism doar bazat pe împodobirea spirituală cu cei din V.T.

Prin urmare, femeile creştine nu au ce să copieze stilul fizic de împodobire, al celor din V.T. deoarece Petru spune clar: „***podoaba voastră să nu fie cea exterioară”***; ci, să copieze ***„veşmântul nepieritor al unui spirit blând şi liniştit”***. Aceasta însemnă că femeile (principiul se aplică şi la bărbaţi, comp. cu Galateni 3:27-29), nu vor purta de loc haine? Ba da, vor purta, dar nu de genul acesta interzis de legea noului legământ. Dar de ce natură? În textul din 1Timotei 2:9, în prima parte a textului se răspunde la întrebarea cum să ne împodobim fizic, şi anume: ***„în veşmânt cuviincios, cu modestie şi cumpătare”***, iar în partea b, ni se spune cum să NU ne împodobim fizic: ***„nu cu împletituri*** (n.s. ***de păr***) ***şi cu aur sau cu perle sau cu veşminte scumpe”***. Textul este clar, şi se interzice categoric împletirea părului, şi împodobirea cu aur, perle sau cu o îmbrăcăminte scumpă!

Un alt argument pe care ei îl aduc, este cel din Luca 15:22, unde fiul risipitor primeşte un inel, însă să nu uităm căci în acest text, fiul risipitor primeşte şi o haină scumpă ceea ce este nepotrivit pentru creştini – 1Timotei 2:9, (parabola este spusă de Isus înainte de a se sfârşi vechiul legământ la moartea Lui). Însă ceea ce spune Isus este o parabolă, iar inelul şi haina

scumpă reprezintă comorile spirituale ale salvării, este primirea fiului risipitor cu toate drepturile de fiu (nu de sclav), acest lucru îl recunoaşte şi Turnul de veghe în W 1/10 1998 p.12. Astfel inelul şi haina scumpă are un înţeles spiritual pentru creştini nu unul fizic (vezi Apocalipsa 3:17,18).
Un alt argument este Iacob 2:2 NW, unde se spune: ***„Căci, dacă la o întrunire a voastră intră un om cu inele de aur pe degete..."*** , unii martori îl folosesc ca argument spunând, iată creştini purtând inel de aur! Însă textul se referă la un om din lume, venind în vizită la o întrunire creştină, acest om fiind ***„şi cu haine scumpe",*** ceea ce este interzis pentru un creştin (1Timotei 2:9). Textul din Iacob 2:2, mai adaugă: ***„dar intră şi un sărac cu haine murdare"***, nu cred că un creştin ar merge la întruniri cu hainele murdare! Deci e clar că textul se referă la cei invitaţi din lume, care vin la întruniri în diverse feluri, extremiste, nepotrivite pentru un creştin, fie cu inel şi haine scumpe, fie murdar, însă creştinii nu trebuie să facă părtinire faţă de aceşti oameni care vin din lume la întruniri (v.1).
Pe lângă doctrina greşită din start care le permite purtarea de podoabe din aur, argint, etc. problema este că unii martori sau martore, nu respectă nici doctrina oficială, căci nici măcar acel sfat de a purta bijuterii în sens moderat nu se mai respectă de către unii, fără ca conducerea sau bătrânii să i-a vreo poziţie. Dacă negi vreo explicaţie a WTS poţi fi urgent mustrat judiciar sau exclus, dacă vii îmbrăcat în haine luxoase, foarte scumpe sau cu multe bijuterii pe tine, nu este nici o problemă!

B) Ce spune Biblia despre bijuterii şi împodobire?

Este adevărat că în Vechiul Legământ, purtarea de bijuterii nu era interzisă, însă în scrierile Noul Legământ este privit în mod nefavorabil purtarea de bijuterii (1Petru 3:3,4; 1Timotei 2:9), chiar dacă în Vechiul Legământ bijuteriile costisitoare erau permise ca mod de împodobire (Geneza 13:2; 24:22; 24:35,53; Exod 35:22; Iov 42:11; Daniel 5:7), însă creştinii au norme mai înalte în ce priveşte împodobirea faţă de cei din Vechiul Legământ, astfel ei sunt încurajaţi să pună **accent** pe împodobirea spirituală în omul ascuns al inimii după cum reiese din 1Timotei 2:9; 1Petru 3:3,4
Motivele pentru această interdicţie este că purtarea de bijuterii scumpe este: 1. Lipsă de modestie, căci prin ele poţi ieşi în evidenţă şi să eclipsezi pe ceilalţi (1Timotei 2:9); 2. Teama de Dumnezeu, căci textul ne spune în continuare: ***„…nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că se tem de Dumnezeu."***, astfel teama de Dumnezeu ne împinge la a asculta de acest principiu, şi la a ne împodobi cu fapte bune, printre care şi dărnicia, dar cum vom da noi bani celor săraci sau pentru lucrarea lui Dumnezeu, dacă aceşti bani îi avem investiţi în bijuterii? 3. Creştinul trebuie să aibă alte preocupări şi o normă de valori diferită de ceea a lumii (1Corinteni 7:29-31; Fapte 3:6).

Cu toate acestea să avem grijă să nu fim ipocriţi, căci degeaba nu purtăm bijuterii dacă în schimb suntem egoişti şi depozităm sume mari în bancă sau în bunuri materiale şi nu-i folosim în lucrarea Domnului sau în acţiuni caritabile în Numele lui Isus Cristos (Coloseni 3:17; Evrei 13:16).
Să nu uităm căci prostituata Babilonul cel mare, poartă podoabe de aur, în contrast cu mireasa lui Cristos care este îmbrăcată modest şi curat, în in subţire, alb şi curat:
Babilonul cel mare = Apocalipsa 17:3-6 NW - 2006: ***„Şi el m-a dus prin puterea spiritului într-un pustiu. Acolo am văzut o femeie care stătea pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume blasfematoare şi cu şapte capete şi zece coarne. Femeia era înveşmântată în purpură şi în haine stacojii, era împodobită cu aur, cu pietre preţioase şi cu perle şi avea în mână un pahar de aur plin de lucruri dezgustătoare şi de necurăţiile fornicaţiei sale. Pe fruntea ei era scris un nume, un mister: „Babilonul cel Mare, mama prostituatelor şi a lucrurilor dezgustătoare ale pământului". Şi am văzut că femeia era beată de sângele sfinţilor şi de sângele martorilor lui Isus."***
Mireasa lui Cristos = Apocalipsa 19:7,8 NW–2006: ***„Să ne înveselim, să ne bucurăm şi să-i dăm glorie, pentru că a venit nunta Mielului şi soţia lui s-a pregătit! Da, ei i s-a permis să se înveşmânteze în in fin, strălucitor şi curat, pentru că inul fin reprezintă faptele drepte ale sfinţilor".***
Este clar, Babilonul poartă podoabe de aur, pietre preţioase şi perle, precum şi haine scumpe, în contrast cu mireasa lui Cristos care are o îmbrăcăminte simplă şi pură din in alb.
În ce priveşte verigheta, în cartea: **„Îmbrăcămintea creştină şi podoabele"** la capitolul 5, **„O privire asupra verighetei"** de Samuele Bacchiocchi, se spune: *„Nu este nici o mentiune despre inelul de logodna în Noul Testament, evident, deoarece folosirea lui nu începuse. Cel mai timpuriu inel crestin de logodna a fost gasit în catacombele Romei, sub locul de înmormântare, datând din anul 200 e.n. Din acelasi timp avem mărturiile lui Tertullian si Clement Alexandrinul despre folosirea de catre creştini a inelelor de logodna. În lumina acestor evidenţe arheologice si literare, putem spune ca crestinii au adoptat inelul de logodnă în ultima parte a secolului II. Materialul cel mai folosit era bronzul. Inelul sus amintit era din bronz"*.
Deci creştinii din primul secol e.n. nu au folosit nici verigheta, care de fapt are o origine păgână, recunoscută de WTS. Iar în conformitate cu 1Timotei 2:9,10, şi aceasta intră sub incidenţa porunci de a nu ne împodobi!

Concluzie:
Până aici am văzut mai 18 doctrine false ale martorilor lui Iehova, care sunt în prezent (anul 2012) valabile şi au putere de lege pentru ei. Astfel cum poate fi această organizaţie adevărată, când au doctrine elementare greşite, ca cea despre Noul Legământ, despre cer şi pământ, despre venirea Domnului, etc.?

În continuare vom prezenta argumentele prin care martorii lui Iehova susţin că doar ei sunt poporul lui Dumnezeu.

5. Sunt Martorii lui Iehova poporul lui Dumnezeu?

Martorii lui Iehova se folosesc de câteva raţionamente pentru a susţine că ei sunt poporul lui Dumnezeu, un argument este că ei susţin că au ‚semnele de identificare' a adevăraţilor creştini; precum şi că în cadrul Organizaţiei lor s-au împlinit profeţii biblice, care atestă că din 1919, ei au fost eliberaţi de sub dominaţia Babilonului celui mare (imperiul mondial al religiei false).
În capitolul următor vom analiza ‚semnele de identificare' a adevăraţilor creştini. Acum vom analiza conceptul din care WTS îşi trage autoritatea, şi anume prin doctrina că Isus a revenit în 1914, şi-a început prezenţa, a fost întronat, şi a inspectat între 1914-1918 creştinătatea (care era poporul Lui, unde era amestecat şi grâul si neghina), în 1918 el alege pe studenţii în Biblie (ulterior Martorii lui Iehova) ca fiind poporul Lui. Apoi El îi scoate pe acest popor de sub completa influenţă a Babilonului cel mare în 1919, experimentând o adevărată înviere şi restabilire spirituală în 1919.
Acesta este unul din raţionamentele pentru care Martorii lui Iehova se considera singurul popor al lui Dumnezeu.
Însă WTS are câteva greşeli majore şi fundamentale, una dintre ele, este **defansarea în timp a profeţiilor** şi **interpretarea lor mult spiritualizat**, deturnând timpul şi sensul acestor profeţii biblice!
Aceasta este una din greşelile majore şi fundamentale a WTS. Astfel, **DEVANSAREA în TIMP a PROFETIILOR şi APLICAREA ASUPRA ORGANIZAŢIEI LOR** când de fapt se referă la Israelul natural, sau la altceva, sunt sursa multor probleme de interpretare.
Să vedem mai pe larg şi cu citate din publicaţiile WTS, ce învaţă WTS despre 1918 şi anul 1919, apoi să ne gândim dacă într-adevăr aceste profeţii sunt interpretate şi aplicate corect. [sublinierile din pasaje îmi aparţin]:
„În parabola despre grâu şi neghină, Isus a prezis întunericul ce va exista pe parcursul dominaţiei absolute a creştinătăţii. Cu toate acestea, de-a lungul secolelor de apostazie aveau să existe creştini unşi autentici, asemănători grâului (Matei 13:24-29, 36-43). Astfel, în octombrie 1914, când a început ziua Domnului, pe pământ mai erau încă creştini adevăraţi (Apocalipsa 1:10). După aproximativ trei ani şi jumătate, adică în 1918, Iehova a venit la templul său spiritual, însoţit de Isus, „mesagerul legământului" său, pentru a face judecata (Maleahi 3:1; Matei 13:47-50). Sosise în sfârşit timpul ca Stăpânul să-i respingă pe creştinii falşi şi să-l numească pe „sclavul fidel şi prevăzător . . . peste toate bunurile sale". — Matei 7:22, 23; 24:45-47." (Re[50] p. 27-32).

[50] „Re", este simbolul la cartea Apocalipsul (Revelaţia) grandiosul său apogeu este aproape.

Observăm că venirea lui Iehova şi a lui Isus la templu pentru a face judecata, şi a separa grâul de neghină este condiţionată de data 1914 ca fiind începutul Zilei Domnului.

„[8] Apoi, în 1919 s-a întâmplat ceva neaşteptat. Iată ce citim: „Chiar la miezul nopţii s-a auzit un strigăt: «Iată mirele! Ieşiţi în întâmpinarea lui». Atunci toate fecioarele acelea s-au ridicat şi şi-au pus în ordine lămpile“ (Matei 25:6, 7). Chiar atunci când situaţia părea fără speranţă, s-a lansat apelul de a trece la acţiune! În 1918, Isus, „Solul legământului“, venise la templul spiritual al lui Iehova să inspecteze şi să purifice congregaţia lui Dumnezeu (Maleahi 3:1). Creştinii unşi trebuiau să iasă şi să-l întâmpine în curţile pământeşti ale acelui templu. Venise timpul ca ei să „strălucească“. — Isaia 60:1; Filipeni 2:14, 15.

Începe inspecţia!

[15] Parabola continuă astfel: „După mult timp, stăpânul acelor sclavi a venit şi a încheiat socotelile cu ei“ (Matei 25:19). În 1914, după ce, evident, trecuse mult timp de la anul 33 e.n. — a început prezenţa lui Cristos Isus în calitate de Rege. Trei ani şi jumătate mai târziu, în 1918, el a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu şi a împlinit cuvintele lui Petru: „Este timpul fixat ca judecata să înceapă cu casa lui Dumnezeu“ (1Petru 4:17; Maleahi 3:1). Venise timpul să se încheie socotelile.

[16] Ce făcuseră sclavii, fraţii unşi ai lui Isus, cu „talanţii“ Regelui? Începând din 33 e.n. şi în perioada premergătoare anului 1914, mulţi au fost intens ocupaţi cu „afacerile“ lui Isus (Matei 25:16). Chiar şi în decursul primului război mondial, ei au arătat că doreau din tot sufletul să-i slujească Stăpânului. Era deci potrivit ca, atunci, celor fideli să li se dea noi ocazii „să facă afaceri“. Începuse timpul sfârşitului actualului sistem de lucruri. Vestea bună trebuia predicată pe tot pământul. Trebuia să aibă loc „secerişul pământului“ (Apocalipsa 14:6, 7, 14–16). Trebuiau găsiţi ultimii membrii ai clasei grâului şi trebuia strânsă „o mare mulţime“ de alte oi. — Apocalipsa 7:9; Matei 13:24–30.

[17] Secerişul este un timp de bucurie (Psalm 126:6). Prin urmare, în 1919, când le-a încredinţat fraţilor săi unşi fideli mai multe responsabilităţi, Isus le-a spus pe bună dreptate: ‘Aţi fost fideli peste puţine lucruri, vă voi numi peste multe lucruri; intraţi în bucuria stăpânului vostru!’ (Matei 25:21, 23). În plus, nici nu ne putem imagina cât de mare este bucuria Stăpânului ca Rege întronat al Regatului lui Dumnezeu (Psalm 45:1,2,6,7)! Clasa sclavului fidel îi împărtăşeşte bucuria reprezentându-l pe Rege şi înmulţindu-i bunurile pe pământ (2Corinteni 5:20). Bucuria sclavului fidel reiese din cuvintele profetice consemnate în Isaia 61:10: „Mă voi bucura nespus în DOMNUL şi sufletul meu va fi plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii“.

[18] Din nefericire, unii nu au trecut testul. Iată ce citim: „S-a prezentat cel care primise un singur talant şi a zis: «Stăpâne, ştiam că eşti un om exigent, care seceri de unde nu ai semănat şi strângi de unde nu ai vânturat. Aşa că m-am temut şi m-am dus şi ţi-am ascuns talantul în pământ. Iată, ai ceea ce este al tău»" (Matei 25:24, 25). În mod asemănător, unii creştini unşi nu „au făcut afaceri". Înainte de 1914, ei nu le-au împărtăşit altora cu entuziasm speranţa lor şi nici în 1919 nu au vrut să înceapă această activitate. Cum a reacţionat Isus la insolenţa lor? El le-a retras toate privilegiile şi i-a 'aruncat în întunericul de afară unde va fi plânsul şi scrâşnetul lor din dinţi'. — Matei 25:28,30.

W 2004 1/3 p.13-18.

Observăm că WTS aplică parabola cu sclavul fidel şi prevăzător şi cea cu talanţi ca împlinindu-se în 1919, când a fost inspectată casa lui Dumnezeu şi pe cei care au primit talanţii de la Stăpân, tot la fel atunci a fost inspectat şi sclavul, iar cel găsit fidel a primit toate bunurile Stăpânului, iar cel infidel a fost aruncat în întunericul de afară.

„Sclavul" şi colegiul său central în timp ce se apropie sfirşitul

[15] Isus aştepta de la creştinii unşi ca ei, în sens colectiv, să acţioneze ca un administrator fidel dînd grupului său de servitori „măsura de hrană la timpul potrivit" (Luca 12:42). La Luca 12:43, Cristos a zis: „Fericit va fi sclavul acela dacă stăpînul său la sosire îl va găsi făcînd astfel!" Aceste cuvinte arată că sclavii unşi cu spirit ai lui Cristos aveau să înceapă să distribuie hrană spirituală membrilor congregaţiei creştine, casa lui Dumnezeu, cu un anumit timp înainte de venirea lui Isus în vederea reglementării socotelilor cu ei. Pe cine a găsit Isus făcînd astfel atunci cînd s–a reîntors cu putere regală în 1914 şi cînd a început să inspecteze casa lui Dumnezeu în 1918? — Maleahi 3:1–4; Luca 19:12; 1Petru 4:17...

...[18] Astfel, atunci cînd a venit să–i inspecteze pe sclavii săi, în 1918, pe cine a găsit Stăpînul, Isus Cristos, distribuind grupului său de servitori măsura de hrană la timpul potrivit? ...Faptele arată că era vorba de grupul de creştini unşi asociaţi editorilor revistei Zion's Watch Tower and Herald of Christ's Presence (Turnul de veghe al Sionului şi Mesagerul prezenţei lui Cristos) numită astăzi Turnul de veghe anunţă Regatul lui Iehova...

...[21] În 1918, cînd Isus Cristos i–a inspectat pe cei ce pretindeau a fi sclavii săi, el a găsit un grup internaţional de creştini care anunţau adevărurile biblice atît în interiorul congregaţiei cît şi în exterior prin intermediul lucrării de predicare. În 1919 s–a petrecut, într–adevăr, ceea ce profeţise Isus: „Fericit este sclavul acela dacă stăpînul său, la sosire, îl găseşte făcînd astfel! Adevărat vă spun: Îl va numi peste toate bunurile sale" (Matei 24:46, 47). Aceşti creştini adevăraţi au intrat în bucuria Stăpînului lor. Dovedindu–se «fideli peste puţine lucruri» ei au fost numiţi de Stăpîn „peste multe lucruri"

(Matei 25:21). Sclavul fidel şi Colegiul său Central erau la postul lor, gata de a–şi asuma responsabilităţi mai mari. Ce fericiţi ar trebui să fim că lucrurile s–au întîmplat aşa, deoarece creştinii fideli trag mari foloase din lucrarea pe care o îndeplineşte cu devotament sclavul fidel şi Colegiul său Central!" (Br. 1, 1990, p.52-56).

Astfel WTS se pretinde Sclavul fidel găsit fidel la venirea şi inspecţia lui Isus din 1918, şi pus peste toate averile Stăpânului în anul 1919. Acelaşi lucru se învaţă şi în publicaţii foarte recente:

„[4] Profeţia lui Maleahi a arătat că Iehova, „adevăratul Domn", însoţit de „mesagerul legământului", Fiul său recent întronat, Cristos Isus, aveau să vină să inspecteze şi să judece „templul" Său, sau casa spirituală de închinare. Potrivit dovezilor, „timpul fixat" pentru a începe 'judecarea casei lui Dumnezeu' a sosit în 1918 (Maleahi 3:1; 1Petru 4:17). Cei ce afirmau că-l reprezentau pe Dumnezeu şi închinarea adevărată pe pământ au fost cercetaţi cum se cuvine. Bisericile creştinătăţii, care de secole predau doctrine ce-l dezonorează pe Dumnezeu şi care se implicaseră din plin în masacrul din Primul Război Mondial, au fost respinse. O rămăşiţă fidelă de creştini unşi cu spirit a fost pusă la încercare, purificată ca prin foc şi aprobată, devenind în ochii lui Iehova 'un popor care îi aduce o ofrandă în dreptate'. — Maleahi 3:3.

[5] În armonie cu profeţia lui Maleahi, în semnul complex dat de Isus discipolilor pentru a-i ajuta să recunoască perioada 'prezenţei sale şi a încheierii acestui sistem' era inclusă şi identificarea unui „sclav" colectiv. Isus a spus: „Cine este sclavul fidel şi prevăzător pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale" (Matei 24:3, 45-47). 'La venirea' sa în 1918 pentru a-l inspecta pe sclav, Cristos a găsit o rămăşiţă de discipoli fideli, unşi cu spirit, care din 1879 dădea „hrană [spirituală] la timpul potrivit" prin această revistă şi prin alte publicaţii bazate pe Biblie. El i-a recunoscut ca instrument, sau sclav, colectiv, iar în 1919 le-a încredinţat sarcina de a administra toate bunurile lui de pe pământ".

W 2007 1/4 p.21-25

WTS legă apoi de anul 1918 şi alţi ani, în care consideră că s-au împlinit alte profeţii, observaţi:

„[6] În zilele noastre, cuvintele profetice ale lui Isaia descriu întocmai ceea ce i se întâmplă 'Babilonului cel Mare' începând din 1919. În acel an, această cetate îngâmfată a suferit o prăbuşire umilitoare când a fost obligată să elibereze poporul lui Iehova din captivitatea spirituală (Apocalipsa 14:8). Ceea ce s-a întâmplat apoi a fost şi mai umilitor. Micul grup de creştini a început să-l 'calce în picioare' pe fostul cotropitor. În 1922, membrii acestui grup au început să anunţe viitorul sfârşit al creştinătăţii, făcând publice cele

patru sunete de trompetă îngereşti din Apocalipsa 8:7–12 şi cele trei „vai“-uri profeţite în Apocalipsa 9:1—11:15.“
W 2001 1/3 p.17-21.
„[7] Totuşi, această situaţie nu a durat mult. Din 1919, Iehova a început să-şi toarne spiritul asupra poporului său într-un mod care amintea de Penticosta din anul 33 e.n. Desigur, în 1919 nu s-a mai vorbit în limbi, nici nu a mai fost un vânt puternic. Din cuvintele lui Pavel consemnate în 1 Corinteni 13:8 înţelegem că timpul miracolelor apusese de mult. Totuşi, acţiunea spiritului lui Dumnezeu a fost evidentă în anul 1919, când, la un congres ţinut la Cedar Point (Ohio, S.U.A.), creştinii fideli au fost înviorați şi au început din nou lucrarea de predicare a veştii bune a Regatului. În 1922, ei au revenit la Cedar Point şi s-au entuziasmat la apelul „Vestiţi, vestiţi, vestiţi Regele şi regatul său!“. Aşa cum se întâmplase în secolul I e.n., lumea a fost obligată să ia aminte la efectele acestei revărsări a spiritului lui Dumnezeu. Fiecare creştin dedicat — bărbat sau femeie, tânăr sau vârstnic — a început să „profeţească“, adică să declare „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu“ (Faptele 2:11). Asemenea lui Petru, ei îi îndemnau pe cei blânzi: „Mântuiţi-vă din mijlocul acestei generaţii stricate“ (Faptele 2:40). Cum puteau face acest lucru cei receptivi? Aplicând cuvintele consemnate în Ioel 2:32: „Oricine va invoca numele lui Iehova va scăpa teafăr“ (NW).“ W 1998 1/5 p.13-19
Anul 1919, s-a considerat nu doar o eliberare de sub dominaţia Babilonului, şi un moment în care sclavul fidel a primit bunurile Stăpânului; ci, şi o restabilire a închinării curate după cum puteţi observa din pasajul următor:
„[12] În zilele noastre s-a auzit strigătul care anunţa că Babilonul cel Mare a căzut! După succesul temporar al creştinătăţii, de origine babilonică, înregistrat în 1918, a avut loc o schimbare radicală: în 1919, rămăşiţa celor unşi, clasa Ioan, a avut parte de înviere spirituală, fiind astfel restabilită. Babilonul cel Mare a căzut în sensul că nu mai putea ţine captiv poporul lui Dumnezeu. Asemenea unor roiuri de lăcuste, fraţii unşi ai lui Cristos au ieşit din abis, fiind gata să treacă la acţiune (Apocalipsa 9:1-3; 11:11, 12). Ei alcătuiau „sclavul fidel şi prevăzător“ din timpurile moderne, iar Stăpânul i-a numit peste toate bunurile sale de pe pământ (Matei 24:45-47). Aceasta a dovedit că Iehova respinsese complet creştinătatea, chiar dacă ea pretinde că este reprezentantul său pe pământ. A fost restabilită închinarea curată, făcând astfel posibilă încheierea lucrării de sigilare a rămăşiţei celor 144 000, adică a celor rămaşi din sămânţa femeii, vechiul duşman al Babilonului cel Mare. Toate acestea au constituit o înfrângere zdrobitoare pentru această organizaţie religioasă a lui Satan.“ re 205-215

„Plaga de lăcuste din prezent

[5] Logic vorbind, era de aşteptat ca profeţia lui Ioel să aibă o ultimă împlinire în timpul sfârşitului. Şi chiar aşa a fost! La congresul ţinut de Studenţii în Biblie la Cedar Point, Ohio, SUA, între 1 şi 8 septembrie 1919,

Iehova şi-a revărsat în mod remarcabil spiritul asupra slujitorilor săi, stimulându-i să organizeze o campanie mondială de predicare. Dintre toţi cei ce se declarau creştini, numai ei recunoşteau că Isus fusese întronat ca Rege ceresc şi n-au precupeţit niciun efort ca să vestească pretutindeni această veste bună. Ca împlinire a profeţiei, mărturia lor neobosită a ajuns să fie asemenea unei plăgi chinuitoare pentru creştinătatea apostată. — Matei 24:3-8, 14; Faptele 1:8.

[6] *Cartea Apocalipsa, scrisă la aproximativ 26 de ani după distrugerea Ierusalimului, descrie şi ea această plagă. Ce adaugă ea la descrierea lui Ioel? Să ne întoarcem la relatarea făcută de Ioan:* ***„Şi al cincilea înger a sunat din trompetă. Am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ, şi lui i s-a dat cheia abisului“ (Apocalipsa 9:1).*** *Această „stea“ este diferită de cea din Apocalipsa 8:10 despre care Ioan spune că a văzut-o căzând. El vede „o stea care căzuse din cer“ şi care avea acum o misiune cu privire la pământ. Este oare vorba despre un spirit sau despre o fiinţă umană? În relatarea sa, Ioan arată mai târziu că cel care are 'cheia abisului' îl aruncă pe Satan „în abis“ (Apocalipsa 20:1-3). Aşadar, trebuie să fie vorba despre o persoană spirituală puternică. În Apocalipsa 9:11, Ioan ne spune că lăcustele au „un rege, pe îngerul abisului“. Ambele versete trebuie să se refere la aceeaşi persoană, fiindcă, logic vorbind, îngerul care are cheia abisului trebuie să fie îngerul abisului. Steaua trebuie deci să-l simbolizeze pe Regele numit de Iehova, deoarece creştinii unşi recunosc un singur Rege de natură îngerească, pe Isus Cristos. — Coloseni 1:13; 1 Corinteni 15:25.*

[7] *Relatarea continuă:* ***„El a deschis abisul şi din groapă s-a ridicat un fum ca fumul unui cuptor mare, iar soarele s-a întunecat de fumul gropii şi, tot aşa, aerul. Din fum au ieşit pe pământ lăcuste, cărora li s-a dat autoritate, aceeaşi autoritate pe care o au scorpionii pământului“ (Apocalipsa 9:2, 3).*** *În Scripturi, „abisul“ este un loc al inactivităţii, uneori chiar al morţii (compară cu Romani 10:7; Apocalipsa 17:8; 20:1, 3). Spre sfârşitul Primului Război Mondial, micul grup al fraţilor lui Isus a petrecut o scurtă perioadă într-un „abis“ de inactivitate relativă (1918-1919). Dar, în 1919, când Iehova a turnat spiritul său peste slujitorii săi care se căiseră, aceştia au ieşit ca un roi, ca să răspundă provocării pe care o reprezenta lucrarea ce le stătea în faţă.*

[8] *După cum observă Ioan, la ieşirea lăcustelor se înalţă mult fum, „ca fumul unui cuptor mare“. Aşa s-a întâmplat în 1919. Pentru creştinătate şi pentru lume în general situaţia se întuneca (compară cu Ioel 2:30, 31). Eliberarea lăcustelor, a membrilor clasei Ioan, a fost într-adevăr o înfrângere pentru clerul creştinătăţii, care plănuise şi complotase să reducă definitiv la tăcere lucrarea Regatului şi care respingea acum Regatul lui Dumnezeu. Peste creştinătatea apostată a început să se întindă un văl ca de fum când roiul de lăcuste a primit autoritate divină şi a început să şi-o exercite proclamând puternice mesaje de condamnare. „Soarele“, aparenta lumină a creştinătăţii,*

s-a întunecat, iar „aerul“ a devenit dens din cauza declaraţiilor judecăţii divine, cum ar fi aceea că dumnezeul creştinătăţii este ‘conducătorul autorităţii aerului’ acestei lumi. — Efeseni 2:2; Ioan 12:31; 1 Ioan 5:19.” Re p. 142-148

Este trist că fraţii lui Cristos sunt descrişi ca fiind lăcustele din Apocalipsa 9, care iasă din abis, un loc al demonilor (Luca 8:31; 2 Petru 2:4), şi care au ca rege pe Abadon = Distrugere (referire mai degrabă la Satan decât la Isus), mai degrabă aceste roiuri de lăcuste sunt nişte demoni trimişi să pedepsească pe cei ce nu au sigiliul lui Dumnezeu pe frunte, este un nonsens să spui că cei ce au sigiliul sunt lăcustele care nu se auto-chinuie; ci, îi chinuieşte pe ceilalţi, dar să nu deviez de la subiect. WTS mai susţine:

„Numiţi „peste toate bunurile sale“

[3] Cu privire la acest lucru, este demnă de remarcat ilustrarea lui Isus despre bărbatul de origine nobilă (Luca 19:11–27). Înainte de a pleca în străinătate pentru a–şi asigura puterea regală, bărbatul respectiv le–a dat sclavilor săi bani (mine) pe care aceştia să le valorifice. La întoarcere, acest bărbat, care îl reprezintă pe Cristos, i–a chemat la el pe „aceşti sclavi cărora le dăduse bani de argint, pentru a afla ce au cîştigat ei în urma activităţii lor“ (Luca 19:15). Cum s–a împlinit acest lucru după ce Isus a fost învestit cu putere regală?

[4] <u>În 1918, Regele întronat, Isus Cristos, a găsit un mic grup de creştini care părăsiseră bisericile creştinătăţii şi erau preocupaţi în a se îngriji de interesele pământeşti ale Stăpînului lor. În 1919, după ce i–a purificat ca prin foc, Isus le–a încredinţat sclavilor săi o autoritate şi mai mare</u> (Maleahi 3:1–4; Luca 19:16–19). <u>El i–a numit „peste toate bunurile sale</u>“. — Luca 12:42–44.” Br. 1 p. 29-62, [1990, în CD – WTS – 1991].

Despre 1919 se mai afirmă:

„[4] Această transformare a ţării, care a trecut de la starea aparentă de abandonare din partea lui Dumnezeu la o stare evidentă de restabilire în favoarea lui Iehova, are, în sens spiritual, un corespondent modern. <u>Acest lucru a putut fi constatat în 1919.</u> Poporul restabilit al lui Iehova era hotărît să profite din plin de perioada de pace care tocmai se deschidea atunci. Isus Cristos, Mai Marele Cirus, şi Tatăl său, Iehova Dumnezeu, i-au încredinţat rămăşiţei eliberate a israeliţilor spirituali o lucrare minunată, care corespundea reconstruirii templului lui Iehova de către rămăşiţa evreilor repatriaţi în Israelul antic, în 537 î.e.n. Reorganizarea activităţii lor în 1919 a avut drept rezultat crearea, în mod figurativ, a unei grădini edenice.” (ws 129-135).

„[8] Nu va mai exista nici o posibilitate de ieşire din Babilonul cel mare după ce foştii ei amanţi politici se vor întoarce împotriva ei şi o vor şterge din existenţă (Apocalipsa 17:15–18). <u>Cei consacraţi lui Iehova au început să iasă din ea din anul postbelic 1919 e.n. Aceasta înseamnă că într-un anume sens Babilonul cel</u>

mare a căzut deja. În ce sens? În sens figurativ. În anul 1919 puterea sa sclavagistă asupra poporului lui Iehova a fost zdrobită. De atunci încoace poporul lui Iehova nu s-a mai aflat în sclavie religioasă faţă de Babilonul cel mare, aşa cum s-a întîmplat în războiul mondial 1914–1918. Eliberarea acestui popor se datorează Aceluia care l-a inspirat pe Ieremia să prevadă lucrul acesta ca pe o parte a scopului său, şi anume i se datorează lui Iehova. În acest scop el l-a folosit pe Mai Marele Cirus, glorificatul Isus Cristos. Acest Cirus prefigurativ a început să domnească în regatul ceresc în 1914, după sfîrşitul celor „şapte timpuri profetice" din visul lui Nabucodonosor (Dan. 4:1–37). De cînd se află la domnie din 1919, Mai Marele Cirus a eliberat milioane de oameni care doreau să se elibereze din Babilonul cel mare. Dacă vor rămînea credincioşi regatului său, ei se vor afla în siguranţă, bine apăraţi de el. Nici clerul creştinătăţii, nici conducătorii religiilor necreştine nu vor avea vreo putere asupra lor." W 1981 1/9 p.21-25

WTS leagă evident anul 1914 de 1918 şi 1919, observaţi:

„[7] Şi au avut dreptate. Timpurile fixate ale naţiunilor s-au sfârşit într-adevăr în 1914, iar Regatul lui Dumnezeu condus de Cristos Isus a început să acţioneze. Însă asta s-a întâmplat în cerurile invizibile. Pe pământ, omenirea a început să se confrunte cu prezisul „vai" (Apocalipsa 12:10, 12). A urmat o perioadă de încercări. Neînţelegând suficient de clar lucrurile, creştinii unşi au crezut că „mirele întârzia". Nedumeriţi şi confruntându-se cu ostilitatea lumii, în general ei au încetinit ritmul şi aproape au oprit lucrarea de predicare organizată. Asemenea fecioarelor din parabolă, spiritual vorbind, ei au 'aţipit şi au adormit', aşa cum făcuseră pretinşii creştini care se dovediseră infideli după moartea apostolilor lui Isus. — Matei 25:5; Apocalipsa 11:7,8; 12:17.

[8] Apoi, în 1919 s-a întâmplat ceva neaşteptat. Iată ce citim: „Chiar la miezul nopţii s-a auzit un strigăt: «Iată mirele! Ieşiţi în întâmpinarea lui». Atunci toate fecioarele acelea s-au ridicat şi şi-au pus în ordine lămpile" (Matei 25:6,7). Chiar atunci când situaţia părea fără speranţă, s-a lansat apelul de a trece la acţiune! În 1918, Isus, „Solul legământului", venise la templul spiritual al lui Iehova să inspecteze şi să purifice congregaţia lui Dumnezeu (Maleahi 3:1). Creştinii unşi trebuiau să iasă şi să-l întâmpine în curţile pământeşti ale acelui templu. Venise timpul ca ei să „strălucească". — Isaia 60:1; Filipeni 2:14,15.

[9] Dar să observăm că unele fecioare din parabolă se aflau într-o situaţie critică. Isus a spus: „Cele nechibzuite le-au zis celor prevăzătoare: «Daţi-ne din uleiul vostru, pentru că lămpile noastre sunt pe punctul de a se stinge»" (Matei 25:8). Fără ulei, lămpile nu aveau cum să lumineze. Uleiul din lămpi ne aminteşte de Cuvântul lui Dumnezeu care conţine adevărul şi de spiritul sfânt, care îi ajută pe închinătorii adevăraţi să fie purtători de lumină (Psalm 119:130; Daniel 5:14). Înainte de 1919, creştinii unşi prevăzători au depus

eforturi susţinute să înţeleagă voinţa lui Dumnezeu, în pofida stării lor temporare de slăbire spirituală. Aşadar, apelul de a răspândi lumină i-a găsit pregătiţi. — 2 Timotei 4:2; Evrei 10:24, 25.

[10] Însă unii creştini unşi nu erau pregătiţi să facă sacrificii sau să depună eforturi susţinute, cu toate că îşi doreau foarte mult să fie alături de Mire. Deci, când a venit timpul să predice cu toată forţa vestea bună, ei au fost găsiţi nepregătiţi (Matei 24:14). Ba mai mult, ei au încercat să-i „tempereze" pe colaboratorii lor zeloşi cerându-le puţin din rezerva lor de ulei. Cum au reacţionat fecioarele prevăzătoare din parabola lui Isus? Ele au spus: „S-ar putea să nu fie suficient şi pentru noi, şi pentru voi. Duceţi-vă mai degrabă la cei ce-l vând şi cumpăraţi-vă" (Matei 25:9). În mod asemănător, în 1919 creştinii unşi loiali au refuzat să facă ceva ce le-ar fi slăbit capacitatea de a purta lumina. Astfel, ei au trecut testul." W 2004 1/3 p.13-18

„*[7] În primele decenii ale acestui secol au existat dovezi puternice că un Mai Mare Cirus a intrat în acţiune. Cine era el? Nimeni altul decât Isus Cristos, care este întronat în Regatul ceresc începând din 1914. În 1919, acest mare Rege le-a arătat bunăvoinţă fraţilor săi unşi de pe pământ, când creştinii unşi au fost eliberaţi din captivitatea spirituală şi s-au întors în „ţara" lor, sau domeniul lor spiritual (Isaia 66:8; Apocalipsa 18:4). Astfel, cuvintele din Ezechiel 11:17 au avut şi o împlinire modernă. În timpurile antice, pentru a le da israeliţilor posibilitatea să se întoarcă în ţara lor, a trebuit să aibă loc căderea Babilonului. În timpurile moderne, restabilirea Israelului lui Dumnezeu a constituit dovada faptului că şi Babilonul cel Mare a căzut sub acţiunea Mai Marelui Cirus. Această cădere a fost anunţată de cel de-al doilea înger din Apocalipsa, capitolul 14, care a strigat: „A căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei!" (Apocalipsa 14:8). Ce schimbare totală pentru Babilonul cel Mare, îndeosebi pentru creştinătate! Şi ce binecuvântare pentru adevăraţii creştini!"*
W 1997 1/5 p.18-23

Din păcate, acest sclav care se consideră testat, luminat, care a fost găsit fidel la inspecţia lui Isus, şi a primit toate bunurile, şi care a ieşit deplin de sub influenţa Babilonului cel Mare, a debitat unele erori recunoscute ulterior ca fiind exagerări, ca de pildă: *„[12] Din 1918 până în 1922, clasa Ioan a început să proclame omenirii aflate în necaz fericita speranţă că „milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată". În 1923 s-a făcut cunoscut, de asemenea, că oile din Matei 25:31-34 aveau să moştenească viaţă pe pământ sub Regatul lui Dumnezeu. Aceeaşi speranţă era prezentată în broşura Libertate pentru popoare, lansată la congresul internaţional din 1927."*

Re p. 148-154. Adevărul este că milioanele de oamenii din anii '20, nu au împlinit profeţia clasei Ioan, pentru că majoritatea dintre ei au murit. A fost o amăgire, o speranţă falsă, prin care oamenii au crezut că nu vor muri şi vor prinde sfârşitul!

Să revenim însă la discuţia iniţială, WTS îşi trage autoritatea, din faptul ca Isus a revenit în 1914, şi-a început prezenţa, a fost întronat, şi a inspectat între 1914-1918 creştinătatea (care era poporul Lui, unde era amestecat şi grâul si neghina), în 1918 el alege pe Studenţii în Biblie (actualmente Martorii lui Iehova) ca fiind poporul Lui, şi îl scoate pe acest popor de sub completa influenţă a Babilonului cel mare în 1919, experimentând o adevărată înviere şi restabilire spirituală în 1919. Acesta este unul din raţionamentele principale pentru care martorii se considera singurul popor al lui Dumnezeu.
Însă în situaţia în care cade doctrina anul 1914, şi Isus nu revenit atunci, nu a inspectat creştinătatea, nu a început ***„încheierea sistemului de lucruri”*** şi „secerişul” şi selecţia dintre „grâu şi neghină” nu a avut loc, ieşirea poporului din Babilon nu a avut loc, restabilirea spirituală a închinării adevărate nu a avut loc, sclavul fidel nu a fost numit peste toate bunurile Stăpânului, sclavii credincioşi nu au fost inspectaţi pentru a vedea câţi talanţi au primit...etc.
În situaţia aceasta: **TOTUL CADE**.....În situaţia aceasta lucrurile ar sta aşa:

- ☞ Isus nu şi-a ales poporul din creştinătate şi nu la eliberat din Babilonul cel Mare.
- ☞ Isus nu a aprobat încă un sclav fidel şi nu l-a pus peste averile Lui, nu a aprobat unii sclavi dintre cei la care i-a încredinţat talanţii.
- ☞ Grâul nu este despărţit de neghina, secerişul nu a început, nu avut loc despărţirea fecioarelor înţelepte de cele nechibzuite, toate fecioarele dorm, nu s-a auzit încă strigarea: ***«Iată mirele! Ieşiţi în întâmpinarea lui»***
- ☞ Atunci trăim într-o epoca în care poporul lui Dumnezeu este întreaga creştinătate, până la timpul când judecata va începe de la casa lui Dumnezeu şi Dumnezeu îşi va curăţa poporul, rămânând doar grâul.

Atunci toata poziţia de autoritate a WTS cade, el nu este „sclav fidel”, căci Stăpânul încă nu a venit să-l numească peste toate bunurile, atunci ei nu au nimic mai special ca restul creştinătăţii ca statut, ca doctrine mai rămâne de discutat, (întreaga creştinătate atunci au statutul temporar de popor al Domnului până la judecată şi selecţie).
Ba mai mult, ieşirea din creştinătate înainte de eliberarea realizată în mod real de Isus, Mai marele Cirus, înseamnă despărţirea de poporul actual al lui Dumnezeu, care este creştinătatea!
Având în vedere că în anul 2012, ei schimbă învăţătura despre „sclavul” din Matei 24:45-47, şi afirmă că Stăpânul nu a venit încă şi astfel nu l-a pus pe sclav peste toate bunurile Lui. Prin urmare, nici inspecţia nu a avut loc, nici alegerea unui popor din creştinătate! Schimbarea explicaţiei despre sclav ar trebui automat să schimbe doctrina despre poporul lui Dumnezeu! Dacă nu o fac sunt inconsecvenţi!

În capitolul: „**Învăţături actuale ale Turnului de Veghe care nu corespund cu Biblia”,** am analizat doctrina despre anul 1914, şi am văzut că ea nu este o doctrină Biblică; ci, una umană, care chiar contrazice Biblia din mai multe puncte de vedere [cei ce nu au citit acest capitol din carte, rugămintea mea este să-l citească, să nu treacă peste el].

Rămâne de analizat în continuare câteva profeţii pe care WTS se bazează pentru a-şi susţine autoritatea, cum este de pildă Maleahi 3:1-3; 1Petru 4:17; Apocalipsa cap. 17,18, Ioel 2:28-32; Fapte 2:16-21; şi altele.

Iar apoi în capitolul următor vom vedea o altă categorie de argumente prin care susţin că ei sunt poporul lui Dumnezeu, şi anume categoria: **„semnelor de identificare a creştinilor adevăraţi”**.

Să analizăm acum deci, profeţia din Maleahi 3:1-4 (NW–2006):

„Iată că îl trimit pe mesagerul meu, iar el va pregăti calea înaintea mea. Şi, pe neaşteptate, va veni la templul Său adevăratul Domn, pe care-l căutaţi, şi mesagerul legământului, în care vă găsiţi plăcerea. Iată! El va veni negreşit”, spune Iehova al armatelor. „Dar cine va suporta ziua venirii sale şi cine va sta în picioare când se va arăta el? Căci el va fi ca focul topitorului şi ca leşia înălbitorului. El va sta ca un topitor şi ca un purificator al argintului şi-i va purifica pe fiii lui Levi. Îi va purifica aşa cum se purifică aurul şi argintul şi Iehova va avea un popor care îi va aduce o ofrandă în dreptate. Ofranda lui Iuda şi a Ierusalimului îi va fi plăcută lui Iehova, ca în zilele de demult, ca în anii de odinioară.”

Această profeţie s-a împlinit în primul secol, după cum stă ca mărturie însuşi mărturia N.T. din următoarele pasaje: Matei 3:3,4; 11:12-14; 17:10-13; Marcu 1:2-4; 9:11-13; Luca 1:15-17,76-79; Ioan 1:23.

Problema nu este cu prima împlinire a profeţiei; cu care sunt de acord toţi teologii, şi WTS; ci, problema este cu împlinirea modernă.

WTS susţine că această profeţie s-a împlinit din nou în 1918, când se interpretează că a avut loc, ei susţin: *„în 1918, Iehova a venit la templul său spiritual, însoţit de Isus, „mesagerul legământului“ său, pentru a face judecata (Maleahi 3:1; Matei 13:47-50). Sosise în sfârşit timpul ca Stăpânul să-i respingă pe creştinii falşi şi să-l numească pe „sclavul fidel şi prevăzător . . . peste toate bunurile sale”. — Matei 7:22, 23; 24:45-47.”* (Re p. 27-32).

Dar să ne întrebăm în mod sincer următoarele:

A venit Iehova însoţit de Isus la templu, adică în creştinătate să facă judecata asupra lor în 1918? Putea oare să-i judece înainte de venirea lui Isus, când va trimite îngerii să despartă grâul de neghină? (vezi Matei 13:28-30; 40-42).

A avut loc în 1918 purificarea descrisă prin cuvintele: ***„Căci el va fi ca focul topitorului şi ca leşia înălbitorului. El va sta ca un topitor şi ca un purificator al argintului şi-i va purifica pe fiii lui Levi. Îi va purifica aşa cum se purifică aurul şi argintul şi Iehova va avea un popor care îi va aduce o ofrandă în dreptate.”*** ?

Dacă în 1918 ei au fost purificaţi pe deplin şi au adus ***„o ofrandă în dreptate”***, atunci ce a mai căutat modificările în doctrină de după acel an?
Este clar că nu poate fi vorba de a susţine prin acest pasaj o judecată asupra creştinătăţii în 1918, şi o numire a sclavului fidel peste toate bunurile.
În viitor această profeţie va avea o împlinire când va veni din nou un om în spiritul lui Ilie pentru a împlini profeţia din Maleahi 4:5: ***„Iată! Vi-l trimit pe profetul Ilie înainte de venirea zilei celei mari şi înfricoşătoare a lui Iehova. El va întoarce inima taţilor spre fii şi inima fiilor spre taţi, ca nu cumva să vin, să lovesc pământul şi să-l distrug cu desăvârşire.”***
Scopul acestui profet este să pregătească poporul Israel (natural) ca atunci când vine Isus pe norii cerului să-l accepte ca Mesia şi să se întoarcă la Iehova din toată inima (comp. Luca 1:16,17; cu Osea 3:4,5). Acest profet va acţiona în spiritul lui Ilie, care va lucra cu puterea avută în vechime de Ilie Tişbitul şi Ioan Botezătorul. Însă WTS nu recunoaşte o asemenea posibilitate, socotind că Ilie este un grup de oameni – ‚rămăşiţa unsă’ pentru că o astfel de posibilitate ar nărui poziţia lor de autoritate.
Să analizăm deci profeţia din 1Petru 4:12-19 (NW–2006):
„Iubiţii mei fraţi, să nu fiţi tulburaţi de focul din mijlocul vostru, care este spre încercarea voastră, ca şi cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat. Dimpotrivă, continuaţi să vă bucuraţi fiindcă sunteţi părtaşi la suferinţele lui Cristos, ca să vă bucuraţi şi să exultaţi şi în timpul revelării gloriei sale. Dacă sunteţi batjocoriţi pentru numele lui Cristos, sunteţi fericiţi, fiindcă spiritul gloriei, da, spiritul lui Dumnezeu, se odihneşte peste voi. Totuşi, niciunul dintre voi să nu sufere ca ucigaş, ca hoţ, ca răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dar, dacă suferă pentru că este creştin, să nu-i fie ruşine, ci să continue să-l glorifice pe Dumnezeu în numele acesta. Pentru că este timpul fixat ca judecata să înceapă cu casa lui Dumnezeu. Şi, dacă ea începe mai întâi cu noi, care va fi sfârşitul celor care nu ascultă de vestea bună a lui Dumnezeu? „Şi, dacă cel drept este salvat cu greu, unde se vor arăta la judecată cel lipsit de pietate şi cel păcătos?“ Astfel, cei care suferă după voinţa lui Dumnezeu să-şi încredinţeze sufletul Creatorului fidel în timp ce fac binele.”
Observăm din context că fraza: ***„Pentru că este timpul fixat ca judecata să înceapă cu casa lui Dumnezeu”***, nu se referă la anul 1918, apostolul Petru vorbind atunci, în sec. I e.n. de o perioadă de judecată, cernere, datorită persecuţiilor şi ***„focul din mijlocul vostru, care este spre încercarea voastră”***.
Astfel textul interpretat în context se referă la judecata lui Dumnezeu din timpul apostolului Petru, care se realiza prin încercări grele. Deci nici vorbă de anul 1918 în acest pasaj!

Apocalipsa cap. 17,18, În Apocalipsa 18:1-10 (NW–2006) se spune: ***„Apoi am văzut un alt înger care cobora din cer cu mare autoritate. Pământul a fost luminat de gloria lui. El a strigat cu glas tare, zicând: „A căzut! A căzut Babilonul cel Mare şi a ajuns locuinţa demonilor şi ascunzătoarea oricărei***

duhori necurate şi ascunzătoarea oricărei păsări necurate şi detestate! Căci toate naţiunile au căzut victimă vinului mâniei, vinului fornicaţiei sale, iar regii pământului au comis fornicaţie cu ea şi negustorii voiajori ai pământului s-au îmbogăţit de pe urma puterii luxului ei neruşinat". Şi am auzit un alt glas din cer care zicea: „Ieşiţi din ea, poporul meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit până la cer şi Dumnezeu şi-a amintit de nedreptăţile ei. Faceţi-i cum a făcut ea şi faceţi-i de două ori mai mult, da, de două ori cât a făcut ea. În paharul în care ea a turnat un amestec, să-i turnaţi de două ori mai mult din acest amestec. În măsura în care s-a glorificat şi a trăit în lux neruşinat, în aceeaşi măsură să-i daţi chin şi jale. Căci în inima ei zice neîncetat: «Stau ca o regină, nu sunt văduvă şi nu voi vedea niciodată jalea». Iată de ce într-o singură zi vor veni plăgile ei: moarte, jale şi foamete. Şi va fi arsă complet în foc, pentru că Iehova Dumnezeu, care a judecat-o, este puternic.

Când vor vedea fumul arderii ei, regii pământului care au comis fornicaţie cu ea şi au trăit în lux neruşinat vor plânge şi se vor bate în piept de durere pentru ea, în timp ce vor sta la distanţă de teama chinului ei şi vor zice: «Ce păcat, ce păcat, cetate mare, Babilon, cetate tare, pentru că într-un ceas ţi-a venit judecata!»"

Fără a intra prea mult în detalii despre cine este Babilonul cel mare, scopul acestui capitol tratează doar problema autorităţii WTS pe baza cronologiei interpretărilor ei, de aceea voi spune că în acest pasaj nu este vorba de două faze de cădere a Babilonului celui Mare, cum interpretează WTS. 1) Prima fază căderea Babilonului în 1919, iar a doua fază 2) în necazul cel mare, când Babilonul va fi consumat de foc.

După cum ne-am dat seama din textul Apocalipsa 18, acest pasaj vorbeşte de o cădere şi o distrugere a Babilonului într-o singură etapă, într-o singură zi, într-un singur ceas, căci textul precizează: ***„că într-un ceas ţi-a venit judecata!"*** Ba mai mult se face un contrast între luxul ei de dinainte şi căderea ei şi distrugerea ei într-un singur ceas, când se spune: ***„Căci în inima ei zice neîncetat: «Stau ca o regină, nu sunt văduvă şi nu voi vedea niciodată jalea». Iată de ce într-o singură zi vor veni plăgile ei: moarte, jale şi foamete. Şi va fi arsă complet în foc, pentru că Iehova Dumnezeu, care a judecat-o, este puternic."***

Din text rezultă clar, că căderea Babilonului implică turnarea paharului de mânie peste el. Astfel ideea că în 1919 Babilonul cel mare a căzut, iar în viitor, la începutul neczului cel mare, Babilonul să fie distrus, este complet străină de textul biblic.

Babilonul cel mare nu este imperiul mondial al religiei false, deoarece nu reiese de nicăieri din text, o astfel de interpretare fantezistă!

În cartea Apocalipsa, religia falsă are un reprezentant, un conducător, în persoana ‚profetului mincinos' care are coarne ca de miel, şi care în realitate,

este un lup în haine de oaie, cu coarne de miel, dar de fapte în realitate este o ‚fiară' care vorbeşte ca un balaur, numită descriptiv: ***„profetul mincinos"*** (Apocalipsa 19:20 NW), şi acţionează pe teren religios amăgind oamenii să se închine şi primească semnul fiarei politice făcând semne şi minuni ca şi profeţii din V.T. sau ca cei doi martori ai lui Isus (comp. Apocalipsa 11:5 cu 13:11-13).

În W 15/7 2010, p.6, se precizează: *„'necazul cel mare' distrugerea va avea loc în etape (Apocalipsa 7:14). În prima etapă, Iehova îi va determina pe conducătorii politici ai lumii să distrugă „Babilonul cel Mare". Astfel, Dumnezeu va arăta că dezaprobă această prostituată religioasă (Apocalipsa 17:5,16; 18:8). Apoi, în războiul Armaghedonului, ultima etapă a necazului celui mare, Iehova Dumnezeu va şterge din existenţă restul lumii lui Satan prin intermediul lui Cristos Isus (Apocalipsa 16:14,16; 19:19–21)".*

Conform învăţăturii WTS distrugerea Babilonului este prima etapă a necazului cel mare, iar distrugerea sistemului actual de lucruri ultima etapă a necazului cel mare.

O dovadă clară că Babilonul cel mare nu este imperiul mondial al religiei false, este că religia falsă în întregime va fi distrusă la Armaghedon conform Bibliei, împreună cu actualul sistem de lucruri (Isaia 2:7-21) nu înainte de Armaghedon, ca şi Babilonul cel mare.

Fără să intru în prea multe detalii, este clar că interpretarea WTS cu privire la eliberarea poporului din Babilon în anul 1919, este o invenţie care nu are de a face cu nici o iotă din textul biblic!

În ce priveşte textele din Ioel 2:28-32; Fapte 2:16-21; WTS explică:

„*Din 1919, Iehova a început să-şi toarne spiritul asupra poporului său într-un mod care amintea de Penticosta din anul 33 e.n. Desigur, în 1919 nu s-a mai vorbit în limbi, nici nu a mai fost un vânt puternic. Din cuvintele lui Pavel consemnate în 1 Corinteni 13:8 înţelegem că timpul miracolelor apusese de mult. Totuşi, acţiunea spiritului lui Dumnezeu a fost evidentă în anul 1919, când, la un congres ţinut la Cedar Point (Ohio, S.U.A.), creştinii fideli au fost înviorați şi au început din nou lucrarea de predicare a veştii bune a Regatului. În 1922, ei au revenit la Cedar Point şi s-au entuziasmat la apelul „Vestiți, vestiți, vestiți Regele şi regatul său!". Aşa cum se întâmplase în secolul I e.n., lumea a fost obligată să ia aminte la efectele acestei revărsări a spiritului lui Dumnezeu. Fiecare creştin dedicat — bărbat sau femeie, tânăr sau vârstnic — a început să „profeţească", adică să declare „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu" (Faptele 2:11). Asemenea lui Petru, ei îi îndemnau pe cei blânzi: „Mântuiţi-vă din mijlocul acestei generaţii stricate" (Faptele 2:40). Cum puteau face acest lucru cei receptivi? Aplicând cuvintele consemnate în Ioel 2:32: „Oricine va invoca numele lui Iehova va scăpa teafăr" (NW)."* W 1998 1/5 p.13-19

Elita martorilor, recunoaşte că Ioel 2:28-32; Fapte 2:16-21; au o dublă împlinire, în primul secol e.n. la Penticosta şi în timpurile moderne, însă

interpretarea lor este că în 1919 s-a împlinit din nou această profeţie. Oare s-a împlinit atunci? Ei explică: *„Din 1919, Iehova a început să-şi toarne spiritul asupra poporului său într-un mod care amintea de Penticosta din anul 33 e.n. Desigur, în 1919 nu s-a mai vorbit în limbi, nici nu a mai fost un vânt puternic."* Păi dacă nu s-a vorbit în limbi, dacă nu s-a profeţit, dacă nu au avut loc viziuni, visuri, atunci nu putem vorbi de o împlinire a profeţiei, care spune clar în Ioel 2:28-32 (NW–2006): ***„După aceea voi turna spiritul meu peste orice fel de carne, iar fiii şi fiicele voastre vor profeţi. Bătrânii voştri vor avea vise. Tinerii voştri vor avea viziuni. Şi chiar şi peste servitori şi peste servitoare voi turna spiritul meu în zilele acelea. Voi face minuni în ceruri şi pe pământ: sânge, foc şi coloane de fum. Soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge ÎNAINTE să vină ziua cea mare şi înfricoşătoare a lui Iehova. Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat. Da, pe muntele Sion şi la Ierusalim vor fi cei salvaţi, aşa cum a spus Iehova, şi în mijlocul supravieţuitorilor, care sunt chemaţi de Iehova"***. Iată o stare descrisă de Ioel (şi de Petru), total diferită de aşa zisul ‚popor restabilit a lui Iehova din timpurile moderne'!

Iată că ***„înainte să vină ziua cea mare şi înfricoşătoare a lui Iehova"***, trebuie să aibă loc o restabilire a poporului Israel (contextul din Ioel la el se referă), asupra căruia se va turna Spiritul Sfânt şi darurile Lui (profeţii, vise, viziuni, limbi).

Dacă profeţia nu s-a împlinit în 1919, căci atunci s-a întâmplat nimic din acest punct de vedere, atunci fie se va împlini în viitor[51], fie se împlineşte în altă parte, nu în Organizaţie; ci, în poporul Israel, căci pentru creştinii toată perioada de la Penticosta până când va veni ***„ziua cea mare şi înfricoşătoare a lui Iehova"***, experimentează aceste daruri.

Domnul Isus rămâne cu adevăraţii Lui discipoli (Matei 28:20) şi îi advereşte prin aceste semne supranaturale şi le dă putere prin aceste daruri să facă lucrarea Lui până la venirea Lui (Marcu 16:15-20), când va veni ceea ce este perfect şi când toţi creştini vor ajunge la o unitate în credină şi cunoştinţă, deoarece vor fi răpiţi la cer unde vor experimenta perfecţiunea şi o viaţă fără greşeli (1Corinteni 13:8-12; Efeseni 4:11-13), atunci aceste daruri vor înceta.

Nu aş putea încheia acest capitol, fără a face precizarea că însuşi cuvântul **creştin** nu se potriveşte pentru marea majoritate a Martorilor lui Iehova, deoarece cuvântul creştin vine de la Cristos care înseamnă ***„unsul"*** (Matei 1:16 BCR n.s.), iar creştini, semnifică: 'unşii' cu referire la ungerea lor cu Spiritul Sfânt după cum arată Scriptura: Iacob 2:7; 1Petru 4:14,16. Căci TOŢI care au crezut în Isus sunt sigilaţi cu Spiritul Sfânt, iar toţi cei sigilaţi sunt unşi cu Spiritul Sfânt (comp. Efeseni 1:13, cu 2Corinteni 1:21,22).

[51] Profeţia din Ioel s-a împlinit de la Penticosta începând, în toată perioada până în viitor când va veni Domnul, e posibil ca profeţia să aibă o împlinire profundă înainte de necazului celui mare, când creştinismul va fi restabilit la starea iniţială.

Ori Martorii lui Iehova cred că doar 144.000 sunt unşi cu spirit, dintre care doar în jur la 10000 mai sunt pe pământ. Însă Biblia nu susţine deloc ideea de creştini unşi şi creştini ne-unşi, care este promovată de Turnul de veghe, deci conform Bibliei ori eşti creştin şi atunci eşti uns cu Spiritul Sfânt, ori nu eşti uns cu Spiritul Sfânt şi atunci nu eşti creştin.
Dragă cititor dacă eşti sincer gândeşte-te bine, eşti creştin adică uns sau nu eşti?
Să trecem acum la semnele de identificare ale adevăraţilor creştine, care sunt a doua categorie de argumente pentru a susţine organizaţia martorilor ca fiind poporul lui Dumnezeu.

6. Semne de identificare ale adevăraţilor creştini!

Moto: ***„Un martor stricat îşi bate joc de dreptate…”*** (Proverbe 19:28 BCR).
„Mărturia a doi oameni este adevărată” (Ioan 8:17 NW - 2006).

Înainte de a examina semnele cu care se mândresc martorii lui Iehova, aşa dori să fac o precizare bazată pe textul din Ioan 8:12-18. În acest pasaj fariseii îi spun lui Isus că mărturia Lui nu este adevărată, deoarece Isus mărturisea despre Sine, ca fiind ‚lumina'. Isus nu contestă principiul că 'cine mărturiseşte despre sine, acea mărturie nu este adevărată', însă el spune că despre El mai mărturiseşte şi Tatăl care L-a trimis. Astfel mărturia Lui este adevărată căci este o mărturie **a doi martori**.
Martorii lui Iehova mărturisesc despre ei înşişi: că sunt singura religie adevărată! Însă, ca mărturia lor să fie adevărată, mai este nevoie de un martor, de mărturia lui Dumnezeu în favoarea lor, căci mărturia lui Isus şi a apostolilor a fost întărită de Dumnezeu prin semne şi minuni (Fapte 2:22; Evrei 2:2-4), însă mărturia martorilor lui Iehova nu este întărită de mărturia lui Dumnezeu prin semne şi minuni, deci mărturia lor nu este adevărată, căci nu este mărturia a doi martori!
Apoi, primii creştini mărturiseau despre o persoană ca fiind adevărul, despre Isus (2Corinteni 4:5), nu despre o Organizaţie sau despre nişte interpretări care tot se schimbă (Ioan 14:6; 1Corinteni 2:1,2; Fapte 3:12-26).
Să examinăm în continuare câteva semne prin care martorii lui Iehova susţin că sunt singura religie adevărată, acestea sunt luate din broşura: **„Ce pretinde Dumnezeu de la noi”** p.26,27: *„Au o adevărată iubire între ei (Ioan 13:34,35). Astfel ei nu i-au parte la războaie. Adevăraţii creştini se poartă unii cu alţii la fel ca fraţii şi surorile.”*
În primul rând, trebuie să spunem că toate cultele creştine, susţin că membri lor se iubesc unii pe alţii ca fraţii!

În ce priveşte participarea la războaie, să nu uităm că până în anii 1930, Studenţii în Biblie puteau participa la războaie, atunci a fost Organizaţia în anii în care membri ei au participat la războaie condusă de Isus, mielul blând al lui Dumnezeu?
Mulţi martori ai lui Iehova nu ştiu că există şi alte mişcări creştine care nu satisfac serviciul militar şi nu participă la războaie chiar de la înfiinţarea lor, cum ar fi: anabaptiştii, Menoniţii, Nazarinienii, Moravienii, Adventiştii reformişti, şi alţii.
De asemenea, este demn de reţinut, că martorii lui Iehova nu satisfac serviciul militar pentru că aşa a hotărât conducerea, nu pentru că ei personal au luat această decizie.
Însă dacă martorii lui Iehova stau aşa bine la capitolul: iubire, atunci de ce mulţi dintre ei se plâng de lipsa de iubire din congregaţii? De pildă, o martoră spunea: *„iubirea dintre noi nu s-a răcit ci este îngheţată."*
Reflectează la următoarele întrebări: Se iubesc cei din congregaţia ta aşa cum ne-a iubit Cristos? Sunt fraţii tăi dispuşi să-şi dea viaţa pentru tine aşa cum cere Scriptura (1Ioan 3:16)? Aceasta nu este o simplă teorie, căci în primele secole iubirea creştinilor s-a ridicat la acest nivel (Romani 16:3,4), de exemplu observaţi ce spune Tertulian: *„Priviţii pe creştini, cum se iubesc unii pe alţii şi cum sunt gata să-şi dea viaţa unii pentru alţii."* (g 22/10 1998 p.5), de asemenea observaţi ce se recunoaşte în JV p.30: *„primii creştini se interesau cu iubire de necesităţile colaboratorilor lor în credinţă (Romani 15:26; Galateni 2:10). Ei se iubeau unii pe alţii nu ca pe ei înşişi ci mai mult decât pe ei înşişi (Filipeni 2:25-30). Ei erau dispuşi să moară unii pentru alţii."*
Predomină această iubire în congregaţia din care faci parte? Iar legat de acest semn al iubirii, în Iacob 1:27 NW se spune: ***„Forma de închinare curată şi neîntinată din punctul de vedere al lui Dumnezeului şi Tatălui nostru este acesta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve, în necazul lor…"*** Există în Organizaţie o preocupare activă pentru orfani şi văduve? Dar în congregaţia din care faci parte? Este foarte curios ce se spune în cartea **„Organizaţi"** la p.122: *„Unul din scopurile pentru care Isus şi discipolii săi păstrau o cutie pentru bani, era acela de a-I ajuta pe săraci (Marcu 14:3-5; Ioan 13:29). Această responsabilitate creştină a continuat, întrucât Isus a zis: „Căci pe săraci îi aveţi întotdeauna cu voi (Matei 14:7)."* Însă cu toate că Societatea recunoaşte aceste lucruri, totuşi nu a luat nici o măsură organizatorică pentru a face o cutie de donaţii pentru cei săraci, sau pentru orfani şi văduve.
Martorii au patru cutii de donaţii, toate susţinând Organizaţia, dar nici una pentru săraci, nici chiar pentru fraţii lor aflaţi în nevoie.
Pot ilustra prin mai multe experienţe ceea ce am declarat înainte, însă vă voi relata doar una. Cu o anumită ocazie toţi bătrânii, slujitorii ministeriali, şi alţi doi fraţi cu responsabilităţi ne-am întrunit. La aceea întrunire, printre altele supraveghetorul care prezidează a spus: *„voi ştiţi că există în congregaţie surori care nu au nici o bucată de pâine pe masă?"* A doua zi mergând cu

acest supraveghetor în lucrarea de predicare, i-am spus: *„nu putem face o chetă sau o strângere de ajutoare pentru surorile respective?”* El mi-a spus: *„Nu este teocratic să strângem în congregaţie bani pentru cei săraci, numai pocăiţii fac aşa”*.

Am rămas stupefiat la acest răspuns, însă am continuat să-i spun că primii creştini au făcut asta. Însă el a susţinut sus şi tare că o astfel de lucrare de strângere de ajutoare în congregaţie organizată nu este teocratică şi preconizată de Sclavul Fidel. Mai târziu am aflat că am fost descris ca având *„un spirit apostat”* deoarece am dorit să se facă ceva în a ajuta acele surori în nevoie.

Un alt exemplu care arată că Organizaţia nu este interesată de iubire altruistă printre membri ei, este ceea ce se învaţă ea cu privire la împrumuturile de bani, astfel în W 15/10 1991 p.25-28; W 1987 1/10 p.27 par.9; W 1998 15/11 p.24-27; se susţine că: cel ce dă cu împrumut bani să facă o înţelegere scrisă cu doi martori, în care să stipuleze garanţii pentru împrumut şi o dată fixă de restituire, şi cum îi vor fi restituiţi. Iar la cei din lume se poate percepe dobândă.

Însă toate aceste reguli omeneşti, contravin doctrinei lui Cristos despre împrumut, căci el ne învaţă în Luca 6:34,35 NW – 2006, următoarele: ***„Iar dacă îi împrumutaţi fără dobândă pe cei de la care speraţi să primiţi înapoi, ce merit aveţi? Şi păcătoşii îi împrumută fără dobândă pe cei păcătoşi ca să primească înapoi tot atât. Dimpotrivă, continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri, să faceţi bine şi <u>să daţi cu împrumut fără dobândă, fără să speraţi să primiţi ceva înapoi</u>. Răsplata voastră va fi mare şi veţi fi fii ai Celui Preaînalt, fiindcă el este bun cu cei nerecunoscători şi răi.”*** Deci în învăţătura lui Isus nici pomeneală de acte scrise, căci de fapt noi dăm cu împrumut ‚fără să mai sperăm’ să îi mai primim înapoi, iar bucuria noastră va fi deplină, când am uitat de acei bani daţi cu împrumut, fără a mai fi frământaţi de ei, şi îi vom primi înapoi. Şi dacă nu îi vom primi înapoi, noi nu vom fi îngrijoraţi; ci, aşteptăm răsplata de la Dumnezeu, El poate să-i dea prin altă cale înapoi, şi îl vom imita pe Tatăl nostru care ***„este bun cu cei nerecunoscători şi răi”***.

Dar prin faptul că martorii lui Iehova sunt învăţaţi astfel, aceasta indică că ei nu se bizuiesc pe Dumnezeu, care se îngrijeşte de noi; ci, pe metode omeneşti, ei nu se bizuiesc pe principiile lui Isus; ci, pe strategi omeneşti carnale, astfel ei nu sunt fii ai Celui Preaînalt şi nu reflectă iubirea Lui.

Pe lângă toate acestea, Biblia arată că adevăraţii fii ai lui Dumnezeu îşi iubesc şi duşmanii (Matei 5:38-48; Luca 6:27-36), citeşte cu atenţie aceste pasaje şi întreabă-te: sunt învăţaţi martorii lui Iehova într-un mod practic şi concret de conducere pentru a manifesta acest tip de iubire? Existe teme în congregaţie în care să se inoculeze atitudinea corectă faţă de duşmani? Ca să fiu mai concret, sunt învăţaţi martorii, ca celui ce-ţi cere să-i dai ajutor material aşa cum ne învaţă Isus? Dar să petreci timp în rugăciune pentru cei ce prigonesc pe

creştini? Dau martorii lui Iehova în Numele lui Isus la cei în nevoie, sau dau ei cu împrumut celor ce nu sunt în organizaţie (fără dobândă) pentru a împlini porunca: ***„Dă-i celui care îţi cere şi nu-I întoarce spatele celui care vrea să împrumute de la tine fără dobândă.”*** (Matei 5:42 NW)?

Problema este următoarea, marea majoritate a martorilor nu sunt conştienţi de adevărata trăire în iubire a primilor creştini, căci ei în general se rezumă la neparticiparea la războaie.

De fapt, cum pot manifesta martorii iubire, dacă ei nu sunt născuţi din Dumnezeu, Cel care poate turna iubirea Lui în inima noastră prin Spiritul Sfânt (Romani 5:5)? Cum pot manifesta ei iubirea divină agape, când ei nu au primit: ***„un spirit...de iubire”*** (2Timotei 1:7 NW)? Dacă ei nu sunt copii ai lui Dumnezeu, dacă ei nu au Spiritul lui Cristos, cum pot avea ei roada Spiritului din Galateni 5:22,23! Care o produce Spiritul nu este ceva ce o cultivi prin proprie străduinţă, aşa cum învaţă WTS! Ei nu pot da ceea ce nu au, ceea ce nu au primit!

„Un alt semn de identificare al religiei adevărate este faptul că membrii ei au un respect profund pentru Biblie. Ei o acceptă ca pe Cuvântul lui Dumnezeu şi cred ce spune ea. Ei consideră cuvântul lui Dumnezeu mai important decât ideile sau obiceiurile omeneşti, ei se străduiesc să trăiască potrivit bibliei în viaţa de fiecare zi. De aceea ei nu predică una şi fac alta.”

Toate cultele care spun că sunt creştine au această pretenţie, însă ce dovedesc faptele despre martorii lui Iehova? Ei bine, dacă pentru martori Biblia este autoritatea supremă, mai presus de ideile omeneşti, cum se face că Russell a considerat citirea volumelor Studii din Scripturi mai importantă decât citirea Bibliei, şi aceiaşi mentalitate a rămas şi în prezent, căci în W 1/12 1981 (engleză) se declară: *„Iehova Dumnezeu a asigurat organizaţia sa vizibilă…Dacă nu suntem în legătură cu acest canal de comunicare pe care-l foloseşte Dumnezeu, nu putem progresa pe drumul vieţii, ORICÂT AM CITI BIBLIA.”*

Deci ne întrebăm, cum poate fi în realitate Biblia autoritatea supremă pentru martorul de rând, când el fără Turnul de veghe nu poate înţelege Biblia oricât ar citi-o?

Tragedia şi mai mare este că mulţi martori ai lui Iehova citesc mai mult revistele decât Biblia. Poate crezi că aceste afirmaţii sunt exagerate şi critice, dar aş vrea să-ţi povestesc două experienţe care dovedesc din plin acest lucru.

Prin anul 1999 am avut o temă la Minister, în care trebuia să intervievez doi fraţi despre foloasele pe care le-au tras din c*itirea zilnică a Bibliei*, surpriza a fost mare, dintr-o congregaţie întreagă, abia am reuşit să-i găsesc pe cei doi fraţi, m-am postat la intrarea Sălii şi i-am întrebat pe rând pe fraţi şi surori cum intrau în Sală. Poate vei zice, un caz izolat, te îndemn atunci să faci o verificare în congregaţia din care faci parte.

O altă experienţă care arată atitudinea celor din fruntea congregaţiilor faţă de studiul regulat din Biblie, este ceea ce s-a întâmplat la un congres unde trebuia

să se ia două interviuri unor bătrâni de congregaţie despre citirea zilnică din Cuvânt, stupoare, dintr-o circumscripţie întreagă, adică din câţi-va zeci de bătrâni de congregaţie, nu s-a găsit doar unul care citea Biblia în fiecare zi, atunci putem spune despre martori că *„ei au un respect profund pentru Biblie”*?

Pe lângă toate acestea, este demn de menţionat că martorii lui Iehova care citesc Biblia în general o fac robotic, doar ca să respecte un program de citire a Bibliei, nu pentru a avea părtăşie cu Dumnezeu prin Cuvânt, pentru a auzi glasul lui, pentru a-l cunoaşte mai bine pe Dumnezeu ca persoană; ci, mai mult, pentru a găsi versete pentru a le dovedi altora că ei sunt religia adevărată.

Astfel niciodată un martor al lui Iehova nu spune unui alt martor după citirea Bibliei: *„astăzi Dumnezeu mi-a vorbit prin Biblie”*, sau *„Dumnezeu mi-a revelat ce trebuie să fac.”*

Ba mai mult, când am discutat cu bătrânii de congregaţie şi am adus argumente clare că Isus nu a fost întronat din 1914, ei au apelat la idei de genul: 'un adevăr nu este adevăr decât dacă vine de la Societate', astfel Turnul de veghe este autoritatea şi nu Biblia! Iar accentul în învăţătura martorilor este fidelitatea faţă de Organizaţie, mai mult decât fidelitatea faţă de Biblie, de fapt martorii lui Iehova sunt dependenţi de Organizaţie şi de explicaţiile ei, nu de Biblie.

În concluzie, pentru martorii lui Iehova nu Biblia este autoritatea supremă; ci, declaraţiile Societăţii Turnul de Veghe, căci ei nu o pot înţelege fără tălmăcirea Turnul de veghe, ei prin citirea Bibliei nu pot progresa pe drumul vieţii fără canalul de comunicare. Însă aceasta este asemănător cu atitudinea fariseilor care spuneau despre oamenii simpli că nu puteau înţelege legea, şi numai ei aveau interpretarea corectă a legii (Ioan 7:49; 9:34). Însă Biblia spune altceva: ***„…Şi TOŢI vor fi învăţaţi de Iehova”*** (Ioan 6:45 NW); ***„…cei cel caută pe Iehova înţeleg totul.”*** (Proverbe 28:5 NW-2006); ***„El dă adevărata înţelepciune celor drepţi*** (nu doar celor din corpul de guvernare)***…”*** (Proverbe 2:7 BCR).

Să mergem la următorul punct din Broşura, **„Ce pretinde Dumnezeu de la noi”**: *„Religia adevărată trebuie de asemenea să onoreze Numele lui Dumnezeu.”*

Deci dacă o religie nu face de cunoscut şi nu-l foloseşte numele lui Dumnezeu este falsă, corect? Atunci, bazându-ne pe acest principiu înseamnă că până în anul 1931 această Organizaţie a fost falsă, deoarece nu prea a folosit numele lui Dumnezeu.

Apoi, faptul ca Martorii lui Iehova sunt un grup care folosesc, vorbesc altora şi chiar au în componenţa numelui organizaţiei lor, numele lui Iehova nu dovedeşte neapărat că ei sunt poporul lui Dumnezeu, deoarece poartă Numele Său. Există multe grupuri ce se folosesc de numele divin în denumirea oficială

a denominaţiei lor. Mai jos este doar o scurtă listă, care desigur nu include pe toate grupurile, care sunt cunoscute pentru acelaşi lucru:
Assemblies of Yahweh - http://www.assembliesofyahweh.com/
Assembly of Yahweh Cascade - http://www.assemblyoftrueisrael.com/
Yahweh's New Covenant Assembly - http://www.ynca.com/
The Congregation of Yahweh - http://www.congyah.co.uk/
Yahweh's Sword - http://www.yahwehsword.org/
Yahweh's Messianic ellowship - http://www.yahwehsmessianicfellowship.com
Yahweh Restoration Ministry - http://www.yrm.org/
The House of Yahweh - http://www.yahweh.com/
The Truth of Yahweh - http://www.yahweh.org/
vezi si: http://www.serveyahweh.org/ , http://www.yahwehsassembly.org/
Însă poate mă vei întreba: **totuşi care religie vesteşte numele lui Dumnezeu?**
Lucrarea de mărturie a adevărului: **Calea Creştină**, face de cunoscut Numele şi pronunţia corectă a Numelui divin oamenilor.
Vezi: http://www.caleacrestina.ro/index.php/invatatura-crestina/545
http://www.caleacrestina.ro/index.php/invatatura-crestina/418
Mărturia dată de **Calea Creştină** nu este duplicitară ca cea a WTS, care susţine pe de o parte că forma: Yahweh este *„mai apropiată de pronunţarea originală”* (vezi broşura Numele divin p. 6-11), dar foloseşte Iehova că este mai *„naturalizat“ în majoritatea limbilor”*.
Decă ei cred că Yahweh este *„mai apropiată de pronunţarea originală”*, de ce nu folosesc această pronunţie? Aş ar fi cinstit!

O altă problemă este că din păcate, Societatea Turnul de Veghe îi învaţă pe martori şi pe oameni în general să folosească Numele, dar nu-i avertizează de marea responsabilitate a folosirii Numelui!
Putem ilustra aceasta, cu a-i îndemna pe oameni să folosească curentul electric, însă fără a avertiza de pericolul de nu-l folosi într-un mod corect.
Câţi martori trăiesc în diferite păcate, pe care Societatea care diluează Cuvântul lui Dumnezeu, le trece cu vederea. Lipsa de iubire, dărnicie, de ospitalitate, milostenia, cine ştie să facă binele şi nu-l face păcătuieşte (Iacob 4:17). Sau câţi martori aţi auzit mustraţi judiciar, sau excluşi pentru: materialism, zgârcenie, lăcomia, masturbarea, îmbuibarea, etc. dar pe care Biblia le condamnă ca păcate (Deuteronom 21:18-21; 1Corinteni 6:9-10; Galateni 5:16-21; Efeseni 5:3-5; 1Timotei 6:7-11).
Îi învit pe martori să citească predica de pe munte a Domnului Isus, şi dacă ei împlinesc aceste cuvinte atunci sunt fii ai lui Dumnezeu şi pot folosi Numele divin (Matei cap. 5-7; Luca 6:27-45).
Standardul Bibliei este superior normelor din Organizaţia Martorii lui Iehova. Da, Organizaţia învaţă despre Numele lui Dumnezeu, dar ea nu-i avertizează potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, cum trebuie să fie persoanele care folosesc Numele şi cum trebuie să folosească Numele?

Biblia arată clar că doar persoanele care împlinesc poruncile lui Dumnezeu, nu profanează Numele folosindu-L, şi numai aşa Numele este sfinţit în mijlocul poporului lui Dumnezeu (Levitic 22:31,32)!
Domnul Isus Cristos când a fost pe pământ a învăţat pe ucenici o rugăciune model, în care El ne-a învăţat ***„Fie sfinţit Numele Tău”***, (NTTF-2008), aceasta înseamnă că de fiecare dată când folosim Numele: Iehova, noi trebuie să ne asigurăm că Îl sfinţim. Este ca o povară, o răspundere ca să Îl sfinţim şi să nu Îl luăm în deşert (Exod 20:7), adică să nu-l folosim fără respect şi fără rost, fără un motiv întemeiat, adică în mod inutil, în joacă.
Biblia ne atenţionează că folosirea Lui trebuie făcută doar în cadrul sfinţeniei (Levitic 19:12; 20.3; 22:2,32; 24:16; Matei 6:9), într-o atmosferă de teamă şi respect (Deuteronom 28:58; Psalm 99:3; 111:9; Maleahi 1:14; 2:5; 3:16; 4:2), şi de depărtare faţă de fărădelege (1Timotei 6:1; 2Timotei 2:19).
Noi trebuie să ne temem să folosim Numele în mod uşuratic, sau într-un cadru al păcatului (Psalm 74:18; Proverbe 30:9).
Biblia arată clar că doar persoanele care împlinesc poruncile lui Dumnezeu, nu profanează Numele folosindu-L, şi numai aşa Numele este sfinţit în mijlocul poporului lui Dumnezeu (Levitic 22:31,32)!
Faptul că Numele trebuia folosit în aceste condiţii de mai sus, şi nu altfel, arată iresponsabilitatea elitei martorilor faţă de Numele lui Dumnezeu. Şi nicidecum această iresponsabilitate nu onorează Numele, ci tocmai că duce la hulă, blasfemie, necinste, luarea Lui în deşert!
Numele lui Dumnezeu, îl purta şi Israelul ca popor al Său, Israelul era numit după Numele de Iehova (Deuteronom 4:35; 28:10). Însă aceasta nu i-a făcut ca să nu-şi piardă favoarea lui Iehova, şi astfel să le lase casa pustie pentru că l-au respins pe Cristos (Matei 23:37-39)!
Degeaba, martorii vestesc numele lui Dumnezeu şi îl poartă, dacă nu ascultă de El, căci în 1Samuel 15:22,23 BCR se spune: ***„Îi plac DOMNULUI*** [***„Iehova”*** NW] ***mai mult arderile-de-tot şi jertfele decât ascultarea de glasul DOMNULUI*** [***„IEHOVA”*** NW]***? Iată, ascultarea face mai mult decât jertfele, şi luarea aminte mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci răzvrătirea este ca şi păcatul ghicitoriei, iar voinţa proprie este ca şi nelegiuirea şi idolatria…”***.
Deci predicarea Numelui lui Dumnezeu, nu are valoare în ochii lui Dumnezeu, dacă ea nu este însoţită de ascultare, de a face lucrări în acord cu voinţa divină, sub călăuzirea Spiritului Sfânt, căci a face lucrări după capul oamenilor, şi nu după capul: Cristos şi călăuzirea Lui, însemnă: voinţă proprie! Iar ***„voinţa proprie este ca şi nelegiuirea şi idolatria”***!
Iar dacă suntem sinceri vom recunoaşte că Societatea Watchtower a dat dovadă de multă ‚voinţă proprie’ pe parcursul timpului, astfel comiţând idolatrie, căci dacă ei făceau doar voinţa lui Iehova nu ar fi prezis fals, nu ar fi învăţat fals! Astfel jertfa lor, lucrarea de predicare, făcută în mod carnal, după înţelepciunea

omaneilor, şi nu prin călăuzirea Spiritului, a fost un foc străin de voia lui Iehova, ceea ce Iehova urăşte (Levitic 10:1,2)!
De fapt, cum pot aduce martorii lui Iehova jertfa spirituale, rodul buzelor (Evrei 13:15), când ei nu sunt preoţi, doar preoţii pot aduce jertfe spirituale (1Petru 2:5-9). Ştim ce s-a întâmplat cu Saul când fără a avea dreptul, a adus jertfă pe altar, el a fost lepădat de Dumnezeu (1Samuel cap. 15)!
Se poate cunoaşte din Biblie că în primul secol au fost grupuri de persoane care au cunoscut şi folosit numele divin, dar deoarece aveau alte doctrine false, ei au fost dezaprobaţi de Dumnezeu. Să dăm câteva exemple: Imineu şi Filet, care cunoşteau Numele divin, dar deoarece susţineau doctrina greşită ca *'învierea a şi venit'*, au fost consideraţi apostaţi (2Timotei 2:17-19), şi au fost daţi pe mâna Satanei! Cunoaşterea Numelui nu a însemnat rămânerea în favoarea divină! Tot la fel degeaba martorii lui Iehova folosesc Numele divin, însă învaţă că *,învierea a şi venit'* în anul 1918, care este o învăţătură falsă!
Un alt exemplu este cel al Izabelei şi al Nicolaiţilor care cunoşteau cu siguranţă Numele divin, dar ei încurajau la imoralitate sexuală şi să mănânce lucrurile jertfite idolilor (Apocalipsa 2:14-16,20.23).
În mod asemănător Societatea a permis poligamia până în 1947, care în ochii lui Dumnezeu este imoralitate sexuală, cât despre lucrurile jertfite idolilor, chiar în prezent se dau învăţături greşite în acest domeniu, căci în **„Ministerul nostru pentru Regat"**, din ianuarie 1999, p.4 se spune că creştinii pot mânca lucrurile jertfite idolilor, în contrast cu mustrarea lui Isus din Apocalipsa 2:20, în acel minister se spunea: *„creştinii din Corint puteau să cumpere carne care provenea de la templele păgâne."* Iar când s-a ţinut această temă, s-a susţinut chiar de supraveghetorul care prezidează din congregaţia unde am fost eu, că putem mânca lucrurile jertfite idolilor. Însă ne întrebăm, dacă martorii pot mânca lucrurile jertfite idolilor, atunci de ce nu pot accepta şi transfuzii de sânge ca să fie consecvenţi (Fapte 15:28,29; 1Corinteni 10:20-28).
Iată că **nu putem despărţi folosirea Numelui de ascultarea noastră de Dumnezeu, fără ascultare, nici nu putem folosi Numele** într-un mod onorabil, ci spre judecată!
Înainte de a trece la un alt semn de identificare al adevăraţilor creştini, să dezbatem puţin argumentele des folosite din Isaia 43:10 şi Fapte 15:14, pentru a susţine că martorii lui Iehova sunt religia adevărată.
În contextul din Isaia 43:10, nu este o profeţie pentru Organizaţia Turnul de Veghe, cum cred poate unii martori, nu; ci, acolo Iehova se referă la rămăşiţa poporului Israel care se va întoarce din captivitatea babiloniană (Isaia 43:1,3,7,14). Ei erau martori ai lui Iehova, deoarece făceau parte din legământul de la Sinai, făcut pe baza acestui Nume, şi purtau acest nume nu pentru că a hotărât un om aşa (cum a fost cazul hotărârii lui Rutherford); ci, pentru că aşa a hotărât Dumnezeu în vechime în timpul lui Moise (Deuteronom 28:10).

Iar textul din Fapte 15:14, NW nu susţine neapărat denumirea de martori ai lui Iehova, căci textul spune: ***„un popor pentru numele său."*** (vezi şi NW–2000 şi NW–2006). Deci conform textului, Dumnezeu şi-a ales în primul secol e.n. un popor din toate naţiunile *pentru* sau *de dragul* Numelui Său, nu ca acesta să-i poarte Numele.

Iar faptul că Isus este martorul lui Iehova (Apocalipsa 3:14), nu este atât de relevant, deoarece: **1.** Şi Iehova este martorul cuiva, El este martorul lui Isus (Ioan 8:18; 1Ioan 5:9,10), şi noi trebuie să devenim imitatori ai lui Dumnezeu (Efeseni 5:1), ceea ce înseamnă să fim şi noi martori pentru Isus. **2.** De fapt primii creştini nu aveau un nume fix al mişcării lor, ei erau numiţi mai mult ‚martori ai lui Isus' şi a-i învierii sale: Fapte 1:8; 2:32; 3:15; 22:15,20; Apocalipsa 2:13; 11:3; 17:6, chiar ucenicii Ştefan, Antipa şi Pavel numiţi ‚martori ai lui Isus'.

Dar primii ucenici mai erau numiţi şi simplu: ***„creştini"*** (Fapte 11:26), sau ***„calea"*** (Fapte 9:3; 19:9,23), ***„calea adevărului"*** (2Petru 2:2), ***„sclavi ai Dumnezeului Celui Preaînalt"*** (Fapte 16:17 NW), etc.

Deci în concluzie, primii creştini nu au avut o denumire standard şi oricum nu eticheta este atât de importantă, deci nu cunoaşterea, folosirea şi proclamarea NUMELUI Tatălui, ne face pe noi creştini adevăraţi, căci acest lucru îl poate face şi un creştin nominal (formal); ci, credinţa şi relaţia noastră de ascultare şi iubire cu acel Dumnezeu.

[O analiză complexă despre Numele lui Dumnezeu am făcut-o în cartea: **„Despre Numele lui Dumnezeu"**].

În continuare să vedem un alt semn din broşura **„Ce pretinde Dumnezeu de la noi"**, prin care martorii mărturisesc despre ei înşişi: *„Adevăraţii creştini trebuie să predice despre Regatul lui Dumnezeu."*

Da, este adevărat, religia adevărată trebuie să predice despre Regatul lui Dumnezeu, dar să vedem dacă martorii lui Iehova predică adevărul despre Regatul lui Dumnezeu!

Probabil după cum ne aducem aminte din capitolele anterioare, ei predică învăţături eronate despre Regatul lui Dumnezeu, cum ar fi acelea despre anul 1914, ca an al întronării lui Cristos, despre cei 144.000, de asemenea ei pun un mare accent pe paradisul pământesc şi pe binefacerile din el, în contrast cu ceea ce spune Pavel în Romani 14:17 NW-2006: ***„Căci regatul lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare şi băutură, ci înseamnă dreptate, pace şi bucurie cu spirit sfânt"***

Iar pentru primii creştini a predica regatul, însemna a-l predica pe Cristos ca fiind Domnul, Salvatorul şi Răscumpărătorul păcătoşilor, căci Isus era manifestarea regatului (comp. cu Luca 17:20,21; vezi predicile lui Petru, Ştefan şi Pavel dacă pomenesc de paradisul pământesc, sau au în centrul atenţiei pe Isus, căinţa şi conştientizarea oamenilor că erau păcătoşi: Fapte 2:14-39; 3:12-26; 5:29-32; 7:2-53; 9:20-22; 10:34-43).

De fapt, martorii dau chiar învăţături contradictorii despre Regat, cum este cea din br. **„Ce pretinde Dumnezeu”**, unde la p.12, par.2 se spune: *„Când S-a întors în cer El nu a fost întronat imediat ca Rege al Regatului lui Dumnezeu (Evrei 10:12,13). În 1914, Iehova I-a dat lui Isus autoritatea pe care El I-o promisese. De atunci Isus domneşte în cer ca Rege numit de Iehova (Daniel 7:13,14).”*

Din acest paragraf reiese că Isus nu a fost întronat ca rege de la înălţarea lui la cer; ci, din 1914, însă la p.7, par.6 din aceiaşi broşură se spune: *„Isus a murit şi a fost înviat de Dumnezeu ca şi creatură spirituală şi apoi s-a întors în cer (1Petru 3:18). De atunci, Dumnezeu l-a făcut l-a făcut Rege.”* Însă contradicţia continuă, căci la par. 5, se spune: *„...Acestea* (miracolele) *au demonstrat ce va face El pentru omenirea ascultătoare când va domni ca Rege pe pământ.”* Deci ne întrebăm: de când domneşte acum Isus ca Rege? De după înviere, din anul 1914, sau în viitor, când va face miracole pe pământ din nou?

În concluzie, martorii nu predică evanghelia despre Regat predicată de primii creştini, care nu au predicat anul 1914, nici paradisul pământesc; ci, l-au predicat pe Cristos, care este înţelepciunea, harul, planul de salvare şi puterea lui Dumnezeu, pentru cel ce crede şi se pocăieşte de păcate (Fapte 20:24-27; 1Corinteni 1:23,24; 2:1,2; Romani 10:9-13; 2Corinteni 5:14-21; Coloseni 1:27-29; 2:2,3,8-13).

Pentru a înţelege mai bine faptul că martorii lui Iehova predică o altă evanghelie de cea care a fost predicată de apostoli, şi au alte metode de convertire a oamenilor decât lucrarea Spiritului Sfânt, voi prezenta în continuare un tabel din care ne putem da seama de diferenţele dintre lucrarea Spiritului Sfânt şi lucrarea omenească pe care o fac martorii.

Mesajul şi metodele folosite de apostoli în primul secol e.n.	**Mesajul şi metodele folosite de martorii lui Iehova.**
MESAJUL: Dumnezeu iubeşte pe oameni, însă ei sunt păcătoşi, corupţi şi despărţiţi de El, însă prin jertfa lui Isus ei pot fi iertaţi şi împăcaţi cu Dumnezeu, dacă se căiesc sincer de păcate şi-l acceptă pe Isus ca Domn şi Salvator şi cred din inimă că el a murit şi a înviat pentru toţi oamenii. (2Corinteni 5:18-21; Fapte 2:31-39; 4: 10-12; 10:36-43).	**MESAJUL:** Dumnezeu promite un frumos paradis, în care nu va mai fi: boală, bătrâneţe, sărăcie, suferinţă şi moarte. Dacă cineva acceptă un studiu Biblic gratuit la domiciliu, va acumula o cunoştinţă exactă prin care va primi viaţa veşnică.
SCOPUL ACESTUI MESAJ: este de a-l conştientiza pe om de	**SCOPUL ACESTUI MESAJ:** este ca omul să fie instruit după

iubirea lui Dumnezeu, de faptul că este păcătos şi nu poate prin faptele lui bune să se apropie de Dumnezeu; ci, doar prin Cristos, astfel omul care acceptă din inimă acest adevăr devine copil al lui Dumnezeu şi este adus la Cristos (Efeseni 2:8,9; 2Timotei 1:9,10).	principiile din cartea **„Ce ne învaţă în realitatea Biblia?"** sau o altă carte şi să fie atras în Organizaţie. Omul care acceptă învăţăturile care i se vor preda în cadrul studiului din auxiliarele Societăţii este atras în Organizaţie, şi făcut dependent de ea.
SCHIMBAREA ÎN OM: se produce imediat ce omul acceptă aceste adevăruri simple, astfel omul primeşte Spiritul Sfânt, care începe să lucreze în credincios roada acestuia, şi să-l transforme după chipul lui Cristos şi se produce o cotitură radicală în viaţa lui, şi în ce priveşte practicarea păcatului, dar este implicată şi voinţa lui, cu umila recunoaştere a neputinţei omului şi cu setea de a primi ajutor de sus (Efeseni 1:13,14; Fapte 2:38-47; 16:14,15,29-34; Galateni 2:20; Filipeni 2:13; Tit 3:5-7).	**SCHIMBAREA ÎN OM:** se produce lent, pe măsură ce omul îşi însuşeşte principiile învăţate şi doreşte să aplice în viaţă, de pildă, astăzi la studiu a învăţat să nu mai fure, dacă este motivat destul de puternic de dorinţa de a plăcea lui Dumnezeu nu mai fură, însă forţa implicată este doar o forţă a voinţei, a minţii, şi nu şi puterea Spiritului Sfânt, deoarece accentul nu este pus pe lucrarea lui Dumnezeu în om din cauza neputinţei lui, ci pe ce poate face omul pentru Dumnezeu.
EFECTUL MESAJULUI: îl smereşte pe om, îl conştientizează că este păcătos şi pierdut şi are nevoie de Cristos care este adevărul şi singură soluţie pentru a fi împăcat cu Dumnezeu, şi-l face dependent de El (1Corinteni 1:23-31; Fapte 2:37,38).	**EFECTUL MESAJULUI:** îl mândreşte pe om căci a acumulat o cunoştinţă superioară faţă de alţii, şi că el cunoaşte "adevărul" care constă în unele doctrine, pe care alte religii nu le au, şi îl face dependent de Organizaţie.
DESFĂŞURAREA PROGRESULUI SPIRITUAL: omul aude evanghelia, îşi dă seama de păcătoşenia şi neputinţa sa, se căieşte, este salvat din păcat şi moarte prin credinţă, primeşte Spiritul Sfânt, care începe o lucrare de sfinţenie în persoană, se botează în apă, după care creşte în cunoştinţă şi maturitate fiind în comuniune cu Cristos, care îl ajută	**DESFĂŞURAREA PROGRESULUI SPIRITUAL:** omul aude mesajul martorilor şi îşi dă seama că Dumnezeu promite o lume nouă iar pentru a intra în ea e nevoie să studieze pentru ca să acumuleze o cunoştinţă prin care devine conştient că adevărul este în Organizaţie, face schimbări în viaţă, apoi devine vestitor nebotezat, apoi se botează, apoi

să rămână în salvarea lui Dumnezeu (Fapte 8:12,29-39; 16: 14,15, 29-34).	pentru a fi salvat trebuie să fie într-o strânsă legătură cu Organizaţia.
SALVAREA SE OBŢINE PRIN: harul sau favoarea nemeritată a lui Dumnezeu, pe care ne-o însuşim prin credinţa în Isus, aceasta produce căinţă şi roade bune, astfel vei face fapte bune pentru că eşti salvat nu pentru a fi salvat, sau pentru aţi câştiga salvarea (Efeseni 2:8-10; Tit 3:5-7; Romani 3:22-26).	**SALVAREA SE OBŢINE PRIN:** acumulare de cunoştinţă, schimbări în viaţă, prin a deveni membru în Organizaţia martorii lui Iehova, în care va trebui să activezi pentru aţi câştiga salvarea, deci faci fapte bune nu pentru că eşti curat şi salvat, ci pentru a obţine salvarea.

Este interesant că expresia Vestea bună (Evanghelia) apare de peste 100 de ori în N.T. ea Îl are în centru pe Domnul Isus (Romani 1:1-5; 1Corinteni 1:23; 2:2; Coloseni 1:28,29).
După cum puteţi vedea în continuare, în mesajul evangheliei, nu regatul este pe prim plan; ci, Regele:

Ocurenţele expresiei Evanghelia:

Evanghelia - Matei 11:5; 26:13; Marcu 13:10; 14:9; 16:15; Luca 3:18; 4:18; Luca 7:22; 9:6; 20:1; Fapte 8:25,40; 14:7,21; 16:21; Romani 1:15; 10:15; 11:28; 15:20; 16:25; 1Corinteni 1:17; 9:14, 16 [2 ori], 18; 15:1; 2 Corinteni 10:16; Galateni 2:7 [2 ori]; 4:13; Efeseni 3:6; 1Tesaloniceni 2:4; 2Timotei 1:8; 1Petru 1:12; 4:6.
Evanghelia Regatului - Matei 4:23; 9:35; 24:14.
Evanghelia Regatului lui Dumnezeu - Luca 4:43; 8:1; 16:16; Fapte 8:12.
Evanghelia lui Dumnezeu - Marcu 1:14; Romani 1:1; 2Corinteni 11:7; 1Tesaloniceni 2:2,8,9; 1Petru 4:17.
Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu - 1Timotei 1:11.
Evanghelia harului lui Dumnezeu - Fapte 20:24.
Evanghelia lui Isus Hristos - Faptele 5:42.
Evanghelia lui Hristos - Romani 1:16; 15:19; 2Corinteni 2:12; 9:13; 10:14; Galateni 1:7; Filipeni 1:27; 1Tesaloniceni 3:2.
Evanghelia Domnului Isus - Fapte 11:20.
Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos - 2Tesaloniceni 1:8.
Evanghelia Fiului Său - Romani 1:9.
Evanghelia păcii – Fapte10:36.
Evanghelia mea (predicată de Pavel) - Romani 2:16; Galateni 1:11; 2:2; 2Timotei 2:8.
Evanghelia noastră (a apostolilor) - 2Corinteni 4:3; 1Tesaloniceni 1:5; 2Tesaloniceni 2:14.
Evanghelia salvării - Efeseni 1:13.

„Evanghelie”

Evanghelie - Marcu 1:15; 10:29; Romani 10:16; 1Corinteni 4:15; 9:14,18,23; 2Corinteni 8:18; 2Corinteni 11:4; Galateni 1:6,7,8,9; Filipeni 1:5; 4:3; 2Timotei 1:10; Filimon 1:13; 1Petru 1:25;
Evanghelie veşnică - Apocalipsa 14:6.

„Evangheliei”:

Evangheliei lui Dumnezeu - Romani 15:16.
Evangheliei lui Isus Hristos - Marcu 1:1.
Evangheliei lui Hristos - 1Corinteni 9:12; Filipeni 1:27.
Evangheliei gloriei lui Hristos - 2Corinteni 4:4.
Evangheliei - Marcu 8:35; Fapte 15:7; Galateni 2:5,14; Efeseni 6:19; Filipeni 1:7,12; Filipeni 1:27; 2:22; 4:15; Coloseni 1:5,23.
Evangheliei păcii - Efeseni 6:15.

Observăm că 'Evanghelia regatului' apare în 7 versete, iar Evanghelia lui Isus în 17 versete. Oricum este aceiaşi Evanghelie care Îl are în centru ei pe Cristos (1Corinteni 1:23; 2:2; Coloseni 1:28,29), pentru că Evanghelia Îl priveşte pe Fiul lui Dumnezeu (Romani 1:1-5)!

Este demn de menţionat că nu toţi creştinii sunt chemaţi la a avea slujba de Evanghelizator, cum susţine Turnul de veghe, căci Biblia spune că doar unii dintre creştini au acest dar, nu toţi sunt chemaţi la această slujbă (Efeseni 4:11). Astfel în primul secol existau creştini care erau implicaţi din plin în lucrarea evangheliei, aceştia erau apostolii şi evanghelizatorii, iar majoritatea creştinilor predicau evanghelia în mod ocazional, la rude, cunoştinţe, vecini, etc.

Astfel de pildă, Pavel **NU** le îndeamnă pe văduvele tinere să predice ca evanghelizatoare (pioniere la Martori); ci, să se căsătorească fiind gospodine (1Timotei 5:11-14). De asemenea este interesant că văduvele în vârstă, pentru a fi socotite adevărate văduve nu au ca criteriu, *„dacă a predicat mult evanghelia”*; ci: ***„O văduvă, ca să fie înscrisă în lista văduvelor, trebuie să n-aibă mai puţin de şaizeci de ani, să nu fi avut decât un singur bărbat; să fie cunoscută pentru faptele ei bune; să fi crescut copii, să fi fost primitoare de oaspeţi, să fi spălat picioarele sfinţilor, să fi ajutat pe cei nenorociţi, să fi dat ajutor la orice faptă bună.”*** (1Timotei 5:9,10).

Martorii lui Iehova susţin că numai trebuie să-l predicăm pe Isus, căci acesta este cunoscut. Însă conform Bibliei şi în prezent tot Cristos trebuie să fie subiectul central al Evangheliei (Coloseni 1:28,29; 1Corinteni 1:23,24; 2:2). Dacă în primul secol subiectul principal era Cristos, acesta este şi acum, căci noi nu putem modifica evanghelia, şi nici nu dorim să primim o altă evanghelie (Galateni 1:6-9).

De asemenea, Cristos este puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu, şi în El sunt ascunse toate bogăţiile cunoştinţei (Coloseni 2:2-4,8-

10), astfel noi nu dorim ca oamenii să-şi întemeieze credinţa pe altceva, sau pe altcineva.
Chiar dacă aparent Fiul lui Dumnezeu, este cunoscut ca fiind Isus, totuşi în general oamenii nu îl cunosc pe Isus Cristos (comp. cu 1Ioan 2:3-6), decât foarte superficial şi doar cu mintea, de aceea şi astăzi trebuie predicat tot Cristos şi acesta răstignit, ca oamenii să înveţe prin El, lepădarea de sine, adevărata cunoştinţă, adevărata cale spre Dumnezeu şi viaţa în iubire.
Dar chiar metodele de predicare sunt diferite, deoarece primii creştini, care pe lângă predicarea ocazională, căutau mulţimi de oameni (în sinagogi, în pieţe) pentru a predica în public găsim zeci de pasaje - Luca 8.1-3; Matei 5:1,2; Fapte 2:14; 3:12; 10.17-20,24; 13:14,15,44; 14:1; 16.13,25-34; 17:1-4,10,17,19; 18.4,19; 19.8-10; 20:20,21; 24:10; 26.1,2; 28:17-23,30,31. Astfel metoda de lucru a apostolilor era următoarea: Ei mergeau într-o localitate, dacă acolo era o sinagogă predicau în ea, dacă nu în piaţă sau într-un loc unde se adunau oamenii (Fapte 17:17,22; 16:13). După ce predicau, cei ce se pocăiau, credeau dintre mulţimea de ascultători erau botezaţi şi luaţi de o parte şi începeau cu aceştia să se întrunească în case particulare (Fapte 2:37-42; 17:34; 19:9,10). Aceştia la rândul lor predicau la cunoştinţe, rude, vecini şi astfel adunările creşteau.
La Martorii lui Iehova se pune accentul pe lucrarea *din casă în casă* şi pe *studii biblice*, tocmai că lucrarea lor de predicare nu aduce o convertire autentică prin căinţă şi prin primirea Spiritului Sfânt, şi la ei „convertirea", dacă o putem numi aşa, se produce lent sub impactul îndoctrinării omului în timpul studiului.
Astfel fiindcă nu este vorba de o lucrare a Spiritului Sfânt care începe în momentul când auzi Evanghelia, când te pocăieşti de păcate şi crezi în Isus din inimă, şi se finalizează în botezul în apă unde experimentezi naşterea din apă şi Spirit.
Apoi, apostolii nu predicau de capul lor; ci, sub călăuzirea Spiritului Sfânt, astfel o dată Pavel a vrut să predice în Asia dar Spiritul lui Isus nu le-a dat voie, cu siguranţă inimile oamenilor nu erau pregătite pentru evanghelie, iar Isus i-a vorbit lui Pavel printr-o viziune să meargă în Macedonia că acolo este nevoie de el (Fapte 16:6-10). Astfel primii creştini au avut succes în mărturia lor, căci ei erau călăuziţi supranatural de multe ori spre un câmp fertil de predicat, cât şi predica lor era inspirată (Ioan 14:26).
Pe când Martorii lui Iehova predică în zone după organizarea Societăţii, nu după călăuzirea lui Isus, singurul care ne poate indica exact **unde**, **cum** şi **când** să predicăm pentru ca efectul să fie maxim, iar mesajul lor nu este inspirat de Dumnezeu.
Deci este clar că martorii lui Iehova predică o altă evanghelie, nu cea a harului lui Dumnezeu şi a lui Cristos (Fapte 20:24); ci, cea a unei Organizaţii care pune accentul pe propriile fapte şi pe metode omeneşti, ceea ce nu poate conduce la pace cu Dumnezeu şi la roade prin Spirtul Sfânt (Isaia 64:6; Romani 3:20).

Iar în lucrarea de predicare, ei au metode mai mult omeneşti decât divine în predicare, nu pot merge mai departe înainte de a face referire la metoda ‚din casă în casă', despre care martorii susţin că e biblică, şi că îi identifică ca urmaşi ai primilor creştini.
Pentru început să menţionăm că începând cu anul 1953 o dată cu congresul ţinut în New York preşedintele Societăţii de atunci, Knorr a declarat: *„Toţi martori, a spus el, trebuie să fie în măsură să predice vestea bună din casă în casă."* (JV p.569). Mai târziu sa ajuns ca martorii să se şi îndreptăţească prin această metodă de predicare, mulţi martori declarând că ei sunt singura religie adevărată pentru că predică *din casă în casă*, ceea ce nu face nici o altă religie. Astfel martorii se laudă chiar după cum este consemnat şi în cartea Martorii lui Iehova (JV p.570) unde se spune: *„În diferite perioade, alte grupuri religioase şi-au încurajat membrii să le facă vizite oamenilor din localitatea lor pentru a le vorbi de religie. Unele persoane au încercat să facă lucrul acesta. Unii sunt chiar misionari pentru câţi-va ani, apoi totul se sfârşeşte aici. Totuşi <u>numai printre Martorii</u> lui Iehova se poate spune că toţi, tineri şi vârstnici, bărbaţi şi femei, participă an de an la ministerul din casă în casă. <u>Numai Martorii lui Iehova</u> se străduiesc cu adevărat să predice mesajul Regatului pe tot pământul locuit..."* Mi-am permis să subliniez cuvintele cheie prin care ei vor să spună că numai ei predică Regatul şi din casă în casă, dar oare:

<u>Este predicarea din casă în casă aşa cum o practică martorii, o metodă biblică?</u>

În primul rând, să analizăm textele unde apare învăţătura despre predicarea în case. Sunt foarte puţine texte despre această metodă, de aceea o să le luăm pe rând. În Evangheliile lui Matei şi Luca se face referire la a intra în case şi a predica (Matei 10:11-15; Luca 9:1-6; 10:1-7). Dacă citim cu atenţie aceste pasaje observăm că nu este vorba de a predica ‚din casă în casă' sau în fiecare casă a unui sat sau oraş pe unde mergeau discipolii; ci, după cum a spus Isus: ***„Ci, oriunde veţi intra într-o casă, <u>să staţi acolo</u> şi de acolo să plecaţi"*** (Luca 9:4 NW); iar la Luca 10:7 NW discipolii sunt învăţaţi următoarele: ***„Să nu vă mutaţi din casă în casă"***!
Astfel Isus nu i-a trimis pe cei 12 nici pe cei 70 de discipoli, să predice ‚din casă în casă'; ci, i-a trimis din oraş în oraş, şi din sat în sat, dar când ajungeau într-o localitate, ei predicând în prima casă care le oferea ospitalitate, căci evreii erau primitori de oaspeţi. Ei trebuiau să stea acolo, nu să se mute din casă în casă, iar în aceea casă veneau rudele, vecinii şi toţi cei dornici să audă din aceea localitate.
Iar apoi după ce stăteau o zi sau mai multe, plecau spre altă localitate, deci nici vorbă de predicare ‚din casă în casă', aşa cum fac martori. Ba chiar Isus îi atenţionează ***„Să nu vă mutaţi din casă în casă"***, căci dacă ar fi făcut aşa s-ar fi asemănat mai degrabă cu nişte cerşitori decât cu nişte apostoli, deoarece ei primeau găzduire în casele în care mergeau.

A doua categorie de texte, prin care se încearcă să se susţină biblic lucrarea lor din casă în casă, sunt textele din Fapte 5:42; 20:20, să le analizăm în continuare.
În primul rând, trebuie să menţionăm că din Fapte 5:40-42; 20:20, nu reiese o predicare din casă în casă; în stilul martorilor lui Iehova. Ce a însemnat pentru apostolii (că despre ei este vorba) că predau şi anunţau vestea bună ***„din casă în casă”*** NW în alte traduceri ***„prin case”***? Oare predau ei luând la rând casele din Ierusalim? Sau ei învăţau doar în casele cunoscuţilor şi a altor discipoli? Să ne gândim logic, puteau cei 12 apostoli să ajungă la câteva zeci de mii de case câte avea Ierusalimul?
Turnul de veghe susţine că este vorba de o lucrare din casă în casă aşa cum o practică martorii, în W 1991 15/1 p.10-15 se spune: *„Cuvintele „din casă în casă”, din Fapte 5:42, sînt traduse din cuvintele greceşti kat’ oi´kon. Aici ka·ta´ este utilizat în sens „distributiv”. Aşadar, predicarea efectuată de discipoli era distribuită de la o casă la alta.”*
Ocurenţele din Biblie ne ajută să stabilim despre ce lucrare din casă în casă este vorba. În textul din Fapte 5:42, unde apare expresia în greacă: ***„kat’ oi´kon”***, care este substantiv acuzativ masculin singular, în Fapte 20:20, apare aceiaşi expresie dar la plural. Însă expresia la singular mai apare în următoarele pasaje: Fapte 2:46, Romani 16:5; 1Corinteni 16:19; Coloseni 4:15; Filimon 1:2. În aceste pasaje nu este vorba de o lucrare ‚din casă în casă’ prin casele celor necunoscuţi, observaţi cum traduce chiar Traducerea Lumii noi (NW - 2006), această expresie în aceste texte:
Fapte 2:46: ***„Şi zi de zi erau încontinuu în templu, într-un singur gând. Ei luau masa <u>în case</u>*** [„kat’ oi´kon”] ***<u>particulare</u> şi îşi primeau porţia de hrană cu mare bucurie şi sinceritate a inimii”.***
Romani 16:5: ***„Salutaţi congregaţia care este <u>în casa</u>*** [„kat’ oi´kon”] ***<u>lor</u>...”***
1Corinteni 16:19: ***„Congregaţiile din Asia vă trimit salutările lor. Aquila şi Prisca, împreună cu congregaţia din <u>casa</u>*** [„kat’ oi´kon”] ***<u>lor</u>, vă salută călduros în Domnul.”***
Coloseni 4.15: ***„Transmiteţi salutările mele fraţilor din Laodiceea, precum şi Nimfei şi congregaţiei din <u>casa</u>*** [„kat’ oi´kon”] ***<u>ei</u>.”***
Filimon 1:2: ***„...şi către congregaţia <u>din casa</u>*** [„kat’ oi´kon”] ***<u>ta</u>”***
Cred că comentariile sunt de prisos, dacă aceiaşi expresie în mai multe locuri nu are sensul de o lucrare ‚din casă în casă’ la toate casele dintr-o localitate; ci, se referă fie la casele creştinilor (Fapte 2:46), sau casele în cadrul cărora funcţiona congregaţia (adunarea). Atunci este clar că şi în textul din Fapte 5:42, se referă tot la casele credincioşilor, sau locurile unde apostolii dădeau învăţătură la cei interesaţi sau simpatizanţi.
Da, aici ka·ta´ este utilizat în sens „distributiv”, ca şi în Fapte 2:46, şi în celelalte texte, dar ce distribuţie! În Fapte 2:46, tocmai casele proaspeţilor convertiţi, nici vorbă de o predicare din casă în casă în stilul martorilor!

Observaţi Fapte 2:46 NW în context: ***„Toţi cei care deveniseră credincioşi erau împreună şi aveau toate lucrurile în comun. Îşi vindeau bunurile şi proprietăţile, iar ce primeau împărţeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare. Şi zi de zi erau încontinuu în templu, într-un singur gând. Ei luau masa în case*** [„kat' oi´kon"] ***particulare şi îşi primeau porţia de hrană cu mare bucurie şi sinceritate a inimii, lăudându-l pe Dumnezeu şi găsind favoare înaintea întregului popor. În acelaşi timp, Iehova îi adăuga zilnic pe cei ce erau salvaţi."***

Iată creştinii se adunau la templu, dar şi în case particulare unde mâncau masa de dragoste (agape), iar întrunirile lor prin casele fraţilor, sunt socotite de Spiritul Sfânt care a inspirat Scriptura, ca fiind lucrarea din casă în casă [***„kat' oi´kon"***].

Să trecem şi la Fapte 20:20, aici din nou, nu se referă la a predica în casele necunoscuţilor, luând toate casele la rând aşa cum fac martorii; ci, la a predica în casele cunoscuţilor. Apostolul Pavel vorbeşte în Fapte 20:17-20 NW cu bătrânii din Efes. Observăm că Pavel le spune bătrânilor de congregaţie din Efes, că lor le-a predicat din casă în casă, şi pe ei i-a învăţat din ceea ce le era de folos, în timp ce folosindu-se de casele lor, le predicau iudeilor şi grecilor care veneau în vizită în aceste case. Deci Fapte 20:20,21, arată că predicarea lui Pavel din casă în casă, a avut loc la aceste 12 familii, folosindu-se de casele lor pentru a le predica atât lor cât şi iudeilor şi grecilor care au venit în vizită acolo pocăinţa faţă de păcate şi credinţa în Domnul Isus.

Acest lucru, reiese din 20:17-21 NW: ***„Totuşi, de la Milet a trimis vorbă la Efes şi i-a chemat pe bătrânii congregaţiei. Când au ajuns la el, le-a zis: „Voi ştiţi bine cum, din prima zi în care am pus piciorul în provincia Asiei, am fost tot timpul cu voi, slujind ca sclav Domnului cu cea mai mare umilinţă, cu lacrimi şi în încercările prin care am trecut din cauza uneltirilor iudeilor. În tot acest timp nu m-am reţinut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă. Ci le-am depus o mărturie temeinică atât iudeilor, cât şi grecilor despre căinţa faţă de Dumnezeu şi despre credinţa în Domnul nostru Isus."***

Să ne întrebăm următoarele: din prima zi când a pus piciorul în Asia, cu cine a fost Pavel tot timpul? Textul răspunde: ***„bătrânii congregaţiei... din prima zi în care am pus piciorul în provincia Asiei, am fost tot timpul cu voi"***. Astfel, Pavel, a fost cu bătrânii de congregaţie din Efes înainte de convertirea lor, cei 12, proveniţi dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul, ei erau evrei care acum locuia în oraşul Efes, conform cu textul paralel din Fapte 19:1-8. Deci cu ei şi-a petrecut timpul Pavel, spre creşterea lor spirituală, slujindu-i în casele lor!

El a mai predicat şi în public. În relatarea din Fapte 19:1-20, se vorbeşte de patru locuri unde a predicat Pavel în Efes: În public, a predicat şi învăţat, adică: 1) într-un loc ne-precizat, unde s-a întâlnit cu doisprezece discipoli ai lui Ioan Botezătorul, pe care i-a convertit la creştinism (Fapte 19:1-7), al doilea loc: sinagoga, unde a predicat trei luni (Fapte 19:8); al treilea loc şcoala lui Tiran,

unde a predicat doi ani (Fapte 19:9,10). Iar al patrulea loc unde a predicat a fost din casă în casă, în casele celor 12 convertiţi la creştinism, care înainte erau iudei botezaţi cu botezul lui Ioan!
Textul ne precizează că din trei ani (Fapte 20:21), trei luni a predicat la Sinagogă (Fapte 19:8) şi doi ani a predicat în şcoala lui Tiran (Fapte 19:9,10). Rezultând că cca. 9 luni a slujit în casele primilor convertiţi la creştinism, adică serviciul din casă în casă, ce la avut la fraţii care ulterior au devenit bătrânii de adunare din oraşul Efes.
Nicăieri din serviciul lui Pavel, nu găsim o lucrare din casă în casă la persoane ne-cunoscute sau ne-convertite aşa cum fac martorii lui Iehova!
În cazul lui Petru, predicarea lui în case, studiind serviciul lui descris în Biblie, este vorba de case ale fraţilor (Fapte 9:36-43), sau unde Spiritul Sfânt l-a trimis, ca şi în cazul sutaşului Corneliu (Fapte 10:19-22).
În concluzie, această expresie ***„kat' oi΄kon"***, studiată prin prisma tuturor ocurenţelor, nu dovedeşte neapărat un serviciu ‚din casă în casă' de tipul martorilor lui Iehova!
Pe lângă această expresie din greacă: ***„kat' oi΄kon",*** există şi alte expresii asemănătoare, fără prepoziţia kata, însă având un sens asemănător. Observaţi cum traduce NW, această expresie în Fapte 8:3: ***„Dar Saul a început să facă prăpăd în congregaţie şi, intrând cu forţa <u>dintr-o casă în alta</u> şi târând afară bărbaţi şi femei, îi arunca în închisoare."*** Să nu uităm că acest text, cât şi expresia ***„dintr-o casă în alta"***, este asemănător cu Fapte 5:42 sau 20:20 şi cu expresia: ***„din casă în casă"***.
Ne întrebăm în mod sincer, oare Saul când a prigonit congregaţia, a mers în toate casele din Ierusalim, sau a mers doar la acele case unde avea informaţii că acolo locuiau creştinii? Căci din acele case, el târa creştinii şi îi trimitea în închisoare. Astfel vedem o lucrare a lui Saul contra creştinismului efectuată: ***„casă după casă"*** (NW ediţia din 2000), fără ca aceasta să implice vizitarea fiecărei case din Ierusalim! Ci, doar a caselor creştinilor, tot aşa predarea şi anunţarea făcută de apostoli ***„din casă în casă"***, implica cu siguranţă întruniri sau vizite în casele fraţilor nu în case ale necunoscuţilor pe care să le luăm la rând, cum fac martorii lui Iehova!
Un alt argument că expresia ***„din casă în casă"***, nu se referă neapărat la fiecare casă dintr-o localitate, reiese şi din sfatul dat de Pavel văduvelor tinere, despre care Pavel spune că acestea ***„se deprind să umble fără nici o treabă <u>din casă în casă</u>"*** (1Timotei 5:13 BCR).
Ne închipuim oare că acestea umblau din casă în casă [***„cutreierând prin case"*** NW], la femei necunoscute? Sau mai degrabă la femei cunoscute, chiar la alte surori, la care le aduceau bârfele lor?
O altă expresie asemănătoare în limba greacă cu cea din Fapte 20:20, este cea din 2Timotei 3:5,6, unde se referă din nou la intrarea în unele case, nu în toate casele dintr-o localitate. Aici se spune: ***„Sunt printre ei unii, care <u>se vâră prin</u>***

<u>case</u> [***„în case”*** NW]***, şi momesc pe femeile uşuratice îngreuiate de păcate şi frământate de felurite pofte”***

Să ne închipuim că cei care au 'o formă de evlavie' merg în toate casele dintr-o localitate şi caută femei uşuratice, sau mai degrabă merg la femeile pe care le cunosc, sau cele despre care au informaţii că sunt aşa?

O construcţie asemănătoare apare în Luca 21:11: ***„cutremure de pământ dintr-un loc în altul”*** sau ***„din loc în loc”***, sau ***„pe alocuri”*** în greacă: ***„<u>kata</u> topos”***. Astfel nu ne închipuim că ***„din loc în loc”*** (la distribuitiv), se referă că vor exista cutremure în toate locurile? Nu; ci, doar în unele locuri. Tot aşa 'din casă în casă' la distribuitiv, nu se referă la toate casele dintr-o localitate, ci la casele fraţilor sau a simpatizanţilor.

În concluzie, textele din Fapte 5:42; 20:20, în lumina altor texte din Noul Testament, unde apar expresii identice şi asemănătoare, trebuie să le interpretăm, nu ca o referire la o predicare ‚din casă în casă' la toate locuinţele dintr-o localitate, fie cunoscuţi sau necunoscuţi; ci, la o predicare în anumite locuinţe ale fraţilor sau poate şi în casele celor interesaţi de adevăr, dar nu în casele persoanelor necunoascute.

Dar să trecem la următorul semn prezentat în br. **„Ce pretinde Dumnezeu”**: *„Discipolii lui Isus trebuie să nu facă parte din această lume rea (Ioan 17:16). Ei nu se amestecă în afacerile politice ale lumii…evită comportamentul, practicile şi atitudinile dăunătoare care sunt răspândite în lume (Iacob 1:27; 4:4).”*

În primul rând, învăţăturile Societăţii nu au corespuns acestei norme, deoarece în primii 60 de ani de existenţă s-a permis implicarea în politică, deci conform cu Iacob 4:4, această Organizaţie a fost vrăşmaşă cu Dumnezeu. S-a schimbat situaţia în prezent?

Chiar dacă în prezent martorii lui Iehova nu se implică în politică, totuşi practică alte lucruri lumeşti, cum ar fi permisiunea de a purta haine şi bijuterii scumpe, care sunt promovate de spiritul lumii (1Timotei 2:9; 1Corinteni 7:31); sau permisiunea de a participa la curtea cu juri, unde se stabileşte vinovăţia sau nevinovăţia cuiva şi se recomandă uneori o sentinţă (W 1/4 1997 p.27), în contrast cu ce învaţă Biblia care spune în 1Corinteni 5:12,13; 6:4 BCR: ***„Căci pe cei dinafară, ce am eu să-i judec?…Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu…Deci, când aveţi neînţelegeri pentru lucrurile ce ţin de viaţa aceasta, voi puneţi judecători pe aceia pe care biserica nu pune nici un preţ.”*** Deci primii creştini nici nu judecau pe cei din lume, nici nu puneau preţ pe sistemul de judecată lumesc, dar martorii pun preţ, ceea ce indică că sunt lumeşti.

În mod similar, martorii lui Iehova sunt învăţaţi de Societatea Watchtower că nu este greşit a face unele jurăminte ca de pildă cele din instanţă (vezi g 8/7 1993 p.28,29), ceea ce indică că sunt o parte a lumii care nu ascultă de Domnul Isus care ne învaţă altceva, căci în noul legământ, primim o poruncă diferită cu privire la jurăminte faţă de vechiul legământ, aceasta este dată de

însuşi Domnul Isus care declară în Matei 5:33-37 BC: ***„Aţi mai auzit iarăşi că s-a zis celor din vechime: „Să nu juri strâmb; ci să împlineşti faţă de Domnul jurămintele tale." Dar Eu vă spun: <u>Să nu juraţi nicidecum</u>"*** Deci Isus Cristos nu ne învaţă numai ca să fim corecţi şi astfel să împlinim jurămintele pe care le-am făcut lui Dumnezeu, căci în vremea lui evreii obişnuiau foarte des să jure şi de multe ori nu-şi împlineau jurămintele, ci El ne spune ceva şi mai restrictiv ca legea, şi anume: ***„Să nu juraţi nicidecum"***. Aceasta înseamnă să nu jurăm nici pentru a întări mărturia noastră în faţa oamenilor, sau pentru a pecetlui o hotărâre de-a noastră, şi nici să nu-i facem jurăminte lui Dumnezeu, deci să nu jurăm **NICIDECUM**, sau cum se exprimă discipolul Iacob: ***„Mai pe sus de toate, fraţii mei, să nu vă juraţi nici pe cer, nici pe pământ, <u>nici cu vreun alt fel de jurământ</u>…"*** (Iacob 5:12 BC). Deci noul legământ, interzice facerea de jurăminte de orice fel!

Chiar Domnul Isus după ce spune să nu jurăm nicidecum, El ne dă şi exemple de jurăminte care se practicau în timpul Lui pentru a explica şi întări această interdicţie, El spune: ***„… Să nu juraţi nicidecum, nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este aşternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poţi face un singur păr alb sau negru"*** Prin urmare, El interzice jurămintele indiferent dacă ele au ca chezăşie lucruri cereşti sau pământeşti, cetăţi sau chiar însăşi viaţa noastră, motivele pentru care nu trebuie să mai jurăm în noul legământ sunt: **1.** Creştinii sunt oameni ai adevărului care urmează pe Cristos care este adevărul (Ioan 14:6; Efeseni 4:25; 5:9), astfel ei nu mai au nevoie de adeveriri suplimentare a cuvintelor lor, căci Isus îi învaţă: ***„Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu"; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău."*** **2.** Al doilea motiv este exprimat bine de Iacob care spune: ***„Ci „da" al vostru să fie „da"; şi „nu" să fie „nu" ca să nu căderi sub judecată"***, adică uneori putem face un jurământ că vom face un anumit lucru şi apoi pentru că noi nu suntem stăpâni pe situaţie nu reuşim să-l facem, astfel minţim şi cădem sub judecată. De aceea, ***„Să nu juraţi nicidecum"***!

Există două adevăruri biblice, care demască religia martorii lui Iehova, ca fiind o parte a lumii. **1.** În Iacob 1:27 se precizează: ***„Forma de închinare curată şi neîntinată din punctul de vedere al lui Dumnezeului şi Tatălui nostru este acesta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve, în necazul lor şi să te păstrezi fără pată din partea lumii."*** Deci faptul că sunt într-o organizaţie care are nişte reguli despre neutralitate şi ne-implicare în politică, etc. nu înseamnă că nu sunt o parte a lumii; ci, conform cu Iacob 1:27, eu practic forma de închinare curată, dacă nu sunt egoist şi mă păstrez fără pată din partea lumii. Apoi dacă eu am religia adevărată voi cerceta pe orfani şi văduve în necazurile lor. Organizaţia care se pretinde a fi religia adevărată nu are nici un interes spre orfani şi văduve, spre ai ajuta în necazurile lor! Nici o cutie de

donaţii nu este pentru ei, cu toate că Isus, a spus: ***„Căci pe săraci îi aveţi mereu cu voi”*** (Matei 26:11 NW).

2. Martorii lui Iehova nu au cum să învingă lumea, căci ei nu sunt născuţi din Dumnezeu, căci ei cred că doar 144.000 trebuie să se nască din nou, însă în 1Ioan 5:4 NW se spune: ***„pentru că tot ce a fost născut din Dumnezeu învinge lumea…”*** Deci tot ce nu este născut din Dumnezeu nu poate învinge lumea, deoarece este din lume nu din Dumnezeu, fiind vrăşmaş cu El (Iacob 4:4). Apoi, în Biblie nu sunt decât: **copii ai lui Dumnezeu**, transferaţi în Regatul cerurilor, sau **copii ai Diavolului**, supuşi lumii sale (1Ioan 3:1-10; Efeseni 2:1-6), nu există o altă categorie d eoameni, dacă martorii nu sunt copii ai lui Dumnezeu, atunci este clar cine sunt ei!

Organizaţia tolerează practici lumeşti, ca cele despre curtea cu juri, despre împrumuturi de bani după reguli omeneşti, împodobirea cu lucruri scumpe, ea este dezinteresată de a-i ajuta pe săraci, orfani şi văduve în necazurile lor, ceea ce ar mistui egoismul şi zgârcenia. Ei sunt interesaţi doar de o formă exterioară de sfinţenie care izbeşte privirea şi de un activism prin care să îndoctrinăm câţi mai mulţi oameni, nu ca şi Pavel care a descris lucrarea sa de predicare în teritoriu repartizat, prin cuvintele: ***„Numai că trebuia să ne aduc<u>em aminte de săraci</u>. Şi tocmai lucrul acesta m-am şi străduit să-l fac.”*** (Galateni 2:10 NW - 2006). De aceea te întreb, în teritoriu în care mergi din casă în casă, ai pus în aplicare acest exemplu al lui Pavel de a-i căuta pe cei săraci pentru a-i ajuta? Sau ai primit o astfel de învăţătură prin **„Ministerul nostru pentru Regat”** (actualmente **„Serviciul pentru Regat”**) din partea Organizaţiei?

În concluzie, putem descrie starea elitei martorilor prin cuvintele lui Pavel din 2Timotei 2:17 BCR: ***„…cuvântul lor roade ca o cangrenă.”***

Da, cuvântul şi învăţătura lor nu are putere să-i ducă la tot mai multă sfinţenie şi lepădare de sine; ci, are putere să-l transforme pe prozelit, într-o persoană tot mai vicleană şi care să ştie să se strecoare cu abilitate printre principiile lui Dumnezeu, spre a duce o viaţă duplicitară, spre a ocoli anumite pasaje biblice care nu le convin! Cu ei se potriveşte cuvintele Domnului din Matei 23:15 NW: ***„Vai de voi, scribi şi farisei, ipocriţilor! Pentru că <u>voi închideţi regatul cerurilor</u> înaintea oamenilor. Nici voi nu intraţi şi nici pe cei ce se îndreaptă într-acolo nu-i lăsaţi să intre. Vai de voi, scribi şi farisei, ipocriţilor! Pentru că <u>voi străbateţi marea şi uscatul ca să faceţi un prozelit şi, când ajunge aşa, îl faceţi de două ori mai bun de Gheenă</u> decât voi.”***

Dar să ilustrez. Pentru martori este păcat să-ţi serbezi ziua de naştere, dar nu este păcat să-ţi serbezi ziua nunţii! Este păcat să sărbătoreşti revelionul sau anul nou, dar să faci destindere şi petrecere în noaptea de revelion cu mâncare şi băutură nu este păcat, este păcat să ţi anumite sărbători, da să faci plăcinte şi să te îmbuibi în acele zile, nu. Nu este păcat să dansezi pe muzică lumească, dar este păcat să-ţi pui întrebări, să te gândeşti la discrepanţele între învăţătura WTS şi Biblie, aşa cum mi-au spus bătrânii: „nu te mai gândi la lucrurile

acestea”! Închipuiţi-vă, chiar şi salutul „pacea Domnului Isus” stârneşte rumoare printre martori! De parcă am dori prin acest salut un lucru rău! Însuşi acest salut îi condamnă, că ei sunt în afara Scripturii şi ca saluturi şi ca statut de asociaţi ai noului legământ!

Este clar spiritul fariseic, căci ei au multe reguli şi învăţături în toate domeniile însă cum să pot învinge cineva lumea, care înţelege prin a fi spiritual, doar a activa în congregaţie şi lucrare, şi nu înţelege că a fi spiritual izvorăşte în primul rând, din **cum şi cât petreci în prezenţa lui Dumnezeu**, nu din ceea ce faci pentru Dumnezeu, şi că lucrarea pentru Dumnezeu trebuie să izvorască din relaţia cu Dumnezeu!

Deci în concluzie să recapitulăm semnele de identificare pe care le-am dezbătut mai sus:

1. IUBIRE: a) de fraţi, nu există un interes sincer, chiar organizat pentru bunăstarea şi ajutorarea fraţilor, ca în primul secol, unii marginalizaţi şi uitaţi, destui se plâng de lipsa iubirii. b) iubirea de semeni se rezumă în general la a-i ajuta să intre în Organizaţie. c) iubirea de duşmani, se rezumă la a nu face armata şi a nu participa la războaie, astfel martorii nu prea stăruie în rugăciune pentru ei, sau să le arate binefacere şi dărnicie.
2. RESPECT FAŢĂ DE BIBLIE: martorii lui Iehova urmează învăţături care contravin bibliei, iar autoritatea supremă, este Turnul de veghe nu Biblia.
3. NUMELE DIVIN ONORAT: Până în 1931 nu s-a prea folosit, în prezent se foloseşte Numele în exces, chiar luându-l în deşert, sau fără reverenţă, iar prin neascultarea de porunci Îl dezonorează. Şi nu se pune accentul corect pe Numele Fiului lui Dumnezeu, de pildă când apare o persoană demonizată martorii sunt învăţaţi să cheme Numele lui Iehova, nu să scoată dracii în Numele Domnului Isus (Fapte 16:18).
4. PREDICAREA DESPRE REGAT: De când există această Organizaţie şi până în prezent se predică o altă evanghelie, a unor ani ca 1914, 1918, 1925, 1935, şi nu se pune accentul pe Cristos care este punctul central al evangheliei (Galateni 1:6-9; 1Corinteni 2:1,2).
5. NU FAC PARTE DIN LUME: Până în 1929 s-a permis participarea la războaie şi politică, iar în prezent se permit alte lucruri lumeşti, de asemenea ei nu sunt născuţi din Dumnezeu şi astfel nu pot birui lumea, ori cât de mult s-ar strădui ei, căci ce este născut din carne este carne, ce este născut din Spirit este Spirit şi biruie lumea (comp. Ioan 3:6 cu 1Ioan 5:4; 4:4-6).

Pe lângă toate acestea trebuie să înţelegem că adevăraţii creştini nu-şi pot permite jumătăţi de măsură, căci ei ţin cont de următoarele principii:

- ***„puţină plămădeală dospeşte întreaga frământătură.”*** (Galateni 5:7-9 NW-2000).
- ***„…cine va păzi toată legea şi va greşi într-o singură poruncă se face vinovat de toate”*** (Iacob 2:10 NW-2000).

- ***„…şi cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept şi în cele mari.”*** (Luca 16:10 NW-2000).

Înainte însă de a merge la următorul capitol, vreau să abordez şi un alt semn de identificare al adevăraţilor creştini, descris în 2Corinteni 3:17 NW, unde se spune: ***„…Unde este Spiritul lui Iehova acolo este libertate.”*** Libertatea creştină nu înseamnă fărădelege sau o conduită lumească; ci, înseamnă a trăi în iubire, călăuzit de Spiritul Sfânt, nu de reguli umane restrictive şi care de fapt în final de duc tot la păcat; ci, de libertatea existentă în Cristos.

Din păcate, Conducerea Turnului de Veghe, nu înţelege, că acolo unde se înmulţeşte legea (regulile), acolo se înmulţeşte şi păcatul (comp. cu Romani 5:20), că puterea păcatului este în lege, în reguli (1Corinteni 15:56); că fixarea de reguli duce la o stare de sclavie nu de libertate. Ba mai mult, la o dreptate aparentă nu la una profundă. Elita prin controlul riguros al membrilor, denotă lipsă de încredere şi iubire în cei pe care îi conduce. De ce se comportă ei ca nişte poliţişti, şi îi suspectează? În 1Corinteni 13:4-8, citim: ***„iubirea crede toate, speră toate”***. Iehova Dumnezeu acordă mai multă încredere slujitorilor Săi, decât elita faţă de martori. Un păstor spritual ştie că Dumnezeu ne modelează şi călăuzeşte pe fiecare în parte, fără ca el să facă pe poliţistul.

În continuare iată câteva domenii în care prin educaţia primită, martorilor li se fură libertatea în Cristos (comp. cu Galateni 5:1):

TEMELE DE LA ÎNTRUNIRI: în congregaţiile martorilor lui Iehova cu ocazia programelor, totul este pregătit dinainte, adică, oricare martor care ţine o cuvântare sau o temă pe bază de întrebări şi răspunsuri, nu poate ţine ce subiect crede el că este nevoie, sau cum este călăuzit de Dumnezeu; ci, trebuie să ţină tema pe baza programului şi a materialelor stabilite şi furnizate de Societatea Watchtower. Deci aceasta i-a locul Spiritului Sfânt în ce priveşte călăuzirea programelor în congregaţie. Astfel nu există libertatea existentă în primul secol descrisă de Pavel prin cuvintele din 1Corinteni 14:26 NW - 2000: ***„Ce este de făcut deci, fraţilor? Când vă întruniţi, unul are un psalm, altul are o învăţătură, altul are o revelaţie, altul are o limbă, altul are o interpretare. Toate să aibă loc pentru zidire.”***

Între primii creştini exista o libertate care permitea Spiritului Sfânt să se manifeste în fiecare, însă Conducerea martorilor nu permite aşa ceva, ceea ce conduce ca ei să stingă Spiritul, cât şi revelaţiile şi orice învăţătură pe care Dumnezeu a pus-o pe inima fraţilor (1Tesaloniceni 5:19-21).

ÎMBRĂCĂMINTE: martorii sunt obligaţi la întruniri şi în lucrarea de predicare să poarte o îmbrăcăminte de unde să nu lipsească cravata, de asemenea temele nu se pot ţine decât în sacou şi cravată, după cum sunt învăţaţi de cartea **„Ghidul Şcolii”** p.184,185, iar dacă nu vin astfel îmbrăcaţi şi dacă poartă barbă, sunt sfătuiţi în particular, iar ulterior dacă nu se schimbă nu vor mai primi teme.

Însă Biblia nu dă astfel de reguli de îmbrăcăminte pentru cei ce merg în lucrarea de predicare sau pentru cei ce învăţau în adunările de atunci, este adevărat că trebuie să fim curaţi şi modeşti.
Domnul Isus conform acestei reguli din **„Ghidul Şcolii"** nu s-ar fi putut înscrie la Şcoala de Serviciu Teocratic, căci el purta barbă (Isaia 50:6). Pentru a înţelege că acestea nu sunt vorbe în vânt, cunosc un caz, în care un martor al lui Iehova şi-a lăsat barbă dar chipurile ‚nu într-un mod estetic', şi nu a mai primit teme, iar supraveghetorul Şcolii i-a spus că dacă nu se rade nu va mai primi teme. Deci putem spune că este Spiritul lui Iehova la întrunirile martorilor? Nu, căci ***„Unde este Spiritul lui Iehova acolo este libertate."***
SALUTURI: în congregaţiile martorilor lui Iehova, în general membri se salută între ei cu saluturi folosite şi de cei din lume, dar nu aceasta este întreaga problemă; ci, faptul că privesc pe cei ce folosesc saluturi biblice ca fiind fanatici sau sectanţi. Astfel dacă un martor îl salută pe un bătrân de congregaţie sau pe alţi martor cu saluturi ca: ***„Pace vouă"*** (Luca 24:36 NW); sau: ***„Har şi pace vouă de la Dumnezeu, Tatăl nostru şi de la Domnul Isus Hristos!"*** (2Corinteni 1:2); sau cu: ***„Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi"*** (1Corinteni 16:23); sau cu ***„Vă salut în Domnul"*** (Romani 16:22 NW), sau: ***„Har şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru şi de la Domnul Isus Hristos!"*** (Romani 1:7); sau: ***„Harul, îndurarea şi pacea să fie cu voi"*** (2Ioan 3); etc. Ar fi considerat un martor suspect de apostazie sau de influenţe de la alte culte, şi probabil marginalizat în congregaţie fără a mai primi privilegii, dacă nu crezi experimentează, te provoc să îi saluţi cu *„pacea lui Dumnezeu şi a lui Isus cu tine"* pe cei din congregaţia ta.
RUGĂCIUNI: martorii au foarte puţine rugăciuni atât la programe cât şi în general în viaţa particulară, căci ei în unele domenii sunt mai dependenţi de Organizaţie ca de Dumnezeu, ei nu ştiu că primii creştini au avut întruniri la care doar se rugau fără a face altceva, pentru a primi călăuzire, putere, eliberare, şi a fi în părtăşie cu Tatăl lor (Fapte 1:13,14; 12:5; 20:36-38). Dar mai mult decât atât, dacă la întrunirile martorilor te-ai pune în genunchi să te rogi, sau te-ai ruga cu mâinile ridicate[52], etc. ai fi considerat fanatic, deci există libertate în această religie care are pretenţia că este călăuzită de Spiritul lui Dumnezeu în tot ce face? Nu, căci ***„Unde este Spiritul lui Iehova acolo este libertate."***
SĂRBĂTORI: un alt aspect în care libertatea creştină este grav prejudiciată sunt sărbătorile, astfel un martor are voie să ţină doar o singură sărbătoare pe an, şi anume: *Comemorarea morţii Domnului Isus*.
Primii creştini însă, au pus o zi deoparte pentru închinare, numită: ***„Ziua Domnească"***, sau ***„ziua întâi a săptămânii"***, şi anume duminica. În cartea Apocalipsa, capitolul 1, versetul 10, apostolul Ioan face o afirmaţie care a dus

[52] Cele mai multe rugăciuni în Biblie sunt făcute în genunchi, de asemenea unele dintre ele sunt făcute cu mâinile ridicate în semn de implorare (Psalm 28:2; 63:4; 134:2; 141:2; 1Timotei 2:8).

ulterior la o controversă teologică, acolo el spune (după o traducere literală, textul ar suna aşa): ***„În ziua Domnească am fost în Spirit..."***
Cuvântul din greacă mult disputat este ***„Kyriake"***[53], care este unic în N.T. care este adjectiv dativ feminin singular, doar în 1Corinteni 11.20, mai apare un adjectiv asemănător, dar nu identic. În restul N.T. apare doar Domnul ca substantiv, de peste 700 de ori.
Elita interpretează că această expresie se referă la ‚ziua lui Isus', când El va veni să judece oile şi caprele. Dar este această explicaţie credibilă?
Unii teologi susţin că „ziua Domnului" este evident ca fiind ziua revenirii şi a descoperirii Domnului nostru slăvit Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, şi corelează acest pasaj cu alte pasaje unde apare „Ziua Domnului", „Ziua lui Hristos" sau „Ziua lui Dumnezeu", în care Isus va veni, şi când va fi ziua de mânie a lui Dumnezeu. Pasajele unde apar aceste expresii fie în V.T. sau în N.T. sunt: Isaia 2:12; 13:6; 13:9; 22:5; 34:8; 61:2; Ieremia 12:3; 46:10; 50:31; Plângerile 1:12; 2:1; 2:22; Ezechiel 7:19; 13:5; 30:3; Ioel 1:15; 2:1; 2:11; 2:31; 3:14; Obadia 1:15; Amos 5:18; 5:20; Ţefania 1:7; 1:8; 1:14; 1:18; 2:2; 2:3; Zaharia 14:1; Maleahi 4:5; Fapte 2:20; 1Corinteni 1:8; 5:5; 2Corinteni 1:14; 1Tesaloniceni 5:2; 2Petru 2:9; 2Petru 3:10.
Cu alte cuvinte, susţinătorii acestei interpretări susţin că Ioan prin Spiritul, a fost transpus în viitoarea Zi a Domnului, adică a văzut în viziune ziua venirii lui Cristos.
Însă această interpretare are trei lacune: 1) textul nu spune că Ioan fiind în Spirit, a văzut prin transpunere „Ziua Domnului"; ci el fiind în Ziua Domnească în Spirit, adică sub inspiraţia Spiritului Sfânt. 2) Expresia folosită aici de Ioan nu este „Ziua Domnului", ca şi de pildă în 1Corinteni 5:5, unde apare: ***„hemera tou Kyriou",*** şi unde Kyriou este substantiv, genitiv, masculin, singular; ci, ***„ziua Domnească"***, unde ***„Kyriake"***[54], este adjectiv, dativ, feminin, singular.
3) Un al treilea argument şi cel mai important, este cel contextual. Dacă acceptăm că interpretarea este următoarea: „Ioan fiind în Spirit a fost dus de Spiritul (sub inspiraţie) în ziua Domnului" atunci să citim în continuare ce a văzut sau a auzit el în ziua Domnului, fiind în Spirit:
„Şi am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbiţe. care zicea: „Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte şi trimite-o celor şapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia şi Laodicea." M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Şi când m-am întors, am văzut şapte sfeşnice din aur. Şi în mijlocul celor şapte sfeşnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă

[53] Vezi n.s. din traducerea NTTF–2007, acolo se spune: *„domnească - în greacă: Kyriake"*. Vezi şi cartea „Apocalipsa verset cu verset", de John H. Alexander, unde la p 44 traduce cu: ***„zi domnească"***.
[54] Vezi n.s. NTTF–2007: domnească - în greacă: Kyriake. Vezi şi cartea Apocalipsa verset cu verset John H. Alexander traduce la p 44 cu: ***„zi domnească"***.

până la picioare şi încins la piept cu un brâu din aur. Capul şi părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă şi arsă într-un cuptor; şi glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ţinea şapte stele. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri şi faţa Lui era ca soarele, când străluceşte în toată puterea lui. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Şi-a pus mâna dreaptă peste mine şi a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor. Scrie, deci, lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt şi cele care au să fie după ele. Taina celor şapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea şi a celor şapte sfeşnice din aur: cele şapte stele sunt îngerii celor şapte Biserici; şi cele şapte sfeşnice, sunt şapte Biserici. Îngerului Bisericii din Efes scrie-i:..." (v.10b-2:1).

Hopa!!! Nici pomeneală de a vedea sau auzi lucruri din Ziua Domnului (Ziua venirii Domnului Isus). Spiritul în care era, nu l-a dus (transpus) în Ziua Domnului, aşa cum susţine această interpretare; ci, Spiritul l-a făcut să audă glasul lui Isus, să-L vadă pe Isus glorificat, care inspectează cele şapte adunări din Asia Mică, El fiind în mijlocul celor şapte sfeşnice care reprezintă cele şapte biserici (adunări), spunându-i să scrie cele 7 mesaje către cei şapte îngeri (mesageri, adică conducători) ai bisericilor.

În cap. 2,3 el primeşte aceste mesaje. Apoi în cap. 4, prin Spiritul vede tronul lui Dumnezeu şi împrejurimile lui. Apoi în cap. 5 vede o scenă din cer în care Mielul primeşte sulul cu cele 7 peceţi (sigilii), apoi în cap 6-8 vede ruperea celor 7 peceţi, apoi în cap. 8-10, vede sunetul celor 7 trâmbiţe; apoi în cap. 11-19 urmează evenimente din timpul sfârşitului sau a necazului cel mare (perioada de 42 de luni), deci nici nu poate fi vorba de o răpire în viitoarea Zi a Domnului!

Doar începând cu cap. 19, mai exact 19:11-21, se descrie Ziua viitoare a Domnului. La ea se mai face referire în câteva versete cum ar fi (Apocalipsa 6:12-17; 16:14-16), dar aceasta în total, nu reprezintă nici 5% în toată cartea Apocalipsa.

Atunci să ne întrebăm sincer, putem interpreta oare că Ioan în Spirit, a fost dus în ***„Ziua Domnului"***, sau că el fiind în ziua Domnului a fost dus în Spirit?

Doar dacă cartea Apocalipsa, în totalitate, sau măcar în majoritate, ar conţine o viziune despre Ziua viitoare a Domnului, am putea îndrăzni să acceptăm o astfel de interpretare.

Creştinismul a progresat de la trăirea în comun, când aveau toate bunurile materiale în comun (de obşte) prezentată în Fapte cap. 1-7, când se adunau zilnic, când frângeau pâinea zilnic, la un creştinism care după Fapte 8, nu mai trăiau în comun, şi care deja punea accent pe ***„ziua întâi a săptămânii"*** când se adunau să frângă pâinea (Fapte 20:7), când banii pentru ajutoare se adunau tot duminica (1Corinteni 16:2), şi când Ioan ulterior spre sfârşitul secolului I., fiind sub inspiraţie numeşte duminica: ***„ziua Domnească"***.

Există dovezi abundente extra-biblice, istorice, din timpul lui Ioan, şi ulterioare, care arată că „Ziua Domnului" (Ziua Domnească) era duminica. Astfel contextul istoric de atunci, ne poate ajuta să dăm o interpretare corectă acestei expresii şi să o identificăm corect. Să examinăm aceste surse istorice creştine şi laice:

ÎNTELESUL ISTORIC PENTRU ZIUA DOMNULUI

Scrieri creştine ale primelor 4 secole în unanimitate au numit prima zi a săptămâni (duminica) „Ziua Domnească" sau „Ziua Domnului":

- **Scrisoarea lui Barnabas**, aparută cam prin anul 100 e.n., ni-L prezintă pe Dumnezeu spunând: *„Sabatele de acum nu mai sunt după voia Mea, dar (Sabatul) pe care vi l-am dat, este plăcut Mie, căci în el am pus capăt tuturor ostenelilor, şi la începutul celei de a opta zi am făcut un nou început pentru o lume nouă. Prin urmare, să sărbătorim cea de a opta zi, în care a înviat Hristos, li S-a arătat oamenilor şi apoi s-a înălţat la cer"* Un alt fragment: *„Mai mult, Dumnezeu a spus Evreilor, " Nu vreau luni noi, Sabate"... " Aceste Sabate nu sunt primite de mine, ...Deci noi, Creştini ţinem ziua a opta cu bucurie, zi în care Isus s-a ridicat dintre cei morţi şi s-a înalţat la cer."* (15:8f, The Epistle of Barnabas, 100AD, Ante-Nicene Fathers, vol 1, pg. 147).
- **Ignatius** (50-115 e.n.): *„Nu vă lăsaţi duşi de învăţături străine, sau de poveşti vechi, care nu sunt de folos. Pentru că dacă noi încă trăim după legea Evreiască, noi recunoaştem că nu am primit harul...Dacă, deci, cei care au fost crescuţi în învăţăturile vechi au fost aduşi să aibă o speranţă nouă, ne mai ţinând Sabatul, dar trăind în ţinerea Zilei Domnului, în care şi vieţile noastre sau ridicat prin El şi prin moartea Lui (pe care unii nu o recunosc), prin acest secret noi am primit credinţa, şi pentru aceasta noi suferim ca să putem fi găsiţi ca ucenici a lui Isus Hristos învăţătorul nostru, cum am putea noi trăi separaţi de el pentru care şi profeţi se uitau la el ca învăţătorul lor, fiind ucenicii lui în spirit?...fiecare prieten a lui Hristos să ţină Ziua Domnului cu bucurie, ziua învieri, regina şi cea dintâi a tuturor zilelor din săptămână. Este absurd să vorbeşti despre Isus Hristos cu limba, şi să te bucuri cu mintea un Iudaism care acum a ajuns la un sfârşit, pentru că unde sunt Creştini nu poate fi Iudaism... Aceste lucruri vi l-am spus, dragii mei, nu pentru că cunosc pe vreunul dintre voi să fie în stadiul acesta; dar ca nici unul dintre voi, să nu-l pot apăra cu mâinile goale, ca nici unul să nu cadă cursă unor învăţături false, dar pentru ca voi să primiţi siguranţa lui Hristos din plin..."* (Ignatius, Epistle to the Magnesians, chp 9. Ante-Nicene Fathers, vol 1, pg 62-63.) Ignaţiu, care şi-a scris lucrarea sa către creştinii din localitatea Magnesia, prin preajma anului 114 e.n., îi descrie astfel pe creştini: *„Ei nu mai ţin Sabatele evreieşti, ci se închină în Ziua*

Domnului, în care, prin El şi prin moartea Lui, ne-a fost dăruită viaţa ..." (The Fathers of the Church, Vol. I: The Apostolic Fathers (New York, 1947), p.99).

- **Pliniu** guvernatorul Bitiniei raportează împăratului roman, despre creştini (110 e.n.): *„Ei erau în obiceiul de a se aduna într-o anumită zi înainte de a se face zi, când ei cântau în versuri alternative a imnurilor lui Hristos, ca şi la un Dumnezeu, şi legaţi între ei cu un legământ ca să nu facă vreun lucru rău, niciodată să nu facă vreo fraudă, furt, sau curvie, nici-odată să mintă, sau sa nege un adevăr când sunt chemaţi să mărturisească; după care este în obiceiul lor să se separe, şi să se strângă la o mâncare bună - mâncare normală şi curată".*
- **Didache,** (120-180 e.n.): în capitolul 14 găsim îndrumarea următoare: *„În Ziua Domnului, când sunteţi adunaţi, după ce v-aţi mărturisit unii altora păcatele şi v-aţi iertat unii pe ceilalţi, puteţi frânge pâinea împreună. Să nu îngăduiţi nimănui care este încă în ceartă cu aproapele său să ia parte cu voi, pentru că lucrarea voastră sa fie sfânta."*
- **Epistola Apostolilor** (150 e.n.): *„Eu (Hristos) am venit în viaţă în ziua a opta care este ziua Domnului."*
- **Iustian Martirul** (150 e.n.): *„Dar Duminica este ziua în care noi ne strângem laolată, pentrucă este prima zi a săptămâni şi Isus, Mântuitorul nostru în aceeaşi zi a înviat din morţi."* (First apology of Justin, Ch 68). *„Mai mult, toţi aceşti oameni neprihăniţi (cum au fost Adam, Abel, Enoh, Lot, Noe, Melchizedec, şi Avraam) cu toate că nu au ţinut Sabatele, au fost plăcuţi lui Dumnezeu; şi după Avraam până la Moise..."* (Dialogue With Trypho the Jew, 150-165 AD, Ante-Nicene Fathers, vol 1, page 204) Iustian sau Iustin (cca. 100 - c.165 e.n.), cunoscut si sub numirea de Iustin Martirul din cauza morţii sale pentru Domnul, ne-a lăsat o descriere deosebit de frumoasa a felului în care obişnuiau creştinii din preajma anului 150 să se închine: *„...Îl binecuvântăm pe Creatorul tuturor, prin Fiul Său, Isus Cristos şi prin Duhul Sfânt. Iar în ziua de duminică, toţi cei ce locuiesc la oraş sau la ţară se adună împreună într-un loc şi citesc memoriile apostolilor şi scrierile profeţilor, atât cât îngăduie timpul. Iar după ce a terminat cel care citeşte, conducătorul dă instrucţiuni verbal şi îndeamnă la imitarea acestor lucruri bune. Apoi ne ridicăm cu toţii şi ne rugăm şi, aşa cum am spus înainte, când se încheie rugăciunea, se aduc pâinea şi vinul, iar conducătorul aduce rugăciuni şi mulţumiri într-un mod asemănător, după puterea lui, iar oamenii consimt, spunând: „Amin". Pâinea şi vinul se împart tuturor şi are loc împărtăşirea din elementele cu privire la care s-a mulţumit, iar celor absenţi le sunt trimise de către diaconi. Cei care pot şi doresc dau ceea ce cred că*

este potrivit; ce se adună este dat conducătorului, care îi ajută pe orfani, pe văduve şi pe cei care, din pricina bolii sau din alte motive, sunt în nevoie, pe cei care sunt închişi şi pe străinii care ne vizitează - într-un cuvânt, are grijă de toţi cei în nevoie. Dar duminica este ziua când noi toţi ţinem adunarea noastră comună, pentru că este prima zi, în care Dumnezeu, schimbând întunericul şi materia, a creat lumea, iar Isus Cristos, Salvatorul nostru, a înviat din morţi în aceeaşi zi. Căci El a fost răstignit în ziua dinainte de Saturn (sâmbătă), iar în ziua de după Saturn, care este ziua soarelui, S-a arătat ucenicilor şi apostolilor şi i-a învăţat aceste lucruri, pe care vi le-am supus şi vouă spre examinare." (Apologia I; cap. LXVII).

- **Clement din Alexandria** (190 e.n.), (comentând despre cele 10 porunci şi semnificaţia Creştină) spune: *„Ziua a şaptea este proclamată ca o zi de odihnă, pregătindu-ne prin înfrânarea de păcat pentru Prima Zi, adevărata zi de odihna."*
- **Bardesanes** (200 e.n.): *„Cea ce suntem, suntem chemaţi după numele lui Cristos, Creştini. Într-o zi, prima zi a săptămâni, noi ne adunăm laolaltă."*
- **Tertulian** (200 e.n.): *„Alţii...cred că soarele este Dumnezeul creştinilor, pentru că este bine ştiut că Duminica este ziua bucuriei noastre."* (To the Nations 1:133) *„Pentru noi Sabaturile sunt străine."* (On Idolatry, 14:6)4
- **Origen** (220 e.n.): *„Duminica, nici un lucru al lumi nu ar trebui făcut. Dar dacă, tu te abţii de la lucrurile lumeşti şi te ţii liber pentru lucrurile spirituale, du-te la biserică, ascultă la citirea şi predicarea sfântă, meditează în lucrurile cereşti."* (Homil. 23 in Numeros 4, PG 12:749)
- **Cyprian** (250 e.n.): *„a opta zi, care este, prima zi după Sabat, şi ziua Domnului."* (Epistle 58, sec 4)
- [sublinierile îmi aparţin].

Astfel, ***„ziua Domnească"***, este duminica. De pildă, în lucrarea **„Istoria Bisericii Universale"**, de Rămureau, se spune, citez: *„Ziua de cult şi de sărbătoare creştină a fost de la început Duminica, numita „ZIUA DOMNULUI" (he kiriake hemera) Fapte 20:7; 1Corinteni 16:2; Apocalipsa 1:10; Didahia 14:1 (anii 50-70); Sf Ignatie către Magnesieni,9,1...etc În acest loc (Fapte 20:7-12) găsim ştirea preţioasă că adunarea şi cultul au avut loc <IN ZIUA INTIA A SAPTAMINII> adică duminica. În afara de Ierusalim, creştini se adunau pt. frângerea pâinii odată pe săptămână, în ziua întâi (după calendarul iudaic), care este ziua Domnului, Duminica.*

Numele ei de <ZIUA DOMNEASCA>, pe care o găsim în Apocalipsa (1:10) şi în „Învăţătura celor 12 apostoli (XIV,1), precum şi în ştirea pe care o da Pliniu cel Tânăr, proconsulul Bitiniei, despre creştini în „Scrisoarea către Împăratul Traian" (111-112), dovedesc că, încă din epoca apostolică, creştinii

au ţinut ca zi de sărbătoare săptămânală, prin cult euharistic şi cu masa obştească, ziua învierii Domnului.

Împăratul Constantin nu a făcut altceva decât le-a permis creştinilor să se roage duminica, adică le recunoaşte religia lor creştina şi nu o spun eu, ci istorici o spun: „Este bine ştiut că NU împăratul a creat această sărbătoare, cum cred unii, ci că ea era sărbătorită de creştini încă din epoca apostolică". (vol. 1 pag 228).

Chiar dacă Apocalipsa 1:10, este doar o aluzie, la această zi, însă este clar că adunările (congregaţiile) din timpul lui Ioan, nu au avut nevoie de explicaţii suplimentare la expresia: ***„ziua Domnească"***, ele au înţeles că Ioan se referă la duminică.

Dacă în timpul lui Ioan, lucrurile nu erau stabilite şi conturate, şi dacă de pildă, unele biserici, ţineau sâmbăta, altele altă zi, atunci aluzia lui Ioan, i-ar fi pus în confuzie, însă cu siguranţă că toate bisericile de atunci, ştiu şi acceptau duminica ca fiind ***„ziua Domnească"***, şi prin urmare Ioan, nu a considerat de cuviinţă să dea mai multe detalii. Pentru ei era un obicei sfânt de a se aduna duminica, ca pentru evrei închinarea în sinagogă cu ocazia sabatului.

Să nu uităm că Apocalipsa este ultima revelaţie a Domnului Isus pentru poporul Lui, şi chiar o aluzie în această ultimă revelaţie, pentru cei sinceri şi atenţi, poate cântări mai mult decât o lege dată prin Moise (legea cu sabatul), sau un obicei ce l-a avut adunarea (congregaţia), la început, în Fapte cap. 1-7, când se aduna în fiecare zi.

Noi suntem armata Domnului, şi ca şi la armată, ultimul ordin este cel de care trebuie să ascultăm, nu de ordine mai vechi, deoarece ordinele mai vechi pot fi revocate, de un nou ordin. Pentru creştinii cartea Apocalipsa şi învăţăturile ei reprezintă ultimul ordin revelat prin Scripturi, deci să acţionăm ca atare.

Biserica primară după perioada de trăire în comun (Fapte cap. 2-8), a început foarte repede să se închine duminica, în ziua întâi a săptămânii, să facă din ea o zi rânduită pentru părtăşie, învăţătură şi frângerea pâinii, un act de cult[55]. Motivele sunt următoarele (ele sunt prezentate şi în scrierile patristice, scrise de ucenicii apostolilor şi de cei de după ei):

- În ziua întâi a săptămânii a înviat Domnul Isus, iar ucenici erau adunaţi (Luca cap. 24). În următoarea duminică ucenici din nou erau adunaţi, Isus s-a arătat atunci lui Toma (Ioan 20:26, vezi NTTF – 2008 n.s.).
- În ziua întâi a săptămânii a avut loc Penticosta (Fapte 2:1 comp. cu Levitic 23:15,16), şi atunci primii discipolii adunaţi au primit botezul în Spirit Sfânt.

[55] Expresia „cult" este definit ca fiind: *„religie confesiune..."* DEX ,98; *„confesiune, credinţă, religie, rit"* Dicţionar Sinonime 2002; iar în Dicţionarul de neologisme 1986: *„...Totalitatea ritualurilor unei religii..."*; atunci când vorbesc de duminică ca act de cult, mă refer la un ritual, obicei al credinţei creştine.

- În ziua întâia a săptămânii Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric (Geneza 1:2-5)
- Ea este ziua când se făcea circumcizia (Levitic 12:3; Luca 2:21; Fapte 7:8); este ziua când vom experimenta veşnicia, de după mileniu care este a şaptea mie de ani, iar veşnicia va începe cu a opta mie de ani.
- Este ziua când creştinii se adunau (Fapte 20:7); şi când se strângeau banii pentru ajutoare (1Corinteni 16:2).
- Este ziua când Ioan a primit Apocalipsa 1:10, şi pe care prin inspiraţie o numeşte: ***„Ziua Domnească”***.
- Este ziua când creştinii, începând cu sec. I e.n. ca urmaşi ai apostolilor se întruneau pentru a lua Cina Domnului, pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu.

De fapt, învierea a fost ziua în care s-au pus bazele Bisericii creştine. Un text care ne vorbeşte despre o stare care s-a repetat duminică de duminică, este în Ioan 20. Aici ni se spune că în ziua întâi a săptămânii (duminica), în ziua învierii, seara, ucenicii erau adunaţi, Domnul li s-a arătat; apostolul Toma însă nu era cu ei, însă în următoare seară de duminică[56], Domnul li se arată din nou (Ioan 20:19,24-26). Iar a treia oară li se arată lângă marea Tiberiadei, când unii dintre ucenici erau la pescuit (Ioan 21:1-14). Este însă clar că primele două apariţii au avut loc în prima şi a doua duminică (comp. Ioan 20:19-26 cu 21:14).

Un alt exemplu, de închinare duminica, îl găsim în capitolul 20 din cartea Faptele Apostolilor, unde aflăm că Pavel şi-a pregătit itinerarul în aşa fel, încât să fie prezent la frângerea pâinii care se lua în Troa în ziua dintâi a săptămânii. O atentă studiere a pasajului va scoate la lumină faptul ca Pavel a sosit în Troa luni (probabil luni dimineaţa), şi a plecat de acolo exact peste o săptămână, adică luni dimineaţa, după serviciul divin de duminică, unde a avut loc frângerea pâinii şi predicarea Cuvântului (Fapte 20:6-11).

O alta dovadă că Biserica de la început se închina în cea dintâi zi a săptămânii se găseşte în 1Corinteni 16, unde Pavel îi îndeamnă pe cei din Corint să facă strângerea de ajutoare în cadrul adunării din aceasta zi: ***„în prima zi a fiecărei săptămâni, fiecare dintre voi să pună deoparte, din ceea ce a câştigat, pentru ca atunci când vin să nu mai fie necesar să se strângă nimic.”*** (1Corinteni 16:2 NTR). Verbul folosit aici în limba greacă se aplică unei activităţi repetate de „punere de o parte”. Cu alte cuvinte: ei trebuiau sa colecteze „în fiecare zi dintâi a săptămânii”, pentru ca strângerea să nu se facă în pripă.

[56] Isus s-a arătat duminică seara la apostoli (Ioan 20:19), iar după 8 zile, s-a arătat din nou (Ioan 20:26). Calculul pentru cele 8 zile este următorul, şi începe cu prima zi a săptămânii, duminica seara (prima zi spre sfârşite), când Isus s-a arătat, a şaptea zi este vinerea de la apus până sâmbătă la apus, a opta zi este de sâmbătă la apus şi până duminică la apus, iar ***„după opt zile”***, însemnă duminică seara după apusul soarelui, când începea a noua zi la evrei, însă în calendarul nostru duminică seara.

Istoria este plina de dovezi care ne arată ca în preajma anului 100 e.n., Biserica creştina se aduna în cea dintâi zi a săptămânii. Expresia „Ziua Domnească" este folosită şi de apostolul Ioan în Apocalipsa 1:10. Putem spune deci că avem dovezi ca ziua de închinăciune a Bisericii primare a fost cea dintâi zi a săptămânii, numită de Didache: „Ziua Domnului" (Domini dei = Duminica), de Ignaţiu în anul 114 e.n.: „Ziua Domnului", de Barnabas în anul 100 e.n. „cea de a opta zi".
Prin urmare, creştinii s-au obişnuit să respecte şi ei tot o zi din şapte, după principiul (spiritul) legii. O zi, dedicând-o proslăvirii lui Dumnezeu, misiunii creştine şi odihnirii trupului.
Alte zile speciale ale creştinului sunt cele puse deoparte pentru Domnul, atunci când cineva posteşte şi se abţine de la mâncare, la acestea se referă Pavel, când spune: ***„Unul consideră o zi mai presus decât alta, altul consideră o zi la fel ca toate celelalte. Fiecare să fie pe deplin convins în mintea lui. Cel ce ţine o zi, pentru Iehova o ţine. La fel, cel ce mănâncă, pentru Iehova mănâncă, fiindcă îi aduce mulţumiri lui Dumnezeu, iar cel ce nu mănâncă, pentru Iehova nu mănâncă, şi îi aduce şi el mulţumiri lui Dumnezeu*** (Romani 14:5,6). Iată primii creştini aveau libertatea individuală să ţină o zi pentru Domnul [în greacă: Kyrios şi se referă la Isus nu la Iehova, vezi Romani 14:6-9]. Există această libertate în rândurile martorilor lui Iehova?
Dar să vedem în continuare:

7. Doctrine elementare pierdute de Martorii lui Iehova!

Moto: ***„…am găsit că este necesar să vă scriu ca să vă îndemn să luptaţi din greu pentru credinţa care le-a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna."*** Iuda 1:3 NW–2006
„De aceea, acum, că am lăsat învăţăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate, fără să punem din nou o temelie, şi anume căinţa de faptele moarte şi credinţa în Dumnezeu, învăţătura despre botezuri şi punerea mâinilor, învierea morţilor şi judecata veşnică. Şi vom face aceasta dacă într-adevăr permite Dumnezeu." Evrei 6:1-3 NW – 2006

Societatea Watchtower se laudă că Organizaţia lor este o întoarcere la creştinismul primar, şi condamnă alte biserici şi mişcări creştine prin faptul că acestea au doctrine babilonice şi au pierdut unele doctrine existente în primul secol e.n. Un exemplu în acest sens, este că toţi creştinii sunt *miniştri* şi deci toţi trebuie să proclame evanghelia nu doar predicatorii, astfel martorii spun despre unele învăţături ca fiind: ‚doctrinele pierdute ale creştinătăţii', însă ei uită că şi ei au doctrine elementare pierdute, după cum vom vedea în continuare.

În Evrei 6:1,2 NW sunt descrise o listă de astfel de doctrine, haideţi să le analizăm şi să vedem dacă martorii lui Iehova au aceste doctrine primare şi înţelese în mod corect?
Prima doctrină de aici este: ***„căinţa de faptele moarte”***, astfel mesajul de bază al evangheliei predicate de Isus şi apostoli era căinţa sau pocăinţa (Matei 4:17; Fapte 2:38). Însă martorii lui Iehova nu predică căinţa ca mesaj fundamental al evangheliei, adică să le spună oamenilor că sunt păcătoşi şi că trebuie să se căiască, niciodată nu am auzit cât am fost martor, vreo introducere, sau vreun martor să spună oamenilor: despre că sunt păcătoşi, şi că trebuie să se căiască de păcatele lor!
Expresia ***„căinţă”*** în NW, în greacă: ***„metanoias”***, de la ***„metanoia”***, care înseamnă: o schimbare, a minţi, a gândirii, o recunoaştere a păcatului, un regret, remuşcare, o durere din cauza făptuirii lui, o tristeţe adâncă pentru păcat, şi duce ca să deteşti nelegiuirea. În limba română, în general traducerile Bibliei folosesc *„pocăinţă”*, cu excepţia lui NW. Pocăinţa este un cuvânt ce vine din slavonă, căinţă cu „po” în faţă, are scopul accentuării, şi sensul de căinţă adâncă, profundă.
Trebuie precizat că pocăinţa din Biblie, care duce la salvare, vine în urma convingerii făcute de Spiritul Sfânt (Ioan 16:8), care dovedeşte omului sincer, că este vinovat în faţa lui Dumnezeu, că este păcătos. Una este singur să-ţi dai seama de unele greşeli ale tale din viaţa, şi alta este ca Spiritul Sfânt să te convingă de întreaga păcătoşenia a ta, numai întâlnire cu lumina, te va marca şi transforma pe viaţa ca un om care s-a pocăit de păcate şi s-a întors cu toată inima la Dumnezeu (Fapte 3:21). Poăcinţa nosatră trebuie să fie atât de mare, cât este sfara păcatului din viaţa noastră, dacă dorim să fim iertaţi de toate păcatele. Omul păcătos, carnal minimalizează păcatul şi gravitatea lui, doar Spiritul Sfânt, ne poate ajuta să vedem păcatul aşa cum Îl vede Dumnezeu şi să avem ceea mai mare scârbă de el. Dumnezeu vede păcat, acolo unde omul carnal nu vede ca fiind păcat, fără luminarea Spiritului Sfânt, niciodată nu vom experimenta o pocăinţă şi iertare pentru toate păcatele.
Aceentul la martori este pe termenul *„imperfecţiune”*, că oamenii sunt imperfecţi şi de aceea păcătuiesc, căci au moştenit imperfecţiunea de la Adam. Dar nu se spune că de multe ori puteam să ne abţinem de la păcat şi nu am făcut-o, ci am păcătuit şi prin urmare suntem păcătoşi, şi vinovaţi în faţa unui Dumnezeu sfânt.
Iar dacă martorii ar avea această doctrină dezvoltată în armonie cu Biblia, ar primi şi Spiritul Sfânt, însă una din cauze pentru care oamenii nu se nasc din Dumnezeu la predica lor, este că ei nu predică o evanghelie a căinţei; ci, acest subiect este tratat superficial, mai târziu în timpul studiului şi nu ca mesaj de bază, ca şi în cazul lui Ioan Botezătorul (Matei 3:2); a lui Isus (Matei 4:17; Marcu 1:15), sau a apostolilor (Fapte 2:38; 3:19; 17:30).
A doua doctrină este ***„credinţa în Dumnezeu”***, credinţa în Dumnezeu, este mai mult decât a crede că Dumnezeu există şi că are un scop, credinţa **ÎN**

Dumnezeu, înseamnă încrederea în El. Această credinţă nu se poate dezvolata decât printr-o relaţie intimă cu Dumnezeu. Chiar şi la acest capitol martorii au perimat această credinţă, prin faptul că susţin că Dumnezeu nu ne mai vorbeşte astăzi în mod personal; ci, doar prin „sclavul fidel", ceea ce este fals (Iacob 1:5; Evrei 3:7,8). Fără această relaţie cu Dumnezeu, în care eu vorbesc cu El şi El cu mine, nu pote creşte credinţa mea. Eu pot să mă rog, să citesc Biblia, dar asta nu înseamnă neapărat că Eu am o relaţie cu Dumnezeu! *Relaţia cu Dumnezeu înseamnă ca Eu să vorbesc cu El, El să îmi împlinească cererile mele fiindcă m-am rugat după voia Lui, prin călăuzirea Spiritului, iar El să-mi vorbească, şi eu să ascult de ceea ce El mă sfătuieşte şi mă învaţă*. Fără această comunicare bilaterală nu pot spune că am o relaţie cu Dumnezeu şi o credinţă salvatoare!

În Romani 10:17, se precizează: ***„Astfel, credinţa vine prin cele auzite, iar cele auzite vin prin cuvântul despre Cristos"***. Expresia ***„cuvântul"***, în greacă nu este ***„logos"***, ci: ***„rematos"***, de la ***„rema"***, care are sensul de: cuvânt care iese din gură, ceea ce a fost rostit, cuvânt rostit, ca şi în Matei 4.4: ***„Dar, răspunzând, el a zis: „Este scris: «Omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova»"***. Iată credinţa noastră vine în urma Cuvântului rostit de Dumnezeu sau Cristos, credinţa nu se bazează pe o literă moartă, ci pe cuvântul rostit de Ei. Fără a auzi vocea lui Dumnezeu, fără a auzi în prezent ***„cuvântul care iese din gura lui Iehova"***, credinţa salvatoare nu poate veni. Cuvântul lui Dumnezeu este ***„sabia Spiritului"*** (Efeseni 6:17), doar Cuvântul dirijat de Spiritul Sfânt ne înflăcărează şi întăreşte credinţa. Domnul Isus a spus despre oile sale, că ele ascultă de glasul Său, în Ioan 10:3-5: ***„Portarul îi deschide şi oile ascultă glasul lui, iar el îşi cheamă oile pe nume şi le duce afară. După ce a scos toate oile sale, merge înaintea lor şi oile îl urmează, fiindcă îi cunosc glasul. Ele nu vor urma nicidecum un străin, ci vor fugi de el, fiindcă nu cunosc glasul străinilor."*** Eşti tu iubite cititor: oaia lui Isus? Auzi tu glasul Lui? Auzi tu chemarea Lui când te cheamă pe nume şi te scoate la păşune? Îl urmezi tu pentru că Îl cunoşti pe El şi glasul Lui? Credinţa adevărată în Dumnezeu va duce la această relaţie cu El, în care să fim învăţaţi de Dumnezeu (Ioan 6:45), şi să auzim glasul păstorului şi să-L urmăm. Noi putem să ne rugăm, să citim Biblia, să mergem la întruniri, însă fără El! Nici unul din aceste lucruri nu are valoare dacă nu le face în şi cu Cristos! Şi farisei, se rugau, citeau Biblia, frecventau întrunirile sinagogii, dar atunci când a venit Cuvântul vieţii în trup de carne la ei, ei L-au respins. Isus le spune: ***„Vă rătăciţi! Pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu"*** (Matei 22:29). Fără a-L cunoaşte pe El, şi a auzi glasul Lui, nici Scripturile nu le putem înţelegem şi nici nu vom cunoaşte puterea lui Dumnezeu. Deoarece vom urma glasul străinilor, vom încerca să înţelegem Biblia cu mintea noastră şi să o împlinim cu puterea noastră, iar credinţa noastră nu va fi una ÎN Dumnezeu, o credinţă salvatoare, venită în urma faptului că Îl cunoaştem pe El, nu doar cunoaştem informaţii despre El!

A treia doctrină este ***„învăţătura despre botezuri”***, cu referire la botezul în apă şi în Spiritul Sfânt, este foarte perimată şi distorsionată! De exemplu botezul cu Spiritul Sfânt, despre care cred că este doar pentru 144.000, pe când Biblia spune că este pentru toţi (Fapte 2:38,39). Precum şi faptul că ei fac un botez în apă fără a menţiona Numele în care îl scufundă pe candidat, un botez cu speranţă pământească, care nu se potriveşte cu semnificaţia botezului de înviere în locurile cereşti cu Cristos. Apoi, cum poate fi botezul în cazul martorilor un un botez biblic şi autentic, dacă ei nu experimentează în botez: renaşterea şi înnoirea făcută de Spiritul Sfânt (Tit 3:5; Coloseni 2:12)?
A patra doctrină prezentată în acest pasaj este: ***„punerea mâinilor”***, aceasta este o doctrină nu numai pierdută în parte; ci, o doctrină pierdută complet, despre care majoritatea martorilor nu ştiu nimic, dar ea este prezentată de apostolul Pavel ca fiind o doctrină primară [***„învăţăturile de bază”*** Evrei 6:1, NW–2006].
În continuare voi prezenta pe scurt ceea ce învaţă Biblia despre punerea mâinilor. În Noul Legământ, se pun mâinile pe capul cuiva pentru a-l binecuvânta (Marcu 10:16), a numi într-o slujbă în congregaţie (Fapte 6:2-6; 1Timotei 5:22), a primi Spiritul Sfânt de la cineva cu autoritate (Fapte 8:17; 19:6), sau anumite daruri spirituale (1Timotei 4:14; 2Timotei 1:6). Pentru a împuternici pe cineva şi al pune deoparte pentru o lucrare (Fapte 13:2,3). Punerea mâinilor nu o făceau doar apostolii; ci, şi bătrânii de adunare (1Timotei 4:14; 5:22), şi chiar alţi creştini (Fapte 9:17,18).
Punerea mâinilor era practicată de Domnul Isus şi pentru vindecarea bolnavilor (Marcu 5:23; 6:5; Luca 4:40), dar şi apostolii au folosit-o în acest scop (Fapte 5:12; 14:3; 19:11; 28:8), dar nu numai apostolii ci şi alţi discipoli (Fapte 9:12), căci această practică pentru vindecarea bolnavilor era cunoscută din antichitate (2Regi 5:11). Punerea mâinilor poate fi făcută de mai mulţi oameni nu doar de unul, de pildă de întreaga ceată a bătrânilor (1Timotei 4:14), sau de mai mulţi fraţi cu autoritate din adunare (Fapte 13:1-3).
Nu există nici un text biblic care să arate că în zilele noastre această practică a încetat, iar Pavel o plasează ca fiind a patra învăţătură elementară pe care orice creştin ar trebui să o cunoască (Evrei 5:12-6:2).
Este curios că la martorii lui Iehova, instalarea în slujba de supraveghetor sau slujitor ministerial (diakon), nu se face prin punerea mâinilor, însă vedem din 1Timotei 4:14; 5:22, că punerea mâinilor nu o făceau doar apostolii; ci, şi bătrânii de congregaţie. Deci această doctrină elementară, care se poate aplica şi astăzi, este complet eliminată de martorii lui Iehova.
Actualemente bătrânii nu sunt aleşi profetic (ca şi Timotei – 1Timotei 4:14), prin Spiritul Sfânt, nici măcar, cei aşa zis „unşi” nu participă la numirea bătrânilor! Dar atunci cine numeşte bătrânii?
În STATUL DE FUNCŢIONARE ŞI ORGANIZARE A ORGANIZAŢIEI RELIGIOASE MARTORII LUI IEHOVA se spune:

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE privind recunoaşterea Statutului pentru organizarea şi funcţionarea Organizaţiei Religioase "Martorii lui Iehova"

(Publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 470 din 25 iunie 2008)

Art. 18. - Adunarea generală este organul de conducere al Organizaţiei şi este alcătuită din 15 până la 25 de membri, numiţi dintre bătrânii congregaţiilor.

Art. 31. - **(1)** Atribuţiile Comitetului executiv sunt următoarele:

a) coordonarea lucrării de predicare a veştii bune despre Regatul lui Dumnezeu;

b) înfiinţarea, organizarea, supravegherea şi dizolvarea congregaţiilor, a circumscripţiilor, a districtelor, a asociaţiilor şi a altor organisme;

c) numirea, repartizarea şi demiterea bătrânilor, a slujitorilor auxiliari, a pionierilor regulari şi a membrilor Ordinului - Faptele 14:23; Tit 1:5;

Art. 37. - Organul de Control este numit de Adunarea generală pe o perioadă nedeterminată, la recomandarea Comitetului executiv. Acesta este alcătuit din cel puţin 3 membri, bătrâni ai congregaţiei, care nu sunt membri ai Adunării generale.[sublinierile îmi aparţin]

Iată cine numeşte bătrânii şi slujitorii auxiliari azi! *„Adunarea generală este organul de conducere al Organizaţiei şi este alcătuită din 15 până la 25 de membri, numiţi dintre bătrânii congregaţiilor”*.

Găsim noi aşa ceva în Biblie? O rânduire de bătrâni şi slujitori de către un grup, înregistraţi şi recunoscuţi de autorităţile pământeşti, un grup care nu este uns cu Spirit?

Următoarea doctrină este ***„învierea morţilor şi judecata veşnică”***, pe care martorii le-au încâlcit foarte tare, susţinând anul 1918, pentru prima înviere, şi primii ani de la începutul mileniului pentru a doua înviere, când de fapt învierile au loc la începutul mileniului şi la încheierea lui (Apocalipsa 20:4-6). Cât despre judecată, aceasta este o doctrină foarte tare perimată, căci martorii neagă judecata tuturor oamenilor decedaţi despre care vorbeşte Biblia în Apocalipsa 20:11-15.

Alte doctrine şi practici elementare printre primii creştini pe care martorii fie le-au eliminat complet, fie le-au distorsionat. De pildă, ‚mesele agape’ sau de iubire pe care primii creştini le ţineau (2Petru 2:13; Iuda 12), dar despre care martorii nu ştiu nimic, deoarece nu prea se potriveşte bine în viziunea Societăţii aceste mese la care erau adunaţi toţi creştinii (Fapte 2:42). Sau învăţătura despre ***„kharisme”*** (daruri ale harului) numite şi darurile Spiritului Sfânt, pe care martorii o neglijează complet. Căci de fapt cum să înveţe că fiecare creştin are un dar, cum spune Biblia (1Petru 4:10), căci atunci programul de întrunire ar trebui călăuzit de Spiritul Sfânt? Dar aşa directivele elitei sau ale Filialelor sting Spiritul, şi se pun în locul Lui! (1Corinteni 12:4-7,11; 1Tesaloniceni 5:19-21).

Acum să vedem ce spune Biblia despre daruri.

În Biblie găsim următoarele liste cu daruri: Romani 12:6-8; 1Corinteni 12: 8-10, 28-30; Efeseni 4:11; 1Petru 4:10,11, să enumerăm totuşi aceste daruri: apostolatul, profeţia, învăţarea, evanghelizarea, păstorirea, deosebirea spiritelor, cuvântul de înţelepciune, de cunoştinţă, administrarea, conducerea, îmbărbătarea, darul minunilor, al vindecărilor, al credinţei, vorbirea în limbi, tălmăcirea limbilor, ajutorarea, slujirea, dărnicia, milostenia, vorbirea iscusită. Mai există şi alte daruri care nu apar în listele cu daruri, ca de pildă: darul înţelepciunii şi priceperii manuale (Exod 31:1-3), darul ospitalităţii (1Petru 4:9,10), daruri muzicale, adică de a compune şi a cânta cu iscusinţă (Efeseni 5:18,19), darul mijlocirii în rugăciune (1Timotei 2:1; Zaharia 10:10), darul fricii sănătoase de Iehova (Isaia 11:2), exorcizării, sau darul scoaterii demonilor (Matei 10:8; Marcu 6:13), etc.

Însă martorii cred că darurile nu se mai manifestă astăzi, şi nici slujbele sau serviciile care existau în adunările din primul secol şi anume: apostolul, profetul (prorocul), păstorul, învăţătorul, evanghelizatorul (evanghelistul), aceste slujiri apar în Efeseni 4:11; dar pe care unele martorii le-au pierdut, cu toate că ele trebuie să fie până vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi starea de om matur, adică până la venirea lui Cristos (Efeseni 4:11-13).

Să lăsăm ca Biblia însă să ne răspundă la întrebarea: Au încetat darurile Spiritului Sfânt? Sau ele sunt active în totalitate până la venirea Domnului?

Cu atât mai mult, ar trebui să încercăm să răspundem la această întrebare deoarece darurile sunt date ***„spre folosul tuturor”*** şi ***„pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”*** (1Corinteni 12:7; Efeseni 4:12).

Vom analiza pe rând argumentele Scripturale ce tratează existenţa darurilor şi când acestea vor înceta. Este de preferat, dacă dorim să ajungem la concluzia corectă, să dăm la o parte prejudecăţile, sau credinţa bazată doar pe cunoştinţa sau experienţa acumulată şi să lăsăm umpluţi cu adevărul simplu al Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia care este Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în 2Corinteni 5:7: ***„pentru că umblăm prin credinţă, nu prin vedere”***.

Dar haide-ţi să vedem ce învaţă Cuvântul lui Dumnezeu în ce priveşte existenţa darurilor, învaţă El că darurile Spiritului, au încetat după moartea apostolilor? Sau o dată cu încheierea Canonului Biblic? Sau că doar unele daruri mai funcţionează în prezent, sau Biblia învaţă că toate darurile vor exista până la venirea Domnului şi la glorificarea noastră şi astfel fiind făcuţi perfecţi (desăvârşiţi) atunci nu vom mai avea nevoie de daruri.

Pretinse argumente în favoarea încetării darurilor:

Martorii sunt învăţaţi că darurile au încetat o dată cu moartea apostolilor. În Noul Testament ne este prezentat cum anumite daruri au fost transmise prin mâinile Domnului şi a apostolilor, de asemenea, prin ei Dumnezeu a făcut miracole sau în prezenţa lor (Fapte 2:4,14,17,43; 5:12; 10:44-46; 19:6; etc.). Astfel o dată ce ei au murit, aceste capacităţi sau pierdut.

Răspuns: Nu există nici un text care să precizeze că miracolele şi darurile spirituale este obligatoriu să se manifeste doar în prezenţa celor 12 apostoli sau prin punerea mâinilor lor. De exemplu, Filip fără a fi apostol, a făcut miracole, şi fără ca apostolii să fie de faţă (Fapte 8:5-8); tot la fel Anania (Fapte 9:10-18).

Darurile sunt legate de voia Suverană a lui Dumnezeu şi nu de prezenţa unor oameni (Evrei 2:4), şi de credinţa individuală (Marcu 16:16-20; Ioan 14::12). Vechiul Testament semnalează daruri ca profeţia de pildă, fără a fi prezent Domnul Isus sau apostolii.

Un alt argument, este că darurile Spiritului au avut ca scop înfiinţarea şi adeverirea prin semne a adunării (congregaţiei) creştine (Fapte 2; Evrei 2:2-4), o dată aceasta înfiinţată nu mai sunt necesare darurile.

Răspuns: Biblia spune că darurile au servit la întemeierea creştinismului, însă nu spune nicăieri că nu mai sunt necesare. Ba din contră, ea învaţă de importanţa darurilor, deoarece prin ele este zidită adunarea în orice timp. Astfel la 1Corinteni 14:12, se spune: ***„Tot aşa şi voi, fiindcă râvniţi după daruri duhovniceşti, să căutaţi să le aveţi din belşug, în vederea zidirii sufleteşti a Bisericii."*** Mai e nevoie ca congregaţia să fie zidită? Cu siguranţă, atunci mai este nevoie şi de daruri (vezi şi Efeseni 4:7,11-13).

Unii spune: *„prorocia este periculoasă existând mulţi profeţi mincinoşi"* (Matei 7:15-22; 24:24), astfel e periculos să acceptăm darul profeţiei de pildă.

Răspuns: Biblia ne învaţă că există şi ***„învăţători mincinoşi"***, atunci nu cred că mai are rost să ne lăsăm învăţaţi căci există învăţători mincinoşi? Deci dacă mergem pe acest principiu, atunci pentru a fi consecvenţi ar trebui să respingem şi pe învăţători şi învăţătura, căci Biblia spune în 2Petru 2:1 BC: ***„… şi între voi vor fi ÎNVĂŢĂTORI MINCINOŞI, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, şi vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulţi îi vor urma în destrăbălările lor. Şi, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi."***

Deci şi cuvântările pot fi periculoase, şi prin urmare, înţelegem că noi trebuie să cercetăm învăţătura venită fie de la vreun profet, fie de la vreun învăţător, aceasta este soluţia Biblică (1Ioan 4:1-3) nu respingerea unor daruri ale Spiritului Sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune să respingem un anumit dar, chiar dacă există pericole, ea ne spune să verificăm darurile şi să luăm cei bun. Astfel soluţia nu este să aruncăm apa din vană cu tot cu copil, noi trebuie să judecăm profeţiile să cercetăm să discernem adevărul de eroare, acesta este sfatul bibliei şi nu închiderea faţă de daruri (1Tesaloniceni 5:19-21; 1Ioan 4.1-3). Haideţi să nu mai semănăm nici o plantă căci vor apărea buruieni?! Nu soluţia este să smulgem buruienile şi să ajutăm plantele bune să crească.

Alţii argumentează: „*noi trebuie să urmărim roadele Duhului Sfânt (Galateni 5:22,23), nu darurile*” Darurile pot duce la mândria sau egoism, însă roadele nu.

Răspuns: Este adevărat că roadele sunt mai importante ca darurile, căci darurile dacă nu sunt exercitate în iubire nu au valoare. Însă viaţa Domnului Isus a constat atât în manifestarea roadelor cât şi a darurilor Spiritului, astfel roadele nu pot fi separate de daruri căci vin de la acelaşi Spirit, ele nu se exclud; ci, se presupun reciproc.

Astfel Biblia ne învaţă să urmărim roadele sau virtuţile creştine, dar să şi proorocim, după cum spune Pavel în 1Corinteni 14:1 unde se spune: ***„Urmăriţi dragostea.*** (deci roadele) ***Umblaţi şi după darurile duhovniceşti, dar mai ales să proorociţi.”*** Astfel Scripturile nu ne spune să urmărim doar roada Spiritului; ci, şi darurile, întreabă-te tu personal şi adunarea din care faci parte: umblă după darurile Spiritului aşa cum învaţă aici Biblia (1Corinteni 12:31; 14:12)?

O altă obiecţie este că: *„profeţia a fost înlocuită cu învăţătura”,* având în vedere, spun ei, că Biblia este completă şi că există atâta literatură creştină!

Răspuns: Scriptura însă face o diferenţă între învăţătură şi profeţie, şi între profet şi învăţător, (vezi şi 1Corinteni 14:28; Efeseni 4:11). Ba mai mult, Biblia ne învaţă că o adunare sănătoasă are nevoie de ambele daruri, căci învăţătura fără prorocie poate duce la un formalism rece, teologic, exact dar lipsit de viaţă, aceea adunare fără prorocie este uscată fără prea multe lucruri supranaturale, o adunare pur raţională care stinge Duhul (1Tesaloniceni 5:19-21). Pe da altă parte, o biserică fără o învăţătură sistematică, coerentă, duce la rătăcire, dependenţă de experienţe supranaturale, şi instabilitate spirituală (1Corinteni 3:1-3).

Unii spun: *„avem Biblia, ce nevoie mai avem de daruri”*?

Răspuns: Biblia poate fi înţeleasă corect doar tot prin Spiritul Sfânt care a inspirat-o, astfel fără lucrarea Spiritului, fără darurile: descoperirii, profeţiei, învăţării, cunoaşterii, înţelepciunii, etc. nu putem înţelege Scripturile, căci Biblia precizează clar în 1Corinteni 2:10-15 BC: ***„Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, în afară de duhul omului, care este în el? Tot aşa: nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu în afară de Duhul lui Dumnezeu. Şi noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaşte lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Şi vorbim despre ele nu cu vorbiri învăţate de la înţelepciunea omenească, ci cu vorbiri învăţate de la Duhul Sfânt, întrebuinţând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovniceşti. Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuiesc judecate duhovniceşte. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul şi el însuşi nu poate fi judecat de nimeni.”***

Alţii spun: *„o dată cu încheierea canonului, nu mai avem nevoie de daruri, nu mai avem nevoie de profeţie, de limbi, de cuvânt de Cunoştinţă sau înţelepciune, etc. dacă şi aşa nu mai putem adăuga profeţii la biblie.*

Răspuns: Asta-i ce spun ei, nu ce spune Biblia. Cuvântul lui Dumnezeu arată cazuri de profeţi, mesaje profetice, învăţături inspirate, care sau prezentat pe parcursul timpului din partea lui Dumnezeu, fără a fi trecute în Biblie (Ioan 20:30; 21:25; 2Cronici 12:15; 13:22; 2Cronici 34:25; 1Regi 22:39; 22:45; 2Cronici 35:4; 20:34; 33:19; Coloseni 4:16; etc.), astfel pot exista şi în prezent mesaje şi învăţături inspirate fără a fi necesar a fi trecute în Biblie, căci Dumnezeu spune în Amos 3:7 BC: ***„Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-şi descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci."***

Mai sunt creştini care spun: *„Biblia e perfectă şi completă, şi îl face pe om desăvârşit fără a mai fi nevoie de ceva"* Ei argumentează cu textul din 2Timotei 3:16,17.

Răspuns: Aceşti creştini uită, că după cum ***„trupul fără duh este mort"*** (Iacob 2:26), tot aşa litera Scripturii fără Spiritul lui Dumnezeu nu poate fi înţeleasă şi interpretată corect, şi nici nu putem avea putere să o împlinim fără Spiritul Sfânt. Însuşi Scriptura spune, şi ar trebui să i-a aminte toţi la ceea ce afirmă ea în 2Corinteni 3:5-18: ***„Nu că noi prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a şi făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viaţa....Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citeşte Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată. Căci Domnul este Duhul; şi unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului."***

Astfel Biblia ca literă, fără intervenţia şi revelaţia Spiritului, îl face pe om greoi la minte, însă Spiritul dă viaţă, ne dă interpretarea corectă, şi ne face prin Scripturi cu totul destoinici ca să servim nu literei, ci Spiritului, de care unii vor să se dispenseze ca şi cum nu ar mai avea nevoie de El.

Argumente în favoarea existenţei darurilor şi slujbelor până la starea de perfecţiune şi venirea Domnului:

1Corinteni 13:8-12, se spune: ***„Prorociile se vor sfârşi; limbile vor înceta; cunoştinţa va avea sfârşit. Căci cunoaştem în parte, şi proorocim în parte; dar când va veni ce este DESĂVÂRŞIT, acest „în parte" se va sfârşi… Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar ATUNCI, vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar ATUNCI, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin."*** Deci textul spune clar că prorociile care sunt un lucru ***„în parte"*** se vor sfârşi ***„când va veni ce este desăvârşit"***,

dar la ce se referă termenul: ***„desăvârşit”***[57]? WTS interpretează că se referă la desăvârşirea Bibliei, adică la încheierea canonului Biblic, alţii spun că se referă la starea perfectă şi cunoaşterea desăvârşită de care vor avea parte creştinii odată cu răpirea lor la cer la venirea Domnului.
Este clar că prima variantă nu se potriveşte, căci atunci când va înceta profeţia va înceta şi cunoştinţa, ori la încheierea canonului Biblic cunoştinţa nu s-a încheiat, ba chiar sunt profeţii biblice că la timpul sfârşitului, cunoştinţa va creşte (Daniel 12:4). Deci prorocia va exista până la venirea Domnului, căci doar atunci ***„vom vedea faţă în faţă”*** şi ***„voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin.”*** Sau altfel spus, prorociile şi limbile şi cunoştinţa, vor exista până când va veni ceea ce este desăvârşit. Întrebări: A încetat cunoştinţa? Când vom cunoaşte pe deplin lucrurile? Răspunsul corect este: 'în viitor cunoştinţa va înceta', atunci când va veni Cristos, şi când El va aduce satrea de perfecţiune, adică ceea ***„ce este desăvârşit”***. Tot aşa şi profeţiile şi limbile vor înceta în viitor, numai interpretând aşa vom fi consecvenţi.
În versetul 13 se spune: ***„Acum, deci, rămân aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea. ”***, mulţi înţeleg acest verset în ideea că credinţa, nădejdea, dragostea vor rămâne şi darurile Spiritului vor înceta. Dacă ar fi aşa, atunci verbul ***„rămân”*** ar trebui sa fie la timpul viitor, ***„vor rămâne”*** căci profeţie a existat şi după ce Pavel a scris aceste cuvinte (vezi 1Corinteni 14).
În timp ce apostolul Pavel spune: ***„Acum, deci, rămân aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”.*** El vorbeşte în cap. 12 şi 14 despre daruri, astfel: credinţa, nădejdea şi dragostea nu trebuiau să funcţiuneze într-un alt timp, când nu funcţionau darurile, ci atunci când funcţionau darurile (cap. 12 şi 14) funcţionau şi aceste trei lucruri.
Pavel spune: ***„<u>Acum</u> vedem ca într-o oglindă”***, chiar dacă creştinii aveau darurile, ei vedea ca într-o oglindă de metal din timpul acela, de aceea era nevoie ca pe lângă daruri să rămână acum şi ***„credinţa, nădejdea şi dragostea”***.
Expresia ***„Acum”*** este o expresie de timp, indicând că ***„acum”*** în acest sistem de lucruri avem nevoie şi de daruri prin care cunoaştem în parte, dar şi de credinţă, nădejde şi dragoste pentru a rămâne în picioare. Deoarece acum nu vedem bine, nu cunoaştem complet lucrurile avem nevoie de credinţă, de speranţă şi de dragoste. Când vom fi în veşnicie şi vom vedea împlinirea profeţiilor atunci nu mai avem nevoie nici de daruri, căci atunci vom cunoaşte deplin, nici de credinţă, că vom vedea, nici de nădejde, căci atunci nădejdea noastră se va materializa; ci, doar de dragoste, dar acum avem nevoie şi de cunoştinţă, şi de daruri (profeţie, limbi, vindecări, etc.) dar şi de credinţă, nădejde şi dragoste.

[57] Cuvântul desăvârşit, în greacă: ***„teleion”*** semnifică ceva pe deplin dezvoltat, perfect, complet.

Un alt argument în favoarea darurilor, este Fapte 2:17,18: ***„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor visa visuri! Da, chiar şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu şi vor proroci."*** Această profeţie a început să se împlinească în primul secol cu ocazia Penticostei, însă ea este valabilă pentru toată perioadă de timp, de la Penticosta, până în viitor, la venirea zilei de mânie a lui Dumnezeu (vezi Ioel 2:31,32). Căci ea mai precizează în continuare: ***„Voi face să se arate semne sus în cer şi minuni jos pe pământ, sânge, foc şi un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare şi strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit"***. De la Penticosta până la venirea zilei de mânie a lui Dumnezeu, trăim epoca numită în Biblie: ***„zilele de pe urmă"***, iar această epocă creştină este caracterizată de manifestări ale Spiritului Sfânt. Dumnezeu promite că în acestă epocă, în zilele din urmă, va turna din Spiritul Sfânt peste orice făptură credincioasă, şi aceştia vor experimenta: profeţii, viziuni, vise. Chiar faptul că martorii nu experimentează aşa ceva, indică că ei nu pot fi poporul lui Dumnezeu!

În Evrei 2:2-4, se arată, că Dumnezeu se foloseşte de daruri pentru a întări mărturia oamenilor Lui de pe pământ, de ce astăzi ar fi altfel? De ce ar proceda Dumnezeu altfel astăzi? Având în vedere că El nu se schimbă (Iacob 1:17 comp. cu Romani 11:29)? Având în vedere că Isus este acelaşi şi ieri, şi azi şi în veci? – Evrei 13:8 .

Până când va fi valabil darul Spiritului Sfânt, al vorbirii în alte limbi? În Fapte 2:39 se răspunde: ***„Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, <u>în oricât de mare număr îi va chema Domnul</u>, Dumnezeul nostru."*** Noi acum încă suntem în ziua de har, în ziua salvării, în anul de îndurare (2Corinteni 6:2; Luca 4:18,19), deci darul Spiritului Sfânt este valabil si pentru noi.

Un alt argument este ce se spune la 1Corinteni 1:5-7, unde se arata ca Pavel credea ca darurile vor fi până la arătarea Domnului: ***„Căci în El aţi fost îmbogăţiţi în toate privinţele, cu orice vorbire şi cu orice cunoştinţă. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; aşa că <u>nu duceţi lipsă de nici un fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului</u> nostru Isus Hristos. <u>El vă va întări până la sfârşit</u>, în aşa fel ca să fiţi fără vină <u>în ziua venirii Domnului</u> nostru Isus Hristos."*** Argumentul cheie este: ***„nu duceţi lipsă de nici un fel de dar*** [gr. kharismati – lit. ***„dar al harului"***]***, în aşteptarea arătării Domnului"*** deci gândirea lui Pavel inspirată nu prevedea o întrerupere a darurilor, a kharismelor, până la arătarea Domnului Isus.

Ioan 14:12: ***„Adevărat, adevărat, vă spun, că <u>cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu</u>; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl"*** Întrebare: cum vom putea face lucrările (la plural, deci nu se referă doar la lucrarea de predicare) Domnului nostru, dacă

noi nu vom avea darurile Lui? Însă Domnul a promis că El va fi cu noi şi ne va însoţi cu prezenţa Lui, prin manifestarea darurilor, şi acestea vor fi semnul că noi avem credinţă în Numele Lui (comp. Matei 28:20 cu Fapte 1:8).
Iar când spune că cei ce cred în El, vor face lucrări mai mari, în greacă: ***„megas”***, unul din sensurile lui ***„megas”*** este de 'mai multe'. Ştim că Isus a slujit cca. trei ani şi ceva, ori noi putem avea harul să slujim cu darurile, mai mult timp ca El şi să facem astfel mai multe lucrări de putere.
Dar ce putem spune despre serviciile de apostol, profet, etc.? Să lăsăm ca Sfânta Scriptură să ne răspundă la această întrebare, astfel citim următoarele în Efeseni 4:11-13: ***„Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, PÂNĂ vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos”*** Din acest text reiese clar că vor fi ***„apostoli… prooroci … PÂNĂ vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu”***, întrebare: au ajuns toţi credincioşii ***„la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos”***? Orice creştin sincer va răspunde cu NU la această întrebare (vezi Filipeni 3:12). Textul este clar!
Textul, răspunde la două întrebări: **Pentru ce** s-au dat aceste servicii, de apostol, profet, evanghelist, păstor şi învăţător? Răspuns: ***„pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”***. Dar textul mai răspunde la o întrebare: **Până când** vor exista aceste daruri-oameni sau ***„daruri sub formă de oameni”*** NW? ***„până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu”***. Dacă nu am ajuns încă la ***„unirea credinţei”***, atunci concluzia care se desprinde este că avem nevoie de aceste servicii şi să lăsăm ca Dumnezeu să ridice astfel de daruri şi oameni în adunările noastre.
Este timpul ca şi noi să acceptăm aceste daruri spre zidire şi să le exercităm într-un mod iubitor şi biblic spre edificare, mângâiere şi încurajare.
Istoria creştină de după apostoli, consemnată de creştini proeminenţi din sec.II-III e.n. au consemnat în cărţile lor, despre profeţi în plină activitate chiar după moartea apostolilor, iar miracolele au încetat treptat după moartea apostolilor, nu pentru că Dumnezeu se schimbă; ci, pentru că biserica s-a instituţionalizat şi a fost condusă mai mult de mintea omului decât de Spiritul Sfânt, aici este tragedia. Însă pe parcursul secolelor Dumnezeu a mai făcut minuni şi au mai fost daruri dispersate, inclusiv profeţia (prorocia), ca dovadă, uitaţi un citat din Didahia (cca. 120-180 e.n.), despre existenţa profeţilor în sec. II: 10:7: *„Dar însărcinaţi-i pe profeţi să aducă mulţumiri, daca vor sa facă acest lucru.”* 11:3-10: *„În ce priveşte apostolii şi profeţii, faceţi aşa cum vă învaţă evanghelia.*

Pe fiecare apostol care vine la voi să-l primiţi ca pe Domnul însuşi. El va sta cu voi o zi, poate doua, daca este nevoie, dar, daca va rămâne cu voi trei zile, este un profet mincinos. La plecare, apostolul să nu ia cu el decât pâine ca să-i ajungă până la locul de odihnă; daca va cere bani, este un profet mincinos. Să nu ispitiţi sau să vă certaţi cu vreun profet vorbeşte în duhul; căci orice păcat vă va fi iertat, în afara de acesta. Nu oricine vorbeşte în duhul este însă profet; ci profet este cel care are inima Domnului, căci după inimă îi veţi cunoaşte pe profeţii adevăraţi si pe cei mincinoşi. Nici un profet care porunceşte în duhul să se aştearnă masa nu va manca el însuşi la ea, căci atunci ar fi un profet mincinos; şi orice profet care propovăduieşte adevărul, dar nu îl traiste, este un profet mincinos..."

Tot la fel Iustian Martirul (cca. 150 e.n.), declară în Dialogul cu Tryfon - CAPITOLUL LXXXII – DARURILE PROFETICE ALE IUDEILOR AU FOST TRANSFERATE CREŞTINILOR: *„Darurile profetice rămân cu noi şi în ziua de astăzi. De aceea, ar trebui să înţelegeţi că [darurile] care existau înainte în poporul vostru ne-au fost transferate nouă."* CAPITOLUL LXXXVIII – CRISTOS NU DIN PRICINA SĂRĂCIEI A PRIMIT DUHUL SFÂNT: *„Acum putem vedea printre noi femei şi bărbaţi care au daruri ale Duhului lui Dumnezeu."* Iustian chiar face o listă cu daruri spirituale, asemănătoare cu cea a lui Pavel, şi despre care spunea că erau active în timpul lui (sec. II e.n.). Astfel în Dialogul cu Iudeul Tryfon, la cap. XXXIX, se spune: *„...cunoscând că sunt unii care, veniţi zi de zi la cunoştinţa numelui Hristosului Său, părăsesc calea rătăcirii, căpătându-şi, în felul acesta, fiecare darurile lui, după vrednicia lor şi luminându-se prin numele acestui Hristos; căci unul ia duhul înţelepciunii, altul pe acela al tăriei, altul al vindecării, altul al cunoaşterii de mai înainte, altul al învăţăturii, iar altul al temerii de Dumnezeu."* Cu toate că Iustian nu vorbeşte aici direct de darul profeţiei, totuşi este clar că darul *„cunoaşterii de mai înainte"*, este sinonim cu profeţia.

În viitor Domnul Isus va ridica doi martori speciali ai Săi, sau doi profeţi de talie mondială, cu daruri speciale chiar de a face semne şi minuni, ei sunt descrişi în Apocalipsa 11. Acest lucru se desprinde şi din Apocalipsa 18:20, unde proorocii se bucură de distrugerea Babilonului celui Mare un eveniment cu puţin timp înainte de sfârşitul lumii.

Acum după ce am analizat argumentele, se impune o întrebare: Ce vei face? Vei respinge Cuvântul lui Dumnezeu? Vei respinge argumentele clare? Vei respinge darurile lui Dumnezeu? Vei întrista Spiritul Sfânt? Sau vei da la o parte necredinţa ta bazată pe simţuri, pe vedere, pe experienţa ta limitată şi a congregaţiei tale, şi vei crede ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Vei face ceea ce spune Biblia în 1Corinteni 14:12: ***„Tot aşa şi voi, fiindcă <u>râvniţi după daruri duhovniceşti, să căutaţi să le aveţi din belşug, în vederea zidirii sufleteşti a Bisericii."</u>***

După cum am văzut fiecare credincios **are cel puţin un dar** (1Petru 4:10), însă martorii lui Iehova nu au, căci această doctrină este pierdută în Organizaţie

tocmai cu scopul unei mai bune manipulări din partea Conducerii. De asemenea, după modul cum sunt organizate întrunirile martorilor lui Iehova, conducerea vrea să facă din toţi martorii, învăţători şi evanghelizatori, căci aceasta corespunde cu planul lor de a atrage cât mai mulţi în Organizaţie, dar lucrul acesta nu este posibil, căci Isus i-a dat pe **unii** învăţători, pe **alţii** evanghelizatori, şi la **alţii** alte slujbe şi daruri (Efeseni 4:11).
Conducerea Organizaţiei nu este de acord cu darurile, deoarece doar aşa poate manipula masa de oameni, în cazul în care martorii ar avea daruri de la Spiritul Sfânt, ei nu ar mai fi aşa dependenţi şi legaţi de conducerea de la Brooklyn, cât de Isus Capul congregaţiei, care i-ar instrui prin Spiritul Sfânt. Astfel cu ei se împlinesc cuvintele din 2Timotei 3:7 BCR unde se spune: ***„care totdeauna învaţă şi nu pot ajunge niciodată la cunoştinţa adevărului."***
Dar să vedem în continuare:

8. Extreme şi exagerări ale Martorilor lui Iehova?

Moto: ***„Dacă învaţă cineva pe oameni învăţătură deosebită, şi nu se ţine de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos şi de învăţătura care duce la evlavie, este plin de mândrie şi nu ştie nimic…"*** - 1Timotei 6:3,4 BC

„Scopul poruncii este dragostea dintr-o inimă curată, dintr-o conştiinţă bună şi dintr-o credinţă neprefăcută. Unii fiindcă n-au nimerit ţinta au rătăcit spre vorbiri deşarte. Ei vor să fie învăţători ai legii şi nu ştiu ce spun, nici ce afirmă cu atâta tărie." - 1Timotei 1:5-7 BCR

În acest capitol doresc să dezbat pe baza Bibliei, câteva învăţături extremiste, prin care martorii spun că sunt distincţi de celelalte religii, şi de asemenea susţin că punctul lor de vedere ar fi Biblic!

TRANSFUZIILE DE SÂNGE:
Martorii lui Iehova, cred că prin abţinerea de la transfuzii de sânge respectă cu scrupulozitate legea lui Iehova. Însă este interesant că Conducerea martorilor, nu-i lasă pe martori în mod individual să tragă aceste concluzii din Biblie; ci, li se impune un anumit punct de vedere, care nu este decât unul speculativ. Acest lucru este valabil şi cu privire la transfuziile de sânge, pe care ***„Sclavul Fidel"***, le interpretează ca fiind tot una, cu a mânca sânge, practică pe care Biblia o interzice (Levitic 17:10-14; Fapte 15:28,29).
Eu cred că acceptarea sau ne-acceptarea unei transfuzii de sânge ar trebui lăsată la decizia conştiinţei fiecăruia, deoarece în Biblia nu apare această practică, iar a mânca sânge nu este totuna cu a primi transfuzie de sânge, după cum vom vedea în continuare. Nu înainte de a spune, că pentru un martor a accepta o transfuzie de sânge chiar într-o situaţie critică, poate atrage după aceea excluderea din Organizaţie. Deci în gândirea Organizaţiei această practică este echivalentă cu

păcatul curviei, însă curios dacă un martor mănâncă lucrurile jertfite idolilor, care de fapt apar în aceeaşi listă cu abţinerea de la sânge (Fapte 15:28,29), nu este nici măcar mustrat judiciar, vi se pare drept?

În **„Ministerul nostru pentru Regat"** din ianuarie 1999, p.4 le spune martorilor că pot mânca lucrurile jertfite idolilor, în contrast cu mustrarea lui Isus din Apocalipsa 2:20, în acel publicaţie se spunea: *„creştinii din Corint puteau să cumpere carne care provenea de la templele păgâne."* Iar când s-a ţinut această temă, s-a susţinut chiar de supraveghetorul care prezidează din congregaţia unde am fost eu, şi se susţinea că putem mânca lucrurile jertfite idolilor.

Însă ne întrebăm, dacă martorii pot mânca lucrurile jertfite idolilor, atunci de ce nu pot accepta şi consumul de sânge ca să fie consecvenţi (Fapte 15:28,29; 1Corinteni 10:20-28)?

Dar în continuare să intrăm în profunzime, pentru a vedea de ce transfuziile de sânge nu sunt echivalente cu a mânca sânge, despre care Biblia ne spune că este păcat (Deuteronom 12:23).

Martorii lui Iehova, cred că prin abţinerea de la transfuzii de sânge respectă cu scrupulozitate legea lui Iehova, cea dată lui Israel şi care sună astfel: ***„Nimeni dintre voi <u>să nu mănânce sânge</u>, şi nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru <u>să nu mănânce</u> sânge.*** BC (Levitic 17:10-14). Cât şi restricţia existentă pentru creştini: ***„să vă <u>abţineţi…de la sânge</u>"*** NW (Fapte 15:28,29; 21:25). Astfel aşa numitul ***„sclav fidel"***, le interpretează că a lua transfuzii de sânge sau transfuzii cu componentele (facţiuni) majore din sânge, este tot una cu a mânca sânge, practică alimentară, pe care Biblia o interzice (Levitic 17:10-14; Fapte 15:28,29).

Tocmai pentru a vedea dacă aşa stau lucrurile, vom analiza argumentele şi practicile martorilor după cum urmează:

Ce indică istoria Societăţii Turnului de Veghe în probleme de tratamente medicale?

Din nefericire, foarte mulţi martori, nu cunosc, istoria adevărată a unor doctrine schimbate în cadrul Socităţii Turnul de veghe în ce priveşte unele soluţii medicale. Problema gravă e că nici nu doresc să cunoască. Nici chiar cei sinceri, nu au de unde să ştie, când istoricii Societăţii Turnul de veghe, nu au avut curajul să le pomenească nici măcar în cartea care prezintă istoria religiei lor: **„Martorii Lui Iehova – Proclamatori ai Regatului lui Dumnezeu"**, aspectele istorice reale şi schimările în doctrină de pe parcursul timpului. Iată câteva aspecte istorice neştiute de mulţi martori ai lui Iehova:

- În revista **Golden Age** (Epoca de Aur - mai apoi denumită Consolare - azi Treziţi-vă!) din 3 ianuarie 1923, pagina 214 (vezi originalul în engleză), editorii Societăţii Turnul de veghe interzic membrilor lor **vaccinările**. Pe atunci nu se făcea acea diferenţiere care se face acum, începând cu anul 1952, între vaccinurile recoltate din sânge, şi vaccinurile recoltate din altă sursă. Era o interdicţie totală asupra tuturor tipurilor de vaccinuri, astfel ei

trebuiau mai degrabă să moară decât să accepte un vaccin de orice fel, ca de ex. împotriva variolei, dezinteriei, turbării sau antivenin. Şi din nefericire au murit cu zile, destui adepţi (adulţi şi copii) care au ascultat mai degrabă pe cei de la 'Epoca De Aur'. Copii ale originalelor semnalate aici, puteţi să le obţineţi în limba engleză, prin bunăvoinţa celor de la www.ajwrb.org

- În **Golden Age** numărul din 4 februarie 1931, pagina 293,294 (vezi originalul în engleză), se spunea că vaccinurile sunt *„marele rău"* şi că nu salvează vieţi omeneşti, prin prevenirea bolilor, argumentându-se cu ideea că: *„vaccinarea este o încălcare directă a legământului veşnic făcut de Dumnezeu."* Iar în Golden Age 30 martie 1932, pagina 409 (vezi originalul engleză), Golden Age 23 septembrie 1936, pagina 810 (vezi originalul în engleză), Golden Age 8 septembrie 1937, pagina 773 (vezi originalul în engleză) susţineau lucruri ca şi „Organizaţia Antivaccin" promovând un punct de vedere contra vaccinurilor. Savanţii care se ocupau cu vaccinările, erau caricaturizaţi ca fiind demoni în paginile revistei Golden Age - Epoca De Aur.
- Prin numărul din 25 decembrie 1940, pagina 814, al revistei Consolare (fosta Epoca De Aur, azi Treziţi-vă!) (vezi originalul în engleză) este prezentat un medic ca erou, dat fiind că şi-a donat o parte din propriul sânge unui pacient grav bolnav, salvându-l. Ca mai apoi în revista Turnul de veghe din 1 iulie 1945, paginile 198-203 este criticată transfuzia de sânge şi implicit deci, donarea de sânge. Ce inconsecvenţă, pentru oameni ce susţin că sunt călăuziţi divin în tipărirea literaturii lor! Prima dată lauzi, pe urmă condamni?!
- Apoi prin Turnul de veghe din 15 decembrie 1952, paginile 764 (vezi originalul în limba engleză), după circa 40 de ani de demenţă şi înjositoare denigrare a vaccinurilor, a savanţilor şi a medicilor, după pierderea de vieţi inutile, după suferinţele cauzate celor în doliu, vine marea lumină, marea liberalizare a vaccinurilor, fără ca cineva să-şi ceară scuze, sau măcar să spună atât: *„Ne pare rău…"*. Ei menţin însă în continuare interdicţia asupra vaccinurilor recoltate din sânge, printre care se găsesc unele antiturbare şi antivenin, lăsând ca în caz de lipsă de altă alternativă, adepţii lor să moară mai degrabă în cele mai crunte chinuri.
- Prin Turnul de veghe din 15 ianuarie 1961, paginile 63,64 (vezi originalul în engleză) se iau măsuri drastice de excomunicare, al acelora care nu se supun politicii lor asupra sângelui. Pe atunci încă nu a fost inventată 'libertatea de conştiinţă' nici măcar pentru fracţiunile secundare ale sângelui, aceasta a fost inventată puţin mai târziu în revista „Treziţi-vă" din 22 iunie 1982, care reia un articol publicat în **The Journal of the American Medical Association** (din noiembrie 1981). Articolul a fost pregătit de Watch Tower Society şi stabileşte foarte clar poziţia Martorilor lui Iehova asupra sângelui. Un articol mai recent este cel din Turnul de

veghe din 15 mai 1990 (română); şi 15 iunie 2000, paginile 29-31 (română). Oare însă de ce aceste concesii ale conducerii WTS? De ce în 1961 sunt interzise facţiunile secundare ale sângelui, iar în 1982, liberalizate şi lăsate la conştiinţa fiecăruia? Oare se schimbă legea lui Iehova? Mark Heber Miller, un fost misionar de marcă al Societăţii Turnul de veghe, în cartea sa de pe internet **„Messianic Confession"**, scrie că anumiţi supraveghetori din USA, erau nemulţumiţi şi nu aplicau excomunicările cerute pentru cei care acceptau sânge.

- Prin Turnul de veghe din 15 noiembrie 1967, pagina 702 (vezi originalul în engleză) sunt interzise transplantele de organe, fiind catalogate ca canibalism, interdicţia fiind în vigoare până în 1980, când în Turnul de veghe 1980 15/3 p.31, lasă transplantul de organe la decizia fiecăruia, însă fără ca cineva să-şi ceară scuze, pentru că, de pe urma acestei învăţături, este posibil să fi murit oameni, se îngroapă totul sub tăcere.

Existenţa acestui lanţ succesiv de bâlbâieli doctrinare, care şi mai care mai ciudate, ar trebui să tragă un semnal de alarmă martorilor sinceri, ca aceştia să se trezească şi să-şi dea seama că multe decizii din conducerea lor sunt pur umane, şi nu divine, şi ca orice decizii, sau interpretări umane ele pot fi greşite.
Gândiţi-vă: Oare a fost voia lui Iehova ca să se dea această învăţătură ca apoi să se corecteze? Oare au fost călăuziţi de Dumnezeu, ca timp de zeci de ani, singurul canal de comunicare al lui Dumnezeu, să înveţe lucruri greşite? Oare nu au suferit oameni, din cauză că nu au acceptat vaccinuri sau transplanturi de organe? Oare a despăgubit Societatea pe cineva care a suferit de pe urma acestor învăţături, sau şi-a cerut măcar scuze familiilor care au suferit din cauza acestor interdicţii?
Cu siguranţă că nu! Societatea Watchtower predă şi în prezent învăţături de pe urma cărora martorii suferă, cum ar fi abţinerea de la unele vaccinuri ce conţin elemente din sânge, transfuzia de sânge (sângele omolog sau doar facţiunile principale din sânge). Toate acest aspecte, şi altele a fost semnalat de mulţi alţii, oameni cu renume sau anonimi, cu dovezi clare, însă în general, martorii nu cunosc şi informaţii alternative despre problema transfuziilor, de fapt ei nu prea au voie să citească altceva!

De ce dovezile Turnului de Veghe nu sunt valabile?

Dacă analizăm textele biblice despre consumul sângelui, observăm următoarele: restricţii: ***„Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge, şi nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru să nu mănânce sânge.*** (Levitic 17:10-14). Iar această poruncă a fost validată şi în Noul Testament, căci apostolii au luat hotărârea sub inspiraţie divină: ***„să vă abţineţi…de la sânge"*** NW (Fapte 15:28,29; 21:25). Vezi şi următoarele texte: Geneza 9:3,4; Levitic 3:17; 7:22-27; Deuteronom 12:22-24; 1Samuel 14:32-34; Ezechiel 33.25.
Însă cele mai explicite texte sunt cele din: Geneza 9:3,4 şi Levitic 17:10-14, unde ne dăm seama, ce se putea face cu sângele scurs dintr-o creatură moartă, şi motivul pentru care Dumnezeu ne-a poruncit să nu mâncăm sânge.

În această privinţă, în Levitic 17:11-13 BC ne este explicat motivul pentru care mâncarea sângelui este interzisă, aici se precizează: ***„Căci viaţa trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească de ispăşire pentru sufletele noastre, căci prin viaţa din el face sângele ispăşire. DE ACEEA am zis copiilor lui Israel: „Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge, şi nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru să nu mănânce sânge. Dacă vreunul din copiii lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor vânează o fiară sau o pasăre care se mănâncă, să-i verse sângele şi să-l acopere cu ţărână."***

Dacă citim însă toate aceste texte, observăm că se interzice atât mâncarea sau consumarea sângelui ca aliment, cât şi a cărnii cu sânge, adică carnea din animale sugrumate (Fapte 15:28,29), sau din animale din care nu s-a scurs bine sângele (1Samuel 14:32-34).

Însă problema este următoarea: Turnul de veghe, susţine că aţi fi transfuzat sânge, este tot una cu a mânca sânge. Tot ei scot în evidenţă că sângele după ce a ieşit dintr-o creatură, putea fi folosit doar în două feluri: 1)să fie pus pe altar pentru ispăşirea păcatelor; 2) să fie îngropat cu pământ. Aşa explică, Turnul de Veghe, că nu putem folosi sângele în scop medical şi nici în alte feluri.

De ce nu este corectă această interpretare? Să observăm câteva aspecte:

1) În aceste porunci, interdicţia este doar **alimentară** şi **nu medicală.**
2) Porunca se referă numai la **sângele dintr-o creatură moartă, nu vie!** Deci Biblia nu vorbeşte în aceste pasaje de sângele de la o creatură vie şi folosirea lui.
3) Cine consumă carne, de fapt ei mănâncă şi sânge, chiar şi la cea mai reuşită sacrificare, sângele nu se scurge cu totul din animal, ci rămâne în carnea lui, cam 30%.
4) Dacă trecem din domeniu alimentar în cel medical trebuie să ne asigurăm că aplicăm corect poruncile şi nu după preferinţele noastre. Din păcate istoria Turnului de Veghe arată multe decizii în doctrină, pur arbitrare şi fără o judecată temeinică a tuturor aspectelor.

Să trecem la o analiză în adâncime, pentru a vedea dacă transfuziile de sânge sunt echivalente cu a mânca sânge, despre care Biblia ne spune că este păcat (Deuteronom 12:23)? Şi dacă transfuziile de sânge încalcă principiul de a acoperi sângele vărsat dintr-o creatură cu pământ, sau a-l pune pe altar?

Întrebare: Despre care sânge spune Biblia să nu-l mâncăm şi să-l folosim decât pe altar sau să-l îngropăm? Despre sângele de la o creatură vie? Sau despre sângele de la o creatură moartă?

Răspuns: sângele fie de la jertfe (Levitic 7:25-27); ori de la vreun vânat (Levitic 17:13,14); adică de la creaturi moarte, înjunghiate, omorâte pentru hrană sau pentru sacrificiile de la templu.

Deci **Biblia nu are nici o interdicţie cu privire la folosirea sângele unei creaturi vii.** Astfel acest subcapitol s-ar putea încheia aici, Biblia nu conţine nici o interdicţie cu privire la folosirea sângele unei creaturi în viaţă, şi prin urmare sunt liber sau dau sânge şi să primesc. Pentru că eu dau sau primesc

viaţă, căci sângele este ***„viaţa trupului”***. Astfel eu nu fac un rău prin aceasta; ci, chiar un bine.
Să analizăm însă şi problema: **A-ţi fi transfuzat sânge, e totuna cu al mânca?** Dacă ne gândim bine, există diferenţe între a mânca sângele unei creaturi moarte şi a primi sânge dintr-o creatură vie, chiar evreii care ţin legea lui Moise cu rigurozitate în zilele noastre, nu mănâncă sânge de nici un fel, nici preparate care conţin sânge, însă în cazuri în care implică nevoia de transfuzie aceştia **nu** o refuză, pentru că nu consideră că a mânca sânge este sinonim cu a primi sânge prin transfuzie.
Un rabin evreu din Bucureşti explică pe site-ul lui, ca răspuns la întrebarea:
„Care este opinia evreilor vis-a-vis de transfuziile de sânge? Consideră că a mânca sângele care este interzis se aplică şi la transfuziile de sânge? Daca nu se aplică, de ce? Iar dacă se aplică, de ce?”
RĂSPUNS: *„Opinia majorităţii rabinilor este că interdicţia de a mânca sânge nu se aplica la transfuzii, deoarece în cazul unei transfuzii sângele nu este mâncat, ci introdus pe cale intravenoasă în circuitul sangvin. Din punct de vedere al halaha (legea iudaica), această procedură medicală nu este considerată "mâncare".* [http://dvartora.jewish.ro/bodyraspunsuri-129.php].
De ce spun eu cu atâta tărie, că a mânca sânge, nu este totuna cu transfuzia de sânge; ei bine, în continuare voi prezenta un tabel cu diferenţele dintre aceste două practici:

A MÂNCA SÂNGE:	**AŢI FI TRANSFUZAT SÂNGE:**
Sângele care se mănâncă este de la o creatură care a decedat.	Sângele care se transfuzează este de la o creatură care nu a decedat, care este în viaţă.
Omul (şi sângele) a fost creat din ţărână, tot aşa după moarte este drept să nu fie mâncat, ci să se întoarcă în ţărână.	Sângele unui donator este viu, şi el mai bine este valorificat pentru a păstra viaţa.
Omul care mănâncă sânge consumă viaţa unei creaturi, astfel păcătuieşte, căci viaţa sufletului este în sânge.	Omul care primeşte transfuzie de sânge nu consumă viaţa, căci valoarea de viaţă a acelui sânge nu se pierde, sângele pierdut se regenerează; ba mai mult, viaţa celui ce primeşte transfuzie este perpetuată.
Omul care mănâncă sânge are alternativa să mănânci altceva, carne, legume, fructe, etc. deci consumarea sângelui nu-i este neapărat necesară.	Omul care primeşte transfuzii în unele cazuri nu are alte alternative pentru a-şi păstra viaţa, doar prin primirea de sânge care este viaţă.

Eu cred, că deoarece Biblia spune: ***„să nu mănânce sânge”***, şi nu spune: *‘să nu acceptaţi transfuzii de sânge’*, ne-fiind specifică în domeniul transfuziilor, şi

având în vedere unele diferenţe între a mânca sânge, şi aţi fi transfuzat sânge, ca fiecare creştin trebuie să decidă personal, şi nu o Organizaţie să impună un mod de acţiune.

Eu cred că acceptarea sau ne-acceptarea unei transfuzii de sânge ar trebui lăsată la decizia conştiinţei fiecăruia, din următoarele motive:

1) Deoarece în Biblia nu apare această practică (transfuziile de sânge), este riscant să dăm o interpretare şi aplicare modernă, textului unei legi antice, ce privea mâncarea şi jertfele. Această aplicare la lumea medicală modernă, dacă nu o primim prin revelaţie, mai bine o lăsăm la conştiinţa fiecăruia. Iar Turnul de veghe prin greşelile ce le-a făcut nu poate avea pretenţia unei revelaţii divine şi perfecte.
2) Având în vedere că în porunca lui Dumnezeu făcea referire la sângele dintr-o creatură moartă, iar o transfuzie este sângele de la o creatură vie, nu putem aplica interdicţia din lege, la transfuziile de sânge.
3) Interdicţia cu privire la sânge este una de **natură alimentară** şi **nu una medicală.**

Astfel aţi fi transfuzat sângele, nu e totuna cu a mânca sânge. De alt fel, mulţi oameni cu titluri grele în medicină spun că sângele este până la urma un organ, chiar dacă este în stare lichidă. El poate fi folosit ca aliment ca orice alt organ al corpului, dar el este organ sau ţesut după cum se recunoaşte şi în broşura: **„Salvarea vieţii prin sânge – În ce mod?"** Unde se spune la p.8: *„Când medicii fac un transplant de inimă, de ficat sau de un alt organ, sistemul imunitar al pacientului simte prezenţa ţesutului străin şi îl poate respinge. Şi transfuzia este un transplant de ţesut"*. Iată tot în aceea broşură se spune la p. 27: *„Martorii nu cred că Biblia conţine comentarii directe cu privire la transplanturile de organe de aceea, hotărârile referitoare la transplantul de cornee, de rinichi sau de alte ţesuturi trebuie luat de Martorul în cauză".* Oare nu putea Societatea Watchtower să spună la fel şi despre transfuziile de sânge? Oare nu era corect şi drept să spună, parafrazez citatul de mai înainte: ‚Martorii nu cred că Biblia conţine comentarii directe cu privire la transfuziile de sânge, de aceea, hotărârile referitoare la transfuzii trebuie luat de Martorul în cauză'.

Oare nu era cinstit ca elita martorilor să fi procedat astfel? Şi să ne mai gândim la un aspect, oare când un martor primeşte un rinichi sau un ficat ca transplant, oare în acel rinichi nu există sânge? Ba da, organul respectiv are o cantitate de sânge în el. Astfel vedem că se încalcă legea: ***„să vă abţineţi…de la sânge"*** dacă o interpretăm în sens universal şi nu alimentar.

Însă conducerea martorilor este specialistă să arunce praf în ochi, astfel ea aduce tot felul de argumente şi comparaţii care de care mai forţate, ca să-şi susţină poziţia.

Astfel ei aduc argumente de natură medicală prin care susţine că nu există transfuzie sigură; ci, mai sigur este tratamentul cu înlocuitori. Însă ei uită că există cazuri când înlocuitori sunt ineficienţi, chiar eu personal am discutat cu un

medic specialist pe această temă, fiind martor, şi susţinând ca un orb poziţia conducerii şi a revistelor.

Elita martorilor, aduce argumente uzând de tot felul de ilustrări care analizându-le cu atenţie se dovedesc invalide. Astfel citind cartea **„Argumente”** la p.352, unde se face comparaţia cu un pacient care nu poate să mănânce şi este alimentat pe cale intravenoasă. Acolo se sugerează că transfuzia de sânge este echivalentul cu a mânca sânge, după cum corpul se hrăneşte intravenos cu glucoză de exemplu. De ce acest argument nu e valid?

- Eşti alimentat intravenos cu ‘diferite substanţe.’ Ce se întâmplă cu aceste substanţe? Ele sunt CONSUMATE de organism.
- Acest lucru este comparat cu: eşti alimentat intravenos cu sânge. Ce se întâmplă cu sângele? Nu este CONSUMAT de organism. Transfuziile de sânge se fac NU pentru a alimenta organismul cu substanţe nutritive, se fac pentru a creşte cantitatea de sânge, pe care organismul la pierdut datorita unui accident, o operaţie etc. Sângele transfuzat este ca o ADAUGARE la cel care îl ai. El NU este consumat de organism.

O alta comparaţie asemănătoare utilizată uneori de martori, dar care nu este validă:

- Bei alcool, îţi creste alcoolemia din sânge.
- Îţi este administrat intravenos alcool, îţi creşte alcoolemia din sânge.

Vezi vor spune ei, că a mânca este totuna cu o transfuzie? Ei uită însă că:

- Bei sau mănânci sânge. Nu îţi creşte cantitatea de sânge în organism.
- Îţi este transfuzat sângele. Îţi creşte cantitatea de sânge din organism.

Astfel mi se pare foarte corect spus. Transfuzii de sânge = Transplant de sânge şi NU = a mânca sânge.

Având în vedere că medici consideră sângele ca un organ, a face transfuzii este un transplant de organ şi nu este o consumare de tip alimentară, care este oprită în Biblie. Interdicţia biblică este pur ‘gastronomică’, a nu mânca sânge şi nu una contra executării de transplant. Oricum Societatea Watchtower a liberalizat executarea de transplanturi în 1980, şi dacă ar fi fost consecvenţi ar fi lăsat la conştiinţa fiecăruia şi transfuziile de sânge. În plus, să ne întrebăm: Ce este sângele conform Bibliei?

Sângele este sufletul (viaţa) omului sau al animalului (Deuteronom 12:23), sau **viaţa** (sufletul) **trupului este în sânge** (Levitic 17:11).

Astfel fie că în mod literal ***„sângele este suflet”*** (Deuteronom 12:23 Sfânta Scriptură de la 1874), şi atunci a da sânge, sau a primi sânge, înseamnă: *a da sau a primi viaţă*, ceea ce este un lucru bun, să prelungim viaţa cuiva. Însuşi Domnul Isus a spus în Marcu 3:4: ***„Apoi le-a zis: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viaţa cuiva sau s-o pierzi?”*** Ba mai mult, Ioan 15:13 NW-2006, afirmă: ***„Nimeni nu are iubire mai mare decât aceea în care cineva îşi dă sufletul pentru prietenii săi.”*** Dacă parafrazăm, şi punem echivalenţa biblică între suflet = sânge, parafraza ar

putea fi redată astfel: *„Nimeni nu are iubire mai mare decât aceea în care cineva îşi dă sângele pentru prietenii săi.”*
Iar după cum am observat, a da o parte din sângele tău, sau a primi sânge, nu încalcă nici un principiu biblic, pentru că se uzează de sângele unei creaturi vii. Iar dacă sensul legii lui Moise simplu spus ar fi: ‘sângele reprezintă viaţa (sufletul)’. Nici în acest caz transfuzia de sânge sau de componente nu ar fi un păcat.
De aceea, când cineva ucide un animal el trebuie să-i verse sângele, lăsând ca viaţa (sufletul) să revină la Creator. Însă dimpotrivă, când cineva îţi oferă de bunăvoie o parte din sângele său, sub forma unei transfuzii de componente principale sau secundare, sau sub forma de sânge complet, îşi pierde el viaţa de pe urma acestui lucru? NU. Astfel, cel care îţi dă o parte din sânge, nu încalcă principiul biblic de a vărsa sângele (viaţa) pe pământ, pentru că acel om nu a murit ca sângele lui, adică viaţa lui, să fie înapoiată lui Dumnezeu.
Aşadar, intră sau nu intră, sub incidenţa Legii divine cu privire la sânge, o transfuzie de sânge de la o persoana care rămâne în viaţă? Nu intră. De ce? Pentru că nu moare nimeni. Dacă sângele ar fi de la un om mort, atunci acel sânge ar trebui îngropat sau aruncat pe pământ şi nu transfuzat, atunci aceea transfuzie ar fi o încălcare a principului divin.
Mai mult, daca tu îţi stochezi 1 litru din propriul sânge, care apoi îţi este reintrodus în corp, ce lege a lui Dumnezeu violezi? Legea mozaica, care cerea ca sângele dintr-un animal mort să fie vărsat pe pământ?
Păi ce viaţă iei tu fără drept? Propria ta viaţă? Daca îţi reintroduci sângele în corp peste o săptămâna, în timpul unei operaţii chirurgicale, ce viaţă iei tu?
În ce priveşte textul din Fapte 15:28,29; 21:25; unde suntem învăţaţi să ne ***„abţinem de la sânge”***, cu siguranţă că Iacob care a rostit aceste cuvinte nu s-a gândit la transfuzii când le-a rostit; ci, a nu mânca sânge, căci transfuzii nu existau în timpul lui. Dar să analizăm în continuare:

Inconsecvenţe ale Turnul de veghe!
În acest capitol vom prezenta 4 inconsecvenţe ale Turnului de Veghe în a judeca, analiza şi cântări drept şi corect problema sângelui prin prisma Bibliei:
1)Martorii lui Iehova au voie din 1980 să facă transplanturi de organe, însă nu au voie să primească o transfuzie de sânge, care de fapt este tot transplant de organ.
De ce este aceasta o inconsecvenţă? Deoarece însăşi Turnul de veghe recunoaşte că sângele e un organ sau ţesut, şi prin urmare transfuzia de sânge e un transplant de organ. De pildă, în broşura: **„Salvarea vieţii prin sânge – În ce mod?”** la p.8 se specifică: *„Când medicii fac un transplant de inimă, de ficat sau de un alt organ, sistemul imunitar al pacientului simte prezenţa ţesutului străin şi îl poate respinge. Şi transfuzia este un transplant de ţesut”.*
Iar tot în aceea broşură se spune la p. 27: *„Martorii nu cred că Biblia conţine comentarii directe cu privire la transplanturile de organe de aceea, hotărârile*

referitoare la transplantul de cornee, de rinichi sau de alte ţesuturi trebuie luat de Martorul în cauză".

A două inconsecvenţă este că transplantarea unui organ, implica automat transferul unei cantităţi semnificative din sângele donatorului care rămâne în organul respectiv. Asta mai ales daca e vorba de ficat de exemplu, când rămâne în interior până la jumătate de litru de sânge. Ori transplantul de organe e permis de Watchtower, şi prin urmare ar fi normal şi consecvent, să fie permisă şi transfuzia de sânge. Ori le interzicea pe amândouă ori le accepta pe amândouă, aceasta însemna consecvenţă!

2)Martorii nu au voie să folosească sângele şi unele componente din el, însă au voie să folosească alte componente extrase şi care provin iniţial tot din sânge.

Următorul grafic prezintă poziţia organizaţiei asupra folosirii componentelor din sânge.

Componente şi practici interzise	Componente şi practici permise
Sânge integral Plasmă Celule albe(leucocite) Celule roşii Plachete sanguine Stocarea propriului sânge pentru viitoare transfuzii.	Subcomponente ale elementelor tipărite în coloana precedentă, cum ar fi: Imunoglobulinele Preparate hemofilice (Factorul VIII şi IX) Devierea sângelui pacientului prin plămânul şi inima artificială şi alte devieri extracorporale.

Aceste poziţii sunt exprimate în revista **Treziţi-vă!** din 22 iunie 1982, care reia un articol publicat în **The Journal of the American Medical Association** (din noiembrie 1981). Articolul a fost pregătit de Watch Tower Society şi stabileşte foarte clar poziţia Martorilor lui Iehova asupra sângelui. Un articol mai recent este cel din Turnul de veghe din 15 iunie 2000, paginile 29-31.

Astfel, organizaţia clasifică elementele sângelui în componente majore şi componente minore (efectul acestei divizări fiind graficul de mai sus). Această clasificare ilustrează natura arbitrară, în stabilirea acestor reguli. Când le-a oferit Dumnezeu oamenilor autoritatea să facă astfel de divizări? Le-a spus Dumnezeu să facă astfel de departajări a componentelor din sânge? Să le interzică pe unele şi să le accepte pe altele?

Cu ce drept martorii nu permit folosirea unor componente din sânge în scopuri medicale (transfuzii, vaccinuri)?

Şi astfel aparent WTS şi corpul de guvernare ştiu exact unde în sânge se află viaţa (sufletul). Aşa se face că acum poţi transfuza o listă crescândă de componente din sânge în timp ce altele nu!?!

Ei încearcă să explice simplist, în Turnul de veghe din 15 februarie 1963 (engleză), unde se specifică motivul, şi anume pentru că ele provin din sânge.

Mai este un motiv pentru care ele sunt interzise: ele sunt transfuzate pentru a susţine viaţa! (vezi W 9 /15/ 1961; şi W 1/6/1990).
Ca motiv secundar se avansează utilizarea ne-corespunzătoare şi lipsa de respect a mii de litri de sânge, prin prelucrarea lor. Acestea sunt singurele motive pentru care fracţiunile principale de sânge sunt interzise. Acuma, de ce se permite folosirea unor fracţiuni din aceste componente principale?
Păi se avansează doua motive (W 1/6/1990, p. 31):
Primul motiv: conştiinţa unora le permite să i-a din aceste fracţiuni de sânge.
Un al doilea motiv (şi răspunsul la întrebarea „de ce" le permite conştiinţa): conştiinţa le permite să accepte aceste fracţiuni (interzise, permise şi apoi iar interzise şi permise de-a lungul timpului de Turnului de Veghe) pentru simplul fapt că ele trec şi în mod natural din corpul mamei în corpul fătului!
Problema este că şi leucocitele, care sunt componente primare, trec din corpul mamei în corpul pruncului, prin alăptare! Cu ce rezultat? Nu numai că pruncul se hrăneşte cu ele, dar acestea îi şi întăresc corpul, conferindu-i o mai buna imunitate! Însă şi Factorul VIII, care le este indispensabil hemofiliilor pentru a trăi, le susţine viaţa ca şi componentele principale, iar pentru obţinerea câtorva grame folosindu-se zeci de litri de sânge!
Deci din nou inconsecvenţă! Adică nu acceptam componentele primare pentru ca fac parte din sânge, deci sunt sânge, şi sunt folosite pentru a susţine şi întări viaţa, fiind obţinute prin manipularea lipsită de respect a milioane de litri de sânge.
Însă acceptam componentele secundare chiar daca sunt obţinute din componentele primare care fac parte din sânge, deci sunt sânge, pentru a susţine viaţa, tot obţinute prin manipularea lipsita de respect a milioane de litri de sânge; însă nu contravine legii divine, pentru simplul motiv că trec în mod natural din corpul mamei în corpul pruncului!
Problema e că pe măsura ce ştiinţa avansează rămân tot mai puţine componente principale care nu se transfera în mod natural din corpul mamei în cel al pruncului. Cred că e de prisos să mai stăruim asupra problemei.
Dar să ilustrăm problema cu componentele principale şi secundare: unui copil îi este interzis să mănânce din tortul proaspăt făcut, însă dacă acesta a luat doar boabele de struguri cu care este ornat, pe motiv ca în definitiv se găsesc şi în natura în aceeaşi stare, copilul nu a violat porunca mamei de a nu se atinge de tort?!
Sau: cum ai privi un vânzător de chiflă cu cremvuşti cu sos de roşii, maioneză, muştar, hrean, etc. (hot dog), dacă acesta ţi-ar spune că nu este moral, etic, sănătos, bine, biblic, este păgân şi periculos, să îmbuci dintr-o dată din chifla cu cremvuşti, şi să mănânci componentele principale cum ar fi: cornul, cremvuştul, etc. însă poţi să-l storci şi să mănânci grăsimea, pigmenţii, bucăţi de carme, etc. sau ale lucruri ce le poţi obţine din hot dog ca fracţiuni ale componente principale?

Iată o alta chestie ciudata: Watch Tower îţi spune ca nu ai voie sa iei nici una din cele 4 componente primare ale sângelui, dar ai voie să iei fracţiuni. De exemplu, plasma care este o componenta primara (şi deci interzisa, deşi 75% din ea este apă) poate fi descompusa în mai multe fracţiuni (care sunt permise). E ca si cum i-ai spune cuiva: *„Daca îţi pui o transfuzie cu plasma vei fi exclus*. *Dar daca îţi pui pe rând, cate o transfuzie cu componentele plasmei separat, chiar dacă le iei pe toate, nu e nici o problemă" ?!*

Vorbind în termeni figurativi, tocmai asta doresc nişte oameni, numiţi **corpul de guvernare** al Societăţii Turnul de veghe, şi **singurul canal de comunicare a lui Dumnezeu** să înghită adepţii lor, în legătură cu sângele? Adică le interzici, să doneze, să stocheze şi să folosească sânge, nici chiar propriul lor sânge, însă într-un exces de mărinimie, care este mai degrabă ipocrizie, permiţi (îngădui) ca adepţii să se folosească de anumite componente secundare ale sângelui, uitând (sau poate neştiind - ceea ce este de necrezut, căci are un corp de guvernare bine pregătit, sau poate nu?) să arate că aceste componente (fracţiuni) ale sângelui, nu se pot obţine numai aşa, pur şi simplu din nimic: *„Vă rog fracţiunea x sau y din sânge! - Vă trimitem imediat! – Poftim fracţiunea x sau y"* !?

Şi componentele secundare, se obţin numai prin donare, stocare şi prelucrarea sângelui, proceduri pe care tocmai conducerea martorilor le condamnă. Astfel, pentru a se obţine fracţiunile de sânge în cantităţile mari dorite, este necesară o cantitate uriaşă de sânge şi armate de donatori. Este de necrezut, că corpul de guvernare să nu ştie aceasta?!

3)Martorii lui Iehova nu au voie să-şi stocheze propriul sânge pentru ca ulterior să-l folosească, însă au voie să-şi scoată sângele din organism prin diferite aparate pentru: dializă, purificarea sângelui, hemodiluţie, etc.

În Turnul de veghe din 15 mai 1990 (română), p. 31,32, se învaţă că este greşit a se stoca sânge pentru a fi folosit ulterior, *„întrucât el a părăsit complet corpul, trebuie să fie aruncat, conform legii divine: „va trebui să verşi pe pământ ca apa"* – Deuteronom 12:24".

Dar se acceptă: ca sângele dintr-un pacient să fie: trecut printr-un dializor (rinichi artificial); printr-o instalaţie artificială: inimă plămân; sau printr-o hemodiluţie procedeu de diluare a sângelui, prin colectarea sângelui şi diluarea lui în nişte pungi, din care revine din nou în corp, sau aspirarea sângelui ce curge în cazul unei operaţii printr-un aparat care aspiră sângele şi îl face să treacă printr-un filtru ca apoi să revină în corp. Toate aceste situaţii Turnul de veghe le numeşte: 'o prelungire a sistemului circulator'.

Este interesant că Turnul de veghe lasă la conştiinţa martorilor, chiar sângele care a ieşit din corp printr-un tub care merge într-un aparat de curăţare a sângelui, însă aparatul se opreşte, de pildă se spune la p. 31*: „când instalaţia artificială inimă-plămân este oprită în timp ce chirurgul face o verificare…"*

Ei aduc argumentul că şi inima mai se opreşte câteva momente, şi tot aşa şi sângele ieşit în sistemul sanguin exterior se mai poate opri. Întrebarea cheie pe

care o pune Turnul de veghe pentru ca orice martor să afle dacă respectă legea lui Dumnezeu cu privire la sânge este următoarea: *„din punct de vedere al Scripturilor este mai important să se determine dacă sângele care se scurge din zona în care se face operaţia face încă parte din corp."*

Haideţi să ne gândim puţin: care este diferenţa dintre a stoca sânge şi a scoate sângele din tine pentru curăţare şi al transfera înapoi? Cam tot acolo, căci sângele tot iasă din corp, fie că este pus în pungă, fie trece printr-un tub într-un aparat, de unde revine, problema e simplă, nu e important cât de repede revine în corp, nici în ce este pus, sau prin ce trece, sau că este un circuit închis ataşat la corp, Biblia spune clar: ***„ci să-l verşi pe pământ ca apa."*** – Deuteronom 12:24. Dacă Turnul de veghe ar fi consecvent, nu poate spune despre sângele stocat că *„întrucât el a părăsit complet corpul, trebuie să fie aruncat, conform legii divine: „va trebui să verşi pe pământ ca apa" – Deuteronom 12:24"*. Iar despre sângele ce trece prin nişte tuburi că încă face parte din corp în circuitul sanguin exterior!? Oare sângele, când se face dializă sau alte procedee de purificare, mai este el în corp? Poate să declare vreun martor că tuburile şi aparatele respective fac parte din corpul lui? Poate să spună el că *„din punct de vedere al Scripturilor…sângele care se scurge din zona în care se face operaţia face încă parte din corp."?*

Păi nu poate spune aşa ceva? Şi atunci ce mai putem spune? Că Turnul de veghe este inconsecvent, şi inventează aşa numita: 'prelungire a sistemului circulator'. Cine ar putea crede şi susţine o astfel de aberaţie în care să spui că sângele ieşit din tine, de fapt nu a ieşit?! Numai cineva care trunchiază adevărul şi alege cei convine.

4)Martorii nu au voie să primească vreun vaccin ce conţine sânge sau componentele principale din sânge, însă pot mânca carne, care conţine mai mult sânge decât un vaccin.

În cazul consumatorilor de carne, un animal de 100 kg (exemplu porcul), are circa 7 litri de sânge, care este transportat pretutindeni în masa de carne prin artere si vene (vizibile si invizibile cu ochiul). Autorităţile veterinare susţin că datorita marii puteri de coagulare a sângelui, chiar si la cea mai reuşita sacrificare, sângele nu se scurge total din animalul sacrificat, ci rămâne în carnea animalului în proporţie de circa 30%, dând o culoare roz roşiatic cărnii, deci o sângerare perfecta, 'coşer' nu există şi oricum s-ar strădui cineva care mănâncă carne să nu mănânce sânge, tot ar mânca sânge.

Astfel într-o viaţă de om, un om care ar mânca chiar moderat carne, ar mânca împreuna cu carnea, o cantitate însemnată de sânge, şi aceasta cantitate ar fi cu mult mai mare, faţă de acel vaccin minuscul primit de cineva împotriva turbării sau împotriva muşcăturii unui şarpe şi poate şi mai mare ca primirea unei transfuzii moderate.

Iată ce inconsecvenţa este interzicerea medicamentaţei sangvine! Oare aşa doreşte Iehova Dumnezeu să îi interpretam poruncile? Oare aşa le-ar fi interpretat, Fiul Său, Domnul nostru Isus Cristos?

Ne aducem aminte de cuvintele Lui din Matei 23:24 BC: ***„Povăţuitori orbi, care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila!”*** Oare nu face Turnul de veghe cu regulile omeneşti şi arbitrar hotărâte, oare nu strecoară ţânţarul (vaccinurile) şi nu înghite cămila (carnea cu sânge)?

Desigur, acesta nu înseamnă să mâncăm cu bună ştiinţă: sânge, preparate din sânge (exemplu: sângerete) sau carne de la animale sugrumate din care nu s-a scurs sângele la modul normal. Însă, din considerentele arătate mai sus, transfuziile de sânge şi vaccinurile din sânge ar trebui privite ca o problema medicală, şi nu ca mâncare de sânge, ce nu pot fi puse sub jurisdicţia abţinerii de a mânca sânge. Acceptarea acestor doua proceduri medicale este o problema călăuzire prin Spiritul Sfânt, şi o problemă de conştiinţă a fiecărui credincios, care alături de transfuziile ne-sangvine şi transplantele de organe pot contribui la menţinerea sănătăţii şi a vieţii pacienţilor.

Ce este de făcut?

Fără a avea pretenţia că am epuizat acest subiect, vreau doar să mai precizez, că nu neg în unele cazuri, foloasele înlocuitorilor de sânge ca dextranul, soluţia salină, etc., nici faptul că uneori transfuziile de sânge sunt periculoase din cauza ne-testării suficiente a sângelui donat.

Însă martorii lui Iehova exagerează, când nu acceptă nici măcar propriul sânge ca să fie stocat şi folosit mai târziu. Sau când nu acceptă nici chiar în situaţii limită derivate din sânge ca: eritrocite, leucocite, etc. Sau când poartă cu ei tot timpul şi în mod obligatoriu o hârtie care conţine o directivă medicală, un document semnat, prin care cel care îl poartă, ordonă cadrelor medicale ca indiferent de situaţie să nu i se administreze sânge, care de fapt în Biblie este ***„viaţă”***.

Nu voi încheia acest capitol, înainte de a spune că pentru un martor a accepta o transfuzie de sânge, chiar într-o situaţie critică, poate atrage după aceea excluderea din Organizaţie. Deci în gândirea Organizaţiei această practică este echivalentă cu păcatul adulterului, însă curios dacă un martor mănâncă lucrurile jertfite idolilor, care de fapt apar în aceeaşi listă cu abţinerea de la sânge (Fapte 15:28,29), e posibil să nu fie nici măcar mustrat judiciar, vi se pare corectă şi dreaptă o astfel de teologie? Deci în loc ca problema transfuziilor să fie o chestiune personală, deoarece biblia nu tratează această chestiune, ea a devenit o chestiune din care s-au făcut multe reguli şi hotărâri care se dovedesc a fi: omeneşti, arbitrare şi chiar hilare.

Pe lângă toate acestea mai există o soluţie şi pe care eu ca creştin o recomand, ori de câte ori am ocazia, şi anume: **credinţa cu adevărat în Domnul Isus şi în sângele vărsat de El**, nu numai pentru păcatele noastre; ci, şi **pentru bolile noastre.**

În timp ce martorii aruncă cu praf în ochi când spun că ‘sângele cu adevărat salvator este a lui Isus’ căci ei nu cred cu adevărat în vindecările prin credinţă, însă noi ca creştini născuţi cu adevărat din Dumnezeu, ar trebui să atragem totdeauna atenţia, că Isus a purtat nu doar păcatele noastre când a fost răstignit;

ci, şi bolile noastre, după cum se spune la Matei 8:16,17: ***„Seara, au adus la Isus pe mulţi îndrăciţi. El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate, şi a tămăduit pe toţi bolnavii, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: „El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre."***

Este curioasă o schimbare de situaţie, şi anume pe vremea lui Isus, oamenii, credeau că Isus are putere de sus de a vindeca, pentru ei nu era o problemă să creadă în vindecări, însă ei se poticneau când Isus a declarat că are putere să ierte păcatele (Matei 9:1-8), aceasta pentru ei era o blasfemie. Cu toate că nu înţelegeau că a ierta păcatele poate implica şi vindecarea şi invers, a vindeca implică a ierta păcatele (citeşte cu atenţie: Isaia 33:24; Iacob 5:14-16). În zilele noastre există o situaţie inversă, oamenii cred că Isus iartă păcatele, dar nu mai cred că Isus poate vindeca bolnavii, câtă inconsecvenţă. (Evrei 13:8)!

Revenind la întrebarea: **ce este de făcut?** Nu voi încheia până nu a trage atenţia că Martorii lui Iehova acceptând şi promovând învăţătura Turnului de Veghe, despre interdicţia cu privire la transfuziile de sânge, se fac vinovaţi cu privire la 'vină de sânge'. Dacă Turnului de Veghe condamnă creştinătatea pentru ,vina de sânge' pe care unii lideri ai ei au adus-o, deoarece au binecuvântat: armele şi războiul, sacrificând milioane de tineri pe altarul războiului. Nici vina Turnului de Veghe nu este mai prejos, căci ei au sacrificat pe altarul unei concepţii omeneşti despre tratamentele medicale cu sânge: tineri, bătrâni, copii şi mame, atât prin interzicerea: vaccinurilor, transplantului de organe şi transfuziilor.

Doar pe linkul: http://www.ajwrb.org/victims/index.shtml sunt prezentaţi aproape 100 de oameni care au murit din cauza acestei interdicţii.

De aceea, dacă nu vrei să fi părtaş la 'vina de sânge' ca ierarhia martorilor lui Iehova, îţi recomand următoarele schimbări: căieşte-te sincer, şi spune-i lui Dumnezeu: că-ţi pare rău că ai promovat o interpretare omenească, pe post de lege divină, ceri să te lumineze, să te ierte şi să te ajute să cunoşti adevărul Său nealterat de oameni!

TRADUCEREA LUMII NOI A SFINTELOR SCRIPTURI:

Traducerea Lumii Noi (în engleza, New World Translation) este traducerea Bibliei oficială, a Martorilor lui Iehova.

Cu toate că martorii lui Iehova laudă mult traducerea lor a Bibliei ,ca fiind cea mai bună şi exactă, însă în realitate dacă o compari cu textul ebraic şi cel grecesc, această traducere în multe puncte este inexactă şi părtinitoare, pentru a susţine doctrinele Turnului de Veghe.

Raymond Franz în cartea **„Conflictul Conştiinţei"**, la pagina 50, în nota de la subsol a scris: *„Traducerea Lumii Noi nu conţine nici un nume de traducător şi este prezentată ca o lucrare anonimă a "Comitetului de Traducere a Lumii Noi." Ceilalţi membrii ai acestui comitet erau Nathan Knorr, Albert Schroeder şi George Gangas. Fred Franz însă, era singurul cu suficiente cunoştinţe în*

limbajul Bibliei pentru a încerca o traducere de acest tip. El studiase greaca timp de doi ani la Universitatea din Cincinnati, dar era autodidact în ebraică."

La conferinţa de la Cluj-Napoca, din 2007, Raymond Franz (nepotul lui Fred Franz care a fost traducătorul principal), ca urmare a întrebării mele despre exactitatea NW, a recunoscut în finalul răspunsului său, că NW este totuşi o traducere părtinitoare pentru a susţine doctrina WTS.

Deşi ea a apărut tradusa în întregime şi în românește în 2006, ea a fost citată în publicaţiile organizaţiei din limba romana şi înainte, fiind astfel folosita şi de către Martorii romani încă înainte de 2006.

Aceasta scurtă analiză nu doreşte decât să atragă atenţia creştinilor asupra unei Biblii care pe nedrept se poate numi aşa, să dezvăluie câteva din metodele folosite la falsificarea Cuvântului lui Dumnezeu şi adaptarea Lui la doctrinele prestabilite ale religiei Martorilor lui Iehova.

Este de asemenea necesar să clarific de la bun început ce înseamnă să acuzi o traducere a Bibliei de părtinire doctrinară. Deşi în general traducerile Bibliei, reflectă fiecare într-o oarecare măsură, convingerile doctrinare ale traducătorului, unele traduceri sunt **prea părtinitoare** ajungând pană în punctul în care **distorsioneaza grav înţelesul Bibliei,** cum este cazul în traducerea NW. Însă din partea unei Organizaţii care pretinde că este singura religie aprobată de Dumnezeu, că este restabilirea adevăratului creştinism, că are cea mai bună traducere a Bibliei, nu trebuie să ne aşteptăm să avem de face cu o traducere părtinitoare. Scopul acestei traduceri era de a repara unele greşeli de traducere, însă a făcut altele tot foarte grave, şi cu scopul de a susţine doctrinele Turnului de Veghe, acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple.

Cu toate că în prefaţa acestei traduceri, se spune: *„Dat fiind că îl iubesc pe Autorul divin al Sfintelor Scripturi, traducătorii lucrării au socotit drept o mare responsabilitate transmiterea gândurilor şi declaraţiilor sale cât mai fidel posibil. Ei au simţit o responsabilitate la fel de mare şi faţă de cercetătorii sârguincioşi ai Bibliei a căror salvare eternă depinde de traducerea Cuvântului inspirat al lui Dumnezeului Preaînalt"*.

Pentru textele care vor fi discutate cititorul poate verifica ce s-a spus consultând propria (daca poseda una!), Traducere Interliniară a Regatului a Scripturilor Greceşti folosită de Martorii lui Iehova. Aceasta traducere interliniara are tipărită pe partea dreapta a paginii ediţia din 1984 a Traducerii Lumii Noi a Noului Testament. Pe partea stânga se afla textul în greceşte din 1881 al lui Westcott-Hort cu propria traducere interliniară cuvânt cu cuvânt din 1985 (ediţia I –a 1969) a Societăţii Turnului de Veghe, care este tipărită dedesubtul cuvintelor greceşti ale lexiconului Westcott-Hort.

Editorii Traducerii Interliniare a Regatului explica scopul acestei lucrări: *„Traducerea interliniara cuvânt cu cuvânt şi Traducerea Lumii Noi sunt aşezate paralel în pagină astfel încât să poată fi făcute comparaţii între texte. Doar aşa se poate determina acurateţea oricărei traduceri moderne"*(!?)

Numai comparând versiunea **The Kingdom Interlinear**, care este un interliniar grec-englez, acesta a fost retipărit de Societate în 1985 şi este mult mai literal ca Traducerea Lumii Noi, observi diferenţe şi tendinţe care favorizează doctrina Turnului de Veghe.
Fără a mă complica în a cita păreri pro şi contra faţă de această Traducere, prefer să vă descriu direct faptele, adică mai multe feluri de greşeli. O prima metoda angajata în deformarea Scripturii este:

Adăugarea de cuvinte:
O primă categorie de falsuri în Traducerea Lumii Noi, este cea a cuvintelor introduse în plus, să dau câteva exemple:
textul din Evrei 9:27 care conform cu NW–2000, sună astfel: ***„Şi, aşa cum oamenilor le este rezervat să moară o dată <u>pentru totdeauna</u>, iar după aceea o judecată,”*** cuvintele ***„pentru totdeauna”***, nu apar în textul grecesc nici în interliniarul Societăţii; ci, sunt introduse în plus, făcând ca doctrina despre judecata morţilor să fie perimată. Probabil observând acest lucru în ediţia: NW – 2006 este redat mai corect: ***„Şi, aşa cum oamenilor le este rânduit să moară doar o dată, iar apoi vine judecata”.***
Martorii lui Iehova au un limbj propriu, acest limbaj apare şi în Biblia lor, ca de exmplu, ei traduc cu ***„mormânt de amintire”***, sau ***„morminte de amintire”*** (Matei 23:29; Ioan 5:28; Matei 27:52,60; Marcu 6:29; Ioan 11:17), dar în greacă este ***„mormânt”*** sau ***„morminte”***, fiind vorba de un mormânt individual sau morminte colective (cimitir). Această adăugare, nu aduce nici o clarificare în plus, ba chiar o această expresie poate încurca, oamenii pot înţelege diferit această expresie: ***„mormânt de amintire”***, pe când expresia ***„mormâmt”***, se înţelege clar că e vorba de un mormânt sau de morminte, şi chiar dacă pentru martori expresia este clară, pot fi publicaţii care să explice o expresie sau alta, sau la nota de subsol.

Tot la fel expresia din greacă pentru instrumentul cu care a fost ucis Domnul Isus este ***„σταυρος”*** („stauros” – 1Corinteni 1:17), sau ***„σταυρου” („stau”*** la genitiv) – care apare de 14 ori în textul Noului Testament, în următoarele pasaje: Matei 27:40,42; Marcu 15:30,32; Luca 23:21; Ioan 19:19,31; 1Corinteni 1:18; Galateni 5:11; Efeseni 2:16; Filipeni 2:8; 3:18; Coloseni 1:20. Alte forme gramaticale derivate ale cuvântului „stauros” sunt: ***„σταυρον”*** („stau” la acuzativ) şi ***„σταυρω”*** („stau” la dativ). „Stauron” apare de 10 ori în Noul Testament în următoarele pasaje: Matei 10:38; 16:24; 27:32; Marcu 8:34; 15:21; Luca 9:23; 14:27; 23:26; Ioan 19:17; Evrei 12:2. Iar ***„stau”*** de 4 ori în următoarele texte: Ioan 19:25; Galateni 6:12,14; Coloseni 2:14.
Ei traduc această expresie când cu ***„stâlp”*** când cu ***„stâlp de tortură”***, unde este consecvenţa cu care se laudă?
În Matei 10:38; 16:24; Marcu 8:34; 15:21; Luca 9:23; Luca 14:27; Luca 23:26; Ioan 19:17; Evrei 12:2; Ioan 19:25; Galateni 6:12,14; Coloseni 2:14;

1Corinteni 1:17,18; Matei 27:40,42; Marcu 15:30,32; Ioan 19:19,31; Galateni 5:11; Efeseni 2:16; Filipeni 2:8; 3:18; Coloseni 1:20; este ***„stâlp de tortură”***. Iar în Matei 27:23; Luca 23:21, Ioan 19:20, este doar ***„stâlp”***. În greacă, ***„stauros”***, iniţial a avut sensul de ***„stâlp”***, ulterior el a primit şi sensul de cruce. Astfel î.e.n. Deja această expresie a avut şi sensul de cruce.

În ce priveşte cuvântul: ***„stauros”***, Societatea Turnul de Veghe recunoaşte, că pe lângă sensul originar a lui ***„stauros”***, acesta a primit ulterior şi sensul de cruce. Astfel în cartea: **„Reasoning From the Scriptures”**, 1987, p. 89, şi în W 15/2 1960 p.127 (eng.), se învaţă că *„mai târziu”*, stălpul avea o mică bucată de lemn transveresală. Când *„mai târziu”*, în ce an?

Multe publicaţii Watchtower [**Truth that Leads to Eternal Life**, 1968, pp. 142-143; **Awake!**, 8 May 1969, p. 4; **Reasoning**, pp. 90-91; **Watchtower**, 15 August 1987, p. 22; **Insight**, Vol. 1, pp. 1191; **Watchtower**, 1 May 1989, pp. 23-24], citează **„Vine's An Expository Dictionary of New Testament Words”**, 1948, Vol. 1, p. 256, care declară că stauros a căpătat sensul de cruce, de abia în sec. III e.n.

În **Treziţi-vă!** Din 22 martie p. 11, în care s-a publicat un articol prin care Nicholas Kip, susţinea că schimbarea din stâlp în cruce, a avut loc în zilele împăratului Constantin (312-337 e.n.). În concluzie, impresia oferită de WTS este că stauros a primit sensul de cruce, doar între 250 – 315 e.n.

Dar acest lucru nu poate fi cazul, pentru că cuvântul stauros menţionat regulat la romani ca metodă de răstignire, datează încă dinaintea lui Cristos în secolul III î.e.n. Încă de atunci la Romani, la lemnul vertical (la stâlp) era inclus şi patibulum, adică lemnul orizontal, ceea ce este de neconceput, ca cuvântul staruros să aibă sensul vechi, iniţial de stâlp simplu. Astfel există referinţe istorice la răstignirea pe cruce, descrisă în al treilea şi al doua secol î.e.n. (înaintea lui Cristos) cât şi din primul secol î.e.n. (înaintea lui Cristos).

Referiri la ***„stauros”***, în formă de cruce, datează din al treilea-lea secol î.e.n. Din timpul războaielor punice (primul război: 264-241 î.C; al doilea război: 218-201 î.e.n.; al treilea 149-146 î.e.n.).

Citatele următoare de la Plaut (250 – 184 î.e.n.), Seneca (4 î.e.n. – 65 e.n.), şi Tacitus (55-115 e.n.), care au scris din secolul III î.e.n. până în al doilea secol e.n. arată fără echivoc că (1) Punctul crucial ar putea include o patibulum sau furca (ambele însemnând „traversă”), victime transportau patibulum înainte de răstignirea lor.

De pildă, un pic de reflecţie asupra istoriei cuvântul „car” (engleză), va arăta că etimologic acest cuvânt vine din latinescul „carrus” şi a însemnat „car de război”. Ulterior căpătând sensul de automobil, şi rămânând la acest sens.

Tot la fel „stauros”, la început a avut sensul de ***„stâlp”***, înainte de Cristos însă, a căpătat sensul şi de ***„cruce”***.

Pentru studiu amănunţit în acest sens, vezi publicaţia: **„Despre crucea lui Cristos?”**

Un alt exemplu de adăugare de cuvinte, este cel din 1Timotei 3:8, unde apare în greacă cuvântul: ***„diakonos”***, tradus în alte traduceri cu ***„diaconii”*** BCR sau ***„slujitorii”*** CLV, doar în Traducerea Lumii Noi s-a mai adăugat un cuvânt, fiind tradus cu: ***„slujitorii ministeriali”*** (NW – 2000); sau ***„slujitorii auxiliari”*** (NW–2006), ca să se potrivească cu Organizarea martorilor lui Iehova care le spune la diakoni, ***„slujitori ministeriali”***, mai nou: ***„slujitorii auxiliari”***, însă dacă Pavel dorea să-i numească aşa, ar fi scris aşa, însă el scrie doar: ***„slujitorii”*** („diakonos”).

În Romani 8:28, expresia ***„toate lucrurile”*** este schimbată cu, ***„toate lucrările sale”***. Lucrul acesta sugerează că Dumnezeu nu controlează şi lucrează ***„toate lucrurile”***, împreuna pentru binele acelora care-l iubesc pe Dumnezeu; ci, doar acele lucruri sau lucrări pe care El însuşi le face şi asupra cărora El are controlul. Aceasta retraducere îngăduie ca crezul lor să fie despre un Dumnezeu mărginit, care nu are control asupra tuturor lucrurilor, ceea ce este o foarte slaba percepţie a Atotputerniciei Sale.

Scoaterea sau omiterea de cuvinte:

„Traducerea Lumii Noi” în românește (NW) sau **„New World Translation”** în engleza, omite sau scoate ori de cate ori este nevoie, cuvinte cheie, atunci când păstrarea lor în text contrazice învăţătura Martorilor lui Iehova. Cel mai strigător exemplu este Romani 8:1. Iată redarea lor: ***„Prin urmare, pentru cei care sunt în comuniune cu Cristos Isus nu există nici o condamnare”*** (NW – 2000) sau ***„Prin urmare, pentru cei ce sunt uniţi cu Cristos Isus nu este nici o condamnare”*** (NW–2006), traducerea NW, omite cuvântul ***„acum”***. Aceasta omitere este în mod evident motivată de faptul că Martorii lui Iehova nu au siguranţa salvării, şi nu cred că cineva poate pretinde ***„acum”***, să fie scăpat de condamnare, ei nu cred cu adevărat că prin credinţa şi comuniunea lui Cristos nu mai eşti sub condamnare; ci, ei cred că doar la sfârşitul lumii scapi de condamnare, când intri în lumea nouă.

Ar trebui de asemenea menţionat Ioan 14:14. În NW. acesta se citeşte, ***„Daca cereţi vreun lucru în numele meu, eu îl voi face”*** (NW–2000) sau ***„Dacă veţi cere ceva în numele meu, voi face.”*** (NW–2006). Totuşi textul grecesc din „Kingdom Interliniar Translation are expresia ***„meu”*** după ***„cereţi”***. De aceea, ar trebui tradus: ***„Daca voi îmi cereţi mie ceva, voi face”.*** Este adevărat că unele manuscrise greceşti de mai târziu au omis acest cuvânt, însă majoritatea celor timpurii l-au inclus, iar cele mai moderne ediţii ale Noului Testament Grecesc, inclusiv cele folosite de Martori în crearea NW, îl includ. De aceea s-ar fi cuvenit să aibă menţionată această variantă intr-o notiţă, însă este de aşteptat ca lucrul acesta să fie aşa deoarece martorii cred cu tărie că rugăciunea la Isus Cristos este greşită.

Următoarea metoda de deformare a Biblie este:

Schimbarea de cuvinte:

În Matei 5:3, Domnul Isus spune: ***„Fericiţi sunt cei săraci cu spiritul, pentru că al lor este Regatl cerurilor”***. (o traducere literală a textului grecesc), în NW,

apare altcumva: ***„Fericiţi sunt cei conştienţi de necesităţile lor spirituale, căci al lor este Regatul cerurilor!”*** Vedem în acest caz, că versiunea NW, schimbă expresia: ***„săraci cu spiritul”*** cu ***„conştienţi de de necesităţile lor spirituale”***. Ei parafrazează, cu toate că în prefaţă ei spun că este o traducerea care are responsabilitatea de a transmite cât mai fidel declaraţiile lui Dumnezeu, şi nu ca o versiune a Bibliei parafrazată, ca de exemplu: **Noul Testament pe înţelesul tuturor** care există în limba română, şi care precizează în prefaţă: *„...în traducerea actuală, s-au folosit adesea mai multe cuvinte pentru a traduce un singur cuvânt din limba greacă. în multe privinţe, metoda folosită ar putea fi considerată o parafrazare. Or, a parafraza înseamnă a reda conţinutul integral al unui text, deşi uneori intr-o altă formă, de obicei dezvoltată. De aici, rezultă şi subtitlul cărţii - pe înţelesul tuturor...” - Living Bibles International. Tipărită în română în prima ediţie în 1984, iar a doua ediţie în 1990.*

NW, schimbă anumite cuvinte, care schimba înţelesul atât de clar, încât falsifică sensul textului, astfel în 1Corinteni 14:14-16, expresia: ***„spiritul”*** este înlocuită cu ***„darul”*** şi ***„dar al”***, de cei ce au tradus versiunea NW, care în prefaţă spuneau că: „*transmiterea gândurilor şi declaraţiilor sale cât mai fidel posibil”*, iată cât de fidel le-a transmis, făcând înlocuiri incorecte şi care schimbă sensul textelor, schimbând cuvântul ***„spiritul”*** cu ***„darul spiritului”***. Rezultatul este înlăturarea contrastului lui Pavel dintre propriul său „spirit” şi „darul Spiritului Sfânt” făcându-se o confuzie. Observaţi următoarea comparaţie a textului între NW–2006:

„Căci, dacă mă rog într-o altă limbă, darul spiritului care mi-a fost dat se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga prin darul spiritului, dar mă voi ruga şi cu mintea. Voi cânta laude prin darul spiritului, dar voi cânta laude şi cu mintea. Altminteri, dacă aduci laude printr-un dar al spiritului, cum va zice „Amin“ la cuvintele tale de mulţumire cel ce este un om de rând, de vreme ce nu înţelege ce spui?”

Şi NTTF–2008 (o traducere ultra-literală a textului grecesc):

„Pentru că, dacă mă rog într-o limbă, spiritul meu se roagă; dar mintea mea este fără rod. Deci cum este? Mă voi ruga cu spiritul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu spiritul dar şi cu mintea. Altfel, dacă ai să binecuvântezi în spirit, cum va zice Aminul la mulţumirea ta, omul cel ocupând locul celui simplu; întrucât nu ştie ce zici?”

Care este rostul acestei schimbării, pentru că martorii nu înţeleg ce înseamnă să te rogi cu spiritul tău, ei au înlocuit Cuvântul sacru şi infailibil al lui Dumnezeu cu cuvântul lor, pentru ca oamenii să înţelegă că este vorba de un dar al Spiritului Sfânt, şi nu spiritul tău, FALS.

S-a observat mai devreme că în 1Corinteni 14:12-16, expresiile: ***„darul”*** şi ***„dar al”*** sunt adăugate schimbând ***„spiritul”*** omului în ***„darul spiritului” şi „dar al spiritului”***. În alte locuri NW, parafrazează frecvent simplul cuvânt ***„spirit”,*** spre exemplu, în Evrei 12:9, ***„Tatăl spiritelor”***, devine ***„Tatălui vieţii***

noastre spirituale”, tot la fel şi în Evrei 12:23. Iar în Galateni 6:18, ***„spiritul vostru”*** este redat: ***„spiritul pe care îl manifestaţi”*** ! Astfel se denaturează sensul Scripturii, care vorbeşte în aceste pasaje de spiritele din cer, fie cu referire la îngeri (Evrei 12:9), fie cu privire la creştinii (Evrei 12:23), fie de spiritul omului şi nu de spiritul (atitudinea) manifestat de creştinii galateni cum încearcă să sucească traducerea NW (Galateni 6:18).

Astfel descrierea lui Iuda a unor anumiţi oameni ***„care n-au Duhul”*** BCR devine în NW, ***„oameni …fără spiritualitate”*** (Iuda 19), şi astfel este stricat sensul cuvintelor lui Iuda, şi nu este de mirare, căci mulţi martori în inima lor nu sunt siguri dacă au sau nu Spiritul Sfânt.

Un exemplu şi mai limpede se găseşte 1Ioan 4:1-6. Ioan tocmai a afirmat că noi ştim că comuniunea noastră cu Dumnezeu este sigură ***„prin*** (în engleza chiar, ***„datorita spiritului”***, n.tr.) ***spiritul pe care ni l-a dat”*** (1Ioan 3:24). Următoarea propoziţie (1Ioan 4:1) din NW spune: ***„Iubiţilor, să nu credeţi orice exprimare inspirată, ci verificaţi exprimările inspirate...”*** (4:1). Nimeni nu ar bănui vreodată că această redare ***„exprimare inspirată”***, traduce acelaşi cuvânt grecesc ***„pneuma”***, care acum este tradus ***„spirit”*** în 3:24 (vezi, de asemenea, 4:2, 3, 6). Deci în loc să fie consecvenţi, ei traduc părtinitor acelaşi cuvânt din greacă pentru a se potrivi interpretărilor şi teologiei lor.

În 1Timotei 4:1 (NW–2006), se redă următoarele în NW: ***„Totuşi, cuvintele inspirate spun clar că, în timpurile care vor veni, unii vor renunţa la credinţă, dând atenţie unor cuvinte inspirate care induc în eroare şi unor învăţături ale demonilor, prin ipocrizia oamenilor care spun minciuni şi care sunt însemnaţi cu fierul roşu în conştiinţa lor”***.

În acest pasaj se vorbeşte de ***„învăţături ale demonilor”***, iată că nu orice învăţătură este neapărat o învăţătură divină, ci există învăţături demonice, adică învăţături care vin de la demoni prin oameni. Ce este trist în traducerea Lumii noi (NW), este că falsifică Cuvântul lui Dumnezeu. În greacă pentru expresia care apare de două ori: ***„cuvintele inspirate”***, sunt forme gramaticale a expresiei: ***„pneuma”***, care însemnă: spirit, duh, suflare, vânt, etc. Chiar Interliniarul Regatului făcut de WTS (ediţia 1985), traduce sub primul cuvânt grecesc cu ***„spirit”***, şi sub al doilea cuvântului grecesc cu ***„spirite”***. Astfel traducerea corectă este: ***„Dar Spiritul spune clar că în timpurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, luând aminte la spirite înşelătoare şi la învăţăturile demonilor”***.

Ca o mică paranteză o spun, că traducerea NW, omite sau scoate cuvinte, adaugă cuvinte, înlocuieşte cuvinte, ne întrebăm, ce spirit a fost în spatele comitetului de traducere, care-şi permite să trunchieze şi să falsifice Cuvântul lui Dumnezeu după bunul lor plac?

Un exemplu, scurt, pentru a nu devia prea mult de la subiect, expresia simplă grecească ***pneuma*** = ***spirit***, este tradusă când cu: *spirit,* când cu: *cuvinte inspirate* atât pentru spirit la singular cât şi pentru spirit la plural (1Timotei

4:1), când cu *dar al spiritului* (1Corinteni 14:14-16), *declaraţie inspirată* (1Ioan 4:1), *spiritualitate* (Iuda 1:19), *necesităţi lor spirituale* (Matei 5:3), etc.
Acum ne întrebăm, oare Dumnezeu nu a ştiut să scrie Biblia, de a trebuit după aproapte 2000 de ani să vină nişte oameni şi schimbe cuvântul simplu: *spirit* cu alte cuvinte, care îngreuează înţelegerea nu o uşurează, şi de fapt falsifică sensul textului. Cu siguranţă că spiritul fie spiritul Sfânt, fie îngeri, fie demoni, nu sunt: cuvinte inspirate, nici exprimări inspirate, nici spiritualitate, etc. Sau Dumnezeu să fie agramat şi să nu ştie să folosească cuvinte şi să-şi inspire Cuvântul?!?
Care Spirit a încurajat un comitet de traducere a Bibliei, să scoată, să adauge sau să înlocuiască cuvinte din Scriptură? Cred că numai spirite de-a lui Satan, numai spiritul lui Anticrist, ar putea face aşa ceva, căci el urăşte pe Cristos şi Cuvântul Lui nefalsificat. Dacă oamenii iubesc Biblia, ce să-i facă ca să-i înşele, le dă o Biblie, chipurile ‚perfecă', dar în realitate distorsionată până acolo încât omul numai găseşte CALEA, pe Cristos, găseşte o altă ‚cale': ORGANIZAŢIA, singura deţinătoare a adevărului şi a unei traduceri perfecte a Bibliei !!!
O altă problemă a NW, este introducerea în plus a Numelui divin! Dacă Traducerea Lumii noi a Sfintelor Scripturi (NW), ar fi căutat adevărul şi numai adevărul, atunci nu au fi introdus numele ***„Iehova"***, în pasaje în care el în original nu apărea! În pasaje în care el este dezonorat, sau în pasaje în care textul se referă la Isus Cristos şi nu la Tatăl!
În NW, numele de ***„Iehova"***, apare de 6973 de ori în Scripturile ebraice, în timp ce în manuscrisele ebraice, Numele divin sub forma tetragramei apare doar de 6828 de ori, vezi în acest sens: Biblia Hebraica (BHK) de R. Kittel, a șaptea, ediție, a opta și a noua (1951-1955) şi în Biblia Hebraica Stuttgartensia (BHS), ediția 1977, ambele versiuni sunt versiunile de bază în traducerea NW.
Din aceste 6828 de ori, Traducerea Lumii Noi, redă Tetragrammaton ca „Iehova" în toate aparițiile cu excepția Judecători 19:18. Iar în plus, traducerea Traducerea lumii Noi (NW) a introdus numele de 146 de ori, faţă de manuscrisele ebraice.
Motivele explicate de ei în **Traducerea lumii Noi cu referinţe**, pentru introducerea a 146 de ori în plus, sunt:
1) Pe baza citirilor în LXX (Septuaginta), s-a restaurat Tetragrama în trei locuri și anume, în: Deuteronom 30:16, 2Samuel 15:20 și 2Cronici 3:1, unde notele de subsol din BHK dă: tetragrama.
2) Potrivit BHK și notele de subsol BHS, în Isaia 34:16 și în Zaharia 6:8, ar trebui să fie citit numele divin în loc de pronume singular „Meu".
3) Un alt argument adus este că *„Soferimii căzuseră în capcana fricii superstiţioase de a pronunţa numele „Iehova", de aceea l-au înlocuit în 134 de locuri cu Adonái (Domnul) şi în câteva locuri cu Elohím (Dumnezeu). Masora enumeră aceste modificări"* (cartea: SI, Studii asupra Scripturilor inspirate și a cadrului lor Studiul numărul 5 — Textul ebraic al Sfintelor Scripturi).

Trei şcoli masoretice au contribuit la dezvoltarea sistemului de marcare vocalică şi cu accente a textului consonantic, şi anume, şcoala babiloniană, cea palestiniană şi cea tiberiană.
NW foloseşte textul masoretic al şcolii masoretice din Tiberiada, oraş aflat pe ţărmul vestic al Mării Galileii.
Astfel, în 134 de ori conform acestor masoreţi, tetragrama a fost înlocuită cu Domnul, iar în 8 locuri cu Dumnezeu!
În NW cu referinţe se dă o listă a acestor 134 de locuri, conform cu Gins.Mas, Vol.. I, pp. 25, 26, § 115:
Geneza 18:3,27,30,31,32; 19:18, 20:4, Exod 4:10,13, 5:22, 15:17, 34:9,9; Numeri 14:17, Iosua 7:8, Judecători 6:15; 13:8; 1Regi 3:10,15; 22:6; 2Regi 7:6; 19:23, Ezra 10:3, Neemia 1:11; 4:14; Iov 28:28; Psalm 2:4; 16:2, 22:30; 30:8; 35:17,22,23; 37:13; 38:9,15,22; 39:7; 40:17; 44:23; 51:15; 54:4; 55:9; 57:9; 59:11; 62:12; 66:18; 68:11, 17,19,22,26,32; 73:20; 77:2,7; 78:65; 79:12; 86:3,4,5,8,9,12,15; 89:49,50; 90:1,17; 110:5; 130:2,3,6; Isaia 3:17,18; 4:4; 6:1,8,11; 7:14,20; 8:7; 9:8,17; 10:12; 11:11; 21:6,8,16; 28:2; 29:13; 30:20; 37:24; 38:14,16; 49:14; Plângeri 1:14,15,15; 2:1,2,5,7,18,19,20; 3:31,36,37,58; Ezechiel 18:25,29; 21:9; 33:17,20; Daniel 1:2; 9:3,4,7,9,15, 16,17,19,19,19; Amos 5:16, 7:7,8; 9:1; Mica 1:2; Zaharia 9:4; Maleahi 1:12,14.
Sa introdus Numele în 133 de locuri, singura excepție este Psalm 68:26, unde BHK și BHS au deja Tetragrama.
Opt alte modificări, potrivit Gins.Int, pp. 368, 369, în care a fost înlocuită în opinia acestor masoreţi: tetragrama cu cu expresia: Dumnezeu, și anume, în Psalm 14:1,2,5; 53:1,2,4,5,6.
Dar se ridică întrebarea: **sunt toate notele masoreţilor corecte? Reflectă ele în toate cazurile călăuzirea Spiritului Adevărului în restabilirea textului sacru?**
Să analizăm aceste pasaje: În Geneza 18:3,27,30,31,32, este discuţia lui Avraam cu unul dintre bărbaţii care au venit în vizită le el. Da ei erau îngeri veniţi pe pământ sub forma unor bărbaţi, dar Avraam nu a ştiut lucrul acesta (comp. cu Evrei 13:2). Era potrivit să-l numească pe acest bărbat, pe oaspetele lui: „Adonai" (Domnul meu - comp. cu Zaharia 4:4), tot la fel și Lot în Geneza 19:18! Avraam nu putea numi pe acest bărbat venit ca oaspete: „Iehova", aşa cum redă în mod absurd NW!
În mod asemănător, nici în Geneza 20:4, Abimelec un păgân nu a folosit Numele divin, ci i s-a adresat acestui Dumnezeu ce i-a apărut în vis prin expresia: Adonay (Domnul meu).
În Exod 34:9, Moise nu putea folosi Numele divin în rugăciune, din cauza păcatului comis de Israel (comp. cu 2Timotei 2:19), ci a folosit: Adonay!
În 1Regi 22:6, este vorba de nişte profeţi falşi, aşa că este mai potrivit să lăsăm: Adonay! Căci dacă ei ar fi folosit Numele divin, l-ar lua în deşert.
În 2Regi 19:23, apare tot Adonay, căci este vorba de batjocorirea asirienilor.

În Ezra 10:3, expresia: „Adonay” se referă la Ezra, este o blasfemie să introduci aici Numele divin!
În Neemia 4:14, este vorba de ***„Domnul cel mare”***, expresia din NW: „Iehova, Cel mare”, nu se regăseşte nicăieri în Biblie, în Neemia mai apare: ***„Dumnezeul cel mare”***: Neemia 1:5; 8:6,32.
Trebuie lăsat: „Adonay” şi în următoarele pasaje: Psalm 16:2; 30:8; 35:17,22,23; 40:17; 44:23; 51:15; 59:11; 62:12; 68:11,17,19,22,26,32; 73:20; 78:65; 79:12; 86:3,4,5,8,9,12,15; 89:49,50; Isaia 6:1,8,11; 38:14,16; Plângerile lui Ieremia: 1:14,15,15; 2:1,2,5,7,18,19,20; 3:31,36,37,58; Daniel 1:2; Amos 5:16, 7:7,8; 9:1; Mica 1:2.
Toate cele aşa zise 8 modificări, în care a fost înlocuită în opinia acestor masoreţi: tetragrama cu expresia: Dumnezeu, este o presupunere greşită. De pildă, comp. Psalm 10:4, cu 14:1; 53:1.
Astfel în Psalm: 14:1,2,5, 53:1, 2, 4, 5, 6, trebuie să rămână expresia: Dumnezeu (Elohim) şi nu să o înlocuim, doar aşa păstrăm cuvântul original al lui Iehova!
În celelalte pasaje, de pildă, în Exod 4:10,13; 5:22; 15:17; Numeri 14:17; Iosua 7:8; Judecători 6:15; 13:8; 1Regi 3:10,15; 2Regi 7:6; Neemia 1:11; Iov 28:28; ; Mica 1:2; Zaharia 9:4; Maleahi 1:12,14, un studiu asupra acestor versete în contextul lor, sau comparate frazele cu alte versete unde apar fraze identice sau asemănătoare şi unde apare tetragrama, ne face să credem că soferimii au înlocuit tetragrama cu *Adonái* (Domnul) şi notele masoreţilor în cazul acestor pasaje au dreptate.
În concluzie, în NW s-a introdus numele în plus, în Scripturile ebraice de 73 de ori, lucrul acesta nu este după voia lui Dumnezeu, iar având în vedere că în unele pasaje se referă la oameni sau la Mesia în mod profetic aceste introduceri nepotrivite nu-i cinstesc Numele, ci dimpotrivă Îl folosesc într-un mod nepotrivit!

Apoi Traducerea Lumii Noi a introdus în Scripturile greceşti creştine în 237 de locuri numele ***„Iehova”*** (vezi Apendicele la p.412 lb. Română), însă problema e că verificând toate aceste locuri unde apare ***„Iehova”***, în NW, numai în peste o sută de texte numele „YHWH” (Iehova), ar fi justificat din punct de vedere al citatelor din Scripturile ebraice să se introducă. Mai precis după o verficare atentă, doar în cca. 170 de locuri este justificat introducerea Numelui divin şi nu în 237 de locuri, ceea ce conduce la denaturarea Scripturii. Căci în unele locuri termenul ***„Domnul”*** se referă la Isus Cristos, însă Traducerea Lumii Noi l-a înlocuit cu Iehova, dându-i un alt sens textului şi făcându-se vinovaţi de denaturarea Cuvântului lui Dumnezeu. Să dau câteva exemple: Fapte 1:24; 7:60 unde în textul grecesc apare: ***„κυριε”*** („Doamne”), şi se referă la Cristos şi nu l-a Iehova, tot la fel şi Marcu 5:19; Fapte 2:47; 8:25; 10:33; 11:21; 13:11,12,44; 14:23; 15:35,36; 16:14,15; 18:21,25; 19:20; Romani 12:11; 1Corinteni 4:4; 11:32; 16:7,10; Efeseni 2:21; 5:8,9; 6:4; Coloseni 3:13, 16,22,23,24; 1Tesaloniceni 1:8; 5:2; 2Tesaloniceni 2:2; 3:1; 2Timotei 4:14.

În toate aceste pasaje introducerea numelui ***„Iehova”***, nu sunt citate din Scripturile ebraice, şi se referă la persoana lui Isus. În Romani 10:13, unde Traducerea martorilor traduce astfel: ***„Fiindcă „oricine va invoca numele lui Iehova va fi salvat.”*** Iar aceste text este un text favorit şi folosit des de către martori, însă traducerea corectă este: ***„Fiindcă „oricine va invoca numele Domnului”*** (gr. „Κυριου”) ***va fi salvat.”*** Dar poate te întrebi, bine dar textul din Romani 10:13 nu este un citat din Ioel 2:32 unde apare Iehova? Apostolul Pavel nu spune *„după cum este scris”* sau *„după cum spune profetul Ioel”*, căci Pavel i-a doar acel principiu din Ioel 2:32, şi îl aplică la Isus Cristos, căci contextul din Romani 10:13 se referă la Cristos (v.9-15). Acelaşi lucru îl face Petru în 1Petru 2:3, care citează din Psalm 34:8, unde apare tetagrama dar el îl aplică la Cristos, lucru observat şi de conducerea Societăţii care a tradus în 1Petru 2:3, nu cu Iehova, ci cu ***„Domnul”***. Însă în Romani 10:13, ei nu au observat acest lucru, că Pavel vorbea despre Israelul care nu-l acceptă pe Isus (10:1-3), şi că ei au nevoie să li se predice despre Isus să creadă în el ca Domn al tuturor şi să cheme Numele Lui spre salvarea lor (Romani 10:9-14). Astfel acest text mult folosit de martori este un fals de traducere şi interpretare.
Alte texte în care din greacă traducerea este ***„Domnul”***, şi în care martorii în traducerea lor au inserat ***„Iehova”***, dar care nu are suport nici în context, nici ca citat al Vechiului testament sunt următoarele: Romani 14:8,9; 2Corinteni 3:15-18; Coloseni 3:23,24, etc. unde în contextul acestor texte nu se referă la Tatăl; ci, la Fiul lui Dumnezeu: Isus, astfel nu-şi are locul in aceste pasaje introducerea expresiei ***„Iehova”***. Doar dacă credem că Iehova este Isus ?!

Pe deasupra NW. este vinovată de traducerea greşită sau parafrazarea unor cuvinte într-un asemenea fel, încât nu numai că se face un de-serviciu textului dar îi şi trădează predominanta lui subliniere doctrinară. Face lucrul acesta chiar folosind cuvinte tot atât de scurte precum prepoziţiile.
Cuvinte ca ***„în”***, ***„al”***, ***„prin”***, şi ***„cu”*** nu poseda într-adevăr o semnificaţie doctrinară. Doar atunci când aceste părţi de vorbire sunt ataşate altor cuvinte dobândesc într-adevăr o semnificaţie. Este de asemenea important să recunoaştem că o prepoziţie poate avea înţelesuri / sensuri diferite în contexte diferite. Deşi aceasta este adevărat, totuşi prepoziţiile au sensuri şi funcţiuni identificabile iar ele nu pot fi traduse după subiectivismul cuiva.
Ca o încălcare a acestui principiu, NW traduce simpla prepoziţie ***„în”*** (greacă = ***„en”***) cu variaţii inutile care deseori ascund sau modifica sensul pasajului. De exemplu în Coloseni 2:6-12, prepoziţia ***„în”*** este tradusa de către NW folosind inutile modificări. Obsearvă: ***„De aceea, aşa cum l-aţi primit pe Cristos Isus, Domnul, aşa să continuaţi să umblaţi*** [gr. ***„en”***] ***<u>în unitate cu el</u>, înrădăcinaţi şi zidiţi*** [gr. ***„en”***] ***<u>în</u> el şi întăriţi în credinţă, aşa cum aţi fost învăţaţi, abundând*** [gr. ***„en”***] ***<u>în</u> credinţă când aduceţi mulţumiri. Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos. Pentru că*** [gr. ***„en”***] ***<u>în</u> el locuieşte trupeşte toată plinătatea naturii divine.***

Astfel, voi aveţi plinătate [gr. ***„en”***] ***<u>prin</u> el, care este capul oricărei guvernări şi autorităţi.*** [gr. ***„en”***] ***<u>Prin legătura voastră</u> cu el aţi fost, de asemenea, circumcişi cu o circumcizie nefăcută de mâini, ci prin dezbrăcarea de corpul cărnii, prin circumcizia care este a lui Cristos, căci aţi fost îngropaţi cu el*** [gr. ***„en”***] ***<u>în</u> botezul lui, iar*** [gr. ***„en”***] ***<u>prin legătura voastră</u> cu el aţi fost şi sculaţi din morţi împreună cu el, prin credinţa voastră*** [gr. ***„en”***] ***<u>în</u> lucrarea lui Dumnezeu, care l-a sculat din morţi”.*** Iată cum simpla prepoziţie ***en*** = ***în***, care uneori are sensul de *prin*, devine, când *în*, când *în unitate*, când: *prin legătura voastră*. Să nu ştie Dumnezeu să inspire corect scriitorii Bibliei, de trebuie în loc de în El, să fie: *în unitate cu el*, când: *prin legătura voastră cu el*.
Expresia greceasca ***„en auto”*** (***„în El”***) este tradusa ***„în comuniune cu el”*** (vers. 6b), în NW 2006 ***„în unitate cu El”***, iar ***„în El”*** (din vers.7a şi 9) este tradus ***„prin el”*** (vers.10). ***„En ho”*** este tradus ***„Prin legătura voastră cu el”*** (vers.1 la, 12a). Aceste variaţii ale lui ***„în”*** nu slujesc unui scop util; ci, subminează unitatea pasajului şi ascund ideea autorului, că viaţa creştină constă într-o legătura supranaturala cu Cristos, adică de a fi literalmente **în El**. NW susţine prin traducerea ***„în comuniune”***, sau ***„în unitate”***, că a avea o simplă legătură cu Isus, sau a avea unele lucruri în comun, sau o unitate de gândire sau acţiune (comuniune) cu Isus este suficient!
Însă Biblia vorbeşte de a fi **în El**, deoarece suntem mădulare din corpul Lui (Romani 12:5; 1Corinteni 6:15; 12:12,20; Efeseni 2:6). Însă WTS susţine că doar 144.000, sunt în Isus ca mădulare în corpul Lui. Astfel este necesar pentru NW să falsifice Cuvântul pentru că alt fel N.T. nu se mai potriveşte pentru majoritatea martorilor care nu sunt din cei 144.000, şi astfel nu pot fi ‚în Isus' ci doar în comuniune, în legătură cu El.
Exista multe alte pasaje în NW unde ***„în”***, este parafrazat pentru a evita de altfel sensul clar al textului. Spre exemplu, în Matei 5:19 ***„în”*** este tradus ***„în ce priveşte”*** (NW–2000).

Un alt fel de traducere greşită priveşte cuvântul ***„a crede”.*** Una dintre cele mai supărătoare învăţaturi care subminează adevărul măreţ al salvării prin har şi prin credinţă, este că Dumnezeu socoteşte pe păcătos ca fiind drept pe baza unui simplu act de credinţă sau încredere în Cristos. Bineînţeles, atunci când ***„credinţa”***, sau „încrederea", este redusă doar la o acceptare mintala a unei doctrine, în mod cuvenit aceasta este respinsă, ci Biblia vorbeşte de credinţă ÎN Isus, nu doar a crede că El există, ci a te încrede în El în ce priveşte salvarea din păcat şi moarte, nu doar a crede într-o doctrină despre El.
Însă, justificarea sau îndreptăţirea, în Biblie este bazata pe credinţa **în Cristos** şi nu pe credinţa într-o doctrină. Foarte notabila în aceasta privinţă este traducerea cuvântului grecesc ***„a crede”*** (***„pisteuo”***) sub forma de, ***„a exercita credinţă”***, în loc de ***„a crede”.*** Aşa cum şi alţii au observat, ***„a exercita credinţă”***, sugerează mai mult decât numai a crede. Expresia ***„a exercita credinţă”***, sugerează a face fapte în virtutea credinţei, ceea ce ar lăsa să se înţeleagă că credinţa împreună cu faptele ne salvează pe noi, şi nu doar credinţa

cum spune clar Pavel în Efeseni 2:8-10. Pe când faptele le facem, pentru că am fost salvaţi şi după ce suntem salvaţi şi nu pentru a fi salvaţi; ci, pentru că am fost deja salvaţi. Aproape întotdeauna NW traduce: ***„a exercita credinţă”***, atunci când versetul priveşte îndreptăţirea şi iertarea fără plata a lui Dumnezeu a acelora care cred în Cristos (ex. Ioan 1:12; 3:16-18; însă observaţi şi vers.15; Rom.4:3; Gal.3:22). Numai acest exemplu arată gravitatea falsificării din versiunea NW, făcându-l pe om să creadă într-o salvare falsă, creată de credinţa + faptele lui bune, ceea ce loveşte în harul (bunătatea nemeritată) a lui Dumnezeu care doreşte să ne ofere în dar salvarea şi viaţa veşnică. Această traducere loveşte inima lui Dumnezeu care ne oferă din dragoste, salvarea în dar, în mod gratuit, doar pe baza credinţei noastre (vezi: Romani 5:15-19) şi la care nu are nici o contribuţie faptele bune ale noastre (comp. cu Romani 11:6).
În 1Timotei 2:1-6 NW-2006 redă astfel: ***„Îndemn deci, mai întâi de toate, să se facă implorări, rugăciuni, mijlociri şi mulţumiri pentru oameni de orice fel, pentru regi şi pentru toţi cei care sunt în poziţii înalte, ca să putem duce în continuare o viaţă calmă şi liniştită cu deplină devoţiune sfântă şi demnitate. Lucrul acesta este bun şi plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului. Pentru că este un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni: omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi — despre aceasta se va depune mărturie la timpul fixat.”*** WTS ca să susţină că Isus este Mediator doar pentru 144.000 de oameni, traduce în v.1,4: ***„oameni de orice fel”***. Această traducere nu este corectă şi consecventă şi nici în armonie cu contextul (v.6 unde se vorbeşte de o răscumpărare ***„pentru toţi”***. traducerea literală, este ***„toţi oamenii”***, în greacă: ***„panton antropos”*** = ***„toţi oamenii”***. Traducerea NW tocmai pentru a-şi susţine doctrina cu 144.000, în v1, apare în greacă, cuvântul ***„panton”***, iar acelaşi cuvânt apare şi în v.6. În v.1, NW traduce: ***„orice fel”,*** iar în v.6 cu ***„toţi”***, Societatea WTS se pare că e dispusă şi la traducerea Cuvântului lui Dumnezeu după bunul plac, pentru a-şi susţine doctrinele.
În mod similar, traducerea martorilor lui Iehova, înlocuieşte unii termeni pentru a se potrivi cu doctrinele lor organizatorice, de pildă în Romani 16:1, Traducerea Lumii Noi, traduce după cum urmează: ***„V-o recomand pe Fivi, sora noastră, care este ministru al congregaţiei din Chencrea,”*** (NW–2000, în 2006: ***„care slujeşte”***). Astfel această versiune, traduce cuvântul din greacă ***„diakonon”*** cu ***„ministru”*** sau cu ***„care slujeşte”*** pentru a nu recunoaşte că şi femeile pot servi ca diakonițe sau slujitoare, cum apare tradus în alte versiuni (în greacă este substantiv acuzativ feminin singular, nu verb ca şi în NW-2006).
Este potrivit sa repetam în acest caz al versiunii NW, cumplitul avertisment oferit de Apostolul Ioan la sfârşitul cărţii Apocalipsa şi la sfârşitul canonului biblic, chiar redat din NW, teribilul avertisment oferit oricui se încumetă să

falsifice Cuvântul scris al lui Dumnezeu, apelând la metode asemenea celor ce tocmai au fost descrise mai sus:

„Eu depun mărturie oricui aude cuvintele profeţiei din acest sul: Dacă cineva adaugă ceva la aceste lucruri, Dumnezeu îi va adăuga plăgile care sunt scrise în acest sul. Şi, dacă cineva scoate ceva din cuvintele sulului acestei profeţii, Dumnezeu îi va scoate partea de la pomii vieţii şi din oraşul sfânt, lucruri despre care s-a scris în acest sul." (Apocalipsa 22:18,19 NW-2006).

Acestea sunt doar câteva exemple de falsificări ale Cuvântului lui Dumnezeu pentru a-şi susţine doctrinele, ceea ce îi descalifică din statutul de Organizaţie cinstită, care transmite în mod exact şi fidel Cuvântul lui Iehova, ba mai mult, îşi atrage condamnarea lui Dumnezeu care a declarat în Proverbe 30:5,6 BC: ***„Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se încred în El. N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, şi să fii găsit mincinos."***

De aceea sfatul meu este să cauţi o altă traducere mai bună pentru studiul tău personal, ba chiar să ai mai multe pentru a le compara, sau chiar textul din ebraică şi greacă dacă poţi face rost de el.

CORPUL DE GUVERNARE:

Cu toate că Martorii lui Iehova, bat multă monedă pe importanţa ca poporul lui Dumnezeu să fie condus de un corp de guvernare, ca în primul secol (Fapte 15), se ştie că până în 1971, conducerea efectivă o făceau mai mult preşedinţii Societăţii. Ei scriau cărţile, astfel **nu exista un corp de guvernare**, căci preşedinţii erau cei ce conduceau, nu corpul de guvernare, nu un grup de oameni.

De fapt, până în 1971, conducerea Societăţii o făcea preşedintele ajutat de un consiliu de administraţie, astfel conducerea se făcea de către biroul preşedintelui (JV p.234).

Astfel mult adulatul corp de guvernare, nu a existat până în anul 1971! Însă putem să spunem că grupul numit în 1971: „corp de guvernare" urma modelul biblic?

Raymond Franz deconspiră întrunirile corpului de guvernare, el fiind membru între anii 1971 –1980, şi fiind nepotul preşedintelui Frederic Franz, el spune în cartea lui: „**Conflictul Conştiinţei"** capitolul 5 despre întrunirile corpului de guvernare: *„Majoritatea Martorilor lui Iehova îşi închipuie că la întrunirile Corpului de Guvernare, nişte bărbaţi petrec o cantitate mare din timpul lor în studiu intens al Cuvântului lui Dumnezeu. Se gândesc la ei ca întrunindu-se pentru a analiza cu umilinţă cum îi pot ajuta pe fraţii lor să înţeleagă Scripturile, să discute modalităţi pozitive şi constructive pentru a-i zidi în credinţă şi iubire, calităţile care motivează lucrările creştinilor autentici, făcând toate acestea în întruniri unde Biblia este întotdeauna consultată ca singura autoritate supremă şi validă. Dat fiind că toate întrunirile Corpului de*

Guvernare sunt complet private, doar membri Corpului sunt martori la ceea ce se întâmplă cu adevărat în acele întruniri….

Eu am fost timp de nouă ani membru al Corpului de Guvernare. Trecând acum în revistă consemnările întrunirilor de pe parcursul acelei perioade, remarc că cea mai importantă şi constantă problemă care ne ocupa timpul era discutarea scrisorilor ce conţineau următoarea întrebare: „Este un caz de excludere?"

Aş descrie Corpul de Guvernare (şi în mintea mea am făcut-o adesea) ca un grup de bărbaţi lipiţi de un perete cărora, numeroase persoane le aruncă mingi, pe care ei trebuie să le prindă şi să le arunce înapoi. Mingile veneau atât de des şi într-un număr atât de mare, încât ne rămânea doar puţin timp pentru altceva. Se părea că fiecare decizie de excludere luată şi trimisă înapoi nu făcea decât să aducă întrebări adiţionale, aruncate spre noi din alte unghiuri, lăsându-ne foarte puţin timp pentru meditare, studiu, discuţie şi acţiuni de natură cu adevărat pozitivă şi constructivă.

Ani în şir am participat la multe, multe întruniri în care erau discutate probleme care puteau afecta în mod serios viaţa oamenilor, dar unde Biblia nu era folosită şi nici măcar pomenită de vreunul dintre participanţi. Existau motive, o combinaţie de motive, în spatele acestei situaţii.

Mulţi dintre membri Corpului de Guvernare se plângeau că erau prea ocupaţi cu diferite probleme şi că aveau prea puţin timp pentru studiul Bibliei. Nu e nici o exagerare în a spune că, în medie, timpul petrecut de orice membru al Corpului de Guvernare pentru un astfel de studiu era acelaşi sau uneori chiar mai mic, decât cel petrecut de un Martor obişnuit.

Unii din cei ce făceau parte din Comitetul de Editare (care includea funcţionarii şi directorii Societăţii din Pennsylvania) se aflau în mod special în această situaţie, deoarece aveau o cantitate enormă de muncă birocratică, iar ei simţeau evident, că nu puteau sau nu trebuiau să delege pe altcineva pentru a analiza şi a prezenta concluzii sau recomandări.

În cele câteva ocazii, când o discuţie pur scripturală era programată, în general, era vorba de a discuta un articol sau mai multe din Turnul de veghe pe care cineva le pregătise şi la care se ridicaseră unele obiecţii. În aceste cazuri s-a întâmplat cu regularitate ca Milton Henschel, Grand Suiter sau alt membru al acestui Comitet, deşi fuseseră anunţaţi cu o săptămână sau două înainte, să se simtă obligaţi să spună: „N-am avut timp să mă uit peste el decât în treacăt. Am fost foarte ocupat."

Nu există nici un dubiu că ei erau cu adevărat ocupaţi. Întrebarea care mi-a venit în minte a fost: Cum pot vota aprobarea materialului cu o conştiinţă împăcată dacă nu au putut medita asupra lui şi nu l-au putut verifica cu Scripturile? Odată publicat, orice material trebuia privit ca fiind „adevărul", pentru milioane de oameni. Ce muncă birocratică ar putea egala în importanţă studiul unui astfel de material?

Dar aceşti fraţi nu erau în nici un caz nişte excepţii, deoarece aşa cum o demonstrează clar discuţiile, marea majoritate a Corpului nu făcea mai mult decât să citească materialul. Subiectul era adesea conceput şi dezvoltat de un singur scriitor, fără consultarea Corpului, chiar dacă reprezenta o înţelegere „nouă" a Bibliei, iar scriitorul îşi clădea argumentele şi punea materialul în formă finală, fără să discute sau să întrebe măcar o altă persoană.

Astfel, după discutarea unui articol scris de Fred Franz, care prezenta punctul de vedere că „sărbătoarea secerişului" (celebrată conform Bibliei aproape de sezonul secerişului) descria o întâmplare din istoria Martorilor, mai exact de la începutul secerişului lor spiritual, suficienţi membri au votat pentru ca materialul să fie acceptat, Lyman Swingle, care nu a votat în favoarea materialului şi care slujea atunci ca şi Coordonator al Comitetului de Redactare a spus: „Bine, dacă asta vreţi, o să-l trimit la tipografie pentru a fi tipărit. Dar asta nu înseamnă că eu cred ce scrie acolo. Este doar o altă piatră pusă pe monumentul mărturiei că Turnul de veghe nu este infailibil".

... Iar acesta este faptul că cei mai mulţi membri ai Corpului nu erau prea bine familiarizaţi cu Scripturile...

Modul în care schimbările majore recente au fost prezentate în publicaţiile oficiale ale organizaţiei, demonstrează că grija faţă de efectul pe care schimbările îl vor avea într-adevăr, nu a fost atât de legată de persoanele care au suferit în mod inutil, ci de „imaginea" organizaţiei ca fiind canalul lui Dumnezeu şi de cea a Corpului de Guvernare ca fiind un corp de administratori aleşi şi ghidaţi de divinitate." [sublinierile îmi aparţin].

Cred că comentariile sunt de prisos. În loc să se ocupe serios cu studierea Cuvântului ca şi apostolii care au spus în Fapte 6:2-4 BC: ***„Cei doisprezece au adunat mulţimea ucenicilor şi au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraţilor, alegeţi dintre voi şapte bărbaţi, vorbiţi de bine, plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune şi în propovăduirea Cuvântului."*** Corpul de guvernare se îndeletnicea cu chestiuni de care trebuia să se ocupe bătrânii locali sau chestiuni ce trebuia lăsate la conştiinţa lor. Din păcate puţini martori ştiu ce se întâmplă cu adevărat la acele şedinţe ale Corpului de guvernare, mulţi îşi imaginează adevărate lupte în rugăciune şi în studiu, adevărate dezbateri şi analize profunde, dar din păcate nu aşa stau lucrurile.

Să analizăm dovada biblică pentru existenţa unui astfel de corp, precum şi despre funcţionarea lui.

Ierarhia (corpul de guvernare) îşi extrage autoritatea din relatările din Fapte cap. 1:15-26; Fapte 15:1-35; 21:17-20, unde se vorbeşte de un grup de oameni, la început cei 11 apostoli, la care s-a adăugat Matia, apoi un grup de bătrâni, şi apoi în Ierusalim rămânând doar apostolul Iacob şi bătrânii.

Cu toate că aceştia au luat unele decizii în calitatea de conducători în poporul lui Dumnezeu, însă observăm că deciziile au fost luate în public, în prima

adunarea întemeiată, cea din Ierusalim care era de faţă când s-a luat acele decizii.
Aceasta nu însemnă că unii lucrători creştini, fie apostolul Pavel, Barnaba, fie de pildă, profeţii şi învăţătorii din Antiohia (ca să dau numai câteva exemple), nu au făcut lucrări ne-iniţiate sau organizate de acest grup numit de WTS: corp de guvernare (vezi: Fapte 11:19-30; 13:1-4; Galateni 1:11-24).
În concluzie, chiar dacă apostolii şi bătrânii din Ierusalim erau o autoritate recunoscută în poporul lui Dumnezeu, aceasta nu anula de loc, rolul de cap al lui Cristos, şi de Călăuzitor personal al Spiritului Sfânt, deoarece ceilalţi creştini au organizat adunările, au numit bătrâni şi diakoni (Fapte 14:23; 1Timotei 3:1-8; Tit 1:5), au fost călăuziţi personal prin Spiritul spre diferite lucrări şi misiuni (Fapte 13:1-4), fără nici o însărcinare din partea grupului de apostoli şi bătrâni din Ierusalim.
Chiar Pavel şi alţi scriitori creştini scriu cărţi care ulterior fac parte din canonul Noului Testament fără a avea vreo aprobare din partea aşa numitului „corp de guvernare". Ba mai mult, Pavel îşi primeşte mesajul Evangheliei, chemarea şi misiunea direct de la Domnul Isus (Fapte 20:24), tot la fel şi Filip (Fapte 8:26-30,39,40); tot la fel şi Anania (Fapte 9:10-18); etc.
Alte întrebări care se ridică, sunt:
Este tot una „corpul de guvernare" al martorilor cu apostolii şi bătrâni? Sunt aceste expresii şi slujbe echivalente?
Corpul de guvernare al martorilor nu este şi nici nu seamănă că apostolii şi bătrânii ce au condus poporul lui dumnezeu la nivel central! Din mai multe motive:
1. Martorii nu mai recunosc în prezent serviciul de apostol! Ei cred că în afară de cei 12 apostoli, nu au existat alţii, ceea ce este greşit (Luca 10:1; Fapte 14:14; comp. 1Tesaloniceni 1:1 cu 2:6). Conform Bibliei, apostoli vor exista până când toţi creştinii vor ajunge maturi spirituali (Efeseni 4:11-13). Chiar la distrugerea Babilonului cel mare, vor fi apostoli şi profeţi ce se vor bucura de judecata babilonului (Apocalipsa 18:20).
Deci corpul de guvernare nu sunt apostoli, prin urmare ei nu pot fi o conducere pusă de Isus!
2. Fără apostoli nu pot fi rânduiţi bătrânii. Conform Bibliei cei ce rânduiesc bătrânii prin punerea mâinilor (1Timotei 5:19-22), sunt apostolii (Fapte 14:14-23).
Deci aşa zişi „bătrâni" numiţi ai martorilor sunt nelegitimi din punct de vedere: Scriptural şi organizaţional creştin! Ei sunt falşi bătrâni!
3. Conducerea martorilor nu are călăuzirea lui Dumnezeu! Ea învaţă erezii, ea nu înţelege lucruri elementare din doctrina creştină, cum ar fi: ***„învăţătura despre botezuri şi punerea mâinilor, învierea morţilor şi judecata veşnică"*** (Evrei 6:2 NW). Atunci nu are cum ca ea să fie numită de Domnul o dată ce ea nu înţelege şi aplică cu fidelitate învăţătura lui Isus Cristos!

Apoi, fără apostoli şi profeţi vii (în prezent), nu doar istorici, nu există adunarea aşa cum a gândit-o şi rânduit-o Dumnezeu. De ce spun asta? Există câteva motive:

1) Adunarea este construită de apostoli, ei sunt meşteri zidari ai adunării:
1Corinteni 3:9,10: ***„Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meşter-zidar înţelept, am pus temelia şi un altul clădeşte deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădeşte deasupra."***
Isus Cristos i-a rânduit pe ei să construiască adunarea numită şi clădirea lui Dumnezeu.

2) Apostolii şi profeţii au primit revelaţia (descoperirea) despre trupul lui Cristos:
Efeseni 3:4-7: ***„Citindu-le, vă puteţi închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinţilor apostoli şi proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi şi iau parte cu noi la aceeaşi făgăduinţă în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui."***
Apostolii şi profeţii au primit revelaţia despre adunare, care este trupul lui Cristos, ei au primit-o într-un mod adânc, ceresc şi profund. Ei cunosc tiparul sau modelul ceresc după care trebuie să fie făcută şi să funcţioneze adunarea. Iar fără această revelaţie desppre adunare, ea nu poate fi zidită după voia lui Dumnezeu.

3) Adunarea este zidită pe apostoli şi profeţi:
Efeseni 2:20: ***„fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi profocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos."***
Adunarea universală este zidită pe apostolii cei 12 şi pe profeţii istorici, dar în primul rând, pe Cristosul Cel viu, care este temelia principală.
Tot la fel adunarea locală este zidită pe Cristosul VIU, dar şi pe apostoli şi profeţi vii. Lucrarea lui Dumnezeu nu este doar una istorică, astfel El nu lucrează doar prin scrierile apostolilor şi profeţilor istorici, care au existat (dar nu mai există); ci, după cum adunarea se întemeiază nu doar pe un Cristos istoric, ci pe un Cristos viu, în mod asemănător orice adunare locală trebuie să fie zidită pe apostoli şi profeţi vii, după cum este scris: ***„Şi Dumnezeu a pus pe unii în adunare: întâi, apostoli; al doilea, profeţi; al treilea, învăţători; apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi."*** – 1Corinteni 12:28,29 GBV 2001. Este vorba de ***„adunare"***, nu de

adunare**a** din Corint, sau adunare**a** din primul secol! Ci, ***„adunare”***, referindu-se la orice adunare a lui Dumnezeu!
O Organizaţie care nu este adunarea lui Dumnezeu nu are aceste servicii, doar orice adunare aprobată de Iehova are aceste servicii, căci El le-a creat prin Fiul şi Spiritul Sfânt!
Aş numitul „corp de guvernare” nu este format din apostoli şi profeţi pesntru a fi o conducere biblică, aprobată de Dumnezeu. Căci Iehova Dumnezeu nu se schimbă (Iacob 1:17)! Isus Cristos Capul adunării nu se schimbă (Evrei 13:8). Nici corpul Său care este adunarea nu se schimbă!
Dar atunci de ce congregaţiile martorilor diferă de adunările creştine din primul secol? Deoarece ei nu sunt adunări în sensul biblic! Ci grupuri relugioase, inventate de oameni, care se cred mai deştepţi decât Capul şi rânduiala Lui, punând o altă rânduială, cu „corp de guvernare”, supraveghetori de circumscripţie, pionieri, miniştri, etc. Slujbe inventate!!!
Cuvântul lui Dumnezeu este clar: ***„nu muta vechea piatră de hotar pe care au pus-o părinţii tăi”*** – Proverbe 22:28 GBV 2001, dar ei au mutat şi încă de mai multe ori piatra de hotar (structura de organizare şi modul de funcţionare)!
De exemplu, în 1919 s-a ales un *„director al serviciului”* ales de Societatea (JV p.212). Unde a văzut conducerea de atunci proaspăt eliberată din Babilon, un astfel de titlu în Biblie? M-ai târziu s-a mai inventat un titlu: *„director adjunct”*, tot ne-biblic, ca şi altele care au apărut în această Organizaţie după cum urmează: *„pelerini”, „colportatori”, „pionieri, auxiliari, regulari şi speciali”* (JV p.66). Societăţii Turnul de veghe îi place mult să acuze creştinătatea că şi-a luat titluri nescripturale, dar oare ea nu a inventat diferite titluri şi funcţii tot nescripturale?
Un alt aspect despre organizare, este, că la început congregaţiile erau numite: **„clase”** sau **„companii”** (JV p.206), pe ce bază Biblică? Dar erorile nu sau oprit aici şi tot la fel şi modificările, căci Knor, al treilea preşedinte al Societăţii Turnul de veghe, despre care se spune în JV p.106 următoarele: *„Aceste modificări în materie de organizare, a explicat fratele Knor, vor permite ca modul de funcţionare al congregaţiilor să fie adus în şi mai strânsă armonie cu Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu.”* Da, cu toate aceste modificări, lucrurile nu s-au terminat aici, prin aceasta arătând că şi modificările efectuate erau tot omeneşti, căci dacă ar fi fost divine nu ar fi fost nevoie de atâtea schimbări.
Un alt paradox al organizării Martorilor lui Iehova este că până în 1971, conducerea efectivă o făceau mai mult preşedinţii Societăţii. Ei scriau cărţile, astfel nu exista un corp de guvernare, căci preşedinţii erau corpul de guvernare nu un grup de oameni. De fapt, până în 1971, conducerea Societăţii o făcea preşedintele ajutat de un consiliu de administraţie, astfel conducerea se făcea de către biroul preşedintelui (JV p.234).
Astfel ideea unui ‚corp de guvernare’ pe care bat atâta monedă atâta martorii, nici nu a existat în Organizaţie până în 1971, acest lucru este învăţat clar în W

15/3 1990 (engleză) sau Broşura nr.1 care conţine articolele de studiu p.60 în limba română, în acest material se precizează: *„Până în 1971, membri Colegiului central erau încă identificaţi cu cei şapte membri ai comitetului de directori ai Societăţii. Preşedintele Societăţii avea responsabilitatea principală de a lua hotărâri privitoare la funcţionarea filialelor de pe întregul glob. Dar cu ocazia întrunirii anuale care a avut loc la 1 octombrie 1971, preşedintele Societăţii a ţinut cuvântarea: "Aducerea locului sfânt la o stare dreaptă"***,** iar Vicepreşedintele a vorbit despre**:** *„Un colegiu central diferit de o societate legalizată". Aşa cum s-a menţionat deja, Societatea are un comitet de directori limitat la 7 membri. Aceşti creştini dedicaţi sunt aleşi pentru o perioadă de trei ani de către membrii Societăţii, totalizând nu mai mult de 500 şi dintre care MAJORITATEA NU SUNT CREŞTINI UNŞI (arătând diferenţa dintre ca a fost până atunci şi ce se introduce nou), Colegiul central nu este însă un instrument Juridic. Membrii săi NU sunt aleşi (ca şi în consiliu de administraţie). Ei sunt numiţi prin Spiritul Sfânt, sub conducerea lui Iehova."*

Deci cu aceea ocazie se recunoştea că: 1. Locul Sfânt (Organizaţia) nu era adusă la o stare dreaptă în 1971. 2. Că cei ce au condus până atunci au fost mai mult Preşedintele şi Vicepreşedintele, ajutaţi de un consiliu director, compus din oameni din care majoritatea nu aveau ungerea Spiritului Sfânt. 3. Aceştia erau aleşi democratic nu teocratic.

Întrebări: *Unde este precedentul Biblic pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie condus de un preşedinte? Oare în primul secol e.n creştinii de atunci au fost conduşi de un preşedinte? Nici chiar apostolul Petru care a primit cheile Regatului nu a avut această funcţie peste corpul de guvernare de atunci (Matei 16:18,19; Fapte 15). Dacă atunci nu a fost necesar, de ce este nevoie acum?*

Organizaţia Martorilor se schimbă aproape din an în an, dar corpul lui Cristos nu se schimbă, El este Acelaşi, ca şi capul care nu se schimbă (Evrei 13:8).

Biblia ne încurajează clar: ***„Aşa zice Domnul: „Staţi pe căi şi vedeţi şi întrebaţi de <u>cărările cele vechi</u>, care este calea cea bună; şi umblaţi pe ea şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre!" Dar ei au zis: „Nu vrem să umblăm pe ea!"*** – Ieremia 6:16.

Însă nici martorii, nici conducerea lor nu caută cărările vechi (modul biblic de organizare), şi nici nu acceptă sfatul şi mustrarea (Proverbe 6:23), ei sunt ca şi evreii care au zis: ***„Nu vrem să umblăm pe ea!"***

Cu ei se împlineşte Cuvântul din Isaia 59:8: ***„Ei nu cunosc calea păcii şi nu este judecată dreaptă în paşii lor; <u>şi-au sucit cărările</u>. Oricine umblă pe ele nu cunoaşte pacea."***

COMUNIUNEA CU DOMNUL ISUS ŞI GLORIFICAREA ACESTUIA:

Martorii lui Iehova spun că sunt creştini, nume care vine de la *Cristos*, însă ei atât prin învăţăturile lor cât şi prin trăirea lor nu-l glorifică pe Isus Cristos la nivelul expus în Cuvântul lui Dumnezeu.

În primul rând, nu-l predică pe Isus Cristos ca fiind subiectul central al Evangheliei, după cum era pentru Pavel (1Corinteni 2:1,2), iar cei ce se convertesc ca martori nu-l au pe El ca temelie pentru viaţa de creştin (1Corinteni 3:11), deoarece ei spun că ‚alte oi' nu fac parte din corpul lui Cristos, nu sunt fraţi cu el şi nu sunt acele mlădiţe care îşi extrag seva din viţa care îl reprezintă pe Cristos (Ioan 15:1-8).
Pentru a ne da seama dacă martorii sunt creştini şi au o gândire ca a primilor creştini, să facem un test. Dacă eşti martor al lui Iehova, întreabă-te: ai auzit la tine în congregaţie vreodată omagierea Domnului Isus prin cuvinte de genul: *„glorificat şi preamărit să fie Domnul Isus"*? Ce s-ar întâmpla dacă un martor ar exclama aceste cuvinte în public, în sala Regatului, la vreo întrunire? Ar mai primi el după aceea privilegii? Poate că te întrebi, bine dar este corectă o astfel de aclamare a lui Isus? Să lăsăm ca însuşi Biblia să ne răspundă la această întrebare, trecând în revistă câteva pasaje ignorate de „Sclavul Fidel" dar care provin din gândirea şi practica primilor creştini, şi chiar a lui Isus.

Domnul Isus a fost glorificat de primii creştini:
Încă din primii ani ai creştinismului, ***„… numele Domnului Isus continua să fie preamărit."*** – Fapte 19:17 NW, şi nici nu este de mirare, căci în numele lui Isus se făceau miracole mari.
Apostolul Pavel dorea ***„ca numele Domnului nostru Isus să fie glorificat în voi…"*** 2Tesaloniceni 1:12 NW, şi e normal acest lucru, deoarece însuşi Isus a spus în Ioan 5:23 NW următoarele: ***„pentru ca toţi să-l onoreze pe Fiul aşa cum onorează pe Tatăl. Cel care nu îl onorează pe Fiul nu-l onorează pe Tatăl care l-a trimis."*** [sublinierea îmi aparţine].
Deci fiindcă Martorii lui Iehova nu-l onorează pe Fiul la adevărata valoare, ei nu-l onorează nici pe Tatăl, care de fapt i-a acordat glorie singurului său Fiu, după cum se spune şi în 2Petru 1:17 NW: ***„Căci el*** (Isus**)** ***a primit de la Dumnezeu, Tatăl, onoare şi glorie…"***. Acest lucru apostolul Petru nu numai că îl recunoaşte, dar el şi foloseşte în limbajul lui. De exemplu, la finalul celei de a doua a lui scrisori, el proclamă ceea ce niciodată nu este proclamat în sălile Regatului, şi anume: ***„…Salvatorului nostru Isus Cristos. A lui să fie gloria şi acum, şi până în ziua eternităţii."*** (2Petru 3:18 NW). Tot ceva asemănător are loc şi în cer unde îngerii proclamă următoarele cu privire la Mielul biruitor: ***„…Mielul care a fost înjunghiat este demn să primească puterea şi bogăţia şi înţelepciunea şi forţa şi onoarea şi gloria şi binecuvântarea."*** (Apocalipsa 5:13 NW). Ba chiar în viitor, Regele Cristos va fi lăudat, după cum se arată în Psalm 45:1,11,17; 72:1,17.
Biblia ne învaţă nu numai să-l onorăm pe Stăpânul Isus (Ioan 12:13; Iuda 4); ci, să şi avem părtăşie şi comuniune cu fratele nostru mai mare: Isus, cu Domnul şi Salvatorul nostru, cu Mirele nostru iubit.
Poate că te întrebi: vrei să spui că nu este păcat să te rogi la Isus? NU! Repet, nu este păcat să te rogi Domnului Isus, chiar dacă martorii susţin că este greşit

acest mod de închinare. Însă a vorbi cu fratele tău mai mare şi cu Marele Preot ce te reprezintă în faţa lui Dumnezeu nu este greşit, căci chiar dacă Biblia ne învaţă să ne rugăm Tatălui prin Isus, tot ea ne învaţă să ne rugăm şi la Domnul Isus. Rugăciunea către Isus, nu-l înjoseşte pe Tatăl, după cum vom vedea în continuare.

Dar înainte vreau să fac o precizare: relaţia mea cu Cristos nu înseamnă că sunt trinitar, sau că trebuie să ne închinăm / rugăm la Isus, ca la Singurul Dumnezeu Adevărat, care de fapt este Tatăl (Ioan 17:3; Iuda 1:25). Ci în Biblie în deosebi, închinarea / rugăciunile adresate lui Isus, sunt în calitatea Sa de Domn, Rege, şi de Fiu unic-născut al Tatălui!

Rugăciuni în Biblie adresate lui Isus:

Rugăciunea la Isus era folosită uneori de primii creştini, chiar Învăţătorul Isus a lăsat să se înţeleagă o astfel de posibilitate, atunci când a spus în Matei 7:21,22 NW: ***„Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne…<u>Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne…”</u>***, este curios că Isus nu-i condamnă pe aceştia pentru că s-au rugat Lui, prin cuvintele: ***„Doamne, Doamne”***; ci, pentru că n-au făcut voia Tatălui. Deci Isus indică că atât în timpul vieţii oamenilor, cât şi la judecată, oamenii îl vor invoca ca Domn (vezi şi Luca 6:46), spunându-i: ***„Doamne, Doamne”***, însă motivul respingerii lui Isus, în calitate de judecător, este nu faptul că s-au rugat Lui şi nu Tatălui; ci, că nu au făcut lucruri corespunzătoare voinţei lui Dumnezeu.

În Fapte 1:24, unde rugăciunea a fost adresată lui Isus, nu lui Iehova, cum apare tradus în NW, căci în original, în greacă, apare: ***„Kyrie” = „Doamne”.*** Apoi, Domnul Isus este Cel care i-a rânduit în slujbă pe cei 12 apostoli (Luca 6:12-16; 9:1), El este cel dă slujbele în congregaţie (1Corinteni 12:5), şi este raţional să credem că Lui, cei unsprezece apostoli, i-au cerut să-l aleagă pe cel de al doisprezecelea în locul lui Iuda, nu putea să-i ceară Tatălui, pentru că Tatăl i-a dat lui Isus dreptul de a-şi alege apostolii (Marcu 3:13-19). Iar, dacă se rugau Tatălui prin apelativul ***„Doamne”***, atunci ar fi trebuit să adauge la rugăciune: ***„în Numele lui Isus”***, dar ei nu au spus prin cine s-au rugat, astfel toate dovezile înclină că cei unsprezece s-au rugat direct la Isus.

Un text clar şi fără dubii de rugăciune la Isus, este cel al lui Ştefan, care spune în Fapte 7:59 NW: ***„…în timp ce el implora şi zicea: „<u>Doamne Isus</u>, primeşte spiritul meu!”***, iar explicaţia „Sclavului Fidel” la acest text nu stă în picioare, căci Ştefan nu la invocat pe Isus, fiind într-o viziune cu el; ci, rugăciunea lui a fost o rugăciune normală, căci după ce L-a văzut pe Dumnezeu şi pe Isus în viziunea descrisă în v.55,56, evreii l-au târât pe Ştefan în afara oraşului (v.58,59), şi apoi Ştefan s-a rugat la Isus, nu în timpul viziunii. Apoi, chiar şi în v.60 este menţionată o rugăciune care s-a adresat tot Domnului Isus, căci în originalul grecesc apare cuvântul: ***„Kyrie”*** (Doamne), ca şi în Fapte 1:24 şi 7:59, aşa că introducerea expresiei ***„Iehova”*** în v.60 nu are o bază temeinică din manuscrise. Iar, dacă în v. 60 s-ar fi rugat la Iehova, ar fi trebuit să spună:

„în Numele lui Isus” în rugăciunea lui, ceea ce el n-a spus, astfel şi în v.60, Ştefan tot la Domnul Isus s-a rugat!
Tot în Fapte, se prezintă invocări ale lui Isus, în Fapte 9:14,21; unde în congregaţia din Damasc se chema acest Nume, tot la fel în congregaţia din Ierusalim, era invocat aceste Nume al lui Isus, după cum afirmă textele:
Fapte 9:14: ***„ba şi aici are puteri din partea preoţilor celor mai de seamă, ca să lege pe toţi care cheamă Numele Tău.”***
Fapte 9:21: ***„Toţi cei ce-l ascultau, rămâneau uimiţi şi ziceau: „Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim, printre cei ce chemau Numele acesta? Şi n-a venit el aici ca să-i ducă legaţi înaintea preoţilor celor mai de seamă?”***
Tot în Fapte, apostolul Pavel, povesteşte momentul convertirii şi a botezului său, el spune că Anania, un creştin exemplar, l-a îndemnat, conform cu Fapte 22:16: ***„Şi acum, ce zăboveşti? Scoală-te, primeşte botezul şi fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului.”*** Este clar că este vorba de a invoca Numele Domnului Isus, chiar şi în NW cu referinţe, are referinţa (trimiterea) la pasajul din: Fapte 10:43. În primul secol, cu ocazia botezului se invoca Numele lui Isus, vezi şi: Fapte 22:17-19; Romani 10:9,10; 1Corinteni 6:11. Iar traducerea CLV - 1993, traduce: ***„invocând Numele Lui”***, cu referire la Cristos în context (vezi şi The Kingdom Interlinear; în greacă apare: ***„autos” = „Lui”***).
O altă dovadă de rugăciune la Isus, sunt cuvintele din Romani 10:1,9-14 BCR unde se spune: ***„Fraţilor, dorinţa inimii mele şi rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliţi, este să fie mântuiţi…Dacă mărturiseşti, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn, şi crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit. Căci cu inima ta crezi şi eşti îndreptăţit, şi prin mărturisirea cu gura ajungi la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în el*** (Isus)*, **nu va fi dat de ruşine.” Căci nu este nici o deosebire între iudeu şi grec; căci acelaşi Domn al tuturor*** (Isus)*, **este bogat faţă de toţi cei care îl cheamă*** (în rugăciune). ***Fiindcă „oricine va chema Numele Domnului*** (Isus)*, **va fi mântuit.” Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut?…”***
În v. 13 nu apare tetragrama (YHWH); în greacă; ci, ***„Kyriou” = Domnul***, astfel, v.13 este un citat din Ioel 2:32, aplicat la Isus nu la Iehova, dacă citim cu atenţie contextul. Căci evreii îl cunoşteau pe Iehova, doar despre Isus aveau nevoie să li se predice şi să creadă în El şi să-l invoce (v.9-21). Pavel a preluat aici acest citat din Ioel 2:32, ca şi Petru, care citează din Psalm 34:8, unde se vorbeşte de Iehova, şi el îl aplică la Isus (vezi: 1Petru 2:3).
În concluzie, în acest text Pavel ne încurajează să credem în Isus, şi să-l invocăm pe Domnul tuturor, pe Isus, cu gura noastră pentru ca să fim salvaţi şi declaraţi drepţi.
De asemenea, apostolul Pavel ne dă o bază Scripturală pentru rugăciunea la Isus. În introducerea primei sale scrisori adresată congregaţiei din Corint, apostolul transmite salutări celor ***„către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfinţiţi în Hristos Isus, chemaţi să fie sfinţi şi către***

<u>toţi cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos</u>, Domnul lor şi al nostru”. Al cui Nume îl cheamă? Al lui Dumnezeu de: Iehova? Nu! Al lui Isus! Şi nu e vorba doar de rugăciunea unui creştin răzleţ; ci, a tuturor sfinţilor din timpul acela!

Tot Pavel, în 2Corinteni 12:8, mărturiseşte că 'de trei ori l-a implorat pe Domnul'. Oare despre care Domn este vorba? Versetul 9 ne confirmă că era Domnul Isus Cristos: ***„pentru ca <u>puterea lui Hristos</u> să rămână în mine”***, spunea apostolul în partea finală a versetului. Deci e clar, că însuşi Pavel avea o relaţie personală cu Isus Cristos!

O altă dovadă de rugăciune la Isus, sunt cuvintele de mulţumire spuse de Pavel, în 1Timotei 1:12: ***„<u>Mulţumesc lui Hristos Isus</u>, Domnul nostru, care mi-a dat putere…”***, pe care Traducerea Lumii noi le-a tradus prin: *„Îi sunt recunoscător lui Cristos Isus”*. Însă în versiunea The Kingdom Interlinear, făcută tot de Societate, în engleză apare: ***„Thanks” = Mulţumesc*** ca şi în BCR. Ai auzit tu vreodată ca un martor să rostească astfel de cuvinte? ***„Mulţumesc lui Hristos Isus”***. Nu, ceea ce înseamnă că gândirea lor diferă de optica lui Pavel cu privire la persoana şi comuniunea cu Domnul Isus.

În Apocalipsa 22:20 întâlnim o scurtă rugăciune a lui Ioan: ***„Vino, Doamne Isus!”***

Biblia ne încurajează nu doar să facem unele rugăciuni scurte la Isus; ci chiar să avem părtăşie cu El, ca şi cu un Prieten, aşa cum avem părtăşie cu Dumnezeu Tatăl. Astfel, găsim scris că ***„Iar această părtăşie a noastră este cu Tatăl şi cu Fiul său, Isus Cristos”*** (1Ioan 1:3 NW). Iată părtăşia, comuniunea noastră prin rugăciune, nu este doar cu Tatăl; ci, şi cu Fiul! Ai tu iubite cititor o astfel de părtăşie cu Domnul Isus Cristos?!?

Iar în 1Petru 2:3,4 (NW), se menţionează: ***„dacă aţi gustat că Domnul este bun. Venind la el ca la o piatră vie, respinsă, într-adevăr, de oameni, dar aleasă şi preţioasă înaintea lui Dumnezeu”***. Dragă cititor, ai gustat din Domnul isus pâna acuma, ai văzut cât este de bun? Ai venit la El prin rugăciune, la piatra vie aleasă şi preţioasă înaintea lui Dumnezeu, sau ai făcut ca şi fariseii care au respins această piatră!

Dumnezeu Însuşi ne cheamă la părtăşia cu Fiul Său, în 1Corinteni 1:9 (NW), se spune: ***„Fidel este Dumnezeu, care v-a chemat să aveţi părtăşie cu Fiul său Isus Cristos, Domnul nostru!”*** Dumnezeu este fidel faţă de voi, dându-vă harul să aveţi părtăşie cu Domnul rânduit de El peste congregaţia creştină. Dar tu iubite cititor, eşti tu fidel faţă de Dumnezeu, asculţi tu de această chemare de a avea părtăşie cu Isus Cristos Domnul! Nu uita ***„Cine nu-l onorează pe Fiul nu-l onorează pe Tatăl, care l-a trimis”*** (Ioan 5:23 NW).

Conform Bibliei, ne rugăm Tatălui prin Fiul, Tatăl îi va spune Fiului ce să facă, iar Acesta va face, pentru că Tatăl acţionează prin Fiul.

Dar mai există şi o altă ecuaţie tot biblică: ne rugăm Fiului, acesta îi va transmite Tatălui cererile noastre în calitatea Lui de Mijlocitor şi Mare preot,

care mijloceşte pentru noi, iar Tatăl, îi va spune Fiului ce să facă, iar Fiul va face.
De aceea, nu este greşit să ne rugăm la Fiul, deoarece rugăciunile noastre nu se opresc la El; ci, sunt transmise de El = Tatălui (Ioan 14:16; 16:26).
Vreau însă să fac menţiunea că în toate locurile unde apar rugăciuni la Isus, acestuia îi sunt adresate în calitatea lui de Domn, de Mijlocitor, nu de Dumnezeu, astfel Ştefan sau alţii nu se adresează cu cuvintele: „Dumnezeule Isus"; ci, ***„Doamne Isus"*** ceea ce este asemănător cu ce a fost în Vechiul Legământ, unde israeliţii i-au făcut unele cereri la Moise, în calitatea lui de mediator (mijlocitor) al vechiului legământ, ca acesta să le transmită la rândul lui, la Iehova (Numeri 11:2; 21:7).
Iar închinarea ce i-au dat-o unii la Isus, după cum este relatat în Evanghelii, nu este o închinare ca aceea acordată Unicului Dumnezeu; ci, ca unui Rege (Matei 2:2,11), ca unui Domn sau Fiu de Dumnezeu (Matei 8:2; 9:18;14:33), ca unui Domn care a înviat (Matei 28:9). Căci cuvântul din greacă ***„proskyneo"***, pentru închinare, are mai multe sensuri printre care şi acela de a aduce, omagiu, respect, onoare, o plecăciune, un sărut respectuos, etc. Şi Biblia prezintă cazuri când oamenii lui Dumnezeu sau închinat (plecat în semn de respect) la profeţi sau regi (1Samuel 20:41; 25:23; 28:14; 2Samuel 24:20), ei nu sau închinat acestora, ca Adevăratului Dumnezeu.
Dacă unor oameni imperfecţi în poziţia lor de regi sau profeţi, alţii le-au adus omagiu, onoare, prin plecăciuni (închinare), cu atât mai mult noi, trebuie să ne închinăm sau să-l onorăm, pe Isus: Domnul Domnilor şi Regele regilor, Salvatorul nostru, Stăpânul nostru. Dar bineînţeles: nu ne vom închina Lui, ca Dumnezeului Suprem, care este capul Său (Matei 4:10; 1Corinteni 11:3; 1Timotei 2:5; Iuda 25); ci ne vom închina Lui în calitatea Lui de: Domn, Stăpân, Rege şi Salvator!
În concluzie: N.T. prezintă şi rugăciuni 1) la Tatăl prin Fiul; şi rugăciuni 2) la Fiul, care apoi ajung la Tatăl. Martorii au o reţinere să se roage la Domnul Isus, deoarece cred că aşa îl trădează pe Tatăl, dar nu este adevărat, observaţi ce spune Biblia în Ioan 5:23 (NW): ***„pentru ca toţi să-l onoreze pe Fiul aşa cum îl onorează pe Tatăl. Cine nu-l onorează pe Fiul nu-l onorează pe Tatăl, care l-a trimis"***. Iar în 1Ioan 2:23 (NW) se precizează: ***„Cine îl neagă pe Fiul nu-l are nici pe Tatăl. Cine îl mărturiseşte pe Fiul îl are şi pe Tatăl"***.
Prin urmare, Martorii lui Iehova nu au o comuniune cu Isus, nu-l onorează, nu au o relaţie cu El, astfel recunoaşterea lor că Isus este Domnul şi Salvatorul lor este mai mult formală nu reală, însă dacă crezi în Biblie, i-a aminte la îndemnul din Psalm 2:12: ***„Daţi cinste Fiului, ca să nu Se mânie şi să nu pieriţi pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toţi câţi se încred în El!"***
Şi vom face acest lucru mai ales dacă înţelegem că toţi îngerii în ceruri, se închină Fiului (Evrei 1:5,6, în greacă apare un cuvânt derivat din ***„proskyneo"*** = *închinare, reverenţă, plecăciune, omagiu*. Cuvântul ***„proskyneo"*** este folosit

de Isus când vorbeşte de onoarea, omagiu adusă unor persoane proeminente (1Samuel 20:41; 2Samuel 24:20; Matei 9:18), dar este utilizat şi pentru închinarea la Unicul Dumnezeu în Matei 4:10).
Astfel putem spune din toată inima împreună cu îngerii din cer: ***„Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!" Şi pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare şi tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce şade pe scaunul de domnie şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!"*** (Apocalipsa 5:12,13).
Acuma după ce am analizat câteva extreme, inconsecvenţe şi exagerări WTS, se ridică o întrebare pertinentă, analizată în capitolul viitor:

9. Ce este de făcut dacă eşti Martor al lui Iehova?

Moto: ***„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin intermediul meu"*** - Ioan 14:6 NW
„…pe cel care vine la mine nicidecum nu-l voi alunga." - Ioan 15:10 NW

Charles T. Russell spunea: *„Acceptă adevărul oriunde l-ai găsi, indiferent ce contrazice… Dacă îl găseşti, continuă să rămâi în căutarea lui. Dacă îi vezi frumuseţea, curăţă-l de buruienile erorii şi de spinii bigotismului. Dacă îl posezi, apleacă-te să-l iei. Nu te mulţumi cu o floare a adevărului. Dacă ar ajunge una, n-ar exista mai multe. Adună mereu, caută mai multe".*

În primul rând, sugestia mea este, să iei Biblia, chiar mai multe traduceri ale Bibliei, un caiet cu notiţe, şi pentru o perioadă să citeşti doar Biblia fără alte publicaţii, şi să te rogi mult lui Dumnezeu pentru lumină, având atitudinea psalmistului din Psalm 43:3; 119:34; 143:10.

Poate ar fi bine să-ţi iei concediu dacă poţi, pentru a putea să mergi undeva, într-un loc retras, departe de Sala Regatului, de publicaţii şi influenţe de orice fel, doar cu Cuvântul lui Dumnezeu, şi în special să citeşti Scripturile greceşti creştine (Noul Testament) sub rugăciune, şi-ţi vei da seama cu ajutorul lui Dumnezeu, dacă religia Martorii lui Iehova este o restaurare a primilor creştini sau nu.

NU UITA, tu poţi singur (fără alt ajutor uman), doar cu ajutorul lui Dumnezeu, să înţelegi Scriptura, după cum se spune în Proverbe 28:5b NW: ***„…cei ce caută pe Iehova înţeleg totul."*** Deci dacă eşti sincer, Dumnezeu îţi va dezvălui adevărul său, dacă vei avea atitudinea unui copil mic, care nu consideră că cunoaşte, care doreşte să înveţe de la tatăl său, dacă vei avea un spirit deschis şi învăţabil, Dumnezeu te va învăţa, aceasta este promisiunea Lui (Ioan 6:45). El nu te va lăsa în întuneric, şi-ţi va trimite Spiritul Sfânt care te va

călăuzi în tot adevărul (Ioan 16:13), dacă eşti smerit şi deschis cu credinţă la El!

Să nu te descurajezi, dacă ajungi la concluzia că religia Martorilor lui Iehova nu este adevărată, nu uita, ai patru lucruri absolut sigure pe care te poţi baza indiferent de dezamăgirile provocate de religie, şi anume:

1. **Dumnezeu te iubeşte** (Ioan 3:16; Romani 5:8);
2. **Domnul Isus a murit şi pentru tine** (1Corinteni 15:3; 1Petru 2:24,25);
3. **Spiritul Sfânt este gata să te călăuzească în tot adevărul** (Ioan 16:13)
4. **Ai Cuvântul complet al lui Dumnezeu** (Psalm 119:105; Ioan 17:17).

De aceea nu eşti părăsit. Dumnezeu doreşte să fi salvat şi fericit, mai mult decât doreşti tu, căci este Numele lui în joc, El te iubeşte mai mult decât te iubeşti tu (Isaia 49:15).

Acestea sunt adevăruri atât de evidente încât nu mai trebuie demonstrate. Ele sunt o bază sigură pentru credinţa ta. În acelaşi timp, nu uita: tu te-ai dedicat Creatorului, lui Dumnezeu şi nu unei lucrări sau unei Organizaţii! De aceea, trăieşte conform dedicării tale, dar făcând realmente voinţa lui Dumnezeu şi nu voia unor oameni care contrazic Cuvântul sacru al Celui Preaînalt.

Dacă ţi-ai dat seama că organizaţia din care faci parte este o organizaţie pur umană, nu lăsa ca învăţăturile omeneşti să te facă sclav, aleargă la Cuvântul lui Dumnezeu.

În publicaţia: - INFORMATOR 29 AUGUST 1947, RUTIMAN, se spune:

„... fratele Knor îmi scrie mai departe într-o scrisoare: "daca fraţii ar fi despărţiţi de mama lor, atunci să ia o hotarâre întrucât ei pentru instruirea lor ţin numai la Biblie".

Iată, conducerea recomanda pentru situaţia în care martorii nu mai aveau acces la informaţiile WTS, şi s-a rupt legătură cu Societatea (din cauza unui război sau din alt motiv), să urmeze doar Biblia. De ce în astfel de condiţii Biblia este suficientă, şi nu ar fi suficientă în orice timp sau împrejurări! Biblie este suficientă în orice timp (2Timotei 3:16,17), astfel este clar că **Dumnezeu, Isus, Spiritul Sfânt şi Biblia ne sunt de ajuns!**

Fiţi ca Psalmistul care a spus că urăşte orice cale a minciunii (Psalm 119:128). Însă dacă veţi rămâne în Organizaţie veţi putea spune acest lucru? De aceea fi sincer şi înţelege următorul principiu expus de fapt şi în Turnul de veghe dar ne-aplicat. Astfel în W 1/7 1995 p.7 se spune: *„aceasta este o atitudine care împleteşte fericita încredere că adevărul poate fi realmente găsit cu supunere umilă în faţa adevărului, indiferent când şi unde iese la iveală. De la cei care i se închină Dumnezeului adevărului se aşteaptă o astfel de receptivitate la adevăr."* Prin urmare, indiferent cine îţi spune un adevăr, chiar şi un simplu om din afara Organizaţiei, adevărul rămâne adevăr chiar dacă nu ne convine. Atunci să nu ne complăcem în minciună în semi-adevăruri, căci tot în acel Turn de Veghe se spunea: *„Adevărul este deseori dezagreat deoarece el nu susţine prejudecăţi sau mituri. Faptul de a vedea cum convingerile noastre sunt demascate ca fiind neadevăruri, poate fi ceva decepţionat mai ales dacă*

ni le-am însuşit de la conducători religioşi de încredere. Unele persoane ar putea asemăna această experienţă cu descoperirea faptului că părinţii în care aveai încredere erau de fapt criminali deghizaţi."

Dar nu este mai bine să afli adevărul decât să trăieşti în minciună? Nu este mai bine să cunoşti realitatea decât să fi manipulat? Ce rost are să ne amăgim că suntem în adevăr dacă susţinem o Organizaţie care are doctrine importante în dezacord cu Biblia cartea adevărului, şi să răspândim în continuare publicaţii expirate şi înşelătoare? Nu uitaţi ce spune în această privinţă W 1/12 1995 p.7: *„Amintiţi-vă chiar şi cantităţi foarte mici de agenţi poluanţi pot avea consecinţe îngrozitoare…tradiţiile contaminate din punct de vedere spiritual sunt chiar mai periculoase. Aveţi curajul să vă eliberaţi de convingerile tradiţionale pe care le-aţi urmat probabil timp de ani de zile, dacă se dovedeşte că acestea sunt în contradicţie cu adevărul."*

Dar mă vei întreba: unde să mă duc? Cunosc altă Organizaţie mai bună? Gândeşte-te, ce este mai de condamnat în ochii lui Iehova: un credincios care rămâne într-o organizaţie falsă, sau unul care o părăseşte, atunci când o părăseşte nu cunoaşte o grupare mai bună? El o părăseşte căci conştiinţa lui educată biblic nu-l mai lasă în minciună şi în compromis, nu o părăseşte neapărat pentru o altă barcă (organizaţie), o părăseşte din dragoste pentru Dumnezeu şi din loialitate faţă de El.

Această problemă se spune şi în W 1/3 1995 p.3 (în articol se vorbeşte de Biserica Catolică, însă voi aplica principiul la martorii lui Iehova): *„De ce să o abandonăm? Avem altceva de ales? Ştiu că religia mea este greşită în multe privinţe, dar sper că se va schimba. Nu voi renunţa la serviciul meu util în cadrul bisericii. O altă soluţie ar fi separarea de această biserică* (organizaţie) *din cauza defectelor ei şi din iubire pentru valori mai înalte şi poate pentru a fi creştini mai autentici."*

Iată un sfat bun, alege mai bine să pleci spre o viaţă creştină mai autentică, spre o relaţie liberă cu Dumnezeu, negâtuită de reguli omeneşti din Organizaţie.

Ai unde să mergi, alege să alergi şi să cazi în braţele Celui care este CALEA, ADEVĂRUL şi VIAŢA (Ioan 14:6), în braţele Celui care a spus: ***„…pe cel care vine la mine nicidecum nu-l voi alunga."*** (Ioan 15:10 NW).

Nu este vorba de a căuta o grupare; ci, a căuta o persoană, un cap (1Corinteni 11:3), o uşă (Ioan 10:2,7), un Mijlocitor (1Timotei 2:5), un prieten (Ioan 15:15), un frate (Matei 12:49,50), un Salvator (1Ioan 4:14). O persoană despre care cei 12 apostoli au spus: ***„Doamne" I-a răspuns Simon Petru „la cine să ne ducem? TU*** (o persoană nu o organizaţie) ***ai cuvintele vieţii veşnice. Şi noi am crezut şi am ajuns la cunoştinţa <u>că Tu eşti Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu</u>"*** (Ioan 6:68,69 BC).

Te încurajez, să începi să duci o viaţă de creştin autentic, însă pentru aceasta **tu trebuie să te naşti din nou.** Ce implică aceasta ?

Acceptţi şi simţi condamnarea păcătoşeniei tale pe care o face Spiritul Sfânt – încă de la primul pas, este o conlucrare între tine şi Spiritul Sfânt, nimeni nu se

poate naşte din nou, dacă Spiritul Sfânt nu găseşte în tine o inimă sinceră şi smerită, care se lasă convinsă de natura ei păcătoasă şi coruptă, căci un rol al Spiritului Sfânt este să dovedească lumea ca fiind vinovată în ce priveşte păcatul (Ioan 16:8). Şi nu este vorba doar că eşti *imperfect,* cuvânt preferat de WTS; ci, Spiritul Sfânt şi Cuvântul lui Dumnezeu îţi va descoperi că eşti **păcătos**, că **ai păcătuit**, că ai călcat legea lui Dumnezeu, că ai frânt inima lui Dumnezeu şi L-ai întristat din cauza păcatelor tale, că L-ai mâniat (Psalm 7:11; Isaia 63:10; Naum 1:2).

Astfel Spiritul Sfânt şi Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă aderenţă în tine, să poate să te oglindească în adevărata faţă a ta, descoperindu-ţi starea ta păcătoasă de corupt, nelegiuit, viclean, vrăşmaş cu Dumnezeu şi hidoşenia păcatului (Romani 3:9-18,23; 8:7,8; Iacob 4:4; Iov 15:16). El îţi dovedeşte nu numai că ai moştenit păcatul, dar şi că ai dat curs păcatului ne-stăpânindu-te când puteai să o faci (1Corinteni 10:13).

Ba mai mult, vei înţelege că păcatul nu este doar aceea imperfecţiune moştenită care te-a afectat din punct de vedere fizic, adică te-a făcut să moşteneşti boala, bătrâneţea şi moartea fizică. Nu, păcatul a lovit în primul rând, în sfinţenia lui Dumnezeu, L-am rănit pe Dumnezeu prin comportarea noastră (Judecători 10:10; Psalm 51:4; Ieremia 3:25; Luca 15:18-21).

Păcatul te-a făcut să aduni mânie în cupa de mânie a lui Dumnezeu, care se va vărsa peste oricine nu se pocăieşte cu adevărat (Romani 2:4-8). Păcatul a produs o moarte spirituală, o despărţire de Dumnezeu, el a produs o natură coruptă, o gândire coruptă, un mod de viaţă corupt şi care îl sfidează pe Dumnezeu. Păcatul a întunecat mintea, te-a făcut străin de viaţa lui Dumnezeu, mort în păcate şi greşeli (Efeseni 2:1-3; 4:17-19).

Tocmai de aceea, ai nevoie ca Spiritul Sfânt să-ţi arate natura ta coruptă şi stricată şi să te facă să vezi păcatul aşa cum îl vede Dumnezeu, ca pe ceva scârbos şi nelegiuit dacă eşti bineînţeles receptiv la îndemnul Lui.

Atunci, la fel ca evreii din ziua Penticostei care au rămas străpunşi în inimă, vei zice: ***„Fraţilor ce să facem?”*** sau ca temnicerul din Filipii**: *„…ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”*** (Fapte 2:37;16:30).

Atunci vei începe să-ţi dai seama cât de păcătos şi pierdut eşti fiind sub condamnarea morţii, despărţit de Dumnezeu prin păcatele tale (Isaia 59:1-4). Ba mai mult, îţi dai seama că nu te poţi auto-salva prin faptele bune pe care le-ai făcut, deoarece acestea sunt ca o haină murdară înaintea lui (Isaia 64:6), căci nu ai fost creat prin Isus la fapte bune, doar atunci faptele tale sunt lucrarea lui Dumnezeu (Efeseni 2:10).

Atunci vei înţelege importanţa şi preţul nespus de mare al jertfirii Domnului Isus Cristos. Şi următorul pas după conştientizarea păcatului şi a faptului că eşti păcătos şi pierdut, este căinţa.

Următorul pas este căinţa sinceră, adică un regret profund, o părere de rău pentru faptele noastre rele pe care le-am făcut, acest regret va conduce la mărturisirea păcatelor noastre la Dumnezeu Tatăl prin Isus Marele Preot (1Ioan

1:7-9; 2:1,2). Iar căinţa autentică produce roade bune şi o schimbare a modului de gândire, de vorbire, de acţiune greşit şi vom fi prompţi şi fermi în lupta cu înclinaţia de a păcătui (Proverbe 28:13; Matei 3:8; Romani 12:9; Evrei 3:7,8).
Căinţa adevărată se observă prin atitudinea faţă de păcat, privindu-l ca Dumnezeu, ne minimalizându-l şi ne mai practicându-l (1Ioan 3:4,8).
Având în vedere aceste lucruri întreabă-te:

- Ţi-ai mărturisit păcatele lui Dumnezeu ?
- Ai lepădat păcatul schimbându-ţi modul de viaţă într-unul drept, prin puterea Spiritului Sfânt ?

Urmează să-ţi pui toată încrederea, nu într-o organizaţie, nu într-o doctrină, nu doar să crezi că Dumnezeu există, sau că Isus este Fiul lui Dumnezeu; ci să crezi din inimă în Isus Cristos, care a murit pentru păcatele tale fără această jertfă fiind pierdut. Astfel prin credinţa în Isus Cristos a murit pentru păcatele tale, astfel toată vina şi fărădelegea noastră a fost transferată asupra lui Cristos care a fost făcut păcat şi blestem pentru noi (2Corinteni 5:21; Galateni 3:13). Astfel El a suferit o moarte chinuitoare, însă prin rănile lui suntem vindecaţi (Isaia 53;1Petru 2:24). Prin urmare întreabă-te în mod serios: crezi că Isus a murit în locul tău pentru păcatele tale (Romani 4:25)? Crezi că El a purtat păcatele tale la Golgota (Isaia 53:4,5)? Dacă da, atunci înţelegi că El te-a cumpărat prin jertfa sa pentru Dumnezeu şi din momentul când crezi în El, Isus va deveni Domnul şi Salvatorul tău, ne mai-trăind pentru tine; ci, pentru El (Fapte 4:12; 5:31; 2Corinteni 5:14,15)?
În consecinţă a crede în Isus, înseamnă ca din punct de vedere al salvării, să nu-ţi pui încrederea în nimic şi nimeni, decât în Fiul lui Dumnezeu care şi-a vărsat sângele pentru iertarea păcatelor tale.
Tot în rugăciunea în care ne-am exprimat căinţa, putem să ne re-dedicăm viaţa Creatorului, adică să-I spunem Celui Prea Înalt că viaţa noastră i-o consacrăm lui (Deuteronomul 26:17), devenind proprietatea lui Dumnezeu, iar de atunci în colo nu egoismul va trona pe tronul vieţii noastre; ci, Domnul Isus, pe care îl vom urma încontinuu ca ucenici ai lui (Matei 16:24; Romani 14:7,8).
Va urma să faci pasul botezului în apă pentru Cristos, nu pentru o Organizaţie, care va duce la învierea cu Cristos şi renaşterea şi înnoirea Spiritul Sfânt (Tit 3:5; Coloseni 2:12).
Astfel se va împlini promisiunea din Ioan 10:10 BCR unde Isus spune: ***„Eu am venit ca oile să aibă viaţă şi să o aibă din belşug”***, da tu poţi avea viaţă din belşug făcând aceşti paşi din inimă, tu poţi deveni o făptură nouă în Cristos (2Corinteni 5:14-17).
Nu uita Domnul Isus îţi face invitaţia din Apocalipsa 3:20 BC: ***„Iată Eu stau la uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine.”*** Auzi tu cum bate Isus la uşa inimii tale? Îi vei deschide tu uşa? El nu o forţează, depinde de tine dacă ai să o deschizi, poţi face aceasta rugându-te lui Dumnezeu şi spunând că eşti păcătos că nu ai merite în faţa Lui şi că-l primeşti pe Isus ca Domnul şi Salvatorul tău, spune-I

că dorești să fi călăuzit în tot adevărul, cere-i Tatălui, Spiritul Sfânt și înfierea ca copil al lui Dumnezeu și ca acesta să pună în tine siguranța faptului că ești salvat prin Isus Cristos, și atunci se vor împlini cuvintele din Ioan 8:36 NW: ***„Dacă Fiul vă eliberează veți fi cu adevărat liberi."***

După aceea va trebui să progresați, dar va fi ceva diferit, deoarece acesta nu se va realiza doar prin putere și străduință proprie; ci, veți simți puterea lui Dumnezeu în viața voastră (Romani 8:1,9,13; Ioan 14:17,18).

Dar cum poți să-și dai seama dacă ești născut din nou? Există un semn interior și unul exterior după care poți să-și dai seama dacă ești născut din nou. Cel interior este că în momentul când ești născut din nou, simți în inima ta următoarele lucruri descrise de Biblie: o mai mare putere de a lupta cu păcatul (Romani 8:13), te simți înfiat ca copil al lui Dumnezeu, după cum se spune în Romani 8:15 BCR: ***„ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: Ava, Tată!"*** și simți mărturia Duhului Sfânt după cum reiese din v.16: ***„Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu"***, vei simți căldura dragostei lui Dumnezeu turnată în inima ta, te va copleși, îți va dă o forță nebănuită să poți manifesta răbdare, amabilitate și stăpânire de sine (Romani 5:3-5).

Ai pace cu Dumnezeu, știi că ești iertat, nu te mai condamnă conștiința, ai ocazia să guști astfel în mod anticipat din moștenirea cerească, simți că ești cetățean al cerului smuls din acest sistem al lumii și transferat în Regatul Fiului iubirii, fiind pecetluit cu Spiritul Sfânt ca proprietate a lui Dumnezeu (Evrei 6:4,5; Efeseni 1:13,14; 4:30; Filipeni 3:20; Coloseni 1:13).

Simți că în viața ta a apărut o schimbare profundă la 180 de grade, ești un alt om, o făptură nouă în Cristos (2Corinteni 5:17,18). Observi o apropiere de Dumnezeu și că din inima ta curg râuri de apă vie cum a zis Isus (Ioan 7:38,39).

Dar să analizăm puțin și semnul exterior, acesta se manifestă prin roada și darurile Duhului Sfânt. Dacă cineva este născut din Dumnezeu trebuie să aibă roada Duhului Sfânt descrisă în Galateni 5:22,23, și își dă seama că aceste calități ale roadei nu le are doar prin proprie străduință; ci, o putere de sus îl ajută în a le avea. Aceste calități ale roadei vor fi vizibile în acțiunile noastre, căci cel născut din Dumnezeu nu practică păcatul (1Ioan 3:9), astfel cantitatea și gravitatea păcatelor va scade pe zi ce trece, deoarece sămânța lui Dumnezeu, adică Duhul Sfânt va duce la o modelare după chipul lui Dumnezeu în personalitatea noastră și la practicarea dreptății (1Ioan 3:9;4:13).

Tot în momentul nașterii din nou, vom observa că am primit un dar spiritual pe care trebuie să-l folosim spre slujirea altora, astfel fiecare copil al lui Dumnezeu are cel puțin un dar al Duhului Sfânt, pe care trebuie să-l afle și să lucreze cu el pentru a nu se atrofia (Romani 12:4,5; 1Petru 4:10). Pentru a cunoaște ce dar ai primit este bine să cunoști listele cu daruri spirituale din Biblie care cu toate că nu sunt complete ne oferă o imagine despre darurile bunătății ne meritate ale lui Dumnezeu (Exod 31:3-5; Rom.12:6-8; 1Corinteni

12:7-11,28-30; Efeseni 4:11; 1Petru 4:9-11). De asemenea este bine să ştim că Dumnezeu împarte darurile sale în general după necesităţi şi după înclinaţiile noastre naturale, dar pot fi şi excepţii de la aceste principii (Exod 4:10-16; Fapte 18:24-28).
Însă poate mă întrebi: care este religia adevărată[58], voi aborda în continuare acest subiect.

10. Care este religia adevărată?

Moto: ***„Ce să facem ca să îndeplinim lucrările lui Dumnezeu? Isus a răspuns şi le-a zis: Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeţi în Acela pe care El L-a trimis”*** - Ioan 6:28,29 BCR

„Forma de închinare curată şi neîntinată din punctul de vedere al Dumnezeului şi Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve în necazul lor şi să te păstrezi fără pată din partea lumii.” - Iacob 1:27

Înainte de a intra în miezul problemei aş dori mai întâi să răspund la întrebarea:

De ce caută oamenii religia adevărată?

Un motiv important pentru care oamenii caută o biserică, o organizaţie care să fie religia adevărată, este că omului îi este mult mai uşor să aibă un sentiment al siguranţei salvării, şi al aprobării lui Dumnezeu, când are ca fundament ceva fizic, ceva palpabil, ceva ce poate fi văzut şi pipăit. Omul are tendinţa să-şi găsească împlinirea în alţi oameni, şi este mult mai uşor (dar şi mai păgubitor şi amăgitor) decât să-şi găsească împlinirea în Cristos, în care avem totul deplin (Coloseni 2:9,10).
Omul are nevoia de a trăi într-o comunitate, Dumnezeu a creat pe om cu o astfel de nevoie de a trăi în trupul lui Cristos. Însă problema de fond este că oamenii doresc să trăiască în comunitatea creştină, însă fără ca mai întâi să treacă pe la uşa oilor, pe la Cristos (Ioan 10:1,7). Ei caută mai degrabă trupul şi nu pe capul, ei vor comunitatea, aprobarea şi acceptarea oamenilor, decât să caute mai întâi pe Dumnezeu şi să obţină aprobarea şi acceptarea Lui. A căuta mai întâi poporul lui Dumnezeu şi apoi pe Dumnezeu, este o amăgire şi o idolatrie. Noi trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu mai întâi, numai trecând pe la El, cunoscându-L pe El, gustând din El, găsim împlinirea în El, vom fi adăugaţi poporul Lui, şi vom avem siguranţa să găsim poporul adevărat al Lui, pentru că numai relaţia cu El, ne dă lumină, discernământ spiritual. Numai cunoscând pe

[58] Un studiu amănunţit asupra acestei întrebări îl vei găsi în cartea **„Care este religia adevărată?”**

Dumnezeu şi Fiul Său (nu doar informaţii despre Ei), avem viaţa veşnică, iar apoi ca oi ale Păstorului, auzim glasul păstorului şi putem deosebi glasul bunului păstor de glasurile străine și amăgitoare care ne cheamă în altă parte (Ioan 10:2-5). Dacă nu trecem pe la Domnul Cristos care este uşa oilor (Ioan 10:7), şi intrăm în staul prin altă parte, suntem hoţi şi tâlhari care vrem părtăşia creştină, dar fără Cristos (Ioan 10:1)!

În multe cazuri, oamenii încerce să-şi câştige aprobarea lui Dumnezeu, prin jertfe, sacrificii, ritualuri, fapte şi lucrări, ori ei tocmai acest lucru aşteaptă de la religia adevărată, să le ofere un cadru doctrinar şi organizatoric unde ei în siguranţă să muncească, să facă fapte bune pentru a câştiga favoarea lui Dumnezeu!

Însă Biblia ne spune că cel drept va trăi **prin credinţă** şi nu prin vedere, sau prin fapte (Habacuc 2:4; 2Corinteni 5:7). Iar salvarea şi viaţa veşnică nu o câştigăm; ci, o **primim cadou** prin credinţa în Isus Cristos (Romani 6;23; Efeseni 2:8,9).

Deci noi nu avem nevoie de o religie pentru a primi viaţa veşnică şi a fi aprobaţi de Dumnezeu, căci nu intră în atribuţiile adunării şi a religiei creştine să ne dea viaţa veşnică; ci, avem nevoie de credinţă şi de o relaţie cu Dumnezeu prin capul şi Domnul Isus Cristos.

Dacă eşti creştin adevărat, atunci Domnul Isus este capul tău în mod real şi nu doar în mod teoretic (1Corinteni 11:3), ceea ce tu trebuie să faci este să-L urmezi pe acest cap şi să accepţi conducerea Lui în viaţa ta, El nu a delegat pe nimeni (nici pe corpul de guvernare, nici pe scalvul, bătrânii de congregaţie, etc.) care să fie cap al tău în locul Lui. Textul din 1Corinteni 11:3, nu spune că capul ORICĂRUI bărbat este Cristos!

Fraţii surorile, congrgaţia (adunarea, biserica), poporul lui Dumnezeu nu sunt factori indispensabili pentru salvare, pentru a cunoaşte adevărul, pentru a fi iertaţi de păcate, pentru a primii viaţa veşnică. Biblia spune că viaţa veşnică este în Fiul, cine are pe FIUL, are viaţă, cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viaţa veşnică (indiferent că eşti într-o organizaţie, biserică sau nu) – 1Ioan 5:11,12.

Următorul desen reliefează importanţa lui Cristos şi plasarea corectă la locul potrivit, a fraţilor, surorilor, a congregaţiei, a poporului lui Dumnezeu:

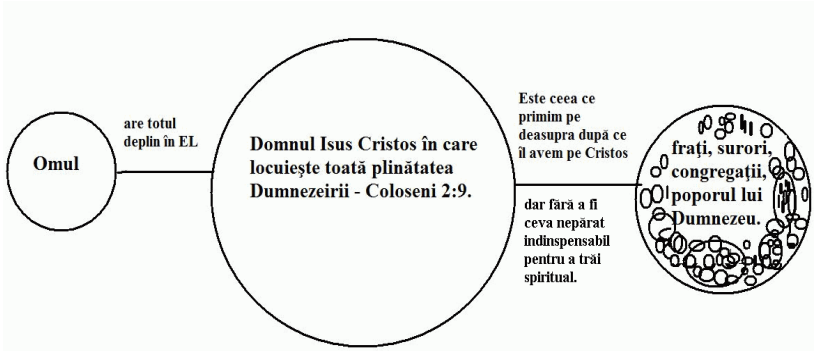

Iată în Domnul Isus, capul nostru, şi temelia vieţii noastre (1Corinteni 3:11; 11:3), **avem totul**! Tendinţa la martorii şi la alte grupări, secte, este ca în cercul care ilustrează **lucrurile indispensabile** de care avem nevoie ca să trăim spiritual, să introducă: secta lor, gruparea lor, fraţii, surorile, conducerea sau profeţii lor, vreo carte specială scrise de vreun lider, etc.

Dragă cititor, tu nu ai nevoie **decât de Cristos** pentru a fi plăcut lui Dumnezeu, pentru a fi iertat de păcate, a fi salvat (mântuit) şi a intra în Regatul lui Dumnezeu, a cunoaşte adevărul. Nu te lăsa amăgit, în cercul care ilustrează lucrurile indispensabile de care ai nevoie, nu este decât o persoană: **Domnul Isus Cristos**, Cel rânduit de Tatăl ceresc de a fi cap și temelie, Cel în care locuieşte toată plinătatea lui Dumnezeu. Obsearvă iubite cititor afirmaţiile Scripturii în acest sens:

Matei 22:4: **„A trimis iarăşi alţi robi şi le-a zis: „Spuneţi celor poftiţi: „Iată că am gătit ospăţul meu; juncii şi vitele mele cele îngrăşate au fost tăiate; <u>toate sunt gata, veniţi la nuntă</u>.”**

Luca 14:17: **„La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiţi: „Veniţi, căci <u>iată că toate sunt gata</u>.”**

Filipeni 4:13: **„<u>Pot totul în Hristos</u>, care mă întăreşte”**.

Coloseni 2:8-10: **„Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii şi nu după Hristos. Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. <u>Voi aveţi totul deplin în El</u>, care este Capul oricărei domnii şi stăpâniri”**.

2Petru 1:2-4: **„Harul şi pacea să vă fie înmulţite prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere <u>ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia</u>, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii**

dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte".

Iată iubite cititor, tu ai totul în Cristos, nu ai nevoie de nimeni şi nimic în ce priveşte: salvarea ta, iertarea păcatelor, viaţa veşnică, intrarea în Regatul lui Dumnezeu, înţelegerea adevărului, etc.

Cineva ar putea obiecta: Păi nu scrie în Evrei 10:23-25, să nu părăsim întrunirile congregaţiei ci să ne îndemnăm unii pe alţii la iubire şi la fapte excelente? Cum spui tu că nu avem nevoie de fraţi sau de congregaţie?

Închipuieţi că eşti pe o insulă pustie ca naufragiat (comp. cu Apocalipsa 1:9), sau într-o închisoare singur într-o celulă, poate părăsit de fraţi (comp. cu 2Timotei 1:15; 4:16-18), sau fără ca fraţi sau vreo congregaţie să ştie de tine, poate chiar şi fără Biblie, Cristos îţi este suficient acolo?!? Poate chiar vei muri acolo, să înţeleg că nu vei fi salvat şi nu vei primi viaţa veşnică, deoarece aproape toată viaţa de creştin, ţi-ai petrecut-o într-o celulă sau pe o insulă în părtăşia ta doar cu Tatăl şi cu Fiul (1Ioan 1:3), fără fraţii tăi creştini?

Cu siguranţă că nu crezi aşa ceva. Atunci înţelegi că **în Isus, ai totul deplin**, iar, fraţii, surorile, congregaţia, poporul lui Dumnezeu, fac parte din lucrurile ce ţi se dau pe deasupra (Matei 6:33; Luca 12:31)? Domnul Isus este Regatul (Luca 17:21) şi dreptatea lui Dumnezeu (1Corinteni 1:24,30), pe care trebuie să le cauţi, iar fraţii şi surorile sau lucrurile materiale îţi sunt adăugate!

Toate aceste aranjamente (fraţi, surori, adunarea) sunt bune, de dorit şi de folos, dar doar când sunt în unitate cu Cristos şi-L exprimă (manifestă, arată) pe El (Galateni 1:15,16; 3:27,28; Coloseni 3:11), ele sunt bune, biblice şi de dorit, atât timp cât nu-i iau locul lui Cristos, nu-i iau locul celui care umple toate, şi care-ţi poate împlini toate nevoile (Efeseni 4:10).

Dar atunci când, fraţii, bătrânii, poporul lui Dumnezeu i-a locul lui Cristos, şi îşi asumă atribute de-a lui Cristos, comit un păcat grav, chiar putem spune că aceştia se aşează în templul lui Dumnezeu şi se pretinde a fi Dumnezeu (comp. cu 2Tesaloniceni 2:4).

Dumnezeu nu a rânduit nici ca conducerea de la Broklin să fie temelia creştină a vieţii, nici Turnul de veghe, nici pe bătrânii congregaţiei, ci l-a rânduit doar pe Cristos, iar orice conducere spirituală care nu-L exprimă pe Cristos, nu este una cu Cristos şi i-a din prerogativele Lui, este o conducere abuzivă şi toxică spiritual, care nu-i face pe oameni dependenţi de Cristos; ci, de ei, de oameni, de darurile lor, de interpretările lor!

Da, este adevărat că Dumnezeu a rânduit adunarea creştină ca un mijloc de a trăi spiritual, de sprijin şi încurajare reciprocă şi de creştere spirituală (Efeseni 4:11-16), însă este vorba de o adunare care este unită cu capul, dependentă şi supusă Acestuia. Nu de o adunare care nu are legătură cu Cristos Capul, care se bazează pe înţelepciunea proprie, şi îi face pe oameni dependenţi de ea, de lideri şi de interpretările lor.

Această tendinţă a omului de a-şi raporta siguranţa salvării şi a iertării de păcate la faptul că aparţinem de un grup, sau la faptul că facem anumite fapte,

a existat din totdeauna după căderea în păcat. De pildă, Cain care a încercat să-l îmbuneze pe Dumnezeu cu jertfa sa (Geneza 4:3), Saul cu jertfa sa (1Samuel 13:8-13) fariseii cu tradiţiile lor; etc.

Nouă oamenilor ne place să controlăm, şi dacă putem să-l controlăm şi pe Dumnezeu, adică să-l avem la mână prin faptele noastre, să-l putem cumpăra cu sacrificiile noastre. Astfel poporul Israel după un timp au încercat să cumpere favoarea lui Dumnezeu prin jertfe, crezând că dacă aduc jertfe conform ritualurilor legi îl vor putea păcăli pe Iehova (Isaia 1:11-15). Dar Dumnezeu ştia ce era în inima lor, dincolo de ce spuneau ei sau făceau ei. Dumnezeu nu poate fi cumpărat, nimeni nu poate să-şi cumpăre dreptatea cu ceea ce poate face omul.

Mai târziu chiar în timpul lui Isus, unii oameni erau dezorientaţi, ei nu ştiau care partidă religioasă are adevărul, să aibă dreptate fariseii, care cred în înviere? Sau saducheii? Sau irodienii? Sau eseienii care sau retras din lume în comunităţii monahale? Probabil ei se întrebau: oare ţinând tradiţia bătrânilor vom fi socotiţi drepţi în faţa lui Dumnezeu? Sau să recunoaştem doar cărţile scrise de Moise ca Saducheii? Sau să adăugăm şi băile rituale de curăţire ale Eseienilor pentru a fi aprobaţi de Dumnezeu? Să acceptăm interpretarea legii dată de farisei sau de saduchei? Pe care rabin să urmez? Să mă închin la templul din Ierusalim, sau la templul făcut de samariteni pe muntele Garizim, muntele binecuvântării?

Existau şi atunci multe semne de întrebare, şi tocmai de aceia cu o anumită ocazie o mulţime de oameni îl întreabă pe Domnul Isus următoarele în Ioan 6:28-35: **„Ei I-au zis: „Ce să facem ca să îndeplinim lucrările lui Dumnezeu?”** Tendinţa lor era clară, ei spuneau cu alte cuvinte: < dragă Isus spune-ne ce îi place Tatălui ca să facem şi atunci împlinind aceasta, noi vom avea forma de închinare curată > Acelaşi lucru îl întreabă şi samaritenca în Ioan 4:20 când spune (parafrazez): <Unde să ne închinăm? Care este închinarea curată, la templu în Ierusalim sau pe muntele Garizim?> Să vedem cum le răspunde Isus la toţi aceştia:

< Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: <u>să credeţi în Acela</u> pe care L-a trimis El. >

Domnul Isus dă un răspuns care ne buimăceşte. El cu alte cuvinte ne spune să ne bizuim pe ce *a făcut El, şi nu pe ce putem face noi pentru Dumnezeu*. Căci El (Isus) este temelia şi nu lucrările noastre imperfecte (1Corinteni 3:11). Acest adevăr simplu şi în acelaşi timp măreţ, este ceea ce ne poate face pe noi drepţi în faţa lui Dumnezeu, şi ne ajută să avem închinarea adevărată şi perfectă, căci lucrarea lui Isus este perfectă! Iar jertfa lui Isus şi nu lucrările şi sacrificiile noastre ne face sfinţi, curaţi, iertaţi şi drepţi în faţa lui Dumnezeu (1Corinteni 1:29,30). Acest răspuns al lui Isus este o lovitură mortală pentru mândria noastră, care crede că noi putem face ceva ca să câştigăm aprobarea lui Dumnezeu sau să-L impresionăm pe Dumnezeu cu faptele noastre!

Tot la fel şi răspunsul dat samaritencii cu privire la închinare, căci Isus nu mai învaţă de un templu, un loc fizic, sau o organizaţie vizibilă, care să fie închinarea adevărată; ci, aceasta este un mod de viaţă care îl onorează pe Dumnezeu Tatăl în spirit şi adevăr (Ioan 4:23,34). Astfel, forma de închinare adevărată nu este o clădire, nici o organizaţie care să ne dea certificatul de închinători adevăraţi; ci, această închinare curată se bazează pe a accepta lucrarea lui Isus prin credinţă.

Prin urmare, cine este **în Cristos**, are religia adevărată, deoarece Cristos este Adevărul şi jertfa Lui este perfectă. Jertfa de pe Golgota ne-a deschis calea spre Dumnezeu, şi ne-a dat religia perfectă, deoarece Isus este uşa spre Tatăl.

Dar omului i se pare incredibilă această rezolvare, El vrea ceva palpabil, căci iudeii îi spun în continuare lui Isus: ***„Ce semn faci Tu, deci" I-au zis ei „ca să-l vedem, şi să credem în Tine? Ce lucrezi Tu? Părinţii noştri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: „Le-a dat să mănânce pâine din cer."*** Observaţi din nou tendinţa omului de a se baza pe ceva vizibil, pe un semn, ***„ca să-l vedem"*** prin aceasta ei se identifică cu părinţi lor din pustie care au crezut doar când au văzut semne şi minuni.

Mulţi cred că o religie este adevărată doar bazându-se pe unele lucrări, semne, doctrine, etc. Dar Isus Cristos vrea ca noi să ne raportăm în ce priveşte închinarea noastră şi aprobarea pe care o oferă Dumnezeu **doar la El** şi nu la ceea ce facem noi pentru Dumnezeu, şi asta deoarece: ***„Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer, şi dă lumii viaţă". „Doamne" I-au zis ei „dă-ne totdeauna această pâine." Isus le-a zis: „Eu Sunt Pâinea vieţii. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; şi cine crede în Mine, nu va înseta niciodată…şi pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară."***

Auziţi ce dă viaţă lumii? Ce dă viaţă închinării noastre? Ce ne poate restabili unirea cu Dumnezeu? Nu formele, nu doctrinele, nu o organizaţie sau o grupare, nu o lucrare făcută de om, ci ***„adevărata pâine din cer"***, care nu este alta decât trupul Domnului nostru!

Dragă cititorule, ai obosit în căutarea ta după o religie, ai flămânzit şi însetat în căutarea unui izvor care să-ţi adape setea spirituală? Atunci este timpul să vii la Isus căci cine vine la El (nu la o organizaţie) nu va flămânzi niciodată şi nu va înseta niciodată. Oamenii te vor dezamăgii, religiile te vor dezamăgii căci nici una nu este perfectă, dacă se bazează pe lucrarea ei pentru Dumnezeu, căci dacă ar fi perfectă nu ar mai fi fost nevoie de Isus, căci cuvântul: religie înseamnă: < reînodarea relaţiei rupte cu Dumnezeu>. Însă doar Isus este **calea** spre Dumnezeu şi nu este altă cale! Numai Isus este adevărul şi numai El este viaţa închinării noastre (Ioan 14:6)! Doar crezând în El vei putea împlini lucrările lui Dumnezeu, doar crezând în El, ***„nu vei înseta niciodată"***. Sau crezi că o anumită biserică are puterea să te împace cu Dumnezeu, să-ţi ierte

păcatele, să-ţi dea viaţa veşnică, să te unească din nou cu Creatorul, să fie **calea** spre Dumnezeu? (vezi Efeseni 2:14-18).
Nu uita: Isus spune: ***„pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”***, iar dacă eşti în Isus Cristos atunci eşti şi închinător adevărat, căci închinătorii adevăraţi se închină în spirit şi adevăr, iar cei ce sunt fraţi cu Isus prin credinţa în El, sunt ***„în adevăr”***, căci Isus este adevărul, şi ei se închină în spirit, căci sunt un singur spirit cu Domnul lor (1Corinteni 6:17).
Dar poate că te întrebi: bine, bine, dar totuşi în ce adunare să mă integrez pentru a fi mădular din trupul lui Cristos? Sau vrei să-mi spui că toate bisericile sunt parte din trupul Domnului?
Bineînţeles că nu toate adunările (bisericile) sunt adunarea Domnului, căci multe se bazează pe ceea ce fac ele pentru Dumnezeu (ritualuri, pomeni, tradiţii, fapte bune, etc.), şi nu pe ceea ce a făcut Dumnezeu în persoana Domnului Isus pentru noi. Astfel orice religie, biserică, etc. care încercă să cumpere favoarea lui Dumnezeu prin sacrificii şi lucrări este falsă şi nu este adunarea lui Dumnezeu în Cristos, căci ea elimină harul lui Dumnezeu şi credinţa în Isus singura, care ne duce la salvare!
Însă doar atunci nu va exista pericolul de a fi amăgit, şi de a nu face o alegere greşită în ce priveşte alipirea ta de o adunare creştină, atunci când Cristos este **totul pentru tine**. Atunci când Cristos este totul pentru tine şi te împlineşte pe deplin, nu vei mai putea fi înşelat nici pe cale spirituală, nici pe cale emoţională, nici pe cale raţională, sau pe alte căii, deoarece El împlinindu-te în toate, nu va mai fi necesar să faci compromisuri de orice fel pentru a avea fraţi şi surori în jurul tău, nu va mai fi necesar să sacrifici adevărul pe altarul prieteniei şi relaţiei cu oamenii indiferent cine sunt aceştia (rude, prieteni, conducători religioşi).
În ce priveşte adunarea locală din care să facem parte, aceasta trebuie să fie preocuparea Domnului nu a nosatră, El trebuie să ne adauge la un trup local, nu noi să aderăm (Fapte 2:47), El ne va călăuzi în acest sens. Lucrarea de adăugare în butuc, este lucrarea Lui nu a noastră, astfel nu are rost să ne luăm o responsabilitate pe umerii noştri pe care nu o avem, El, Capul este Cel ce ne va adăuga în trupul Său prin Spiritul Sfânt (comp. Ioan 15:1-4; cu Romani 11:17-23; vezi şi: 1Corinteni 12:12,13).
Fiecare cult, religie sau grupare, are anumite adevăruri, căci altfel nu ar avea cum să-l atragă pe om, chiar religiile ne-creştine, ca Hinduismul, Islamul, Budismul, Şintoismul, etc. au unele adevăruri, căci unele susţin existenţa unui singur Dumnezeu adevărat (Islamul), altele susţin trăirea unei vieţi morale şi de cumpătate. Însă toate acestea susţin salvarea fie prin realizări proprii (fapte bune, renegare de sine), fie prin diferite ritualuri sau o cunoaştere specială.
Dar problema care se pune, nu este cât la sută din învăţăturile lor sunt adevărate; ci, problema este că aceştia nu-l recunosc pe Domnul Isus ca fiind SINGURA CALE şi ADEVĂR al lui Dumnezeu (Ioan 14:6; Fapte 4:12). Unii dintre ei cred că Isus este O CALE, dar nu <u>SINGURA</u> CALE, însă Isus spune

în Ioan 14:6 următoarele: ***„Eu sunt calea şi adevărul şi viaţa; nimeni nu vine la Tatăl <u>DECÂT</u> prin Mine.”***

Astfel adevărurile lor nu se ridică la măsura de adevăr ce o cere Dumnezeu, şi care are ca unitate normativă pe Cristos Isus. Isus este unitatea de măsură cu care stabilim ceea ce este adevărat şi acceptat de Dumnezeu şi ceea ce nu este adevărat, iar Dumnezeu nu lucrează cu jumătăţi de măsură, astfel tot ceea ce este sub standardul lui Dumnezeu care este Cristos (Cuvântul lui Dumnezeu) – Ioan 1:1-3; 17:17; Apocalipsa 19:13, este respins ca fiind fals**.**

Acelaşi principiu se aplică şi la cultele aşa numite creştine, şi după cum am văzut mai înainte, faptul că un cult se auto-numeşte creştin şi are anumite adevăruri doctrinare, nu înseamnă neapărat că el reprezintă forma de închinare adevărată. Astfel cultele creştine care se bazează pe ceea ce fac ele pentru Dumnezeu (ritualuri, pomeni, tradiţii, fapte bune, lucrări, etc.), şi nu pe ceea ce a făcut Dumnezeu în persoana Domnului Isus pentru noi, nu sunt adunări creştine veritabile, căci creştinul este salvat doar prin har, nu prin har şi fapte; ci, faptele bune sunt un efect al primirii harului salvator (Efeseni 2:8-10; Tit 3:5-8; 2Timotei 1:9).

Astfel orice religie, biserică, etc. care încercă să cumpere favoarea lui Dumnezeu prin sacrificii şi lucrările lor este falsă şi nu este adunarea lui Dumnezeu în Cristos, căci ea elimină harul lui Dumnezeu şi credinţa în Isus, singura care ne duce la salvare. (Galateni 3:2,5; Romani 3:21-26).

Deci nu ce face omul pentru Dumnezeu, îl transformă în închinător adevărat şi adunarea lui în religie sau formă de închinare adevărată, ci dacă acceptăm şi credem în lucrarea lui Isus ne face copii ai lui Dumnezeu şi închinători adevăraţi (Ioan 1:12,13).

Dar nimeni nu este închinător adevărat dacă nu are roade, ele arată ce fel de pom eşti, arată natura ta lăuntrică. De aceea te întreb, iubite cititor: Eşti tu închinător adevărat? Cât împlineşti din aceste porunci şi principii prezentate mai înainte? De pildă, cât de mult îţi iubeşti duşmanii? Sau cât de mult asculţi de porunca: ***„Să nu vă împotriviţi celui ce vă face rău. Ci, oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt. Orişicui vrea să se judece cu tine, şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa. Dacă te sileşte cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ţi cere, dă-i; şi nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine”***?

Cât împlineşti din Cuvântul lui Dumnezeu? 70%? Sau 80%? Sau 90%? Sau mai puţin? În măsura acesta eşti închinător adevărat. Şi cred că recunoşti că nici un om, în afară de Cristos, nu a împlinit 100% voia lui Dumnezeu. Atunci poţi spune că eşti închinător adevărat doar în parte, şi în parte eşti închinător fals? NU! Tu dacă nu împlineşti 100%, eşti închinător fals; deoarece Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, precizează în Iacob 2:10: **„Căci, cine păzeşte toată legea şi greşeşte într-o singură poruncă, <u>se face vinovat de toate</u>."** Deci dacă calci o singură poruncă, le calci pe toate, şi astfel eşti călcător de lege şi închinător fals[59].

Astfel dacă o Organizaţie, denominaţie, cult, biserică, religie, etc. nu împlineşte 100%, este o religie falsă.

Dar poate mă vei întreba: există vreo biserică, vreo grupare, care să împlinească 100%? Care să aibă 100% doctrinele corecte?

Răspunsul este NU.

Păi atunci, îmi vei zice, situaţia este fără ieşire (rezolvare)!

Atunci situaţia este fără rezolvare? Nu! Ar fi fost fără ieşire dacă nu ar fi existat Cristos (Romani 10:4; Evrei 7:25-28). Dar Isus a împlinit legea 100%, a ascultat de Dumnezeu 100%, a fost drept şi sfânt 100%, a fost un închinător adevărat 100%, există şansa ca şi noi să fim consideraţi aşa; dar, nu pe baza a ceea ce facem noi pentru Dumnezeu; ci, pe baza a ceea ce a făcut Isus pentru Dumnezeu!

Astfel, vestea bună este că eu şi tu putem fi închinători adevăraţi 100%, şi putem avea religia adevărată 100%, ca trup al lui Cristos răscumpărat din păcat şi din blestemul legii; nu pe baza a cât împlinim noi ca trup al Domnului; ci, pe baza a cât a împlinit Cristos.

Iar noi atât ca persoane, cât şi ca adunare creştină (trup al lui Cristos), putem să primim, (să ni se transfere) starea Lui Cristos de sfinţenie, de dreptate, de nevinovăţie, de închinători adevăraţi. Iar această transferare, are lor prin har, prin credinţă (Efeseni 2:8,9). Principiul este acelaşi, atât la un grup, cât şi la o persoană, dacă ei îşi recunosc neputinţa, şi cred în Cel ce îndreptăţeşte; ei au religia adevărată prin har.

Astfel, dacă eu cred în Isus, şi implicit în lucrarea Lui, eu sunt considerat perfect, sfânt, şi am religia şi forma de închinarea adevărată, căci este scris în Evrei 10:10,14: **„Prin această „voie" am fost sfinţiţi noi şi anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna…Căci printr-o singură jertfă El <u>a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna</u> pe cei ce sunt sfinţiţi."**

---

[59] Dar chiar dacă asculţi 100% de Dumnezeu, El te priveşte tot ca rob netrebnic, căci nu ai făcut decât ceea ce erai dator (Luca 17:7-10). De fapt, El vrea să ne dea starea de om drept şi de închinător adevărat, în dar; acesta este caracterul Lui, adică un caracter concentrat ***pe a da*** **prin har**, prin favoare ne-meritată. El nu se raportează şi relaţionează cu noi în ce priveşte salvarea, pe baza a ceea ce facem noi, ci doar pe baza favorii Sale nemeritate, căci atunci harul nu ar mai fi har (Romani 11:6; vezi şi 4:2-8).

Aleluia! Eu prin jertfirea trupului lui Isus, am fost făcut desăvârşit (perfect), şi sfânt pentru totdeauna! Astfel am devenit prin credinţa în Isus, închinător adevărat 100% ca şi Isus, deoarece El mi-a transferat, sfinţenia Lui. Eu am religia Adevărată, deoarece Isus a avut-o, şi El a împlinit lucrarea lui Dumnezeu, iar aceasta se aplică oricui care crede (Romani 3:21-26).
De aceea Domnul Meu m-a învăţat: ***„Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: <u>SĂ CREDEŢI</u> în Acela pe care L-a trimis El."*** (Ioan 6:29).
Acuma ai de ales: fie, vrei să ai religia adevărată **prin ceea ce faci tu** pentru Dumnezeu, pentru a obţine unirea cu El şi aprobarea Lui?
Fie, vrei să intri în religia adevărată (unirea reală cu Dumnezeu), **prin Domnul Isus** şi ceea ce a făcut El?
Dacă vrei să devii închinător adevărat, atunci nu mai trebuie să te bizui în relaţia cu Tatăl, pe ceea ce faci sau ai făcut tu; ci, trebuie să te bizui doar pe lucrarea Domnului Isus, şi să o accepţi prin credinţă. Aceasta este lucrarea pe care trebuie să o faci! Dacă ai luat decizia aceasta, atunci fă o rugăciune prin care să-i comunici lui Dumnezeu că ai luat hotărârea să te bazezi doar pe ceea ce a făcut Domnul Isus pentru tine în ce priveşte salvarea ta, ca tu să ai o unire (o relaţie de pace) cu Dumnezeu Tatăl.

Stăpâne Tată, în Numele lui Isus, Fiul Tău, îţi mulţumesc că mi-ai făcut de cunoscut prin Cuvântul Tău, că nu pot avea o relaţie cu tine spre salvare, prin meritele mele, prin faptele mele, prin doctrinele mele; înţeleg, şi cred, că doar prin Isus pot avea religia adevărată şi acces la Tine. Înţeleg şi cred că doar El este CALEA spre Tine. Îţi mulţumesc că L-ai dat ca preţ de răscumpărare pentru păcatele mele; cred în jertfa Lui şi că prin El îmi dai favoarea ne-meritată de mine, de a fi închinător al Tău. Îţi mulţumesc, că prin El mă socoteşti drept şi sfânt. Te rog, fă-mă copilul Tău, înfiază-mă, şi transformă-mă într-un închinător adevărat, prin harul Tău; un închinător dedicat complet ţie, şi care să te onoreze prin tot ceea ce fac, gândesc sau vorbesc. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat prin meritele şi de dragul lui Isus Cristos, AMIN.

Și după ce te-ai pocăit (căit), ai crezut sincer şi ai mărturisit cu gura ta, despre Isus şi lucrarea lui de răscumpărare, te-ai botezat şi astfel ai devenit drept (Romani 3:21-26; 10:9,10), şi copil al lui Dumnezeu unit prin Spirit, şi având implicit religia adevărată (Romani 8:14-17; Efeseni 2:18-22; Galateni 4:6,7).
Astfel, chiar dacă *<u>în fapt</u>* tu nu eşti totalmente sfânt şi drept, încă mai faci păcate (1Ioan 1:8-10), trăind în carne ca om, având încă natura păcătoasă (Romani 7:14,17,20); totuşi, tu te poţi bucura că Dumnezeu te consideră drept prin credinţa Domnului Isus (Romani 3:21-25).
Dacă noi acceptăm darul lui Dumnezeu, de a fi copii ai Lui, şi implicit şi închinători adevăraţi, atunci avem religia adevărată nu prin lucrările, doctrinele, darurile noastre, ci **prin Isus**. Desigur avem liberă trecere la tronul harului prin Isus şi atunci ne vom strădui până la sânge (comp. cu Evrei 12:4)

să respectăm principiile creştine, nu pentru a deveni închinători adevăraţi; ci, pentru că suntem deja salvaţi şi iertaţi, pentru că sunt deja: închinători adevăraţi (Tit 2:11,12; 3:8)!

11. În loc de epilog!

Moto: ***„…ca laţ aţi devenit în Turnul de veghe."***
Osea 5:1, o traducere a Septuagintei în limba română.

Mă apropii de sfârşitul acestei cărţi. Sper că cine a citit-o atent, îşi poate da seama că Organizaţia Martorii lui Iehova nu este teocratică, nu este o restaurare a primilor creştini, nu este o Organizaţie divină; ci, umană!

Acum să facem acum o scurtă recapitulare a principalelor argumente:

- Această Organizaţie a făcut greşeli şi va mai face în doctrine esenţiale, ceea ce arată că nu este teocratică adică condusă de Dumnezeu.
- Societatea Turnul de Veghe are învăţături care contrazic Biblia şi care se contrazic şi între ele.
- Susţine că primeşte încontinuu o lumină nouă, mai mare, dar în realitatea este că uneori această lumină mult lăudată este întuneric.
- Martorii lui Iehova mărturisesc despre ei înşişi ca fiind religia adevărată, fără să aibă mărturia lui Dumnezeu, astfel această mărturisire este falsă.
- Conducerea martorilor nu poate fi ***„sclavul fidel"*** din Matei 24:45-47, căci ei nu ascultă de Stăpân şi ignoră Cuvântul lui Dumnezeu.
- Societatea Turnul de Veghe îl numşte apostat pe orice martor care părăseşte organizaţia şi învăţăturile ei, dar cuvântul apostat se referă la cei Cel părăsesc pe Dumnezeu.
- Doar în Organizaţie există posibilitatea de a înţelege Biblia şi de a fi salvat, astfel fără Organizaţie nu poţi primi viaţa veşnică, nici să înţelegi Biblia fără revista Turnul de veghe, ceea ce este o blasfemie la adresa lui Cristos singurul mandatat de Dumnezeu să fie CALEA, ADEVĂRUL şi VIAŢA.

Sunt sigur că martorii lui Iehova sinceri se vor bucura, să cunoască aceste adevăruri, unii vor fi împotrivă, după cum s-a întâmplat în cazul lui Pavel, care a spus în Galateni 4:16 NW - 2000: ***„Am devenit eu duşmanul vostru pentru că vă spun adevărul?"***

Este foarte important, ca să cunoaştem realitatea despre Organizaţie; deoarece ea se laudă foarte mult pe sine, dar le spală creierele, îi dezinformează şi îi intimidează. Cine este sincer trebuie să se rupă de o Organizaţie care îi face dependenţi de ea, şi nu de Dumnezeu.

Dacă te gândeşti să pleci din Organizaţie, îţi sugerez următoarele lucruri:

1. Un studiu intensiv cu rugăciune cât mai multă, având cât mai multe traduceri ale Bibliei, caută călăuzirea Spiritului Sfânt.

2. Înainte de a pleca din Organizaţie tu poţi face ceva ce nimeni din afara Organizaţiei nu poate face, şi anume să discuţi cu prietenii tăi, rudele tale, cunoscuţii tăi dintre martori cu scopul de-ai trezi spiritual, ca şi ei să se elibereze din robia WTS.
3. Cu câteva zile înainte de a te dezasocia, tu poţi scrie o scrisoare deschisă la toţi prietenii tăi martorii ai lui Iehova, spunându-le că tu ai luat o decizie foarte importantă pe care vrei să le-o faci cunoscută şi lor, precum şi motivele care au stat la baza acestei decizii, ca să ştie printr-un mijloc sigur, poziţia şi situaţia ta şi nu din auzite sau din bârfe de ce ai părăsit Organizaţia.
4. Pe lângă toate acestea, nu uitaţi că există destui care vă iubesc, care se roagă pentru voi, chiar dacă nu sunt în Organizaţie. Eu nu vă consider duşmanii mei, chiar dacă am fost rănit de mulţi martori, i-am iertat.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi cei sinceri!

Calea Creştină
2020 – Arad
CaleaCrestina@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro